

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LIES OF THE
Underworld

FRACTURED *Secrets*

HALEY JENNER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KIRIK SIRLAR
YERALTI DÜNYASININ YALANLARI
İKİNCİ KİTAP

HALEY JENNER

Copyright © 2023 by HALEY JENNER

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kullanılan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, fotokopi, kayıt, teyp veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere, grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap 18 yaş ve üzeri kişiler için hazırlanmıştır. Yetişkinlere yönelik içerik

barındırmaktadır. Haley Jenner tarafından yayımlanmıştır.

Kurgu Ekibi:

Ellie McLove ~ My Brother's Editor

Jenny Sims ~ Editing4Indies

Kapak Tasarımı: Cat Imb ~ TRC Designs

Fotoğrafçı: Wander Aguiar

Kapak Modeli: Travis S.

Bu kitap bazı okuyucuları rahatsız edebilecek konular içermektedir.
İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen web sitemizi ziyaret edin.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

İKİ YIL SONRA

Bölüm 3 Bölüm

4 Bölüm 5

Bölüm 6 Bölüm

7 Bölüm 8

Bölüm 9 Bölüm

10 Bölüm 11

Bölüm 12 Bölüm

13 Bölüm 14

Bölüm 15 Bölüm

16 Bölüm 17

Bölüm 18 Bölüm

19 Bölüm 20

Bölüm 21 Bölüm

22 Bölüm 23

Bölüm 24 Bölüm

25 Bölüm 26

Bölüm 27 Bölüm

28 Bölüm 29

Bölüm 30 Bölüm

31 Bölüm 32

Bölüm 33 Bölüm

34 Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Sonsöz

FS Çalma Listesi

GEÇİCİ YALANLAR

Teşekkür Yazar

Hakkında

Ayrıca yazar: **HALEY JENNER**

*Kardeşin en iyi arkadaşı mecazının gerçek hayat versiyonuna ayak
parmaklarını daldıran herkese.
Ve her dakikasından pişmanlık duydum.
Bize güvenin, o yaptı, siz değil.
Hepimiz bu sayfalar aracılığıyla vekaleten yaşayalım ve onun Lorenzo
olmadığı için yürümediğini bilelim.*

BİRİNCİ BÖLÜM

LORENZO

Kapının ağır ahşabı itilerek açılır, rahatsız edici Sessizliğin içinde acı çekmekten memnundum. Babamın silahına gevşekçe sarılmış olan elim sıkılaşıyor. Odağımı kapıya çeviriyorum, kolum nişan almak için kalkıyor.

Vincent sırtarak herkesi uyardığım alana doğru adım atıyor. Sözlerimdeki uyarıya ya da onu izleyişimdeki uğursuzluğa aldırış etmiyor. Kapıyı arkasından kapatarak kendini benim ruh halime hapsediyor, melankoli ve öfkenin tehlikeli bir karışımı.

"Yalnız kalmak istediğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum." Nişan almaya devam ediyorum, boştaki elim babamın özel bir durum için sakladığı konyak şişesinin boynuna sarılıyor. Şişeyi ağzıma götürüyorum. Ölüm, mührü kırarak onun anısına tükürmem için yeterince önemli bir durum gibi görünüyor.

Sol eli gümüş metallere süslü Vincent yüzükleri çeviriyor, her birini yeniden ayarlıyor. Bir kaşını kaldırarak, kalbine odaklanmış silahımın namlusundan rahatsız olmuyor.

"Beni vurmaktan çekinmeyin," diyor. "Konyak, çoğu alkollü içki gibi, iyi nişan almaz. En iyi ihtimalle omzumu sıyrırırsın. Daha iyilerini de gördüm."

Orospu çocuğu.

Homurdanıyorum, silahı bırakıyorum ve büyük bir gürültüyle arkasına gömüldüğüm masanın üzerine düşmesine izin veriyorum.

Babamın ofisi hâlâ onun kokusuyla dolu. Tütünün azalan dokunuşu ve her zaman biraz fazla sürdüğü tıraş losyonunun bulanık kalıntıları, beni kayıpla boğacak kadar havada asılı duruyor. Aynı anda hem yeterli değil hem de çok fazla.

Yarı içilmiş bir puro masasının üzerindeki kül tablasına atılmış duruyor. Ona bakıyorum, şu anda bulunduğum yerde oturduğunu, sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırdığını, dumanın şeytanın halesi gibi etrafında dans ettiğini hayal ediyorum. Gözlerimi zorluyorum, görüntüyü şu anda gördüğüm gibi tutmak için elimden geldiğince çalışıyorum, gözümü kırptığım anda sonsuza dek kaybolacağından korkuyorum.

İnsanlar ölümden sonluluğuyla bahseder. Son. Oyun biter. Keşke bu doğru olsaydı. Keşke yenilmez olduğunu düşündüğüm bir adamın bu lanet hatırlatıcıları o an yok olsaydı. Kalbi bir haftadır atmadığı halde hala onun *kokusunu* alabildiğimi bilmek, geride kalanların katlanmak zorunda kalmaması gereken bir tür işkence. Sedyeyle taşındığı anda evi ve eşyaları alevler içinde kalmalıydı, ölümlülüğünün acı gerçekliği bir kabusun canlanması gibi göğsüme yerleşti. Kişisel eşyalarını deşifre etmek istemiyorum. Kendisi için sakladığı anılar şimdi iki kardeş arasında, bizim için saklanacak ya da anlamını bilmeden bir çöp gibi atılacak kadar önemli olup olmadığına dair bir karar için kapışılıyor.

"Herkes gitti mi?" Uzun uzun göz kırpiyorum.

"Hayır." Vincent karşımdaki koltuğa yerleşiyor, otururken ceketini açıyor. "Sana veda edene kadar etmeyecekler, ama bunu biliyorsun. Yine de herkes buzdolabını dolduran yiyeceklere iyi bir çentik attı."

Göğsümden bir kahkaha havlaması yükseliyor. "Güzel. Lazanyadan bıktım."

Vincent konuşurken gülümser. "Ben olsam ağzından çıkana dikkat ederdim. *Zie*'lerden biri bunu söylediğini duyarsa seni öldürür ve sonra Leo senin olduğun yerde oturuyor olur. İkimiz de onun sefil kışını boğmak zorunda kalacağımı biliyoruz. Sırada bekleyen istekli amlar varken aileyi yönetmek öncelik listesinde üst sıralarda değil."

Dirseklerimi masaya dayayıp ellerimin topuğuyla gözlerimi avuçluyorum.

"Leo onu dondurduğunu söyledi," Vincent bir süre sonra tekrar konuşur.

Başımı sallıyorum. Küçük kardeşim çok hassas amına koyayım. "Neden seninle önemsiz şeyler hakkında konuşuyor?"

Vincent omuz silkiyor. "Belki de yapmayacağın içindir."

Saçımı yoluyorum. Leonardo kolay bir hayat yaşadı. New York'lu bir ailenin patronunun ikinci oğlu olarak yaşayabileceği kadar. İstedikini yapar ve istediğiyle yatar. Dünyamızın bel altı dünyasının kenarlarında oynadı ama babamızın ölümünün onun için ne anlama geldiğini anladığından emin değilim.

Giorgio Caruso ergenliğe girdiğimden beri beni kendi suretinde şekillendiriyordu. Mastürbasyon yapmak için aletimi sıkıca kavradığım an, babamın gözünde bir silahın kabzasını kavrayacak kadar erkektim. Küçük kardeşime daha az ilgi gösterirdi. Leonardo benim sorumluluğumdaydı ve ona hayatını benim asla izin vermediğim şekilde yaşama özgürlüğü vermeye karar verdim.

Pişmanlık duyan biri değilim, ama onu kenar mahallelerde tutma ısrarımın, şimdi derinlere atılacağı için ona daha fazla zarar verip vermeyeceğini merak ediyorum. Yüzmeyi bilecek mi yoksa onu en başından batmaya mı hazırladım bilmiyorum.

"Biliyor musun beni en çok yaralayan şey uykusunda huzur içinde ölmüş olması," diye mırıldanıyorum, karşımdaki adama hayatım pahasına güvenilebileceğimi bilerek. "Sevdiğin insanların bu şekilde ölmesini istemen gerektiğini biliyorum,

ama bu bir kayıp gibi görünüyor. O lanet olası bir patrondur, Vin. Bir don," diye tükürdüm. "*Capo Crimini*."

Vincent sessizce oturuyor ve bir an için yüzündeki beklenti ya da acıma ifadesinin yokluğunu takdir ediyorum. Ama en iyi arkadaşımın ayırt edici özellikleri arasında duygusallık pek yer almıyor. O da benim gibi büyüdü. Sadece babamın patron olduğu yerde, onunki bir infazcıydı. Ölümünden önce ellerinin değdiği herkesten daha fazla öldüren acımasız bir asker. Her iki oğlunu da kendi suretinde yarattı; öldürmeye, intikam almaya ve aileye karşı yapılan her türlü yanlışın intikamını almaya susamış adamlar. Vincent'ta başarılı oldu, ama küçük kardeşi için jüri hâlâ kararını vermedi.

"Büyük olmalıydı." Boğazımı temizliyorum. "Lanet olası bir kurşun yağmuru. İntikamını alabileceğimiz bir ölüm. New York sokaklarını benim intikamımla dolduran kırmızı bir nehir." Yumruklarımı masaya vuruyorum, boğazımda sert bir hüsrana hırıltısı titreşiyor.

"İntikam için savaşmanın sana bu dünyada nüfuz kazandıracağını mı düşünüyorsun?" Vincent tahmin ediyor. "Bu tahttaki yerini haklı çıkarırdı."

Boğazım düğümleniyor ve istediğim şeye sahip olduğu için onu vurmam istiyorum. Carlo Ferrari kartelin elinde öldü. Kendini bizim bölgemizde bulan askerlerinden birinin bağırsaklarını deşmesinin intikamı.

"Bunu hak etmene gerek yok." Başka tarafa bakıyorum.

"Sen de insansın amına koyayım. Babanı daha yeni kaybettin. Leo'ya ve bana acı çekmiyormuş gibi davranmayı bırak."

Başımı salladım. "Ben artık bir patronum, Vin. Üzgün olmaya iznim yok. Bir adım öne çıkmalıyım. Onun ayakkabılarının içine girmeli ve uyuyormuş gibi yapmalıyım."

Vincent öne doğru eğilir. "Uyum sağlamalarına gerek yok. Sen Lorenzo Caruso'sun. Korkulan lanet *Kırbaç*. Giorgio olmana gerek yok. Sen Giorgio değilsin.

Eğer başkasının ayakkabılarını doldurmak için çalışıyorsan patron. Kendi ayakkabılarınızı giyin. Kendiniz olun."

Burun deliklerim alevlendi. "Yanımda olacaksın."

Vincent başını sallayarak beni reddediyor.

"Leonardo hazır değil," diye itiraz ediyorum, daha kelimeler ağzından çıkmadan ne diyeceğini biliyorum.

"Leo'nun başka seçeneği yok. Lorenzo, bu güçle ilgili. Birlik. Biraz kuyruk kovalıyor ama yeraltı dünyasında korkulan biri olacak. Ona bir şans vermelisin."

Ellerim titriyor ve sesli bir şekilde yutkunuyorum.

"Onu çok uzun süre kenarda tuttunuz. Yıllardır hazır ve istekli ama sana olan saygısından dolayı geride kaldı. Onu içeri al Lorenzo. O senin ikinci komutanın."

Başımı salladım.

"Pişman olmayacaksın," diyor bana. "Dinle, seninle konuşmak istediğim başka bir konu var. İş-"

Dik oturup sözünü kesiyorum. "Senin için her şeyi yaparım."

"Roberto," diye başladı. "Onu consigliere yap."

Vücudum hareketsiz kalıyor ve yavaşça göz kırpmıyorum.

"Kesinlikle olmaz." "Enzo." İç çekiyor.

"Hayır," diye karşılık veriyorum. "Kafanın nesi var senin?"

Yumruklarını sıktı. "Eski nesle korkudan saygı duyuyordu. Şimdi iktidarda siz olduğunuz için ona güvenmiyorum."

Roberto lanet bir yılan. Hiyerarşi çizgileri boyunca flört etme şekliyle, babamın onu yıllar önce nasıl öldürtmediğini bilmiyorum. "Eğer ona güvenmiyorsan, onu otlatmaya gönder."

"Hangi lanet gerekçeyle? Onu öldüremem ve yaşlı muhafızların güvensizlik hissime saygı duymasını bekleyemem. Beni desteklediğin için zayıf görüneceksin. Senden beni öldürmeni beklerler." Vincent bir elini saçlarında gezdirerek

kaşlarını çatar. "Onu yakınımızda tutmalıyız. Önemli olduğunu düşünmesini sağlamalıyız. Onu bu şekilde kontrol edebiliriz."

"Sen consigliere olacaksın. O bir infazcı olarak kalacak."

"Siktir," diye tükürdü Vincent. "Bizi içten dışa doğru mahvedecek." Koltuğunda öne doğru kayar. "Resmi olsun ya da olmasın, benden ne istersen yapacağımı biliyorsun. Ailenin geri kalanı için o senin danışmanın. İşi *batırdığında*, söz veriyorum, onun yanında hepimizi daha iyi bir duruma getireceğim."

"Vin." İç çektim.

"Haklı olduğumu biliyorsun ve daha kolay bir yolu olduğunu düşünseydim senden bunu istemeyeceğimi de biliyorsun."

"Öldürün onu. Kaza gibi görünmesini sağla."

Bir kaşını kaldırıyor. "Giorgio'dan bu kadar kısa süre sonra mı? Gücümüzü korumak için sayıya ihtiyacımız var."

Ayağa kalkıp ceketimi düzeltiyorum. "Her şeyi berbat ediyor, sadece küçük bir sorun" diyorum.

"Bana talimat vermene bile gerek yok." Bir kez başımı salladım.

Ofisin kapısı açılır ve Leonardo başını odaya sokarken parmak eklemleri tahtaya vurur. "Buradan çıkman gerek."

Vincent ayağa kalkarken ben de masanın etrafında dolanıyorum.

"Sal saçmalıyor," diye tükürüyor Leonardo. "Bana şu ihtiyarın bağırsaklarını deşmem için izin ver."

Vincent bana sırtıyor, ama ben onu görmezden geliyorum. "Detaylandır."

Vincent ve ben babamın ofisinden çıkarken Leonardo'nun sesi kesiliyor. "Herkes senin devralmaya hazır olmadığını söylüyor. Rakamları almaya çalışıyor-"

"Anladım." Daha fazla duymak istemediğim için sözünü kestim.

İnsanlar zayıflık algıladıklarında saldırırlar. İşlerin bu kadar çabuk bu noktaya gelmeyeceğini ummuştum. Bir kavgadan asla geri adım atmadım. Babam hayattayken ikinci adam olarak hep acımasız oldum. Kendimi kanıtlamak zorunda kalmamalıydım. On üç yaşından beri bunu yapıyorum. Sadece yirmi altı yaşında olabilirim ama düşmanlarıma korku salmak için asla babamın adına güvenmedim. Dehşetin yolunu kendim çizdim. Lorenzo Caruso asla ayak işlerini yapan bir çocuk olmadı. O bir lider olmak için doğmuştu, en zorlu adamları bile korkaklığa iten bir lider ve Sal Greco bunu zor yoldan öğrenmek üzere.

Babamın evindeki çok sayıdaki oturma odasından birine girdiğimde, Sal adamlarımın dinleyici kitlesine sahip. Başlarını öne eğmiş, onun ağzından çıkan her şeyi dinliyorlar. Onun saçmalıklarına kulaklarını açtıkları için her biriyle tek tek uğraşmak istiyorum.

Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirerek yavaşça erkek kümesine yaklaşıyorum. İçlerinden birkaçı beni diğerlerinden önce fark ediyor; saygı, pişmanlık ve korku karışımı bir duyguyla başları öne eğiliyor. Onların tedirginliği bende gülümseme isteği uyandırıyor.

"Leonardo," diye mırıldanıyorum, aradığım son ilgi ipini çekerek. "Kadınların ve çocukların eve gitme vakti geldi. Hepsinin evden çıktığından emin ol ve sadece erkekler kaldığında geri dön."

Ev sessizleşiyor, kadınlar Leonardo'nun müdahalesi olmadan uyarımı dikkate alıyor, çocuklarını alıp tek kelime etmeden gidiyorlar.

"Sen buna uygun değilsin Caruso," diye konuşur Sal. "Hazır değilsin."

Vin'i arkamda hissediyorum ama bir elimi kaldırarak yaklaşmasını engelliyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. "Unvan için bana meydan okuyacak mısın, Sal?" Fısıldıyorum. "Sen mi? Lanet olası bir asker."

Sal koltuğunda rahatsız bir şekilde kayar. "Ben değil." Başı o kadar hızlı sallanıyor ki yanaklarının sarkan derisi titriyor. "Ama daha deneyimli liderler var. Armando, Cosimo, Bruno, Federico."

Leonardo odaya geri dönüyor, çenesini bir kez eğmesi, ailede sadece erkeklerin kaldığına dair ihtiyacım olan tek onay. Vincent haklı. Giorgio'nun ayakkabıları bana asla uymayacaktı. Ben liderlik etmek için yaratılmışım. Babam çok fazla empati gösterirdi. Ailenin ne düşündüğünü çok önemserdi. Empati benim sözlüğümde olan bir kelime değil. Başkalarının düşünceleri benim için çok az şey ifade ediyor. Arkadaşa ihtiyacım yok. Bir başkasına karşı yumuşaklık ya da sağlıklı bir bağlılık beslemek, kendime asla yakıştıramayacağım bir zayıflıktır. Bunu dokuz yaşındayken kanlı eller ve kırık bir kalple zor yoldan öğrendim.

"Rossi?" Babamın oturma odasında sakince oturan canavar adama bakıyorum. "Benden daha iyi liderlik edebileceğini mi düşünüyorsun?"

Başını sallar. "Hayır, patron."

Alt dudağım dışarı fırlıyor. "Colombo? Ricci? Mancini?"

Diğer kapolarım başlarını sallıyor, *patron yok* korusu odanın içinde kolay bir melodiyle çınlıyor.

"Huh." Sal Greco'ya dönüyorum, hayatını ailesine adanmış bir adama. Babama saygıda kusur etmeyen birine.

Kulaklarım öfkeyle çınlıyor, kalbimin çarpıntısı yerimi almak için savaşmamı, hepsinin görmesini istiyor. Bu odadaki herkes liderliğe yükselmemi gönülsüzce kabul edebilir, ancak kabul etmeleri benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sadakatlerini zorlayacak başka bir sebep olmasa bile saygılarını istiyorum. *Kimsenin* bu aileyi benden daha acımasızca yönetemeyeceğini görmelerini istiyorum. Emri soğuk, ölü parmaklarımdan söküp alabilirler.

"Ayağa kalk," diye tehdit ediyorum.

"Enzo." Sal hecelerinin üzerinde

takılıyor. "*Ayağa kalk* dedim."

Greco ayağa kalkıyor, sahte bir güç gösterisiyle omuzlarını geriye itiyor. Burnumun kenarını kaşıyorum. "Kemerini çıkar."

Gözleri büyür ve başını sallar.

"Babamın cenazesinde otoriteme saygısızlık ettin. Seni öldürmeliyim. Çıkar. Çıkar. Kemerini. Kemerini."

Etrafımdaki hava durgunlaşıyor. Sal kemerinin tokasıyla oynarken sessizce izliyorum, kalın parmakları titremeye devam ediyor. Yıpranmış deriyi koyu renk elbise pantolonunun ilmiklerinden geçirirken sesli bir şekilde yutkunuyor. Elimi uzatıyorum ve daha fazla şikâyet etmeden kemeri bana uzatıyor. Deriyi yumruğumun etrafına sarıyorum, direncini hissedecek kadar sert çekiyorum.

"Diz çök."

Roberto çevreme doğru ilerliyor, dudaklarında şeytani bir gülümseme belirliyor.

"*Lorenzo*," diye nefes alıyor Sal, sesindeki yalvarış da korkusu kadar acınası. "Kendimi tekrar etmeyeceğim."

Belirsiz bir şekilde dizlerinin üzerine çöküyor, ağzından küçük bir inilti kaçıyor ve dudağım tiksintiyle kıvrılıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir enerji damarlarımda dolaşıyor.

Sal'ın kemerinin elimde çözülmesine izin vererek tokayı tutuyorum ve nesneyi yanımda gevşek bir şekilde tutuyorum.

"Eğer bana bir daha saygısızlık edersen, karını senin önünde beceririm. Sonra idolleştirdiğin kadının sadece beni düşündüğünü bildiğinde, gevşek aletin onun içindeyken, kızınla evleneceğim. Greco adını taşıyan her kadının boşalırken sadece benim adımla inlediğinden emin olacağım. Ondan sonra da sikimi istemediğim bir yere sokmaya zorladığın ve beni kabul etmeyi reddettiğin bir taahhüde girmeye zorladığın için seni öldüreceğim. Anlaşıldı mı?"

Sal'ın başını sallayacak vakti bile olmuyor, ben kemerini çıkarıp sonsuza dek hatırlayacağı bir öpücükle yüzüne çarpıyorum.

Gözünü tutarak acı içinde çılgılık atıyor. Kan lekeli deriyi dizlerine fırlatıyorum.

Eğilip saçlarını tuttum ve geriye doğru çektim. "Bir seçeneğin var. Adamlarımdan biri seni doktorumuza götürüp dikiş attırabilir. Sen de

Muhtemelen gözünü kaybedeceksin ama bunu itaatsizliğin ve boktan bir günü daha da boktan hale getirmenin bedeli olarak kabul et. Saygısızlığıyla babamın anısına tükürüyorsun. Ya da ölebilirsin. Boyunbağı boynunu kesecek ve seni balıklara yem edecek. Karar vermek için tek bir saniyen var."

"*Doktor*," diye bağıyor.

Sırtımı ona dönüyorum, hıçkırıkları odada yankılanıyor. "Liderlik yeteneğimi sorgulamak isteyen başka biri var mı?"

"Hayır patron," diye cevap veriyorlar hepsi bir ağızdan.

"Ben onun yaşama ihtiyacını yeniden düşünmeden önce biri şu pisliği babamın evinden çıkarsın."

Ayaklar dağılır ve bedenler hareket eder.

"Leonardo, Vin ve Roberto," diye s e s l e n i y o r u m . "Burada kalın. Konuşmamız gereken bir iş var."

Babamın ölümünü takip eden yıllarda başarılı olmak için ne gerekiyorsa yaptım. Ve başardım *da*. Durum gerektirdiğinde, biraz dengesiz olmasam da acımasızdım. Bileğimin bir hareketi ve bana lakabımı kazandıran silahın kanayan yarasıyla New York'ta ayak izimi zorladım. Ben lanet bir kırbaçtım ve varoşlar ve yeraltı dünyasının seçkinleri bunu biliyordu. Lorenzo Caruso kimseye borçlu değildi ve eğer iblislerimi besleyen gücü elimde tutmak istiyorsam, bunu bu şekilde sürdürmeliydim.

İKİNCİ BÖLÜM

GABRIELLA İKİ

YIL SONRA

"Bir kazanç."

Başımı arkaya eğerek yüksek sesle inliyorum. "Anne," diye yakınıyorum. "Bu hikâye yeni değil. Bana defalarca anlattın."

Annemin vücuduna sabitlenmiş sayısız tüpe bağlı makinenin tiz bip sesini duymazdan geliyorum. Ölümün güçlü kokusu burnumun içine dövme yapmamış gibi davranıyorum, bu duvarların hapishanesinden ayrıldıktan çok sonra da kalacağını bana hatırlatıyor. Her zaman soğuktur, bu duygusuz ve klinik cehennemde son günlerini yaşamak zorunda kalan isteksiz ruhlar için ebedi istirahatın dokunuşunu uzatır.

Annem öksürüyor ve ben başımı sağa çeviriyorum, endişe kaşlarımı birbirine yaklaştırıyor.

"Yine," diye hırıldıyor.

Derin bir nefes alıyorum, iyi olup olmadığını sormak için içimdeki her şeyle savaşıyorum. "Sperm donörüm Carlo Ferrari vefat etti. Gerçekten çok yazık. Çok sağlam bir adama benziyor. Onun pisliği sadece senin pislik eski *kocan* tarafından geride bırakılabilir - eğer ona böyle diyebilirsek, resmi olarak hiç boşanmadığınızı düşünürsek - Joseph Romano. Yaratıcı takma adı Big Joey. Kötü adam, yaklaşma."

Annem söylediklerimi duymazdan geliyor, çenesini hafifçe eğerek devam etmem için sessizce teşvik ediyor.

"Koca Joey senin öldüğünü varsayıyor." Son kelimedede sesim çatlıyor ve çenemdeki titremeyi durdurmak için dişlerimi sıkıyorum. Birkaç gün sonra haklı çıkacak.

Annem elini benimkinin üzerinde gezdiriyor ve ben boğazımı sıkamakla tehdit eden duygularımı yutuyorum. "İki çocuğun daha var." Öksürüyorum. "İsimleri Dante ve Luna. Luna benden altı yaş büyük, Dante ise dört. Babalarının, eski kocanın" -benim için değil, onun için açıklıyorum- "kafalarını hangi zehirle doldurduğundan emin olamazsın. Bu yüzden onlara güvenebileceğimi bilene kadar bu üvey kardeşlerle temastan kaçınmak en iyisi."

Annem sessizce bir mendile öksürmeye çalışıyor. Konuşmayı kesip onun acı çekişini izliyorum. Mendili ağzından çıkardığında, ikimiz de beyaz kağıdı boyayan kan sıçramasını kabul etmeyi reddediyoruz.

"Sen ilişkine başlamadan önce Carlo'nun ölen karısından iki oğlu vardı. Çok ayıp, anne." Göz kırpyorum. "Vincent büyük kardeş, Roberto ise küçük. Roberto, sizin görüşünüze göre, bir psikopat ve muhtemelen şiddete eğilimli. Ama şunu da ekleyeyim, onlar lanet olası mafyanın içindeler anne. Hepsi şiddet yanlısı psikopatlar değil mi?"

Başını sallıyor, ben de gözlerimi deviriyorum.

"FBI'daki o kaltaktan Giorgio Caruso'nun, yani Don'un birkaç yıl önce öldüğü haberini almışsın. İlk doğan oğlu Lorenzo iktidarı ele geçirdi. Lorenzo'nun küçük kardeşi Leonardo da onun ikinci adamı."

Önündeki küçük su bardağına uzanıyor ve kemikli parmakları titriyor.

Ölümcül sayılabilecek bir hastalığa yakalanması çok hızlı oldu. Önünde bir ömür vardı, ancak göz açıp kapayıncaya kadar bu gelecek bir duman gibi dağıldı.

Teşhis konulduktan sonra çok dua ettim. Zamanının devam etmesi için yalvardım. Onunla *biraz* daha uzun süre birlikte olmak istedim. Şimdi, bir eve taşındım.

Kederin hiç tanışmak istemediğim bir aşaması: *kabullenme*. Artık annemle geçirdiğim her dakikayı, gerçekliğim olması gerekirken bir hediye olarak kabul etmekten nefret ediyorum.

Annem çok güzeldi. Sırtının yarısına kadar inen kalın siyah saçları vardı. İnsanı sıcaklık ve ilgiyle öpen daha da koyu renk gözleri vardı. Vücudu her yerdeki kadınları kışkandırırды; kısa gövdesinin uzunluğu boyunca ağır kıvrımlar. Rita Romano denemeden bile seksiydi.

Eskiden kendimi onun iyi olacağına inandırırдыm. Evet, kanserdi ama daha büyük şeytanlara karşı daha çok savaşmış ve kazanmıştı. Annem lanet olası bir savaşçıydı ve vücuduna yerleşen kanserli hücrelerin, sahip olmak için dişıyla tırnağıyla savaştığı hayattan onu mahrum bırakma şansı yoktu.

Bir hafta önce, bittiğini biliyordum. Vücudu yavaş yavaş yok oluyordu ama gözleri her zaman sonsuz iyimserliğini koruyordu. Ve bu kaybolduğunda, bu savaşı kaybettiğini biliyordum. Pes etmişti ama zayıflıkla değil. Kabullenmişti. Ölümün eşiğindeyken bile hayata zarafetle bakıyordu.

Sudan küçük yudumlar almasına yardım ederken bardağı itti ve ben de yere bıraktım.

"Vincent senin için en güvenli seçenek, Gabriella. Ama *sadece* ihtiyacın olursa." Sesi yorgun geliyor ve yatağına kıvrılıp onu kendime doğru çekmekten ve bir anlığına da olsa sonsuza dek berabermişiz gibi davranmaktan başka bir şey istemiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum. "Bilmiyorum anne." "O senin kardeşin."

"Yarısı," diye düzeltiyorum. "Roberto, Dante ve Luna gibi. Neden onun bir düşman sürüsü içinde benim kurtarıcım olacağına inanıyorsun?"

"Ben değilim. Ama iş zora girirse, elinizdeki tek seçenek o." "Bu nazik ruh, Vincent, ailede ne iş yapıyor?" İçimi çektim.

Annem elimi sıktı. "Onun güvende olduğunu düşünmem seni yanıltmasın. Vincent *acımasızdır*, Gabbi. Bu şekilde yetiştirildi. O bir

infazcı."

"Bir infazcı mı?"

"Kas gücü."

Gözlerim büyüdü. "O bir katil. Bir katil. Benden aslanın inine çaresiz bir kuzu gibi girmemi, katil bir manyağın gözlerinin içine bakmamı ve yardım istememi mi istiyorsun? *Tanrım.*"

Nefes almakta zorlanıyor ve suçluluk duygusu ağır bir şekilde içime gömülüyor. "Tamam, tamam," diye yatıştırıyorum.

"Sizden aslanın inine girmenizi istemiyorum. Ne pahasına olursa *olsun* bu adamlardan uzak durmanızı istiyorum. *Tabii* başka seçeneğiniz yoksa. Onlar sadece her şey bittiğinde sığınacağın limanlardır."

Başımı salladım.

"Şimdi söyleyeceğim şey çok önemli, lütfen dinle. Bu sana vereceğim son bilgelik, sonra kendine yiyecek bir şeyler alacaksın ve beni dinlenmeye bırakacaksın."

Kaşımı kaldırıyorum, o da aynısını yapıyor.

"Peki."

"Aşktan korkma." "Aman

Tanrım," diye inledim.

"Gabriella," diye tersledi. "Dinle. Hayatımı berbat ettim. Sevmediğim ve duygularımı çok az önemseyen bir adamla ilişkiye zorlandım. Daha sonra daha iyi olduğuna inandığım birinin yatağına düştüm ve o da güvenliği tehdit edildiğinde beni terk etti. Aşkın romantik tarafında şanslıydım. Ama bu gerçek aşkın var olmadığı anlamına gelmez. Benim yüküm yüzünden onu reddetmeyin ve sizi korumak için dünyayı yok etmeyecek bir adamla yetinmeyin."

"Kendimi koruyabilirim."

"Haklısın," diye hemen kabul ediyor. "Senin yanında durmak için ölümüne savaşmayacak bir adamla yetinme. Gerekirse dünyayı birlikte yok edin, ama yalnız yaşamadığınızdan emin olun, Gabriella. *Lütfen.* Seni

Yalnızlık ve tek başınalık tüm hayatın boyunca boğazına dizildi. Daha fazlası için savaş, tatlı kızım."

Gözlerimden yaşlar akarken enseme kaşıyorum. "Anne, dur." "İkinci şey." Beni görmezden geliyor. "Ben hayatıma devam ettiğimde, *git*. Derhal. Bu cümle düz düştüğü an, ortadan kaybol."

Kaşlarımı çattım.

"Lütfen Gabriella, bu konuda benimle kavga etme," diye yalvarır. "Kime güvenebileceğini bilmiyorum. Sen bir yetişkinsin ve ölümünden sonra bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bunca yıldır nerede olduğuma dair bilgilere ne kadar erişilebileceğini bilmiyorum. Ölüm bu tür anlaşmaları bozmaya meyillidir. Buradan uzakta olmak senin için en güvenli seçenek."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Vedalaşmam gerek-" Elimini onunkinden çekiyorum.

"Gabbie, tatlım. Gözlerimin içine bak. Beni sevdiğini *biliyorum*. Bundan hiç şüphe etmedim. Bedenimin boş kabına nasıl hissettiğini söylemene gerek yok. Önemli olduğunda bana söyledin... *hayatta*."

Kalbim sıkışıyor. Göğsümü ovuyorum. "Dinlenmeyi hak ediyorsun. _"

"Hayır. Bedenimin ölümden sonra nerede yattığı bizim için önemli değil. "Hayır.

önemli parçalarım seninle kalacak." Başımı sallıyorum.

"Aşkım..." Sulu bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Her zaman seninle olacak." Çenem titriyor.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, evlat."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Benim için tüm hayatını feda ettin."

Sözlerimi hızlı bir bilek hareketiyle geçiriyor ama gözlerindeki acıyı görebiliyorum.

"Dante," diye fısıldıyorum. "Luna. Onlardan ayrılmanın seni rahatsız ettiğini biliyorum."

Başını eğiyor ve ben ona gözlerini benden saklamasına gerek olmadığını söylemek istiyorum. Yıllar boyunca utancının ortaya çıkışını gördüm. Gördüm.

Onu anne yapan küçük kız ve oğlan kardeşlerimin fotoğraflarına bakıp ağlıyordu. Benim güvenliğim için onların hayatındaki varlığından vazgeçti ve bunun vicdanında büyük bir yük oluşturduğunu biliyorum.

Annem bana onlardan bahsettiği andan itibaren, aklımın asla tanıyamayacağım kardeşlerimde dolaşmasına izin verdim. Eğer Dante ve Luna kim olduğumu öğrenirlerse, nefretlerini memnuniyetle karşılayacağıma karar verdim. Bunu hak ediyorum. Ben de kendimden nefret ederdim. Annem tanıdığım en olağanüstü insan ve sırf ben var olduğum için bunu kaybettiler.

"Güvende olduklarını biliyordum. Sen güvende değildin. Zor bir karar verdim ama asla pişman olmadım."

"Seni seviyorum."

"Bana söz ver," diye yalvarıyor.

Yalan söylemeyi düşünerek ona bakıyorum ama benim için feda ettiği onca şeyden sonra son arzusuna saygı duymayı ona borçluyum.

"Söz veriyorum."

Vücudu rahatlayarak söner. "Gabriella, sıradaki şey çok önemli."

"Seni ölüme terk etmekten daha mı önemli?"

Gözlerini
deviriyor.

Gülümsüyorum.

"Vincent'ı aramak zorunda kalırsanız. *Eğer*," diye vurguluyor. "Yaşın hakkında yalan söyle." Dudaklarım aşağı eğildi. "Ne?"

"Güzelliğin ötesindesin ve bunu egonu şişirmek için söylemiyorum.

Sana bunu söylüyorum ki yakışıklılığının tehlikeli olduğunun farkında olasın." "Kafam karıştı."

"On sekiz yaşıma bastığım anda Joseph'le evlenmeye zorlandım. O zaman otuz beş yaşındaydı."

"Ew." Yüzümü buruşturuyorum.

"Aile geleneği böyle." Kadınların, babaları olacak yaştaki erkeklerle evlenmeye zorlanmaları çok da önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

"Kadınlar maldır, Gabriella. Yeraltı dünyasında pazarlık kozudurlar. Senin

Güzelliğiniz baş döndürür ve yaşınızın tuttuğunu öğrenirlerse Lorenzo'nun en değerli varlığı haline gelirsiniz."

"Bu iğrenç bir şey."

"Ailedeki gerçek bu. *Yalan söyle*, tatlım. Saçmalama," diye uyarıyor. "On dokuz yaşındasın ve vücudun bir *kadınunki*, bir çocuğun değil, bu yüzden on beş yaşını geçmene imkân yok, ancak on yedi, *belki* de on altı yaşında olabilirsin."

Ona boş boş bakıyorum, ağzım açık ve gözlerim kırışmıyor. "Reddedeceğim."

"Beni dinlemiyor musun?" diye tersliyor ve çenem şokla boynuma bastırıyor. "Özür dilerim." Burnunun kemerini sıkıyor. "Gabriella-"

"Yalan söyle." Sözünü kestim. "Anladım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Yorgunum, tatlım."

Öne doğru eğilip dudağımı yumuşak bir öpücükle alına bastırıyorum. "Biraz dinlen. Ben yiyecek bir şeyler bulacağım. Sen bir şey ister misin?"

Dalgınca başını sallıyor. "Kesinlikle. Istakoz ve sadece en iyi şampanya." Gözleri kapanıyor ve ben gülümsüyorum.

"Tamamdır, anne."

Bir süre onu izliyorum, bir mucize olması için beni dinleyen herkese sessizce dua ediyorum. Karşılığında her şeyi verirdim. Eğer annemin daha fazla zamanı olacaksa, ruhumu şeytan için kan kırmızısı bir yaya sarabilirim. Tanrı devreye girip ona bir ay bile daha uzun süre verse hayatımı iyi işlere adardım. Ama ben bile içten içe bunun asla yeterli olmayacağını biliyorum. Ayım biterdi ve ben daha uzun süre için yalvarırdım. Hayatım pahasına yalvarırdım. Şeytanla bir anlaşma yapar ve kendimi Tanrı'ya teslim ederdim. Yine de sonunda kendimi şu anki kadar boş hissederdim. Kaybolmuş olarak kalacaktım ve bu noktaya kadar kimse dualarıma cevap vermemişti, neden şimdi başlasınlar ki?

Dönerek odasının çıkışına doğru ilerliyorum.

"Gabriella," diye sesleniyor ve ben kapının eşiğinde durup omzumun üzerinden bakıyorum. "Eğer kendini bu odada Luna ve Dante'nin huzurunda bulursan

hayat..." Sesi çatlıyor ama ikimiz de görmezden geliyoruz. "Onları sonuna kadar sevdiğimi ve üzgün olduğumu söyle."

Kalbimin kırılma sesinin hastane duvarlarından duyulduğuna yemin edebilirim, ikiye bölünürken bir depremin sarsıntısı gibi. Ama sesindeki kırılma gibi, bunu da görmezden geliyorum, onun yerine başımı sallamayı seçiyorum.

"*Luce della mia vita*," diye fısıldıyor.

Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen gülümsüyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bana söyleyecek misin?"

"Bir gün anlayacaksın."

"Geri döneceğim," diye sesleniyorum, kahve ve çikolata aramak için odadan çıkıyorum.

HASTANE KAHVESİNİN tadı, suyun içindeki kirin tadını hayal ettiğim gibi. Yine de içiyorum, enerjiye ihtiyacım var. Uyku bekleyebilir. Annemle geçireceğim zaman sınırlı ve bunu bilinçsizce harcamak istemiyorum.

Spor ayakkabılarımın tabanları yeni temizlenmiş vinilin üzerinde gıcırıyor. Ayaklarımı daha güçlü bir şekilde sürüklüyorum, bana yönelen kızgın bakışları görmezden geliyorum.

Annemin odasına giriyorum ve elim kağıt bardağı otomatik olarak bırakıyor. Ses çıkarmadan yere düşüyor ve etrafımdaki dünya bulanıklaşırken, bacaklarıma sıçrayan sıcak suyun yakıcılığını fark etmiyorum.

"Bayan Smith," diye sesleniyor annemin odasındaki çok sayıdaki hemşireden biri ve ben yavaşça ona doğru dönüyorum. "Gabriella," diye tekrarlıyor ben tekrar önümdeki sahneye döndüğümde.

Makinenin, annemin kalp atışlarının eksikliğini kaydetmeye zorlayan alarmı benimle alay ediyor. Ona bakıyorum, düz çizgiyi izliyorum

bir hemşire kapatana kadar ekran sürekli olarak görüntülenir.

Yutkunuyorum. "Az önce buradaydım," diyorum hiç kimseye ve herkese. "Beş dakikalığına gittim, belki on, hepsi bu. Kahve almak için çıktım." Ayaklarımın dibindeki kahverengi su birikintisine bakıyorum.

"Neden dışarıda beklemiyorsunuz?" Yaşlı bir hemşire beni odanın çıkışına doğru itiyor. "Yapmamız gerekeni yaparız, sonra da vedalaşmak için biraz zamanın olur."

Başımı sallıyorum ama hareketsiz kalıyorum. "Bana gitmemi söyledi," diyorum dalgınca. "Sanki zamanın geldiğini biliyordu ve beni burada istemiyordu. Ben sadece buradaydım," diye tekrarlıyorum, yeri işaret ederek.

Hemşire, "Hadi tatlım," diye ısrar ediyor.

"Çantam." Annemin yatağının yanındaki sırt çantamı işaret ediyorum. "Sadece çantama ihtiyacım var."

"Elbette," diyor. "Şunu senin için alayım, sen de aileni ara."

Bana sırt çantasını uzatıyor ve ben de tek bir askısını tutup yanıma düşmesine izin veriyorum. Ona başka kimsem olmadığını söylemek istiyorum. Annem ve ben, ödünç alınmış bir zamanda yaşadığımız bir dünyada bir çift yalnızdık.

Hemşire beni tekrar dürtüyor ve onun ısrarıyla geri çekiliyorum. "Sadece buraya otur." Beni kapının *hemen* dışındaki bir sandalyeye doğru itiyor.

Artık düşme riskim olmadığından emin, gidiyor. Ayağa kalkmadan önce sadece bir nefes bekliyorum. Tam bir dakika ayakta duruyorum.

Ölüm gerçekten bu kadar hızlı mıydı? Bir dakika önce hayatta olan biriyle konuşurken, bir dakika sonra hayatın son sesini duyacak kadar acımasız mıydı? Daha uzun sürdüğüne eminim. İnsan hayatı bu kadar çabuk söndürülemeyecek kadar önemlidir.

Ben gittiğimde, sen de git. Derhal.

Bedenimde bir kıvılcım çakıyor, hissizliğin fantezisinde kaybolmayı tercih ederken gerçekliğin kâbusunu bulmaya itiyor.

O çizgi düz düştüğü an, kaybol.

Sağıma soluma bakarak yürümeye başlıyorum, dudaklarımdan kalın bir hıçkırık kopuyor. Elimle ağzımı kapatıp kırık sesi yutuyorum. Bir tane daha kaçıyor ve bacaklarım titriyor. Acı çektiğimi fark eden varsa bile belli etmiyor ama bu duvarlar arasında yas tutmak olağan bir şey. Bugün kalp ağrısı çeken ilk kişi ben değilim ve sonuncu da olmayacağım.

Gördüğüm ilk boş odaya giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Dizlerim bükülüyor ve kapıya doğru sertçe kayarak yere düşüyorum. Tüm vücudum acıyla titriyor ve gözyaşlarımla ilki dökülüyor. Ellerim ağzımı kapatıyor, kederimin sefil sesini daha fazla tutamıyorum. Beni tamamen ele geçiriyor ve avuçlarımla içine doğru feryat ediyorum, göğsümdeki acı o kadar büyük ki nefes almaktan korkuyorum. Yere çökene kadar kendi içime daha da kıvrılıyorum. Kalçalarım karnıma ve göğsüme doğru çekiliyor ve kollarım titreyen bacaklarımı sarıyor. Ağzımı kot pantolonumun nemli kotuna dayayarak ağlıyor, inliyor ve tükürüğümle boğuluyorum. Zemin sert ve soğuk, altımda parçalansın istiyorum. Ölümün kesinliği, tüm dünyanız her seferinde acı dolu bir dakika boyunca elinizden alındığında son bir perdenin kapanmasından başka nedir ki? Dizlerime kapanarak hıçkırıyorum, kederimin sesi karanlık odada kısılıyor, serbest bırakırsam acının bir daha asla kontrol altına alamayacağım bir hızla çoğalacağından korkuyorum.

Şakaklarım zonklamaya başlıyor ve vinil zeminde o kadar uzun süre kıvrılmışım ki ağlamanın verdiği basınçla başım ağrıyor. Ancak o zaman durduğumu fark ediyorum. Hıçkırıklarım azaldı ve vücudum hala aralıklı spazmlarla titriyor olsa da, yüzüm artık gözyaşlarıyla ıslanmıyor. Geçici olarak yüzümü dizlerimden çekiyorum. Kazağımın koluyla burnumu sildikten sonra kendimi dikleştiriyorum. Kendimi arkasına hapsettiğim kapıya yaslanıp, önce bir yanağımı, sonra da diğer yanağımı fırçalayarak kuru cildimdeki tuzu temizlemeye çalışıyorum.

Kendimi ayağa kaldıramıyordum için bir on dakika daha geçmesi gerekiyor. Bacaklarım titriyor ama titremeyi görmezden gelip onları yerlerine kilitliyorum. Tozunu alıyorum

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. Ağzımda zehir gibi bir tat bırakan hastane sınıfı temizlik ürünlerini görmezden gelerek derin bir nefes alıyorum. Çantamı emniyete alarak boş odadan çıkıyorum ve bir daha asla geri dönmeyeceğimi bilerek hastaneden uzaklaşıyorum.

Her adımda kendimi daha az kendim gibi hissediyorum. Hayatım boyunca anneme bağılıydım. O sadece benim koruyucum değildi. O benim en iyi arkadaşımdı, kalbimdi ve ondan uzaklaşmak, sadece bedeninin boş kabı bile en büyük ihanet gibi geliyor. İçimin boş yankısı her adımda tenimde titreşiyor ve midemin bulanmasını engellemek için çenemi sıkıyorum. Sarsılıyor ve dişlerimi ağrıyana kadar sıkıyorum, dikkatimi dağıttığı için minnettarım.

Annem bana sık sık hayatındaki seçimlerinden asla pişmanlık duymadığını söylerdi. Joseph Romano ile evliliği ona Dante ve Luna'yı kazandırmıştı. Carlo ile olan ilişkisi onu farklı bir yörüngeye itti, ama yine de bunun ona mutluluk getirdiğinde ısrar etti. İlişkileri, başkalarının hoşuna gitmeyecek bir şekilde gücünü geri almasını sağladı. Yine de sık sık Tanrı'nın kararını onayladığını çünkü ona beni verdiğini söylüyordu.

Ama şimdi hayatını kaybetmişken, acaba Tanrı benim aracılığımla onu cezalandırıyor muydu? Büyük resmi görmeyi reddetti mi? Kanıtlar, beni ne kadar çok severse sevsin, kaderimde bu dünyada yanlış yere yerleştirilmiş bir ruh olmak olduğunu gösteriyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GABRIELLA

!!

Kovuldun."

Sırt çantamı sağ omzuma asarak striptiz kulübüne doğru hızla ilerliyorum, Doc'larım panik içinde iğrenç halının üzerinde sürükleniyor. "*Tim*, hadi."

Barın arkasındaki kasayı kapatır, omzuna bir el havlusu atar ve masaları silerek odanın içinde dolaşır.

Kulüp hâlâ kapalı ve bir saat içinde açılmaya hazırlanıyor. "Gabriella, bu hafta her gün geç kaldın. Yeterince senin için izinler, evlat. Çok güvenilmezsın."

"Ben *her zaman* vardiyama gelirim," diye itiraz ediyorum.

Bardan bir yığın kül tablası kaparak geçtiğim her masaya bir tane koyuyorum ve patronumu odanın içinde kovalayarak anlayış göstermesi için yalvarıyorum.

Tim, "Geç oldu," diye yanıtlıyor.

Başımı geriye atıp tavana bakarak iç geçirdim, tartışmaya zahmet etmedim. "Otobüsüm geç kaldı." Açıklamaya çalışıyorum.

"Otobüsüm geç kaldı. Uyuyakaldım. Üniformamın kuruması çok uzun sürdü. Yolun kenarında yaralı bir çayır köpeği vardı."

"Otobüsüm gecikti," diye homurdanıyorum, hayal kırıklığım artıyor. "Bunu lanet olası şehirle görüşmen gerek. Otobüs şoförünün insanlar otobüsten inerken ne kadar konuşmayı sevdiğini kontrol edemem."

Bana gözlerini deviriyor.

"Tim. *Lütfen.*"

Durur, gözlerini pişmanlık kaplar. "Gabriella, özür dilerim. Sen yoksun."

Normalde gözyaşlarına boğulurdum ama son bir aydır beni bir uyuşukluk kapladı.

Annemin ölümünün üzerinden neredeyse beş hafta geçti. Bulunduğum yere gelebilmek için annemin geride bıraktığı yetersiz birikimleri cimrilik ederek, biriktirerek ve yiyerek geçirdiğim bir ay.

İstediğini yaptım, söz verdiğim gibi. O hastaneden ayrıldım ve beni öldürmesine rağmen asla arkama bakmadım. En yakın otobüs garajını buldum, Amerika'daki en geçici şehirleri araştırdım ve şehir dışına bir sonraki bileti aldım. Bu beni Denver, Colorado'ya götürdü.

Oraya vardığımda bir lokantada iş buldum ama bahşişler bok gibiydi ve başımı sokacak bir ev tutabilmek için motel masraflarını zar zor karşılayabiliyordum. Diğer garsonlara yeterince şikayet ettim, biri bana acıdı, bana bir adres verdi ve Tim'i istememi söyledi.

Tim, az önce beni kovdu. Tim, büyük metro bölgesinde bir centilmenler kulübünün sahibi ve işletmecisi. Bana şöyle bir baktı, tam bir sik mıknaatısı olduğumu söyledi ve direk işi için uygun olup olmadığını sordu. Yeni doğmuş bir zürafa kadar koordineli olduğumu düşünürsek, ona gururumun okşandığını ama reddetmek zorunda olduğumu söyledim. İsteksizce bana kokteyl sunucusu olarak iş teklif etti ama açık fikirli olmamı istedi.

Elbette, Tim.

Biraz tartışmamız gerekti ama beni kayıt dışı tutmayı bile kabul etti. Elde nakit, bahşişler paylaşıldı, ama ılık fasulye suyu dökerek kazandığımdan daha iyi olmalıydı. Üniforma beni neredeyse tepelere doğru koşturuyordu, ama ilk vardiyadan sonra, yüksek kesimli bir külot ve neredeyse meme uçlarımı görebileceğiniz kadar düşük kesimli bir atletle dolaştığımı unuttum.

"Lütfen, Tim." Barın etrafında onu takip ediyorum ama beni görmezden geliyor. "*İhtiyacım var*

bu iş."

"Ve beni hayal kırıklığına uğratmayacak bir kokteyl sunucusuna ihtiyacım var." "Buradayken çok çalışıyorum."

Hayal kırıklığı artıyor ve başparmağıyla sağ elinin her bir eklemi kırıyor. "Kimse ipuçlarını seninle paylaşmak istemiyor."

"Ne?" Bu beni duraklattı.

"Çok gevezesin. Müşterilerimiz bundan hoşlanmaz."

Çenem göğsüme çarpıyor. "Bir pislik ellerini lanet kıcıma koyduğunda ya da yüzüne karşı memelerimi sallamamı istediğinde çenem düşüyor."

Tim iç çeker. "Lanet olası bir centilmenler kulübünde çalışıyorsun, Gabriella. Bu da işin bir parçası."

"Cinsel taciz bu işin bir parçası *değil*."

"İşte ben de bundan bahsediyorum. Ağzını açıyorsun ve personelin geri kalanı bahşişten mahrum kalıyor. Seksisin ama başımın belasısın." Uzaklaşıyor. "Ve her zaman geç kalıyorsun."

"En azından geçen haftaki maaşımı alabilir miyim?" Arkasından bağıriyorum. "Cassie'den al."

Barda çalışan Randy, ben yanından geçerken gözlerini kaçırıyor. "Bahşiş kaybettiğinden mi şikayet ediyorsun, Randy?"

"Çocuklarımı beslemem lazım, G." Başını kaldırıp bakıyor, omuzları kalkıyor. "Seni seviyorum ama onları daha çok seviyorum."

Buna itiraz edemem.

"Burası berbat bir yer," diye mırıldanıyorum, bardan bir yığın içki altlığını fırlatarak.

Randy, "Gerçekten olgunca, G," diye sesleniyor ama ben onu duymazdan geliyorum ve bunun bana verdiği tatmin d u y g u s u n u n tadını çıkarıyorum.

Cassie maaşımı uzatıyor, b a n a acıma dolu bir gülümseme veriyor ve sonra görüşeceğimizi söylüyor.

Kaldırımda durup gökyüzüne bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Burada ne yapmam gerektiğine dair bir tabelaya ihtiyacım var anne."

"Annem yoluna gitmeni söylüyor. Yolu kapatıyorsun."

İrkiliyorum, omzumun üzerinden bakıyorum ve kulübün dışındaki güvenlik görevlisine ters ters bakıyorum. Ona parmağımı gösteriyorum ve o da gülümsüyor.

Otobüs durağına doğru yürürken kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp bir saat içinde lokantadaki işime geri dönmek için yalvaracağımı hiç düşünmeden biliyorum.

Depo kalabalık, insanlar hayatın genel telaşı içinde birbirlerini itip kakıyor. Paramın yetmediği ama içimde kendimi inkar edecek gücü de bulamadığım bir çikolatayı ısıyorum. Nuga ve karamel dilimi kaplıyor ve yorgun ve uyuşmuş bir halde uzaklara bakıyorum.

Çikolatam dudaklarımda, tam bir ısırık daha almak üzereyken geriye doğru çekiliyorum. Tökezledim ve acı dolu bir homurtuyla kığımın üzerine düştüm. "Bu da ne-"

Sağ kolum geri çekiliyor ve daha uzağa yuvarlanırken acı içinde çığlık atıyorum, sırtım dümdüz, başım yıldızları görmeme neden olacak kadar sert bir şekilde betona çarpıyor.

Öksürüyorum, başımın arkasını tutmak için sol kolumu kaldırıyorum.

Düşmenin ilk acısı azalıyor ve sırt çantam sağ kolumdan kayıyor.

Duygularım karmakarışık, çantayı almak için yeterince hızlı davranamıyorum ve benden çok da küçük olmayan bir çocuk çantamı alıp kaçmadan önce *özür diliyor*.

"Hey," diye bağıyorum. "Özür dileme." Ayağa kalkmaya çalışıyorum, kafama aldığım darbeden dolayı sallanıyorum. "Sadece çantamı geri ver."

Peşinden koşuyorum ama çoktan benden kilometrelerce ileride ve bacaklarımı ne kadar hızlı itersem iteyim onu yakalayamıyorum.

İnsanlar izliyor, sıkılmış kayıtsızlık yüzlerini kaplıyor ve bu bokun çok tanıdık olduğuna dair bir *hüzün* karnıma yumruk atıyor. "Kimse bana yardım etmek istemedi mi?" Çığlık atıyorum. "Lanet olası çantamı aldı. Sahip olduğum her şeyi."

Panik içinde jean şortumun cebini kavrarken, telefonumun üzerimde rahatça durduğunu görüp rahatlıyorum. Benim için anlamı olan tek şey o. Onsuz olmaktansa ölmeyi tercih edeceğim anılarla dolu.

"Evet, gözlerini kapat." Otobüslerini bekleyen kalabalığa küfrediyorum. "Kendine hiçbir şey yapamadığını söyle ki bu gece daha rahat uyuyabilesin."

Deli gibi atıp tutuyorum ama kimse beni dikkate almıyor. Onlar için sıradan bir salı günü.

Başımın arkasına dokunarak elimi çekiyorum ve kanamadığından emin oluyorum. Kafamı yarmadığımdan emin olarak elimi geri koyuyorum ve hassas noktaya masaj yapıyorum. Şimdiye kadar yaşadığım tüm migrenlere meydan okuyacak bir baş ağrım var. Yürürken kuyruk sokumum zonkluyor ve iki bacağıma da baskı yapmamaya çalışarak topallıyorum.

Çantam kimsenin işine yaramayacak ıvır zıvırla doluydu. Bir kot pantolon, bir kazak, birkaç iç çamaşırı, telefonumun şarj aleti, bir kitap ve Tim'e geri vermeyi unuttuğum iğrenç üniformam. Fazla bir şey değildi ama benimdi. Kütüphaneden çaldığım kitap hariç. Onu okumayı bitirdiğimde geri verecektim. Şimdi yerel kütüphanede *Outlander*'ın bir kopyası sonsuza dek eksik kalacak ve bölgeden başka hiç kimse on yedi yüzlü bir dağlıya aşık olamayacak.

Yaz sıcağı yüzümü ısıtıyor ve kollarımı kaldırıp saçlarımı ensemden uzak tutmak için at kuyruğumu topuz yapıyorum. Işığa karşı gözlerimi kısıyorum, başım çarpıyor.

Gördüğüm ilk tuğla duvara yaslanıp kıcıımı bir iniltiyle betona bırakmadan önce sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre ayakta duruyorum.

"Zor bir gün müydü?"

Başımı sese doğru çeviriyorum. Altmış yaşlarında bir kadın, durduğum yerden sadece birkaç metre ötede bir battaniyenin üzerinde oturuyor. Eşyaları yırtık plastik torbalar içinde etrafını sarmış. Kıyafetleri ince ve yırtık pırtık ama vücudunu örtüyor. Eldivenlerindeki deliklerden parmakları görünüyor ve ayakkabıları sıkışmış.

elektrik bandıyla bir araya getirilmiş. Yüzü yıpranmış, kir ve tozla kirlenmiş. Ama *tüm* yüzüyle bana gülümsüyor, açık mavi gözleri haftalardır hissetmediğim bir sıcaklıkla parlıyor ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Zor bir ay."

Anlayışla başını sallıyor. "Zorlu bir on yıl ya da iki yıl." Göz kırıyor. Durduramadan bir kahkaha atıyorum.

"*Bu* daha iyi," diye mırıldanıyor ve bana nezaketle sırtıtıyor.

"Çantam çalındı," diyorum ona. "Ve işimden kovuldum." Yumuşak bir rahatlama sesi çıkarıyor. "Adın ne senin?" "Gabriella. Senin?"

"Tanrı benim gücümdür."

"Ha?"

"Senin adın," diye açıklıyor. "Anlamı bu."

"Oh." Bu beni duraklattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben yaşıyım. Zamanında birkaç Gabriella ile tanıştım. Hiçbiri senin kadar güzel değildi." "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Hiçbiri senin kadar üzgün değil."

Cevap veremiyorum. Boğazım düğümlendi. Bunun yerine başımı eğip ellerime masaj yapıyorum.

"Ben Mallory."

Ona gülümserken gözyaşlarımı silme zahmetine girmeden boynumu büküyorum. "Memnun oldum Mallory. Adın ne anlama geliyor?"

O Gülüyor. A dolgun gövdeli chuckle o Garners ve DİKKAT yoldan geçenlerin. Yüzümdeki gülümseme büyüyor, onun sevinciyle içime bir huzur yerleşiyor.

"Şanssız ya da kötü niyetli anlamına gelir."

"Ah!" Özür dilemek için hamle yapıyorum ama kendimi durduruyorum.

"Kedimi sen öldürmedin. Sakin ol. Gülün, düşününce gerçekten çok komik geliyor."

Kıkırdıyorum.

"Kaybedilen bir iş ve çalınan birkaç eşya, büyük ölçekte çok da önemli değil" diyor.

"Bu gece yatacak yerim olmadığı ve sırtımdaki giysiler dışında sahip olduğum her şeyin gittiği anlamına geliyor. Kütüphaneden bir kitap çaldım ve şimdi onu geri veremeyeceğim."

Tek bir omzunu kaldırıyor. "Bu düşündüğünden daha fazla oluyor. Umarım çantanızı çalan kişi kitabı okumak için zaman ayırır."

Çantamı çalmak için beni yere fırlatan genci düşünüyorum. "Şüpheli."

"Ailen nerede, Gabriella?" Gülümsemesi kayboldu, endişe ve ıstırap dudaklarını aşağıya doğru çevirdi.

Ona sarılmak istiyorum, benden çok daha zor bir hayat yaşamış olmasına rağmen benim için endişelenen bu nazik insana.

"Annem bir ay önce öldü. Babam yok."

"Annene olanları duyduğuma üzıldüm," diye teselli ediyor. "Gidebileceğin bir yer var mı?"

Zihnimin, günaha girmekten korktuğum için aktif olarak kaçındığım bir yere gitmesine izin verdim.

Tüm hayatım hakkında çok az şey bildiğim bir dünyadan saklanarak geçti. Mafya hakkında bildiklerim, trend olan TV şovlarında ve gişe rekorları kıran Hollywood filmlerinde gördüğüm kurgusal tasvirlerden ibaret. Gerçek hayatın bu uyarlamaları eğlence için abartılmış ya da daha korkuncu, ana akım medyanın keyfi için sulandırılmış olabilir.

Gidebileceğin bir yer var mı?

"Gidebileceğim bir yer var," diye kabul ediyorum. "*Sanırım.*"

"Dibe vurmak üzeresin, tatlım. Bazen hayatta ne kadar mücadele edersen et, evren sana yardım istemeni söylemeye çalışır." Gözlerim yaşardı. Son birkaç haftayı ağlamamak için kendimi eğiterek geçirdim, ama Mallory'nin yanında oturup ona ruhumu gösterirken

yargılamadan ara verin. "Birine sadece başka seçeneğim yoksa oraya gideceğime dair söz verdim."

Bir süre beni izliyor, yüzünü çevirip çenesini eğerek teşekkür ederken bir adam yanında duran bardağa bozuk para atıyor. "Beş parasızsın," diyor. "Eviniz yok ve tüm eşyalarınız çalındı. Evsizsin," diyor bana, sanki zaten bilmiyormuşum gibi. "Yani beyaz bir şövalyenin gelip seni kurtarmasını beklemiyorsan" -vurgu yapmak için sokağa bir aşağı bir yukarı bakıyor- "başka seçeneğin yok diyebilirim."

Rita onu içermeyen geleceğimi ilk kez gündeme getirdiğinde, patavatsızlığı yüzünden onu öldürecek olan aileye yaklaşma fikrinden çekindim. *Hiç* düşünmediğim bir seçenektir. Ama ölümün hayatınıza getirdiği berraklık hiç de eğlenceli değil. Kalbimde ettiğim yemin çoktan bozulmuştu çünkü Mallory'nin haklı olduğunu biliyordum. Annem *sadece* başka seçeneğim yoksa kan bağımlı olan akrabalarımı aramam *için* bana yalvarmıştı. Şu anda durduğum kavşak da bu değil mi? Hayatımı kaçarak, savaşıp ya da yüzleşerek geçiririm. Bu sadece iki şekilde sona erebilir. Bir, ölürüm ki bu şu anda en kötü sonuç gibi görünmüyor. İki, beni kabul eden bir aile bulurum ve hayatımda ilk kez, bu acımasız hayat yolculuğunda tek başıma yürümekten korkmadan durabilirim.

Mallory, tüm bilgeliğiyle haklı. Elimde hiçbir şey ve hiç kimse kalmadı. "*Sana* yardım edecek biri var mı?"

Bana doğru küçümseyici bir el salladı. "Benim gibiler için endişelenme, Gabriella. Asi hayatımda pek çok fırtına atlattım. Şimdi bir sonraki bölüme geçmeden önce dünyanın yanımdan geçip gitmesinin tadını çıkarıyorum."

Elimi kot şortumun cebine sokarak, Cassie'nin kovulduktan sonra bana verdiği para zarfını çıkardım.

"Sizi gitmeniz gereken yere götürecek kadar paranız var mı?"

Faturalara göz gezdiriyorum. "Bir otobüs bileti ve şurada burada bir şeyler atıştırmaya yetecek kadar."

Eşyalarını karıştırmaya başladı. Paramı cebime geri sokuyorum, sırt çantam yerine aceleyle cebime soktuğum için minnettarım.

"İşte," diye tekrar konuşur Mallory. "Her ihtimale karşı, bir arıza emniyeti."

Elindeki yüz dolarlık banknota bakıyorum. "Hayır. Senin buna benden daha çok ihtiyacın var."

"Kim demiş?" diye soruyor kibirli bir şekilde. "Yapamam... Yapamam..."

"Evrenin sana yardım istemeni söylemesi hakkında sana ne demiştin?"

"Ama-"

"Bu deponun etrafında herhangi bir yere oturabilirdin. Sen benim yanıma oturdun. Sana bu iyiliği yapmama izin ver."

"Param var." Cebime dokunuyorum.

"Ya aradığınız kişiyi hemen bulamazsanız? Bu size biraz nefes aldırır."

Başımı sallıyorum ve o da faturayı bana doğru itiyor. "Al bunu.

Lütfen."

Reddederek onu gücendiriyorum. Reddederken gözlerinin nasıl kırıştığını görebiliyorum.

Öne doğru eğildim ve elindeki yüz dolarlık banknotu aldım. "Sana borcumu nasıl ödeyebilirim?"

"Zaten yaptın."

Tek bir kaşımı kaldırıyorum.

"Bana bu dünyadaki bir hastalıklımışım gibi davranmadın. İstemeden yanımda oturmuş olabilirsin ama benimle eşitmişim gibi konuştun. Bu pozisyonda olmak, Gabriella" -çevresindeki küçük eşya torbalarını işaret ediyor- "insanlar senin bir i n s a n olduğunu unutuyor. Ben

Sokaklarda rahat. Artık tek bildiğim bu. Ancak hayatımın bu bölümü, başkalarının gözünde beni değersiz kıldı."

"Sen değersiz değilsin."

"Bana gösterdiğin nezaket *bu*, tatlı kız. Biri yanıma oturup sohbet etmeyi uzun zaman olmuştu. Benim yılımı güzelleştirdin."

Çenem titriyor.

"İyiliğin her zaman aktarılması gerektiğini unutmayın" diye devam ediyor. "Bir gün, tekrar ayaklarınızın üzerinde *sağlam* bir şekilde durduğunuzda, bir yabancının nezaketinden bir şeyler kazanabilecek biriyle, *birçok* kişiyle, hiç şüphem yok," diye düzeltiyor, "yolunuz kesişecek."

Onu içtenlikle izliyorum, hayatının onu buraya getirmek için nasıl bir yolculuk yaptığını merak ediyorum. Ama sormamak için kendimi zor tutuyorum. Hikayesini paylaşmak isteseydi, paylaşırdı.

"Bunu nereden buldun?" Parayı tutuyorum.

Omuz silkiyor. "Biri düşürdü. Geri vermeye çalıştım ama ben onları yakalayamadan otobüse binmişlerdi. Onları tekrar görmeyi umarak elimde tutuyordum. Bir yüzü asla unutmam."

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

Çatlamış alt dudağı dışarı fırlıyor. "Zamanın benim için bir önemi yok. O sırada kar yağıyordu."

"Bu aylar önceydi," diyorum ona. "Mallory, bunu kullanabilirdin. Yemek ya da daha sıcak bir ceket için."

Başını iki yana sallar. "O benim değil. Onu güvende tutuyordum. En azından bu şekilde, onu gerçek sahibine geri veremesem de, layık birine verildiğini biliyorum."

"Seninle tanışmak hoşuma gitti," diyorum ona, buruşturulmuş Benjamin Franklin'i göğsümde tutarak teşekkür ediyorum. "Bunu asla unutmayacağım. Seni asla unutmayacağım." "Unutacaksın, ama sorun değil. Hayattaki bazı anların uzun süreli olması gerekmez. Bazen ihtiyaç duyduğunuz anda gelirler ve içinizin derinliklerine yerleşirler."

Sana rehberlik edecek bilinçsiz bir anı. Şimdi git, Gabriella. Yanımda duramayacak kadar güzelsin. İnsanlar beni fark etmeyi bıraktı."

Ayağa kalkmadan önce ona biraz daha bakıyorum. "Hoőça kal, Mallory."

Veda etmiyor. Bunun yerine gözlerini kapatıyor, duvara yaslanıyor ve uykuya dalıyor.

Ayaklarımın üzerinde dönerek, aklımda tek bir hedefle otobüs garajına doğru ilerliyorum.

New York City.

Geleceğe ya da son bölümüme, her ne olursa olsun, ben hazırım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GABRIELLA

Sonunda tökezlediğimde ne bulmayı beklediğimi tam olarak bilmiyorum

Vincent Ferrari'ye rastladım ama son altı gündür takip ettiğim adamın o olmadığını yüzde yüz kesinlikle teyit edebilirim. Hollywood'un algımı bu kadar kolay etkilemesinden utanıyorum. Üvey kardeşimi kafamda canlandırmıştım. Orta yaşlı, iri yapılı, dudaklarının arasına puro sıkıştırmış, arkası yağlanmış tuzlu biberli saçları ve baş döndürmeye yetecek kadar iğrenç bir kahkahası olan bir adam.

Vincent baş döndürüyor. Buna hiç şüphe yok, ama düşündüğüm nedenlerden dolayı değil. Birincisi, beklediğimden daha genç. *Çok* daha genç. Annemin Ferrari kardeşlerle ilgili hatırladıkları, kaçmak zorunda kaldığında onların yetişkin olduklarına inanmamı sağlamıştı. *Katil. Katil. Psikopat. Acımasız.* Tüm bu kelimeleri gizli sevgilisinin oğullarından bahsederken kullanırdı ama onları sadece ergenlik çağını henüz aşmış çocuklar olarak tanırdı. Otuzlu yaşlarında bir adam olan Vincent, ölümsüzlüğünün olgunluğuna erişti. Annemin tanık olduğundan emin olduğu türden bir karanlık, yaş ve deneyimle yok olmaz. Aksine, silahsızlandırılmayan bir silah gibi bilenmiş, mükemmelleştirilmiş. Koyu renk saçları, erimiş gümüş rengine gözleri ve eğer isterse kalın kirpikli gözlerini kırıştırarak birine zarar verebileceğinden şüphe bırakmayan kasvetli bir ifadesi var. Ağabeyimin ve mükemmel kesilmiş çenesinin etrafında bir kötü niyet fırtınası esiyor.

Kadınlar onun peşinden bakakalıyor, yüzündeki güzellik onları uyarırcasına tavrından damlayan çirkinliği görmezden gelmeye zorluyor. Mükemmel dikilmiş üç parçalı takım elbisesinden kara gözlerindeki cansız ışıltıya kadar kişiliğinin her ayrıntısı kusursuzdur. Şeytanlığı mükemmel.

Onu belli bir mesafeden takip ediyorum, bacaklarım onun hızına ayak uydurmak için hızla hareket ediyor. Henüz ona yaklaşacak cesareti toplayamadım. Doğrusunu söylemek gerekirse, korkuyorum. Hayal ettiğimden daha tehditkâr, ki şeytanı zihnimde canlandırdığımı düşünürsek bu şaşırtıcı.

Annemin haklı olduğu gerçeğiyle uzlaşmak için sayısız saat harcadım. Bu adamlar son çare. Kendi başıma hayatta kalmaya bile çalışmadım. Ama cebimde kalan az miktardaki para her geçen gün azalıyor, karnımdaki gurultuyu bastırmak için benzin istasyonundan aldığım her sandviç, köhne bir motelde kalmak için verdiğim her kuruş, davetsiz birinin gireceği korkusuyla uyuyamamak hayatta kalma azmimi kırıyor. Yürürken başımı eğiyorum, tanınmaktan korkuyorum. Yetkililer beni arıyor olabilir mi? Biri benimle konuştuğunda sıcıyorum, art niyetli olmalarından korkuyorum. Bu şekilde yaşanmaz. Kanımı paylaşan bu adam ne kadar korkutucu görünse de, en büyük hatama dönüşmemesini ummam ve dua etmem gereken bir sığınak.

Vincent bir restoranın önünde duraklıyor, cep telefonunu çıkarıyor ve sokağa doğru dönüyor. Ben de onunla birlikte hareket ediyorum, ona sırtımı dönüp birkaç adım uzaklaşıyorum. Tam bir dakika bekledikten sonra omzumun üzerinden geriye bakıyorum, ama onun gitmiş olduğunu görüyorum. Sinirle sokağa bakarak aceleyle ilerliyorum.

"*Siktir.*"

Restorana doğru adım atıyorum, gözlerim geniş pencerelerden görünen alanda geziniyor. Onu bulamayınca hayal kırıklığı içinde inliyorum.

Topuğumun üzerinde dönerek, üzerimde yükselen bir adamın cezalandırıcı çerçevesine doğru tek bir adım atıyorum.

"*Umph,*" diye öksürüyorum, gözlerimi kaldırarak.

Vincent merakla bana bakıyor, gözleri yüzümü takip ederek beni tanımaya çalışıyor.

Ellerimi elbise pantolonunun ceplerine sokmuş, panik içinde vücuduna sarılı silaha bakma isteğime karşı koymaya çalışıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, etrafından dolaşmak için hareket ediyorum.

Benimle birlikte hareket ediyor, boyu beni o an için inanılmaz derecede uygun hissettiren bir gölgeyle örtüyor.

"Affedersiniz." Gözlerimi kaçırmadan diğer tarafa doğru adım atıyorum.

Tekrar hareket ederek yolumu kesiyor ve göğüs kafesimi zorlayan kalbimin hızlı gümbürtüsünden nefret ediyorum.

"Ne oluyor be adam?" Isırarak söyledim. "Geçmeye çalışıyorum." Sessiz kalıyor.

İçimdeki her şey dönüp kaçmam için çığlık atıyor ama ayaklarım yere yapışmış durumda. Kaçma tepkim beni tamamen başarısızlığa uğrattı.

Yüzümü kaldırıyorum, gözleriyle göz göze geliyorum ve onları tutuyorum.

"Son altı gündür beni takip ettiğinizi düşünürsek, kim olduğum hakkında bir fikriniz olduğunu varsayıyorum."

Ona bakıyorum, sesim kendi içine çekilmiş. "Cevap ver bana."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bir sorudan çok bir ifade gibi göründü."

Ağzının kenarı eğlenerek yukarı kalkıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum, bu jest neşeli olamayacak kadar cehennem gibi. "Kim olduğumu biliyorsun," diyor, "bu da ne yaptığımı bildiğin anlamına geliyor."

Çenemi kaldırıyorum, boğazımın korkuyla hareket ettiğini görmesinden korkuyorum.

Çenesini eğiyor. "Ne yaptığımı biliyorsun," diye tekrar belirtiyor. "O zaman akla şu soru geliyor: Genç bir kız neden beni takip etsin? Kötü bir şekilde, ekleyebilirim. Takip becerileriniz üzerinde biraz çalışmanız gerekebilir."

Kaşlarımı çattım. "Katillerin komik olduğunu fark etmemiştim." Elim

ağızıma gitti. Gözlerim acıyacak kadar kocaman açılıyor.

Vincent gülüyor. Yumuşak bir kıkırdama, yine gülümsemesi gibi, sevecen olmaktan çok iğrenç. "Ne istiyorsun?"

Sessizliği seçiyorum, her türlü kelime dağarcığı beyin hücrelerimi boşaltmış ve bana sadece ona göz kırpmak kalıyor.

"Dinleyicim olman için tek fırsatın buydu. Beni takip etmeyi bırak."

Önümden geçip restoranın kapısında duraklıyor. "Böyle devam edersen sonuçlarını söylememe gerek yok sanırım."

O gider gitmez tuğla duvara doğru tökezliyorum, göğsüm paniğe benzer bir şeyle kabarıyor.

Beni öldürmekle tehdit etti.

Lanet olası kardeşim beni öldürmekle tehdit etti.

Ellerim yeni sırt çantamın askılarını yumrukluyor. Şok içinde yaya trafiğine bakarak kanvası sıkıyorum.

Vincent benim idealize ettiğim gibi bir adam gibi görünmeyebilir, ama diğer her yönden özete kusursuz bir şekilde uyuyor. Korkutucu duruşundaki insanlıktan yoksunluktan, tehditlerin dilinden kolayca dökülmesine kadar. Kardeşimin beni tereddüt etmeden öldüreceğinden şüphem yok.

Denediğime inanmak istiyorum. Ellerimi sırt çantamdan çekip işaret ve şahadet parmaklarımı gözlerimin yuvalarına bastırıyorum. Kafatasımın gövdesine dolanan gerilim, şakağımın hassasiyetiyle çarpışıyor.

Yine de denemedim. Onunla konuşmadım. *Kendi şartlarımla*. Neredeyse bir hafta boyunca onu takip ettim, fark etmeyeceğine inanacak kadar aptaldım. Kendime zamana ihtiyacım olduğunu, korkaklığıma kayıtsız kaldığımda *doğru* zamanı aradığımı söyledim. Bizi sefaletimizden kurtarıp bana yaklaştığında alçakgönüllülükten yoksun olduğu için onu suçlayamam bile. Bir sapığa da aynı tepkiyi verirdim.

"*Siktir*," diye tükürdüm.

Ciğerlerimin itirazlarına aldırmadan sakın bir nefes alıyorum. Saçlarımı düzeltip kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum.

"Eğer bugün ölürsem." Başımı gökyüzüne kaldırıyorum. "Ölümden sonraki hayatımın annemin olduğu yerde olmasını sağla. *Lütfen*," diye ekliyorum, dönüp Vincent'ın girdiği restorana doğru ilerliyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

GABRIELLA

İçeri girdiğimde soğuk hava çıplak tenime çarpıyor •

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve ani sıcaklık düşüşüne alışmak için onları sallıyorum.

Restoran gösterişli; kalın, pelüş halı insana bir bulutun üzerinde yürüyormuş hissi veriyor. Ayağımı yere daha fazla bastırarak direncini test ediyorum. Tavandan iğrenç derecede büyük avizeler sarkıyor ve gözlerim huşu içinde parlayan kristalleri tarıyor. Odanın her tarafına zevkle serpiştirilmiş bol miktarda beyaz çiçek var. Koklayabilecek kadar yakın bir tanesine eğiliyorum, dudaklarım takdirle aralanıyor. *Taze*. Yumuşak bir müzik yemek odasından süzülüyor, kısık sesle yapılan konuşmalar hafif melodiye karışıyor ve kendi içinde bir şarkıya dönüşüyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Dikkatimi kürsü tarzı uzun bir masanın arkasında duran adama veriyorum. Ütülü bir gömlek giymiş ve siyah papyon takmış olan adam burnunun ucuyla bana bakıyor, gözleri kot şortumu ve yıpranmış Doc Martens'lerimi tiksintiyle tarıyor.

Çantamı düzeltiyorum, o da temkinli bir şekilde bakıyor.

Pislik.

Geniş bir gülümseme takınıyorum. "Çok nazıksınız," diye övüyorum, "ama hayır."

İzinsiz yanından geçerken, gözlerimi devirmeme neden olacak kadar yüksek sesle ofluyor. "Affedersiniz!"

"Gidebilirsiniz." Yürümeye devam ediyorum, gözlerim arka masada oturan iki adamda.

"Buraya elini kolunu sallayarak giremezsin," diye çıkıştı.

Rahatsız edici arkadaşımı ve beni fark eden Vincent hayranlıkla arkasına yaslanıp yaklaşmamı izliyor.

"Efendim," diye özür diliyor beni takip eden kaba adam. "Özür dilerim, yanımdan geçip gitti," diye mırıldanıyor.

"Gidin." Vincent'ın yanındaki adam bileğini salladı ve şef garson başını eğerek başka bir şey söylemeden uzaklaştı. "Arkadaşın mı?" diye soruyor Vincent, gözleri vücudumda gezinirken.

Giysilerim normalden daha gevşek duruyor. Kısıtlı beslenme düzenim ve paramı koruma çabalarım yiyecek alma gücümü azalttı. Kalın kıvrımlarım o kadar azaldı ki şortlarım kalçalarımda eskisinden daha aşağıya sarkıyor. Şortumun paçaları artık iki hafta önce olduğu gibi kalçalarımın ağır salınımına yapışmıyor. Yine de Vincent'ın arkadaşının gözleri takdirle vücudumu izliyor.

"Birkaç gündür beni takip ediyor," diye cevaplıyor Vincent, şimdi elinde tuttuğu bardaktaki kehribar renkli sıvıya odaklanarak.

Sağ elimi kullanarak yüzümün sol tarafındaki saçları tarıyorum, boynumun üzerine ve gözlerimden uzağa getiriyorum. Birden, bu sabah motelden ayrılmadan önce yoğun siyah buklelerimi şekillendirmek için daha fazla zaman harcamış olmayı diledim.

"Otur."

Adamın işaret ettiği sandalyeye bakıyorum. Başımı sallıyorum, aniden emin olamıyorum.

"Hayır mı?" Aniden reddetmem onu şaşırttı ama şaşkınlığını yatıştırdı.

"Hayır, teşekkür ederim." Son anda terbiyemi takınmaya karar verdim, ensemdeki tüyler ani bir endişeyle diken diken oldu.

"Kim olduğum hakkında hiçbir fikriniz olmadığı çok açık."

Konuşmak için hamle yapıyorum ama elini kaldırıyor. "Sana ağızını aman için izin vermedim."

enem kendiliğınden geriye dűřüyor, gűzlerim açılıyor.

"Kim olduėumu bilmediėini biliyorum," diye devam ediyor adam, "űnkű davet edilmeden masama yaklařma cűretini gűsterdin. Daha azı için adam ldűrdűm. Sadece yemeėimi bölmekle kalmıyorsun" -nűndeki el deėmemiř risotto kűsesini iřaret ediyor- "aynı zamanda bunu bir tavırla yapıyorsun. Benden bir řey istediėinde *sana* borluymuřum gibi davranıyorsun."

"O." Kendimi durduramadan Vincent'ı işaret ettim.

Arkadaşının monologu boyunca sessiz kalan Vincent sonunda başını kaldırıyor, gűzleri merakla beni tarıyor.

Hűlű cesaretim varken Vincent'la konuřma yeteneėimle gerçekten dalga geçen yabancı, öne doėru eėilerek çenesini ovuřturuyor. "Adamlarımdan bir řey istiyorsan, benden de bir řey istiyorsun."

Kaşlarım birbirine çarpıyor.

Adamlarım.

Tekrar karşılarındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Kendimi tekrar etmeyeceğim."

Sırt çantamı yavaşça çıkarıyorum, otururken sağ elimde tutuyorum. Birkaç kez konuşmak için hamle yapıyorum ama sonra vazgeçiyorum, ağızımı açıp tekrar kapatıyorum.

"Kim olduğunuzu bilmiyorum." Adam beni acılarımdan kurtarıyor ve tekrar konuşuyor. "Açıkçası, umurumda bile değil. Aradığınız her neyse, onu vermek istemiyoruz. Kalbi kırılmış on sekiz yaşındaki kadınların intikamını alma işinde değiliz."

Korkmalıyım. Karřımdaki adam daha önce hiç karřılařmadıėım bir gű yayıyor. Vincent dıřında kimse onunla gűz gűze gelmeye bile cesaret edemiyor. Ama yorgunum, gerçekten çok űzgűnűm ve řu anda, bu dangalaėın beni vurmasını ve böylece onu bir daha gűrmek zorunda kalmamayı umuyorum.

Yaşın hakkında yalan söyle.

"Kim olduğunuzu bilmiyorum, dolayısıyla bu varsayımınızda haklıydınız. Kötü davranışlarım için özür dilerim. Ön taraftaki o iğrenç yargılayıcı adamla konuşmalı ve Vincent'la konuşmak istediğimi söylemeliydim ama bir bakışıyla gitmemi istemeye karar vermişti bile. Ona bu şansı vermeyi reddettim."

Sözümün kesilmeyeceğinden emin bir şekilde tekrar konuşmadan önce bir nefes alıyorum. "Benimle ilgili varsayımlarınız ciddi şekilde yanlış. Ben on yedi yaşındayım, on sekiz değil ve eğer bir aptal kalbimi kırarsa, intikamımı kendim alırım. Doğru yapıldığını anlamamın tek yolu bu. Ama kalbinizin kırılması için bir kalbe ihtiyacınız var ve ben onu bilmeniz gerekmeyen bir yerde, hak ettiğinden emin olduğum tek kişiyle bıraktım."

"Ne istiyorsun?" Vincent sonunda konuşuyor ve ben minnettar bir nefes alarak dikkatimi tamamen ona veriyorum.

"Özel olarak konuşabilir miyiz?" Sesimi alçaltarak soruyorum.

"Hayır," diye cevap veriyor. "Bana söylemek istediğin her şeyi Lorenzo'nun önünde söyleyebilirsin."

Boğazım hemen kurudu. "Lorenzo Caruso?" Fısıldıyorum, saygısızlık ettiğim adama dönüyorum.

Lorenzo gülümsüyor ama bu hareket hiç de hoş değil. Dudakları birbirinden ayrılıyor, dilinin ucu köpek dişlerinin keskin çizgileri üzerinde dans ediyor, gözleri koltuğumda kaymamdan zevk alıyor.

"*Aman Tanrım*," diye nefes alıyorum. Masadan bir bardak su alıyorum. "İçebilir miyim?" Her iki adam da cevap vermeye vakit bulamadan yudum yudum içiyorum.

Bu da ne böyle? Lorenzo Caruso, Vincent'tan bile daha genç olmalı.

Ailenin patronu benden on yaş daha yaşlı görünüyor. *Tanrım*, *anne*. Cenneti lanetliyorum.

"Biliyor musun?" Gülüyorum. "Haklıydım. Eski erkek arkadaşım beni en iyi arkadaşım ile aldattı ve ben de sinirlendim," diye acınası bir yalan söylüyorum. "Siz çocuklar

benim küçük dramamla uğraşmak istemiyorum."

Ayağa kalkmak için hareket ettim. "Otur."

Kıçım koltuktan kalktı, bacaklarım büküldü. "I-"

Ceketinin yakasını açan Lorenzo bakışlarını aşağıya doğru kaydırıyor ve gözlerim onun görüş hattını takip ediyor, bir silahta durduklarında genişliyorlar.

Orta parmağıyla kılıfının düğmesine dokunarak silahı saklandığı yerden çıkarıyor.

Restoranın etrafına bakıyorum.

"Buranın sahibi benim," diyor Lorenzo, silahı yanındaki masanın üzerine koyarak. "Bu da demek oluyor ki seni o güzel suratından vurabilirim ve tek bir kişi bile bize doğru *bakmaz*."

Koltuğuma geri kayıyorum.

"Aferin sana küçük dişi aslan," diye alaycı bir şekilde övüyor.

Dilim ağzımın içinde çatırdıyor, ona bok yemesini söylemenin basit laneti kaslarımı karıncalandırıyor. Isırıyorum.

"Saygısızlıktan daha çok nefret ettiğim tek şey," diyor Lorenzo, "yalan söylemektir. Yalan söylemek de kendi başına bir saygısızlıktır elbette ama çok daha kötüdür. Daha kötü çünkü ya çuvalladınız ve bunu benden saklamaya çalışıyorsunuz ya da ihtiyacım olan bir bilgiye sahipsiniz ve benim zekama saygı duymak yerine onu acınası uydurmalarınızla sorguluyorsunuz."

Titremelerini gizlemek için ellerimin üzerine oturuyorum. Hissetmeme izin vermeyeceğime dair kendime söz verdiğim korkunun akınıyla sırtım dikleşiyor.

Lorenzo beni izliyor. Vincent viskisini yudumluyor.

Boğazımı temizlemek için öksürüyorum ve başımı sallıyorum. "Adım Gabriella ve annemi kaybettikten sonra gidecek başka bir yerim olmadığının iç karartıcı bir şekilde farkına vardım."

Çenem titriyor ama alt dudağımı ısırarak durmaya zorluyorum. Titremeyi yatıştırdığımdan emin olarak bırakıyorum, dişlerimin travmasını dilimle yatıştırıyorum ve kanın tadına bakıyorum.

"İkiniz de annemi tanıyorsunuz. *Biliyordum*," diye düzeltiyorum.

"Lütfen bana Vincent'ın baban olduğunu söylemek üzere olduğunu söyleme." Lorenzo gülüyor ve Vincent'ın kaşları birbirine çarpıyor.

"Mümkün değil," diyor kardeşim.

"Baba değil, hayır," Lorenzo'nun neşesini görmezden geliyorum. "*Kardeşim*."

İkisi de hareket etmiyor ya da konuşmuyor ve ben de bunu devam etmek için bir işaret olarak alıyorum. "Annem, *annemdi*," diye tekrar düzeltiyorum. "Rita Romano."

Bu bilginin aklımda yer etmesine izin verdim.

"Rita'nın benimle hiçbir ilgisi yoktu."

"Onun öldüğünü sanıyordum," diye Vincent'ın yerine Lorenzo konuşuyor.

Onun ölümünden bu kadar duygusuzca bahsetmesi içimi burkuyor ama acıyı görmezden geliyorum. Önce Lorenzo'ya, "O şimdi hamile," diye cevap verdim. "Kaçtığında hamileydi."

"Bu hiç mantıklı değil," diye konuştu Vincent. "Koca

Joey-" "O benim babam değil," diye kestim sözünü.

Lorenzo'nun kaşları saç çizgisine doğru kalkıyor. "Bu saçmalık. Hikâyeniz akla yatkın değil."

Bana inanmıyor. Ama şüphelerine rağmen, başını hafifçe eğerek merakını uyandırdı. Ses tonu değişti, kayıtsız konuşma cevap bekleyen sivri sorulara dönüştü.

Vincent da aynı şekilde etkilenir, daha dikkatli dinlemek için öne doğru eğilir. "Carlo Ferrari benim biyolojik babamdı. Annem ve Carlo," diyorum.

Vincent, "işin içindeydi. Hamile olduğunu öğrendiklerinde Carlo kaçmasına yardım etti."

Vincent başını sallıyor.

O beni reddetmek için ağzını açamadan ben konuşmaya başlıyorum. "Bunu sana kanıtlamak için hangi testi yapmamı istersen yaparım." Çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Ekranı açıyorum, annemin ve benim bir fotoğrafımız ekran koruyucuya kaydedilmiş. "Bu annemin vefatından günler önceki hali." Gözlerimin yaşlarla dolduğunu saklayarak aşağı bakıyorum. Ekran kilidini açıyorum ve

fotoğraf uygulaması. Telefonu masaya doğru kaydırıyorum. "İkimizin yüzlerce fotoğrafını göreceksin. O hastalanmadan önce, yan yana-"

"Birbirinize benziyorsunuz," diye onaylıyor Vincent. "Bu Carlo'yu kanıtlamaz..."

Omuz silkiyorum. "Yalan söylemek için milyonlarca nedenim olduğunu biliyorum. Yani, kendimi Büyük Joey'nin gazabından koruma ihtiyacı. Annem gerçeği öğrenirse beni öldüreceğini söylemişti."

İkisi de inkar etmiyor.

"Başka kimsem yok Vincent. Başka bir seçeneğim olsaydı, onu seçerdim. Ama on yedi yaşındayım. Sistemin beni altı ay içinde kapı dışarı etmesi için koruyucu aileye gitmeyeceğim. Sokaklarda nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum. Bir deneyebilirim. Tüm hayatımı arkamı kollayarak geçirdim." Duraksıyorum. "Ama annemi özlüyorum ve sevgi dolu bir kardeş ilişkisine girmemizi beklemesem de, tanıdığım için kendimi güvende hissettiğim tek aile sensin. Beni öldürebilirsin ve eğer bu benim sonum olacaksa, öyle olsun. Zaten sokaklarda ölü sayılırım."

Lorenzo başını çeviriyor, beklenti içinde Vincent'ı izliyor. Vincent isteksizce bakışlarını benden çekip patronun kasvetli bakışlarıyla buluşuyor.

İnançsızlık ve reddetme bekliyordum ama endişenin kardeşimin yüzünün sıkıca çekilmiş formuna sızacağını hiç düşünmemiştim. Elllerine dalgınca masaj yapıyor, başparmaklarıyla avuç içlerini sıkıca bastırıyor.

Ellerinin hareketini izliyorum.

Aniden durur, ellerini ceplerine sokar. "John'u arayacağım," der Vincent.

Lorenzo çenesini eğiyor. "Leonardo'yu da ara. Bizimle burada buluşsun." Vincent beni selamlamadan ayağa kalkıyor.

Bir mafya babasının karşısında oturduğum gerçeğini görmezden geliyorum. *Tek başıma*. Bakışlarım Vincent'ı takip ediyor, başka bir şeyden çok karşımdaki adama bakmaktan kaçınmak için. Telefonunu omzuyla kulağı arasına sıkıştırmış, sesinin bariton tınısı hattın diğer ucundaki kişiye keskin talimatlar verişine hükmediyor. Sol eli hala

Vincent'in kontrolü sevdiğini anladım. Hikayem ortaya çıktıkça vurdumduymazlığı yavaş yavaş bir kenara itildi. Endişe, korku, yılgınlık ve şüphe yüzünde kendini belli ediyor ve çözülmeye başlıyor.

"Ona Necktie derler."

Lorenzo'nun sesine doğru döndüm. "Kim?"

Çenesini Vincent'a doğru uzatır. "Vincent *Necktie* Ferrari."

"Neden?"

Parmak eklemlerini çenesine sürterek sırtıyor. "Elini cebinde görüyor musun?"

Arkama bakmadan başımı sallıyorum. "Dikenli tellerle oynuyor."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. *Oyun ve dikenli tel* olumlu bir deneyim için elverişli olmayan kelimeler.

"Onunla karşılaşan insanlar, en sevdiği metali öbür dünyada papyon gibi takarlar."

Üst dudağım tiksintiyle yukarı kalkıyor. Lorenzo genişçe sırtıyor, dikkatini benden uzaklaştırıyor ve iki parmağıyla birinin yaklaşmasını işaret ediyor.

Şef garson birkaç saniye içinde yanımızda oluyor.

"Restoran şu anda kapalıdır. Önümüzdeki beş dakika içinde herkesin çıkmasını istiyorum.

Yemek masraflarını ben karşılayacağım."

Elleri arkada, şef garson bana bakmaktan kendini alamıyor.

"Misafirime bak demedim. Lanet restoranı boşaltın dedim."

"Emredersiniz, efendim," diye sıçradı ve aceleyle uzaklaştı.

Vincent tekrar yerine oturuyor ve omuzlarımda fark etmediğim bir gerginlik oluşuyor.

"John yolda. Leo da öyle."

Lorenzo başını sallar.

"Beni öldürmek üzere misin?" Lorenzo'nun sözleri zihnimde dönüp dururken soruyorum. "Çünkü bunu bekliyor gibiyim ama kesin olarak bilmek istiyorum."

"Hayır," diye cevaplıyor Vincent. "En azından henüz değil." "Güven verici," diye mırıldanıyorum.

"Eğer söylediğiniz kişiyseniz, hayatınız bağışlanacaktır. Ama eğer yalan söylüyorsan" -Lorenzo lüks yemek odasını işaret ediyor- "ölmek için daha kötü yerler var."

Omuz silkiyorum. "Benim zevkime göre biraz zengin." Sesimdeki alaycılığın korkumu maskeleyeceğini umuyorum. Gerçek şu ki, o ana kadar annemin yalan söyleyebileceğini hiç düşünmemiştim. Ama şimdi hayatım tehlikeli bir şekilde dengede dururken, yaptığımız her konuşmayı zihnimden geçiriyor, hatırlamasında boşluklar veya delikler arıyorum. Carlo'nun babam olduğundan emindi. Ona güvenmek zorundayım. Şimdi her zamankinden daha fazla.

"John ve Leo'nun kim olduklarını ve neden yolda olduklarını bilmeme izin var mı?"

"John bir doktor. DNA testi yapacaktır."

Yeterince adil. "Tamam." Başımı salladım.

"Leo, Lorenzo'nun kardeşi. Durumdan haberdar edilecek." Durum benim.

Karnım iki adamın da duyabileceği kadar yüksek sesle gurulduyor ve yerimde kıpırdanıyorum. "Eğer burada bir doktorun beni iğneyle dürtmesini beklemek zorunda kalırsam, beslenebilme şansım var mı?"

Masaları temizleyen birkaç garson dışında oda şu anda boş. Vincent birini çağırıyor.

"*Buongiorno,*" diye selamlıyor genç garson, dikkatini bana çevirmeden önce başını Lorenzo'ya doğru eğiyor.

"Merhaba," diyorum beceriksizce.

Vincent sırtımdan bana menüyü uzatıyor, ben de açıyorum.

Sayfada birbirine karışan İtalyanca sözcükleri çözmeye çalışarak bir süre bakıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Hepsi İtalyanca."

Lorenzo, "Bir İtalyan restoranındasın," diyor. Derin nefes alıyorum. "İtalyanca bilmiyorum."

Sunucunun yüzündeki şaşkınlık ifadesinden İngilizce bilmediği anlaşılıyor. "Ne istiyorsunuz?" Vincent iç geçirir.

"Her şey olur, teşekkürler."

Vincent konuşmak için hamle yapar, ama Lorenzo onu susturmak için parmağını kaldırır.

Garsonu yanına çağırarak İtalyanca bir şeyler mırıldanıyor. Sesi o kadar kısık ki, bu dili konuşsam bile masanın karşısındaki konumumdan duymam mümkün değil, bu yüzden arkama yaslanıp bakışlarımı Vincent'a çeviriyorum.

Beni samimiyetle izliyor. "Babam bana her şeyi anlattı."

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Sanırım her şey değil." Amacım küçümsemek değil ama başka ne bekleyebileceğini de bilmiyorum. Endişesini kabul edebilirim. Bana hemen inanacağını bir an bile düşünmemiştim. Ben bir yabancıyım, gözlerinde çaresizlik olan bir kız. Bana baktığında gözlerinin nasıl açıldığını hissedebiliyorum. Samimiyetimi görmesi için ona yalvarırcasına, biraz fazla dikkatli baktıklarını. Kan bağıımız olduğunu öğrendikten sonra beni reddetmeyi seçerse, bu onun ayrıcalığı. İstemeye istemeye kabul etmek zorunda kalacağım. Ancak bana inanmak *istememesi*, soyumuzu doğrulamak ya da reddetmek konusunda *isteksiz* olması ihtimalini kabullenmek daha zor olacak.

Vincent'ın eli yavaşça yüzüne doğru hareket eder. Parmaklarının çoğunu metal, kalın gümüş ve teninin doğal bronzluğuna karşı göze çarpan siyah yüzükler süslüyor. Beni açıkça değerlendirirken yavaş ve metodik bir hareketle çenesini ovuşturuyor. Konuşmak için hareket etmiyor.

Ben de sessizliği seçiyorum.

Annemin onu yaftalamak için kullandığı kelimeler zihnimde dönüp duruyor, karşımdaki adama kendilerini sabitlemeye çalışıyorlar.

Acımasız. Katil. Katil. Vincent. Kardeş. İnfazcı.

Acımasız. Katil. Katil. Vincent. Kardeş. İnfazcı.

Her zehirli tasvir, kalbimin her ağır atışında içime yerleşiyor.

Beni öldürmekle tehdit etti ve korkmam gerekirdi. Sinirden titremem gerekirken, onun meraklı bakışları sadece midemde çalkalanan endişeyi yatıştırıyor gibi görünüyor.

Henüz bana herhangi bir nezaket ya da kibarlık göstermedi, ama gözlerine baktığımda, bir güvenlik titreşimi biraz daha rahat nefes almamı sağlıyor.

Bu adam, bu *infazcı*, bu acımasız katil beni iyi olacağıma inandırdı. Tek bir güvence kelimesi olmadan.

"Mi scusi."

Sunucu, Vincent ve benim rahatça kapıldığımız sessiz yargıyı bozdu. Koltuğuma geri oturup genç adama odaklanıyorum. Elinde, masamıza getirdiği yemeği örten kubbeli gümüş bir tabak var. Tabağı tam önüme koyarken duraksıyor ve talimat almak için Lorenzo'ya bakıyor.

Lorenzo İtalyanca konuşuyor ve parmaklarının basit bir hareketiyle onu uzaklaştırıyor. *"Grazie."*

"Bu teşekkür ederim anlamına mı geliyor?" Vincent "Evet," diye yanıtlıyor.

"Grazie," diye sesleniyorum garsona ama beni duymazdan geliyor.

Kaşlarım birbirine çarparak iğrenç kubbeye bakıyorum.

"Lütfen," diyor Lorenzo, tabağı işaret ederek. "Yiyin."

Çekingen bir tavırla metal kubbeyi küçük sapından tutup servis tabağından kaldırıyorum.

Dudaklarımın açılmasını engellemek için dilim ağzımın çatısına çarpıyor. İlk şokun ardından dilim üst sıradaki dişlerimi emiyor, kararsızlık omurgamda geziniyor. Kabaca yırtılmış ekmek parçasına bakıyorum, lifler bir süre bekletildikten sonra sertleşmiş. Çenem tellerle kapanıyor ve titremesinden nefret ediyorum.

Gözlerim Lorenzo'ya kilitleniyor ve o da sıkılmış bir kayıtsızlıkla beni izliyor.

Çekici bir adam. Hatta bazıları onu güzel olarak sınıflandırabilir. Günaha batmış bir meleğin yüzü. Güzel bir yerden düşmüş ama zamanını cehennemin derinliklerinde erdem ve ahlakla yaşamaktansa kötülüklerle kumar oynayarak geçirmekten daha rahat.

Saçları koyu renk, başının yanlarında ve arkasında kırpılmış ama tepede daha gür, yukarı doğru taranmış ve alnından uzakta. Samur kaşları, delici ciddiyetteki bakışlarının üzerine ağır bir şekilde oturur. Safir rengindeki gözleri yuvalarına iyice gömülmüş, ait oldukları yaralı ve titiz adamı somutlaştırıyor. Çenesinin güçlü çizgisi güçle yontulmuş ve sadece yüzünün alt yarısını çevreleyen hafif saç tozuyla susturulmuştur. Dudakları kalındır ve yumuşak allık rengiyle çelişen bir düşmanlıkla sonsuza dek bükülmüştür. Lorenzo Caruso basit bir bakışla yanaklarınızı ısıtabilirdi. Kadınlar onun önünde diz çöker ve bu fırsat için ona teşekkür ederdi.

Ancak güzelliğin gözünüzü kör etmesini reddettiğinizde, cazibeyi bir kenara itip Araf'ın alevlerinin derinliklerine baktığınızda, onu net bir şekilde göreceksiniz. Yolsuzluk ve suçla ünlü bir örgütün başındaki zalim ve acımasız adamı göreceksiniz. Şeytan cehennemi gözetliyor olabilir ama bunu Lorenzo'nun dikkatli gözleri altında yapıyor.

Bayat ekmeği yüzüne fırlatmayı düşünüyorum, ama beni vuracağından hiç şüphem yok ve dürüst olmak gerekirse, ona bu zevki tattırmazdım.

Başımı yavaşça sallayarak bakışlarımızı ayırıyorum. Kubbe kapağını tabağımın kenarına yerleştirerek tek parça ekmeği kaldırıyorum.

Kurumuş hamurun bile midemde iki adamın duyabileceği kadar yüksek sesle çığlık atmasına neden olmasından utanıyorum.

"Böyle bir restorani son ziyaretimden bu yana Michelin yıldızları biraz değişmiş."

Vincent yüzünü eğiyor ama gülümsemesini kaçırarak kadar hızlı değil.

"Mesele Şu ki," diye devam ediyorum, "bu sabah zaten tam da bu Şeyi yedim. Bir günde iki kez Őımarmak ayıp olur."

AyaĒa kalktım, terbiyesiz bir Şekilde masaya doĒru eĒildim. "Neden bunu senin elinden almıyorum?" Lorenzo'nun soĒuk risottosunu kaldırıyorum ve bayat ekmeĒi önüne koyuyorum. "Ve sen de evsizliĒin lezzetine katılabilirsin."

Tekrar oturuyorum, bir kaŐık kaldırıyorum ve dudaklarımın arasına büyük bir lokma pirinç tıkıŐtırıyorum.

Lorenzo'nun sırtıŐının köŐelerine gurura benzer bir Şey dokunuyor, ama midemin tam çukurunda kıvılcımlanan tüy alevlerini kabul etmeyi reddediyorum. Bu adamı etkilemek umurumda deĒil. Onun hayranlıĒı, uğruna çabaladıĒım bir Şey olmamalı ve teklif edildiĒinde kesinlikle övündüğüm bir Şey olmamalı.

Midem protesto için çalkalanana kadar yiyorum. Doydum. Ama haftalardır benzin istasyonu sandviçleriyle besleniyorum. Ağzıma tıkıŐtırdığım risotto'nun pürüzsüz ve kremsi tadı bir kâsedeki cennet gibi ve onu ziyan etmek istemiyorum. SoĒumuŐ olsa bile, tatlar damak tadımda patlıyor.

"Bay Caruso. Bay Ferrari." Yaşlı bir adam masaya yaklaştı ve sonunda pes ettim, kaŐıĒımı yere koydum ve dudaklarımı beyaz bir peçeteyle sıvazladım.

"Bitirmiş olamazsın." Lorenzo adamı görmezden geliyor, kaşlarını çatarak beni izliyor.

"Ha?"

Yarısı yenmiş yemeĒi işaret ediyor. "Hâlâ yarım kâse var."

"SoĒuk," diye yalan söyledim.

Restoranın etrafına bakar. "Senin için biraz daha hazırlatacaĒım."

"Hayır," diye ısırıyorum. "Teşekkür ederim, ama ben bitirdim."

Çenesi gergin ve gözleri güvensizlikle kararmış bir halde tekrar kâseye bakıyor.

Masadaki yaşlı adam boğazını temizliyor ve bakışlarımı Lorenzo'dan ona çeviriyorum. Yanında sıkıca tuttuğu siyah bir çanta var.

"John, bu kadar kısa sürede geldiğin için teşekkürler." Lorenzo cebinden kalın bir tomar para çıkarır ve silahının yanındaki masaya koyar.

Bu doktorun gözlerdüşmek için ve Para, a hafif dip onun ödemeyi onaylayan çene.

"Sonuçları ne kadar çabuk alabilirsiniz?"

Doktor olması gereken John, "Yirmi dört saat," diye cevap verir.

"İki katını veririm" -Lorenzo paraya dokunur- "eğer onları daha hızlı yakalarsam."

"Ne yapabileceğime bakacağım. Güvende olmak için iki test yapmak istiyorum. Kan ve yanaktan sürüntü."

"Bu senin deneğin." Lorenzo beni işaret ediyor. "Onun DNA'sını kiminle karşılaştırıyorum?"

Vincent, "Benim," diye yanıtlıyor.

John başını sallar. "Pekâlâ genç bayan, önce sizi tedavi edelim." Çantasını masanın üzerine koyar ve tıbbi malzemelerle dolu bir tepsi çıkarmak için açar. Ellerini dezenfekte ediyor ve bir çift mavi lateks benzeri eldiven giyiyor.

Yaptığı her hareketi merakla izliyorum. Metodik, bu da güven verici. Bir veteriner kliniğinden çıkarıp insanlar üzerinde tıbbi prosedürler uygulamaya zorladıkları bir şarlatan değil. Ya da öyle ve hayvanlarda DNA testinin insanlardan çok da farklı olmadığından çok emin.

Yanaklarımı temizliyor ve kan örneği alıyor, tüm bu süre boyunca gözlerime bakmayı reddediyor. Vincent'a da aynı ilgisizlikle davranmasa davranışını kaba bulabilirdim. Sanırım bu onun kayıtsız kalma şekli. Parasını almak için yapması gerekeni yapıyor; ne eksik ne fazla.

"Kanda insanlık eksikliği olup olmadığını test edebileceğimizi bilmiyordum." Bakışlarımı onun Vincent'ın kanını almasını izlemekten çekiyorum.

Vincent yeni geleni tersler.

"Bayat ekmek mi yiyorsun sen?" Adam Lorenzo'nun önündeki kabuk parçasına bir fiske vuruyor, ağzı tiksintiyle çarpılıyor.

"Bana lezzetli olduğu söylendi. Neden bu kadar uzun sürdü?"

Adam iç geçiriyor. "Armando'nun kulüpte bir sorunu vardı. Roberto giderek daha fazla soruna yol açıyor."

"Roberto şu anda bizi ilgilendirmiyor."

Adam sonunda bana baktı.

Garip bir el sallama hareketiyle elimi kaldırıyorum. "Kimsin sen?"

Konuşmak için hamle yapıyorum ama Lorenzo sözümü kesiyor. "Biz de bunu çözmeye çalışıyoruz." Çenesini Vincent'a doğru kaldırıyor.

"Anlamıyorum."

"Leonardo, Gabriella ile tanış, Rita Romano'nun kızı."

Leo'nun kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Onun öldüğünü sanıyordum."

Lorenzo, "Öyle," diye cevap veriyor ve boğazımdaki yumrunun etrafında konuşmak zorunda kalmadığım için şükrediyorum. "*Şimdi*. Görünüşe göre Carlo ve Rita, Koca Joey'nin arkasından sevişmeyi seviyorlarmış. Ferrari'nin tohumu yakalanınca Rita şehri terk etmiş."

Leo gülümseyerek, "Skandal," diye tahmin ediyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Gabriella. Küçük hikâyene inanmadığım için beni affet. Biraz zorlama bir hikâye."

Omuz silkiyorum. "Sonuçlar yalan söylemez." *Umarım*, eklemem.

"Eğer yalan söylemiyorsa -ki pek olası değil- ama yine de Koca Joey bunu pek hoş karşılamayacaktır." Bana ihtiyatla bakıyor. "Kız ölmüş sayılır."

"Tanrım, Leonardo," diye homurdanıyor Vincent. "Lanet çeneni çalıştırmanın yeri ve zamanı var."

"Sonuçlarla birlikte seni arayacağım," diye araya giriyor John.

Leonardo, Lorenzo'nun önünde duran zarfı alır ve John'a uzatır. John başka bir şey söylemeden restorandan ayrılır.

Masanın etrafına bakıyorum, şimdiye kadar temas ettiğim en korkunç üç orospu çocuğuna bakarken kendimi içine soktuğum tehlikenin farkına varıyorum.

"Sonuçlar açıklanana kadar burada mı bekleyeceğiz? Eğer yleyse, tatlı menüsü var mı?"

Leonardo uzun uzun ve yüksek sesle ėüler. "Sen küçük komik bir yalancısın."

"Ne yapacağımıza karar verene kadar benimle kalacaksın." Vincent Lorenzo'ya döner. "Duyar duymaz beni arayacak mısın?"

Lorenzo çenesini eğiyor.

Vincent bana "Çantayı al," dedi. "Hadi gidelim."

ALTINCI BÖLÜM

GABRIELLA

!!

Burada mı kalıyorsun?" Vincent biz yürürken soruyor. "Duracağız geç ve geri kalan eşyalarını al."

Dönüp ona çantamı gösteriyorum. "Benim eşyalarım var."

Ayakları durdu. "Sahip olduğun her şey o sırt çantasına sığıyor mu?"

"Mm-hmm." Yürümeye devam ediyorum, muhtemelen gözlerine yerleşecek acımaya tanık olmayı umursamıyorum. Bir de boş olduğunu bildiğini düşünün. "Nerede yaşıyorsun?"

"Yaklaştın." Beni iki hızlı adımda yakaladı.

"Yalan söylemiyorum, biliyorsun."

Derin bir nefes alır. "Biliyorum."

Bu beni duraksattı. "Biliyor musun?"

Göz ucuyla bana bakıyor. "Hiç kimse Lorenzo'ya ya da bana bu kadar zorlama bir konuda yalan söyleyecek kadar aptal olamaz. Yani ya doğruyu söylüyorsun ya da gerçekten berbat bir şekilde kendine zarar vermeye çalışıyorsun."

Bir apartmana giriyor ve bir adamın bize kapıyı açması için duraklıyor.

"Bay Ferrari," diye selamlıyor yaşlı beyefendi. "George."

Vincent'ın bir adım arkasından giderken gülümsüyorum. Kimse bana ikinci bir bakış atmıyor ve onun ya genç kadınları evine getirdiğini düşünüyorum.

ya da ölüm korkusuyla çok yakından bakmamaları gerektiğini biliyorlar. Benim tahminim ikincisi.

"Burada eşinizle birlikte mi yaşıyorsunuz?" "Hayır."

Ayak uydurmak için güç yürüyüşü yapıyorum. "Kız arkadaşın mı?"

"Hayır." Asansörün düğmesine basıyor, beklerken elleri ceplerine giriyor.

"Köpek mi?"

"Konuşmayı kes. Başımı ağrıtıyorsun." Asansöre bindik.

Duvara yaslanıp asansörün yansımasındaki Vincent'a bakıyorum. Bakışımı hissediyorsa da belli etmiyor, geçen her katta daha da yukarı çıkan dijital okuyucuya bakmayı tercih ediyor.

"Çatı katı," diye mırıldandım. "*Sub-penthouse*."

"Ben de fakir olduğumu düşünüyordum."

Gözleri kapanıyor, ama kaşlarını çatarak dudaklarını geri itmeden önce dudaklarının hafifçe yukarı kalkışını yakalıyorum. Onu gülümsetebilmem hoşuma gidiyor. Çocukça bir zevk gibi görünüyor, ama içimin en derinlerinde bir umut kıvılcımı çakıyor. Belki beni sevmesini sağlayabilirsem, buradaki hayatım o *kadar* da kötü olmayacak ve *bir* gün beni sevecek ve bu koca dünya o kadar da yalnız görünmeyecek.

Asansörün kapıları açılır ve Vincent avucunu çerçevenin üzerine koyar. "Önden buyurun."

"Teşekkür ederim." Gülümseyerek dairesine girdim.

Beklediğimden farklı. Amaçsız bir şekilde minimalist. Kafasını dinleyebileceği bir yer ama hiçbir şey *evini* çağrıştırmıyor. Mobilyalar, dekore etmesi için para ödediği biri tarafından seçilmiş gibi görünüyor. *Süslemekten* kastım gevşekçe. Evle ilgili hiçbir özellik yok. Resim çerçeveleri ya da biblolar yok. Açık kitaplar ya da mumlar yok. Düzgün, hiçbir şey yerinde değil, ama bir şeyin *yerinde* olmaması için var olması gerekir.

"Yeşilliğe ihtiyacın var."

"Hm?" Saatini kontrol ediyor.

"Yeşillik," diye
tekrarlıyorum. "Bitkiler."

Başını kaldırıp dairenin etrafına bakıyor. "Bitkilerin bakıma ihtiyacı var. Sürekli ilgi gerektiren hiçbir şey istemiyorum ya da umurumda değil."

"Bilirsiniz, havayı temizledikleri kanıtlanmıştır, bu yüzden sağlıklıdır. Ayrıca stresi de azaltırlar."

Kaşlarının kalın çizgileri birbirine yaklaşıyor. "Bir bitki stresi azaltır."

Başımı salladım. "Mm-hmm. Öyle. Bir bitkiye tek bir bakışınızın kalp atış hızınızı azaltabileceğini söyleyen çalışmalar okudum."

Göz kırpmıyor.

Sırt çantamı kanepenin yanına koyarak arkamı dönüyorum. "Bana babamızdan bahsedecek misin? Hiç fotoğrafı var mı?"

Tereddüt ediyor.

Sandalyenin koluna oturarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bana inandığını söylemiştin."

Boynunun arkasını kaşıyor. "İstiyorum."

"O halde soru sormamda bir sakınca yok."

Ceketini çıkarıp yavaşça kanepenin arkasına bırakıyor. Kol düğmelerini çıkarıyor, sonra gömleğinin kumaşını geriye doğru katlayarak kollarını ortaya çıkarıyor. Oturuyor ve ben de onu görebilmek için dönüyorum. Dirseklerini dizlerine dayamış, omuzlarını kavuşturmuş ve ellerini yumruk yapmış ama hemen sonra tekrar serbest bırakmış. "Carlo... bu hayatın içine işlemişti. Ailesi için yaşadı ve nefes aldı. Bunun için de öldü."

Hüzünle gülümsüyorum. "Ben bunu sormadım," diyorum ona. "Annem onu bir ilişki yaşayarak hayatını riske atacak kadar seviyordu. Onunla ilgili bir şey onu cezbetmiş olmalı. İlişkileri hakkında konuşmazdı. Onun tarafından aşk olmasa bile, en azından güçlü bir *düşkünlükten* geldiğimi bilmek istiyorum."

Vincent bir elini yüzüne sertçe vurarak nefesini bir süre tuttuktan sonra gürültüyle bıraktı. "Carlo çekiciydi. Yakışıklı ve komikti. Size kendinizi onun dünyasındaki en önemli insanmışsınız gibi hissettirebilirdi."

Başımı hevesle salladığımı, her kelimeyi içime çektiğimi hissedebiliyorum.

"Ama hepsi bir numaraydı, Gabriella," diyor isteksizce. "Derinlerde, o lanet olası bir pislikti. Dünyasındaki en önemli kişi kendisiydi. Hiç kimseyi kendisi gibi sevmezdi. Yeraltı dünyası ondan korkuyordu ve o da bu dehşetten besleniyordu. Acımasız ve affetmezdi ve sırf ona ters baktı diye adam öldürürdü. Nihayetinde, uğruna yaşadığı ailesine karşı bir sorumluluktan ve bu onu öldürdü."

Yüzüme bakan Vincent *neredeyse* özür diler gibi bakıyor. "Bir peri masalı istedin."

Omuz silkiyorum. "Peri masalı değil. Hikâyenin mutlu sonla bitmediğini biliyordum tabii ki. Sadece annemin bunu hak eden bir adam için hayatını feda ettiğini bilmek istedim."

"Hayatını Carlo için feda etmedi. Senin için verdi. Bu senin peri masalın."

Başımı eğerek gözyaşlarımın gözlerimi kaplamasını gizliyorum. "Sana karşı iyi miydi?" Ayaklarıma doğru konuşuyorum.

"Bana bu dünyada hayatta kalmak ve başarılı olmak için bilmem gerekenleri öğretti."

"Senden istediğim bu değildi."

Gözyaşlarımı silme ihtiyacımı gizlemeye çalışarak ellerimi yüzüme siliyorum.

Vincent fark etmemiş gibi davranır. "Özellikle değil, hayır. Haddimi aştığımda beni döverdi ve ilk kez bir adam öldürdüğümde gururlu bir baba gibi kutlama yapardı. Nadiren evde olurdu. Annemi aldattı ve ona işe yaramaz bir eşya gibi davrandı. Onu tanımasaydın daha iyiydi."

Carlo Ferrari, beni doğuran adam, varlığımın nedeni ve hayatımın bu hale gelmesinin sebebi hakkında daha fazla şey bilmenin içimde bir şeyleri yerine oturtup oturtmayacağını merak ediyordum. Onun hakkında daha fazla şey bilmenin bana ne getireceğini anlamaya çalışarak beynimi zorladım. Bana huzur mu verecekti? Aidiyet mi? Kimlik mi? Ama Vincent'ın sözleri bana bunların hiçbirini getirmedi. Ama boşluğumu ya da özlemimi de büyütmediler. Aslında içime bir uyuşukluk yerleşiyor ve ağabeyime katılıyorum; hayatımda ya da anılarımda var olmaması daha iyi.

"Yorgunum," diyorum sandalyenin kolundan kalkıp odaya göz gezdirerek.

Vincent ayağa kalkar. "Sana boş odayı göstereyim." Yanımdan geçip gidiyor ve ben onun geri çekilişini izliyorum, ama ayaklarım yere yapışık kalıyor.

Omzunun üzerinden bakıyor, takip etmediğimi fark edince yürümeyi bırakıyor.

"Kanepede yatmamın bir sakıncası var mı?"

Son birkaç haftayı, Vincent'ın bile midesini bulandıracak şeylere şahit olmuş motel odalarında saklanarak geçirdim. Her gece kendimi bir topun içine kıvrırdım, kollarım dizlerime sarılırdı. Uykunun beni ele geçirmesine izin vermeyerek kapıyı izler, birinin çürük kilidi kırmasının ne kadar kolay olacağından korkardım. Bedenim ve zihnim ondan esirgediğim uykuyu arzularken duvarlar daraldı. Yatak altımda büzüşüyor, nefes alışım kısılıyor, vücudum kısa, keskin nefes alıp verişlerle titriyordu. Aynı anda hem sıcak hem de üşüyordum, uzuvlarım titriyor ve dişlerim takırdıyordu, ama ter tenimi kaplıyordu. Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını biliyordum. Anksiyetemin beni ele geçirdiğini, her düşünce ve duygunun mantıksız olduğunu biliyordum ama bu durumu değiştirmiyordu. Kulaklarımdaki çınlama gittikçe artıyordu ve sonra güneş doğuyordu ve ben ilk tam nefesimi alıyordum, bayat odadan çıkabildiğim için minnettar oluyordum.

Vincent önce kanepeye, sonra bana baktı.

"Bak, bana yüzde yüz güvenmiyorsun. Hislerimiz karşılıklı. Tek bir yatak odasına hapsolmayı reddediyorum. Beni oraya kilitlemeyeceğini kim söyleyebilir?"

Dudaklarından kopan şaşkın kahkahayı durduracak kadar hızlı değil. Kaşlarını kaldırıp omuzlarını dikleştiriyor. "Esir tutmak benim uzmanlık alanım değil."

"Tam olarak bir adam kaçırın kişinin söyleyeceği şey."

Gözleri kısıldı. "Sen bana geldin. Hikayenin bu önemli parçasını unutmayalım."

"Kanepeye uyuyabilir miyim, uyuyamaz mıyım?"

Bir elini kaldırır, avuç içi yukarı dönüktür. "Misafirim olun. Yapacak işlerim var."

Geniş kanepeye oturup alt-evinin geniş alanının tadını çıkarıyorum. Burada duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissetmiyorum. Kendime bunun, onun varlığının beni güvende hissettirmesinin rahatlığıyla *değil*, dairesinin genişliğiyle ilgili olduğunu söylüyorum.

Botlarımın bağcıklarını çözüp çantamın yanına düzgünce yerleştiriyorum. Bir minder kapıp birkaç kez vurarak sertliğini test ediyorum. Uyumama izin verecek kadar yumuşak ama boynumu destekleyecek kadar sert olduğundan emin olarak uzanıyorum.

Zihnim bedenimden önce uyanıyor ve bilincin gerçekliğini protesto ederek inliyorum. Gözlerimi daha sıkı kapatıp kendimi uyanık olmadığımı ikna etmeye çalışıyorum. Bir saniye sonra pes ediyorum, gözlerimi açıyorum ve tavana bakıyorum. Kollarımı yukarı doğru uzatarak vücudumu kamburlaştırıyorum ve kaslarımın muhalif bir çılgılık atma hissinin tadını çıkarıyorum.

Aniden gelen ışığa uyum sağlama ihtiyacıyla nemlenen gözlerimi siliyorum ve kendimi dikleştirmeden önce bir süre daha düz yatıyorum.

"Buongiorno." Lorenzo, karşımdaki koltukta oturmuş, kahvesini yudumluyor. Saatimi kontrol ediyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Günaydın," diyor.

Selamına karşılık vermeyi reddederek çenemi kaldırıyorum. "Vincent nerede?"

Kahvesini bitirdikten sonra öne doğru eğilerek boş fincanını sehpanın üzerine bırakıyor. "İş için dışarıdayım."

Ses tonunda uğursuz bir şeyler var ve benim cehaletimden aldığı zevkten burun deliklerim alevleniyor.

Odaya göz gezdiriyorum, kıyafetlerimi yeniden ayarlıyorum ve koltuğumda kayıyorum.

"Sonuçlarınız geldi."

Başımı kaldırıyorum, gözlerim kocaman ve Lorenzo'ya dikilmiş. "Nasıl?" Saatimi kontrol ediyorum. "Ne zaman?"

"Yaklaşık on beş saattir uyuyorsun."

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Her neyse," Lorenzo tekrar konuşuyor. "Tebrikler, sen bir Ferrari'sin."

Sanki o restoranda Vincent ve Lorenzo'ya yaklaştığımdan beri nefesimi tutuyordum. Yalan söylediğim anlaşılırsa beni ölümle tehdit etmelerinin ardından korku, rahat nefes alma yeteneğimi ele geçirmişti. Yalan söylemediğimi biliyordum ama bu annemin bana yanlış bilgi vermediği anlamına gelmiyordu. Ama doğruluğumun kesin olduğunu bilmek kaslarımdaki gerginliği çözdü ve omuzlarım gevşedi.

"Bunu zaten biliyordum."

Bir kez başını sallar. "Bilmelisin ki Gabriella, bu bizi çok garip bir duruma sokuyor. Senin için şekerle kaplamayacağım, yalan söylediğini umuyordum, böylece seni hayatımızdan çıkarabilir ve ilerleyebilirdik."

Onun üstü kapalı tehdidine tepki vermedim.

"Bir parti düzenleyip seni aileye onlardan biri olarak tanıtamayız. Senin varlığın uyumsuzluğa ve öfkeye neden olur. Vincent zaten... *korumacı*. Ekibimde topyekûn bir savaşa giremem. Sen benim

inanılmaz derecede uygunsuz bir zamanda." Parmak eklemleri sakallı çenesinin çizgisini okşuyor, dudakları hoşnutsuzlukla büzülüyor.

Benden ne söylememi bekliyor bilmiyorum. *Üzgün müsün?* "Annemin ölümü benim için de pek tesadüfi olmadı. Evsizliğin her geçen gün daha da yaklaştığı gerçeğiyle bir tehlikeli motelden diğerine yaşamak da öyle." Sözlerimin acı gerçeğinden kaçmıyor. Dürüstlüğümlü çok az empati kurarak ya da hiç empati kurmadan ve boş bakışlarla karşılıyor. "Senin annen Büyük Joey'nin seni öldüreceğini söylediğinde yanılmıştı."

Ölümden çok rahat bahsediyor. Sanki hayat kaybı yas tutulacak bir şey değilmiş gibi. Ama bir cana kıymayı göze alabiliyorsanız, ona tam olarak değer vermiyorsunuz demektir. Lorenzo Caruso hayattan bir ayrıcalıklı gibi bahsediyor. Daha büyük bir güç varlığını silene kadar yeryüzünde yürürsünüz. Ama daha büyük gücün bizim kontrolümüz dışında olduğuna inandığım yerde, Lorenzo sahipleniyor ve öldürme isteğini Tanrı vergisi bir hakmış gibi kullanıyor.

"Vincent'ın karşısına mı çıkacaktı? *Ya seni?*" Sessizce ekliyorum.

Dudağını yalıyor, bir sonraki sözlerini düşünüyor. "Rita, seni koruma kararıyla kocasını terk etti. Ayrıca ailenin başka bir üyesiyle de ilişkisini sürdürdü. Onu aptal durumuna düşürdü."

"Carlo da oradaydı," diye karşılık veriyorum.

"Ne Carlo ne de Rita patavatsızlıklarının bedelini ödemek için burada değiller. Siz varsınız." Yutkunuyorum.

"Vincent ve bana bunu nasıl halledeceğimizi düşünmemiz için zaman vermelisiniz.

O zamana kadar aile senin varlığından haberdar

olmayacak." Çabucak ayağa kalktım. "Lorenzo,"

diye yalvarıyorum.

Telefonu çalıyor ve başparmağını camın üzerinde kaydırıp kulağına götürmeden önce ekrana bakıyor, beni görmezden geliyor.

"Bitti mi?"

Hattın diğer ucundaki kişi ne derse desin başıyla onaylıyor. Ama sonra gözleri kısılır ve ayağa kalkar. "Peki ya o?"

Öksürüyor, sesi bir solukta sohbetten çatışmaya dönüşüyor. "Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

Kiminle konuştuysa telefonu kapatmış olmalı çünkü telefonunu kulağından çekiyor, dudakları yüzünde ince bir çizgiye dönüşüyor.

"Her şey yolunda mı?"

Başını yavaşça kaldırıyor, yüzünde bir çatıklık oluşuyor. "Olduğun yerde kal, lanet olası çizginin dışına çıkma. Bu ailede yaşamak ve hayatta kalmak istiyorsan, emirlerime uyacaksın. Anlaşıldı mı?"

Şokumu gizlemeye bile çalışmıyorum. Lorenzo günlük hayatta olması gerektiği kadar korkutucu. Tehdidini belli etmiyor ya da abartmıyor. Buna ihtiyacı da yok. Tek bir bakış ve onu geçmenin tehlikesi tartışılmaz. Tehdidinin reklamını yapmasına gerek yok. O böyle biri. Bu konuda neredeyse neşeli. Alaycı, mesafeli ve tamamen ilgisiz. Sizi bir gülümsemeyle mahkum edecektir.

Onun öfkesi yeni bir şey. Tehdit etmenin yanından bile geçmeyen bir şey. Yüzde yüz gerçek ve eğer onun varlığından ve öfkesinin kaynayan öfkesinden kaybolabilseydim, kaybolurdum.

"Sana lanet olası bir soru sordum." "Evet,"
diye kekeledim.

YEDİNCİ BÖLÜM

GABRIELLA

Asansör sesini duyunca filmi durdurdum.

Vincent daireye giriyor ve ben gülümsüyorum. "*Ciao*."

Mümkün olduğunca basit tutarak kendime İtalyanca'nın temellerini öğretiyorum. Google translate ile aynada merhabalarımı ve teşekkürlerimi pratik ediyorum. Araştırmalarım sırasında, rastgele forumlarda insanların en uygunsuz durumlarda ifadeleri veya terimleri yanlış kullandıklarına dair çok fazla korku hikayesi okudum. Bu yüzden odak noktam, birine kedisi olup olmadığını sorarken vajinamdan bahsetmekten beni kurtaracak basit hoşluklar olacak.

"Çav," diye selamımı yineliyor Lorenzo, tek hece konuşur gibi dilinden dökülüyor.

Vincent'ı apartmana kadar takip ediyor, ellerini rahatça pantolonunun ceplerine sokuyor. Ona kaşlarımı çatıyorum. O da bana gülümsüyor ve üst dudağım tiksintiyle yukarı kıvrılıyor.

"Sakin ol, küçük dişi aslan," diye azarlar. "Barış için geldim."

Vincent kanepede yanıma oturdu. "Nasılsın?"

Omuzlarımı tembelce kaldırıyorum ve bakışlarımı, dairesinde kendimi tutsak bulduğum adamdan çekiyorum. "Sıkıldım."

Lorenzo ve Vincent kimliğimi doğruladıktan kısa bir süre sonra beni kendi daireme taşıdılar. Çatı katına. Daha çok, Lorenzo'nun çatı katı. Neyse ki Lorenzo burada yaşamıyor, bu yüzden tüm alan bana ait. I

İlk başta tartıştık, ama Vincent hemen kaptanların ve askerlerin iş görüşmek için düzenli olarak evine uğradıklarını, bu yüzden benim orada olmamın bir seçenek olmadığını belirtti. Lorenzo konuşmamız boyunca sessiz kaldı, bana içtenlikle baktı ve beni temkinli olmaya itti.

Çatı katı turunu bitirip rahat ettiğimden emin olduktan sonra Vincent şık bir dizüstü bilgisayarı yüzüme doğru itti ve eşyalarımı değiştirmemi istedi. Ona sessizce param olmadığını hatırlattığımda, masanın üzerine bir kredi kartı koydu ve kartın limiti olmadığını söyledi.

Sınır yok.

Tutumlu davranıyorum. Birkaç kıyafet değişikliği, hijyenik ürünler, yeni bir telefon şarj aleti ve kaybettiğim kitap. Kitap elime ulaşır ulaşmaz, Vincent'tan kitabı Denver Halk Kütüphanesi'ne postalamasını ve kaybettiğim için özür dilemesini istedim. Bana iki kafam birden büyümüş gibi baktı. Ama sonra, bana sık sık öyle baktı.

Çatı katı güzel. Vincent'ın evi gibi seyrek ama üzerinde uyunabilecek kadar rahat bir kanepesi ve tüm yayın servislerine abone bir televizyonu var, bu yüzden şikayet edemem. Bir mahkûm olabilirim ama daha kötü prangalar da var.

Pişmanlık Vincent'ın gözlerini kısar, ama Vincent gözlerini kırıştırır ve derin bir iç çeker. "Karım ve ben bir süreliğine uzaklaşmak zorundayız."

Dik oturuyorum. "Karım mı? Evli olmadığını söylemiştin." Lorenzo'dan gelen kahkaha sesini duymazdan geliyorum.

Vincent, "Bana sorduğunda değildim," diyor. "Daha dün oldu."

Kaşlarımı çattım. "Ah." Kaşlarım birbirine çarpıyor ve konuşmak için ağzımı açıp tekrar kapatıyorum. "Kız arkadaşın olmadığını söylemiştin."

"Bu o tür bir birlik değil."

"Bianca için değil zaten," diye takılıyor Lorenzo.

"Düğününüze gelmek isterdim." Sözlerime acı sızıyor ve bunu saklamaya çalışmamamın daha iyi olacağına karar veriyorum.

"Bu bir düğün değildi, Gabriella. Bu bir..." Sözünü kesiyor. "Barışa aracılık etmek için bir işlem," Lorenzo onun yerine konuşuyor.

Burnum kırışıyor ve birden kendimi onların yanında kirli hissediyorum. "Bir alışveriş mi? Onu *satın mı aldın*?"

"Hayır, onu ben satın almadım." Vincent bir elini yüzüne sertçe vuruyor. "Onu korumak için evlendim."

Şaşkınlığım artıyor. "Anlamıyorum."

Vincent'in çenesi sıkılır, tekrar konuştuğunda sesi serttir. "Buna gerek yok."

Aklımdan milyonlarca soru geçiyor. Yeni karısını ve neden korunmaya ihtiyacı olduğunu öğrenmek istiyorum. Ama konuştuğum her kelimedede sinirlenmesinin artmasını izleyerek kaçınıyorum.

"Ne kadarlığına gidiyorsun?"

Parmak eklemlerini teker teker kıran Vincent boş gözlerle beni izliyor. "Bilmiyorum. Ama ben yokken seni burada yalnız bırakamam."

"O zaman ben de seninle geliyorum." Sözlerimin kulağa ne kadar çaresiz geldiğinin farkındayım.

Vincent başını iki yana sallayarak beni yalanlıyor. "Bianca'ya ne kadar güvenebileceğimi bilmiyorum. Senin varlığın benim, Lorenzo ve Leonardo arasında kalmalı."

Gözlerim Lorenzo'ya doğru kayıyor, bakışlarını üzerimde bulduğumda hızla uzaklaşıyorum. Sesimi alçaltıyorum. "Bütün hayatımı saklanarak geçirdim, Vincent. Sana yaklaştığımda aynı şekilde yaşayacağımı fark etmemiştim."

Vincent elimi tutuyor ve ilk kez bana dokunuyor ya da şefkat gösteriyor. "Sonsuza kadar sürmeyecek," diye yalvarıyor. "Bu konuda sana söz veriyorum."

Elimi tutmasının verdiği güvence hoşuma gidiyor ama yine de boş vaadinden dolayı incinmiş bir şekilde elimi çekiyorum. "Bunu söyleyip duruyorsun."

"Güvende olacağınızdan emin olana kadar, aile varlığınıza haberdar olmamalı."

Son birkaç gündür aynı valsi yapıyoruz. Benimle bir ya da iki kez akşam yemeği yedi ve her gün kontrol etmek için beni arıyor ve mesaj atıyor, ancak hala yeterince *güvenli* olduğunu düşündüğü bir çözüme yaklaşmış görünmüyoruz. Nedenini sorgulamaya başlıyorum.

Yüzümü ondan çeviriyorum. "Eğer hayatım böyle olacaksa Vincent, hemen Koca Joey'i ara ve beni idam ettirmesini söyle. Bu şekilde yaşamaktan daha iyi olur."

"Gabriella," diye uyarıyor Vincent. "Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme. Şu anda nelerle uğraştığım hakkında hiçbir fikrin yok. Sana yardım etmeye çalışıyorum. Lütfen," diye yalvarıyor. "Bu iyiliğe karşılık ver."

Fildişi bir kulede saklanmak hayatım için hayal ettiğim şey değildi. Annem beni yalnız yaşamamaya teşvik ederdi. Ama bu adamların bana sürekli hatırlattığı gibi, *güvenli* bir tutsak olduğumda onun dileğini yerine getirmek biraz zor.

"Sen yokken ben nereye gideceğim?" Başka seçeneğim olmadığını bildiğim için pes ediyorum.

Oda sessizleşiyor ve Vincent'ı umutla izliyorum. Lorenzo'ya bakıyor ve gözlerim açılıyor. "Ciddi olamazsın? Senin kardeşin yok mu? *Bizim* bir kardeşimiz yok mu?" diye soruyorum. "Onunla kalabilir miyim?"

Vincent'ın dudağı tiksintiyle kıvrılır. "O öldü." "Ne?" Nefes alıyorum. "Ne zaman?"

Omuz silkiyor. "Önemli olan tek şey onun gitmiş olması ve bu sayede dünyanın daha iyi bir yer olması. Başka bir seçenek yok."

"Sanki yokmuş gibi," diye tükürdüm.

"Güvenliğiniz için tamamen bize bağımlı olan biri için ağzınızı çok fazla açıyorsunuz."

Gözlerim kendi isteğiyle kapanıyor. Onları tekrar açıp Lorenzo'ya dönmeden önce sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Affedersiniz?"

"Aileden olabilirsin, Gabriella." Adım onun dilinde, başka türlü var olmayan bir aksanın ipucuyla yuvarlanıyor. Annem eskiden derdi ki

benim adım da aynı şekilde. Sadece onun dudaklarında kulağa güzel geliyordu. "Ama bu seni saygı gösterme ihtiyacından muaf tutmuyor. Son birkaç gündür saygısızlık etmene izin verdim çünkü bunların senin için yeni olduğunu anlıyorum." Dairenin etrafını işaret ediyor. "Bu dünya zayıflara göre değil. Küçük, çirkin bir kükremen var ama benimle, Vincent'la ve ailemin çoğu adamıyla boy ölçüşemezsin. Ateşini sonsuza dek söndürmeden önce bunu bir an önce öğrenmen en iyisi. Anladın mı?"

Yutkunuyorum.

"Anladın mı diye sordum."

Kurallardan çok sıkıldım. Etrafım onlarla çevrili büyüdüm. Savunmanın yapılması ve yapılmaması gerekenleri. Arkadaş edin ama *fazla* yakınlaşma. Kendin ol, ama asla gerçek kimliğini açığa vurma. Ve şimdi, *siz* ailedensiniz. Sadece başka kimsenin bilmesini istemiyoruz.

Kendim olmakta hiç özgür olmadım. Kim olduğumu ve hayatta ne istediğimi keşfetmek için. Vincent'ın bana farklı bir yol sunacağını düşünmüştüm. Ama görünüşe göre yanılmışım.

"Evet." Ben söylerken kelime çatlıyor ama o yeterince net duyuyor.

"Güzel. İhtiyacın olanı topla. Beş dakikan var."

Vincent'a bakıyorum ama bakışları

Lorenzo'da. Titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum.

"Vincent," diye sesleniyorum ve bana dönmesini bekliyorum. "Sana güveniyorum. Sözünü tutacağına dair tüm inancımı sana veriyorum. Ama güvenimin bir son kullanma tarihi olduğunu bilmeni istiyorum. Bunu sana baskı yapmak için söylemiyorum. Sadece farkında olmanı istediğim bir gerçek bu. Bu hayata açık kalmaya çalışıyorum. Aile, saygı ve sadakat hakkında çok konuşuyorsun." Dinlediğinden emin olmak için Lorenzo'ya da bakıyorum. "Bana vaat edilen hayatın ödülü olmadan kurallara bağlıyım. Bana bir tutsak gibi davranırken nasıl hizaya gelmem beklenebilir?"

Konuşmak için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Gerekirse bu dünyada kendi başımın çaresine bakarım."

"Bunu yapmanı istemiyorum." Başka bir şey söylemiyor. Beni sevdiğini ya da arkadaşlığımdan hoşlandığını söylemiyor. Aile olduğumuz ve ait olduğum yerde olduğum konusunda bana güvence vermiyor. Ama ben yine de sözlerindeki anlamı anlıyorum.

"Ben de buna mecbur kalmak istemiyorum." "Git toparlan," diye mırıldanıyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

GABRIELLA

Lorenzo Manhattan'dan arabayla otuz dakika uzaklıkta yaşıyor. Banliyö Sessiz ve yanından geçtiğimiz evlerin ön bahçelerini gölgede bırakan emektar ağaçlarla dolu. Yeşil, yapraklı ve New York ailesinin patronu için hayal ettiğimden daha evcil.

"Çocukluk evine mi gidiyoruz?"

Koltuğundaki pozisyonunu ayarlayarak başını sallıyor. "Hayır. Annem ve babamın hayatlarını kurdukları yerde yaşamak istemedim. Kendi alanıma ihtiyacım vardı."

Bunu anlıyorum. Seslendirdiğimden değil. "Rita ile nerede yaşıyordunuz?"

Vincent'ın geri dönüp Bianca'yı alması gerekti ve ben de hemen Lorenzo'nun gözetimine bırakıldım.

Son yirmi dakika boyunca, bir boğazın hafifçe temizlenmesi dışında tam bir sessizlik içinde oturduk.

"Unalaska."

Lorenzo şaşkınlığını gizlemeye bile çalışmıyor. "Ne oluyor lan?"

"Mm-hmm." Başımı salladım. "Carlo'yla birlikte düşünebildikleri en belirsiz yer orasıydı. Ama gerçekten hastalanınca Juneau'daki bir hastaneye nakledildi. Orada öldü."

"Çok yaklaşmıştın," diyor.

"Hepimiz birbirimize sahiptik. Diğer insanlarla yakınlaşmak asla bir seçenek değildi. Kendimizi korumak her zaman en büyük önceliğimizdi."

"Yalnız bir hayat," diye mırıldanıyor.

"Bir dereceye kadar, sanırım. Farklı bir şey bilmiyordum."

Profiline bakıyorum, yalanımı fark edip edemeyeceğini anlamaya çalışıyorum. Çok yalnızdım. Hem de çok. Ve farklı olduğunu biliyordum. Bunu etrafımda görüyordum. Bir parçası olmadığım ve asla olamayacağım bir ömre yayılan arkadaşlıklar. Hayattan daha büyük görünen, sevgi ve sevinç dolu büyük aileler. Ergenlik ve gençlik yıllarımı insanlarla temas kurma arzusuyla geçirdim. Sonunda bu özlemimin sonsuza dek süreceğini kabul ettim. Annem güvenliğimiz için her şeyini feda etmişken bunu vicdanen değiştiremezdim. Bu farkındalık içimde bir boşluğu doldurdu. Tüm saflığıyla bile dünya beni istenmeyen biri olarak bir kenara atmıştı ve bu yaranın sonsuza dek benimle kalacağını biliyordum.

"Diğer çocukları nasıl?" Boğazımdaki düğümlemeye ya da gözlerimin yaşlarla dolmasına odaklanmak istemediğim için konuyu değiştiriyorum.

"Dante ve Luna?"

"Koca Joey anne tarafından amcam olur." İtiraf ederek beni şok etti.

"Dante ve Luna kuzenlerim."

"Bu, içinde bulunmanız gereken zor bir durum."

Omuz silkiyor. "Pek sayılmaz. Vincent... o benim en yakın müttefikim. Onun için her şeyi yaparım."

"Ailene yalan söyleyen
bile mi?" "Aileme bile
yalan söyledim."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Teşekkür etmek gereksiz görünüyor. Bunu benim için yapmıyor. Vincent için yapıyor ve beni aydınlatması gerektiğinde sert bir hatırlatmaya ihtiyacım yok.

"Dante aile içinde yükselmeye çalışıyor. O bir asker ve babasının yanında çalışıyor. Babası pislüğün teki, Dante o kadar değil."

Luna daha çok babasına benziyor, tam bir buldog, ama içine kapanık. Kısa süre önce kaptanlarımdan biriyle evlendi."

"Vincent ve Bianca gibi bir alışveriş miydi?"

"Hayır. Gerçek aşk." Gülüyor.

"Şaka yapıyorsun. Lütfen bana aptalmışım gibi davranma. Sadece anlamaya çalışıyorum."

İç çekiyor. "Bruno'nun kellesini kurtarmak için evlenmeleri gerekiyordu. O benim için bir değer. Ona ihtiyacım var. Luna'yı sikti, onun rızasıyla," diye ekliyor ben sormadan, "ve onu hamile bıraktı, aptal embesil."

"Evlenmek istedi mi?" Omuz

silkiyor. "Ondan daha çok."

"Zavallı kız. Beni gerçekten istemeyen biriyle evlenmekten nefret ederdim." "Onu becerecek kadar istiyordu."

Koltuğumda dönüyorum. "Bunun gerçekten aynı şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, ama benim ailem bir iş, Gabriella. Herkesin korunmasını ve işlerimizin kârlı olmasını sağlamaktan sorumluyum. Günlerimi insanların birbirlerine aşık olduklarından emin olmak için çöpçatanlık yaparak geçiremem. Yabancıların dahil olduğu birlikteliklere de izin veremem. Bizi yok etmeye çalışan çok fazla değişken var. Bu düzen yüzyıllardır işe yarıyor. Eğer ailenin bir parçasıysanız, ne kadar tarih öncesi olduklarını düşünseniz de kurallara uyarsınız."

Tartışmak için can atıyorum. Karşı çıkmayı. Ama bir şekilde onun ne demek istediğini anlıyorum. Kendisine verilen ve inşa etmeye devam ettiği şeyi korumaktan başka bir sebep olmaksızın anlatıyı kontrol etme ihtiyacını anlıyorum.

Bu ve onun eşsiz pahalı zevkini karşılamak için. Ellerimi arabasının süet benzeri koltuklarındaki dikişlerin üzerinde gezdiriyorum. "Lamborghini'nin bir SUV ürettiğini bilmiyordum."

Lorenzo hızlanırken motorun kalın mırıltısı altımızda yükseliyor. "Biraz bencilce bir düşkünlüktü ama o kadar güzel ki."

Sırıttırıyor, çevresel görüş alanından beni izliyor.

"Ne kadar hızlı gidiyor?" Kontrol sistemi, bir uçağın kokpitinin nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibi görünüyor. Düğmeler, dokunmatik ekranlar ve gözlerimi bulanıklaştıran dijital çıkışlar.

Avuç içi direksiyonun üzerinde hareket ediyor. "Bir seksen dokuz."

Alt dudağım hayranlıkla dışarı fırlıyor. "Onu ne sıklıkla bu kadar zorluyorsun?"

Dudaklarını yalıyor ve gözlerimin ağzının ıslak dokunuşuna yerleşmesini görmezden geliyorum. "En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiyle banliyöde araba kullanmadığım zamanlarda."

"Ezik." Gözlerimi deviriyorum.

Bir araba yoluna giriyor ve dikkatimi yavaşça ondan uzaklaştırıp önümdeki eski moda ama çağdaş tarzdaki eve bakıyorum.

Çok güzel. Hem alt hem de üst katlara yayılan büyük beyaz pencere çerçeveleriyle biraz rustik. Etrafı ağaçlar ve yemyeşil çimenlerle çevrili. Emniyet kemerimi dalgınca açıyorum ve daha iyi görebilmek için arabadan iniyorum.

"Manhattan'da yaşadığını sanıyordum."

"Benim de orada bir çatı katım var ama şu anda beklenmedik bir misafir tarafından kullanılıyor."

"Bunun için üzgünüm," diyorum, sesim hiç de öyle çıkmıyor.

Taş döşeli patikadan eve doğru ilerliyorum. Ön kapıyı kontrol ediyorum, kilitli ve arkama bakıyorum ama Lorenzo artık görüş alanımda değil. Evin yan tarafına doğru ilerleyip evinin güzelliğine hayranlıkla bakıyorum. Bir mafya patronu için hiç de hayal ettiğim gibi değil, ama binanın abartısız ihtişamına baktıkça ona uyduğunu görüyorum.

Arka tarafa ulaştığımda nefesim kesildi. Büyük kaya oluşumları, sıcak öğleden sonra güneşinde parıltı veren bir sonsuzluk havuzuna inen merdiveni yapılandırıyor. Hudson Nehri arka bahçesinden akıyor ve ben eve dönüp bakıyorum. Ön taraftakinden farklı olarak pencereler evin arka tarafını da süslüyor ve bu manzaranın her odadan görülebildiğinden hiç şüphem yok.

"Gel," diye bağılıyor Lorenzo az önce açmış olması gereken veranda kapısından. "Sana odanı göstereyim, sonra etrafı keşfedersin. Yapacak işlerim var."

Cinayet ve soygunla ilgili küçümseyici sözleri dilimin ucunda tutarak yutuyorum. Bu durum benim için olduğu kadar Lorenzo için de garip olmalıydı. Aile reisi bebek bakıcılığıyla görevlendirilmişti. Dürüst olmak gerekirse, bunu kabul etmesine biraz şaşırdım.

Evin içinde yürürken, her şeyi istedikleri gibi algılamakta zorlanıyorum. Koyu renkli ahşap ve cilalı zeminler, sessiz beyaz duvarlar ve yüksek tavanlarla çerçevelenmiş. Geniş pencerelerden doğal ışık akıyor ve güneş tenime dokunduğunda gülümsüyorum. Mobilyalar nötr. Gri kanepeler, beyaz örtüler, gölgeli sanat eserleri ve koyu mavi halılar her odaya dokunuyor. Zevkli ve minimal ve ben buna bayılıyorum.

Lorenzo'yu küçük bir merdivenden yukarı kadar takip ediyorum. Çantalarımızı taşıırken sırtındaki kaslar bir amaç uğruna hareket ediyor.

"Karı var mı?"

Omzunun üzerinden bakarak kaşlarını çattı. "Bir eş için zamanım yok."

Geri dönüyor ve sahanlığa doğru son birkaç adımı atıyor. Ona ulaşmamı bekliyor ve sağ taraftaki yatak odasını işaret ediyor. "Önden buyurun."

Kapıyı çekingen bir şekilde açıp içeri bakıyorum.

"Her yatak odasının kendi banyosu var, yani tamamen mahremiyetiniz olacak" diyor ve çantamı odanın ortasındaki orta boy yatağa bırakıyor. "Evin içinde özgürce dolaşabilirsin. Sadece benim odamdan ve ofisimden uzak dur."

Büyük cumbalı pencereye geçip manzaraya bakıyorum. Havuzu, Hudson'ı ve ağaçları görebiliyorum. Lorenzo'ya dönüp başımı salladığımda gülümsememi bile saklamıyorum. "Çok güzel bir eviniz var."

Dudakları inceldi. "Bana ihtiyacın olursa alt kattaki ofisimde olacağım." "Ben iyiyim."

Uzaklaşıyor.

"Aslında," diye bağııyorum. "Yemek var mı?"

"Tamamen dolu buzdolabı ve dolaplar. Kendinize yardım edin."

Tekrar uzaklaşıyor ve gözden kaybolduğundan emin olarak bir daire çiziyorum. Bu ev her şey demek. Lanet olası bir kuleye kapatılmayacağım. Yüzebilir, güneşlenebilir, yürüyebilir ve keşfedebilirim. Temiz hava soluyabileceğim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

LORENZO

Kanepede uyuyor. Emrinde beş yatak odalı bir ev ve kanepeyi seçiyor. Yapabildiği kadar küçük bir topun içine kıvrılmış, kolları başını dayadığı yastığa sarılıyor. Yorganı vücudundan çok halıyı ısıtıyor, usulca horlarken üzerine gelişigüzel atılmış. Hava buz gibi olsa da pencereyi açık tutuyor, yanaklarını kızartan esintiye aldırmadan kanepeye daha da sokuluyor.

Bilmediğimi sanıyor. Benim uyuduğumu düşünene kadar bekliyor, sonra da yastık ve battaniyesini yanına alıp uykuyu bulmak için merdivenlerden aşağı iniyor. Güneş doğarken tekrar gidiyor, benim hiçbir şeyden haberim olmadığını bildiğinden emin bir şekilde sahiplendiği yatak odasına geri dönüyor.

İlk gece neredeyse onu uyandıracaktım, istemeden sızdığına ikna olmuşum ama Vincent bana aynı şeyi kendi dairesinde de yaptığını söylemişti. Güvenilir olmadığımızdan korktuğuna dair bir şeyler geveledi, tek kişilik bir odaya mahkum olarak kapatılmayı reddetti. Vincent ona hemen inandı ama eminim daha fazlası vardır.

Saat akşamın on biri oldu ve onu bulduğum ilk geceden sonra, uyuması için ona yeterli zaman tanımak amacıyla saat ondan önce odamda ya da ofisimde olmaya özen gösterdim. Ama Vincent'ın kardeşinin ölümünün ardından ortaya çıkan karmaşayı çözmek için fazla mesai yapıyordum.

Federaller

Vincent'in yeni kızarmış gelinini dolaştırıyor, bu yüzden onu balayı bahanesiyle götürdü, ben de farklı bir hikâye yaratabilirim. Bianca Ferrari'yi ya da ailemden herhangi birini içermeyen bir hikaye. Ama bu beklediğimden daha zor olacak. Vincent'in şikayet edeceğini sanmıyorum. O güzel küçük parçasıyla gözlerden uzak bir kulübede kilitli. Danışmanım eve gelirse şanslı sayılırım.

Çatalımın kenarını tabağımdaki lazanyaya batırıp bıçak gibi kullanarak bir parça kesiyorum. Makarna yapraklarını bıçaklayarak ağzıma atıyorum ve karanlık mutfakta çiğniyorum.

Gabriella öğleden önce buradaydı, ama onun tercihi gibi görüldüğü için mesafemi korudum. Ama bütün gün bir şey yememiştim. Mutfağa girdiğimde tezgahın üzerinde bırakılmış bir tabak lazanya ve streç filmle kaplı bir kase salata görünce midem guruldadı. Kısa bir an için aklımdan beni zehirlemeye çalışıyor olabileceği geçti, ama o kadar güzel kokuyordu ki, bu küçük olasılığı bir kenara ittim ve hazırladığı şeyi yemeye başladım. Ve çok lezzetliydi. Tıpkı annemin yaptığı gibi.

Cebimdeki telefonum çalışıyor ve onu alıp hoparlörden cevap veriyorum.

"Dante," diye selamlıyorum, ağzım hâlâ yemekle dolu. "Bruno'yu gördün mü ya da ondan haber aldın mı?"

Çocuğun bu yönünü seviyorum. Saçmalıklarla işi olmaz. Küçük kuzenim sadık bir askerdir. Hazır *olduğunda* bir gün onu kaptan yapacağım. Şu anda liderlik için biraz acemi ama birkaç yıl kirli ellerle çalıştıktan sonra işletmelerimizden birinin başına geçecek.

"Hayır, Palisades'te başka bir işle uğraşıyorum. Neden?"

İç çekiyor. "Bu akşamki poker oyunu için bazı ürünleri teslim alması gerekiyordu. Tedarikçilerimizden biri Bruno'nun neden olması gereken yerde olmadığını ve telefonuna neden cevap vermediğini anlamaya çalışarak telefonumu patlatmaya başladı."

Çatalımı yüksek bir sesle tabağıma bırakıyorum. "Ürüne ne oldu?" Homurdanıyorum.

Poker oyunlarımız iki ayda bir olur. Masalar Yukarı Doğu Yakası'nın yakacak çok parası olan sıkılmış kocalarıyla dolu. Para, onların küçük tombul ellerinden almaktan mutluluk duyuyorum. Kızlarımız göğüslerini onların boncuk gibi küçük yüzlerine sürüyor. En pahalı viskilerimizden *kasalar* dolusu yiyorlar ve zamanın yarısında elime alabileceğimden daha fazla kar çekiyorlar.

"Onu iniş alanında beklemeye ikna ettim. Onun yerine onunla geç buluştum, bu da onu kızdırdı ve bize fazladan birkaç G'ye mal oldu."

"Onu öldüreceğim." Dişlerimi sıkıyor, yemeğimi odanın diğer ucuna fırlatmamak için yumruklarımı sıkıyorum. "Yerini tespit edemediniz mi?"

"Telefonu hâlâ kapalı. Luna'yı aradım ama şu anda nerede olduğu umurunda bile değil. Annemin kaybolmasıyla ilgili tavşan deliğine geri döndü. Babam ondan kaçıyor, bu da Bruno'dan kaçtığı anlamına geliyor, yani onun da hiçbir fikri yok."

Lazanya boğazımda düğümleniyor ve temizlemek için göğsümü yumrukluyorum. "Eğer kız kardeşinle birlikte değilse ve olması gereken yerde değilse, kulüpte kızlardan biriyle birlikte gevşek aletini derinlemesine emdiğinden emin olabilirsin. Armando'yu ara ve kontrol et."

"Evet, patron."

"Eğer oradaysa," diye devam ediyorum, "Leonardo'yu ara. Seninle kulüpte buluşmasını istiyorum. Ona Bruno'nun protokol ve kime hesap vereceği konusunda küçük bir hatırlatmaya ihtiyacı olduğunu söylediğimi söyle."

"Evet, patron."

Telefonu kapatıyor ve ben onu geri aramadan önce bir saniye bekliyorum. "Evet?"

"Luna ve annen," diye öksürüyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Aynı bok, farklı gün." Dante iç çeker. "Onunla işinin bittiğini sanıyordum. Ama bugün kayboluşunun yirminci yıldönümü falan,

O yüzden kemiği olan bir köpek gibi."

"Yirmi yıl mı?" Dik durarak soruyorum.

"Evet," diye dikkati dağılmış bir şekilde cevap veriyor. "Öldüğü çok açık, değil mi?"

Babam biliyor. Ben de biliyorum. Neden bunu kabullenemiyor?" Tabağımdaki yemeği itiyorum, başım ağrıyor.

"Lorenzo?"

"Ha?"

"İyi misin?"

Başımı salladım. "Evet, sadece şu Bruno meselesini halletmem gerekiyor. Roberto öldürüldükten sonra ihtiyacım olan son şey bu. İki ölü lidere ihtiyacım yok, ama her geçen gün senin o lanet kayınbiraderini idam etmeye biraz daha yaklaşıyorum."

Gülüyor.

"Kız kardeşin hakkında beni bilgilendirmeye devam et."

"Luna? Oh kahretsin, bunun için endişelenme. Bu döngünün içinde olmak istemezsin, inan bana. Bu sonu gelmeyen bir döngü ve genellikle babamı annemi öldürmekle suçlamasıyla son buluyor. Dediğim gibi, çok yorucu."

"Sana iyi şanslar." Gülmeye zorluyorum. "Yakında konuşuruz."

O veda edemedi telefonunu kapatıyorum, ellerimi başımın arkasında birleştirmeden önce parmak eklemlerimi vücudumun önünde kırıyorum.

Kar için gerekenden daha fazla ödeme yapmaktan endişe duymalıyım. Kaliteli bir ürün için zaten prim ödüyorum.

Bruno'yu devam eden küstahlığı için cezalandırmanın yollarını bulmakla meşgul olmalıydım.

Roberto'nun ölümüyle ilgili federalleri başımızdan savmakla meşgul olmalıydım.

Ama ben bunların hiçbirisi değilim.

Bunun yerine, bir asker tarafından yapılan ve önemsiz olması gereken bir yorumda kayboldum.

Kayboluşunun yirminci yıldönümü.

Mutfaktan çıkıyorum, oturma odamda uyuyan bedenine bakıyorum. Ona doğru tek bir adım atıyorum ama yine duraklıyorum. Sakalımı kaşıyarak telefonuma dönüyorum, onu elime alıp dudaklarıma götürüyorum.

On yedi yaşındayım, on sekiz değil.

Lanet olası küçük yalancı.

Rita Romano kaybolduğunda sadece dokuz yaşındaydım. Kayboluşunun koşulları çok gizliydi. *Kimse* bundan bahsetmedi. Sadece gitmişti ve aile bunu kabullenmiş görünüyordu. Babam ve Koca Joey olayı araştıran birilerini bulmuşlardı ama bu konu konuşulmadı. Öldürülmüştü ve kimin sorumlu olduğuna dair ellerinde hiçbir ipucu yoktu. Ya da kasabayı terk etmişti ve yine nereye gittiğine dair hiçbir fikirleri yoktu. Her oyun sonu onları aptal gibi gösterdi. Yüksek rütbeli bir aile üyesinin karısının izini süremiyor ya da intikamını alamıyorlardı. Koca Joey, o hiç var olmamış gibi hayatına devam etti. Bunun Dante ve Luna'yı nasıl etkilediğini bilmiyorum. Ben hala kendi annemin yasını tutuyordum, bu yüzden bir teyzenin kaybı bana önemsiz göründü. Onu neredeyse hiç düşünmedim ve ailenin geri kalanı gibi, o hiç orada olmamış gibi hayatıma devam ettim.

Gabriella bir hafta önce Vincent ve bana yaklaştığında, hikâyesine ve Rita'nın hayatta olduğuna dair kanıtlara kendimi o kadar kaptırmıştım ki. Zihnim onun *ne zaman* kaybolduğunu hatırlamıyordu. Leonardo bana Gabriella'nın hikâyesinde bir terslik olduğunu söyleyip duruyordu ama ben daha iyi bildiğimi düşünerek onun endişelerini bir kenara ittim. Kahretsin, Rita hayatımızdan kaybolduğunda daha bezden yeni çıkmıştı.

Kendi kendime gülüyorum, ses evimin gölgeleriyle çevrili sessiz bir eğlence homurtusu.

Cesur biri, hakkını vermeliyim.

Cep telefonumu açıp arama listemi çıkarıyorum.

"Bebek bakıcılığı nasıl?" diye dalga geçiyor kardeşim. "Üçüncü aşamaya geçmeye çalışması için kız arkadaşını davet ettin mi?"

"Seni öldürebileceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet, evet. Hey, bana bir saniye ver," diye mırıldanıyor Leonardo. "Tatlım," diye mırıldanıyor, sesi artık çok uzaklarda. "Eve gitme vaktin geldi. Sana bir Uber çağırdım ve yolda. Bu gece için teşekkürler. Orada mısın?" Sesi geri geldi.

"İçlerinden biri sana hiç domuz olduğunu söyledi mi?"

Homurdanıyor. "Ne elde edeceklerini biliyorlar, birkaç orgazm ve Uber Premier ile eve dönüş."

"Dinle." Konuyu değiştiriyorum. "Benim için bir şeyi araştırmanı istiyorum. Kimse bilmeyecek, anladın mı? Vincent bile."

"Yine mi geldin?"

Vincent'tan asla bir şey saklamam. O sadece benim en yakın danışmanım değil. O benim en iyi arkadaşım. Ben ona hayatım pahasına güvenirim, o da bana. Kendisi koruyamazken kız kardeşini koruyacak kadar güvendiği tek kişi benim.

"Leonardo," diye uyarıyorum.

"Hayır Vincent. Tamamdır. Ateş et." "Gabriella bize yalan söylüyor."

"*Biliyordum* amına koyayım," diye tükürdü, sesi hoşnutsuzluktan çok neşeliydi.

"Az önce Dante'yle konuşuyordum. Luna'nın Rita'nın kayboluşunun yirminci yıldönümü nedeniyle kendini kaybettiğinden bahsetti."

"Mm," diye kabul ediyor. "Koca Joey de benzer bir şey söylüyordu."

Bunu kendi başına çözmesini bekliyorum ama hattın sonunda beni sessizlik karşılıyor.

"Gabriella bize on yedi yaşında olduğunu söyledi, Leonardo."

Bir saniye daha bekledikten sonra bir şeylerin farkına varıyorum; keskin bir nefes alış veriş, farkına vardığımı gösteren tek şey.

"Doğum belgesine ihtiyacım var. Gabriella, son adı her neyse, Unalaska'da doğmuş."

"Neden sadece ona sormuyorsun?"

Beni görmemesine rağmen kaşlarımı çatıyorum. "Şimdiye kadar çok açık sözlü davrandı.

Neden yalan söylesin ki?" Isırırım.

"Adil bir karar. Bana bırak. Elime geçtiğinde sizi ararım."

"Güzel. Dinle, bir şey daha var. Dante her an seni arayabilir. Bruno ürün teslimatını kaçırdı ve eminim ki bu akşamki maça hazırlanmak yerine sikini yalatmakla meşguldür."

Leonardo nefesinin altında küfürler mırıldanıyor. Bruno'nun saçmalıklarından bıkan tek kişi ben değilim. "Benden ne istiyorsun?"

"Önce, oyunda sana ihtiyacım var." "Tamamdır."

"İkincisi, o orospu çocuğuna bir kez boynunu kurtardığımı söyle. Artık *benim* işime karışıyor. Bir dahaki sefere çizgiyi aştığında ölü bir adam olacak."

"Anladım."

"Ve Leonardo, ona tüm bunları anlatırken, kanadığından emin ol.

Aptal amcığın on parmağa da ihtiyacı yok."

Telefonumu tezgâhın üzerine bırakarak kapatıyorum.

Nefes alıyorum, Leonardo'nun Bruno'yla ilgileneceğinden eminim. Bir ateş söndürülmeye hazır, bir tane kaldı.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve başımı sallıyorum. Şu yalancı dişi aslan. Vincent'ın küçük kız kardeşi bu dünyaya düşünmek istediğinden daha uygun olabilir.

Düşman olduğumuzu düşünmesi için beyni yıkanmış bir kız. Annesinin geride bıraktığı yalnızlık mirasından daha fazlasını isteyen bir kadın. Aslanın inine çenesini dik tutarak ve dilinde yalanla girdi. Kazanacak çok şeyi ve kaybedecek daha da çok şeyi olan kendinden emin küçük bir dolandırıcı. Yalan söylediği için gırtlığını parçalamalıyım. Bir deri parçası alıp derisine geçirmeli ve ihaneti yüzünden sonsuza dek yara izi kalmasını sağlamalıyım. Her zaman bir adım önde olacağımı bilerek damgalanmalı. Aynaya her baktığında kabul etmek zorunda kalacağı bir hatırlatma. Ama gülümsemem büyüdükçe

ve bilinmeyenin heyecanı tenimin altında uğuldarken, şiddetin aklımdaki son şey olduğunu biliyorum. Çok uzun zamandır ilk defa bir kadın beni heyecanlandırıyor. Ya da daha çok, onun yenilgisinin tadı. Sonunda gözlerimin içine bakacak ve kendini korumak için korkusunu yutacak biriyle tanıştım. Gerçeği bildiğimi ve onu şah mat ettiğimi anladığında o güzel suratındaki panik ve dehşeti izlemek için sabırsızlanıyorum.

ONUNCU BÖLÜM

GABRIELLA

Orenzo geldiğimizden beri mesafesini koruyor. Hareket ettiğini duydum. ama yüz yüze gelmekten kaçınmayı başardık. Kendimi rahatladığıma inandırmaya devam ediyorum. Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir adamla bir arada yaşamaya çalışmanın baskısı olmadan zihnim rahat. Ve bildiğim şeyler de pek iç açıcı değil. Bir sonraki ikilemim de burada yatıyor. Onun hakkında daha fazla şey *öğrenmek* için merakıma yenik düşersem, ne bulacağım? Hepsi kötü olabilir mi? New York'lu ailenin patronunun kurtarıcı nitelikleri var mı, yoksa dünyanın inanmasını istediği şey onun gerçek doğası mı? İnsan hayatına ve insanlığa rehberlik eden ahlak ve etiğe çok az saygı duyan acımasız bir canavar.

Vincent'in en azından kontrol etmek için beni arayacağını düşünmüştüm ama beni patronuna emanet ettiğinden beri sessizlik hakim. Endişelensem mi yoksa sinirlensem mi bilemiyorum. Vincent ve yeni eşi Bianca'nın *neden* gitmeleri gerektiğine dair bana hiçbir bilgi verilmedi. Başlangıçta bunun balayı olduğunu düşünmüştüm ama düşündükçe Vincent'in tuhaf ifadeleri aklımda daha fazla yer etti. Uzaklara gideceklerini söylememiştii. Gitmek *zorunda* olduklarını söyledi. Bu kadar metodik biri için, kelimelerini bilerek seçtiğini biliyordum, bu da zaten meraklı olan zihnimi daha da ateşliyordu.

Cep telefonunu defalarca aramaya çalıştım ama kapalıydı. Birkaç mesaj bıraktım ama cevap ya da onay alamayınca durdum.

Daha önce yalnız olduğumu düşünmüştüm. Kendi evimden başka kimsenin olmadığı o uçurum ve çorak çatı katında sıkışıp kalmıştım. Yalnızdım ve her zamanki gibi istenmeyen *biriydim*. Ama Vincent'ın günlük kontrolleri olmadan, yüzünü görmeden, onunla konuşmadan ve beni boş boş konuşurken dinlemeden yalnızlığım daha da arttı. Her ne kadar kendime yapmayacağımı söylesem de, kardeşimin bana sunabildiği ilgi kırıntılarından beslendim. Bunu aile sevgisinin başlangıç kıvılcımlarına dönüştürdüm ve şimdi onlar söndüğüne göre kendimi her zamankinden daha terk edilmiş hissediyorum.

Lorenzo'nun beni kapattığı ev gibi hapisane beni kurtarıyor. Çoğu gün kendimi meşgul tutabiliyorum. Çimenlik araziye keşfedebilir ve zamanımı bahçedeki birçok ağaçtan birinin gölgesinde kitap okuyarak geçirebilirim. Saatlerce havuzda yüzebilir ve güneşin altında uyuyabilirim. Gönlümün istediği kadar kitapla dolu bir kütüphanesi var. Mutfak muazzam ve asla erzaksız kalmıyor. Sessiz anlaşılmamız haline geldiği gibi her akşam yemek pişiriyorum. Her akşam Lorenzo için bir tabak bırakarak yiyorum. Her sabah aşağı indiğimde, tabağı gitmiş ve yerine krep, bazen waffle, pastırma ve yumurta, bir kase meyve ve taze demlenmiş kahve ile dolu bir tabak gelmiş oluyor - en iyi haliyle evcilleştirilmiş kaçınma.

Beni yiyip bitiren gece vakti -güneşin batışı ile doğuşu arasındaki saatler. Uyanık yatıyorum ve annemi şimdi görsem ona ne söyleyeceğimi düşünüyorum.

Bana yalnız yaşamamamı söyledi, ben de ona söz verdim. Yine de buradayım, hiç olmadığım kadar boş ve münzevi. Bunun benim seçimim olmadığını iddia ederdim, ama bunun yalan olacağını biliyorum. Ailenin onun kimliğinin bir parçası olduğunu bildiğim için Vincent'ı aramaya karar verdim. Gidebilirdim ama her gün kalmaya karar veriyorum, *daha fazlasının* teklifinin hiçbir şeyin gerçekliğinden daha büyük olduğuna inanıyorum.

Kollarımı büyük boy uyku tişörtümün içine sokarak yatak odamın kapısını açıyorum, Lorenzo'ya bakıyorum, kapısının altının ışıksız olması omuzlarımı gevşetiyor. Ayaklarım merdivenlerden aşağı usulca iniyor.

Bir fincana su doldurup mikrodalgaya atıyorum, kapının arkasındaki donuk ışıkta seramik fincanın daireler çizerek dönmesini izliyorum. Zamanlayıcının bir saniyesi kaldığında durduruyorum, tiz bip sesinin Lorenzo'yu uyandırmasından korkuyorum. Artık ısınmış olan suya bir poşet çay atıp mutfak masasına oturuyorum.

Saat gece yarısı ve kulaklarım önümdeki duvar saatine aşırı odaklanıyor. Saate bakıyorum, sağır edici sessizlikte çok ihtiyaç duyduğum rahatlamayı sağlamak için beklediğim gibi çalışmamasına sinirleniyorum. Bunun yerine, yüzünde kesintisiz bir şekilde akıyor, zaman sunması gereken bildiri olmadan çok hızlı geçiyor.

Her gece gizlice aşağı inip kanepede uyumak için bu saati bekliyorum. Hâlâ bir yatakta uyuyacak kadar rahat hissetmiyorum. Hiçbir şey ve hiçbir yer evim gibi gelmiyor. Yüzüme vuran esinti ve ön kapıyı görebilmek, arzu ettiğim takdirde özgürlüğe sadece birkaç adım uzaklıkta olduğuma inanmama yardımcı oluyor.

Çayımın ısıtılmış suyuna üfleyerek bardağı dudaklarıma götürüyorum, küçük bir yudum alıyorum ama dilimi yaktığı için yüzümü buruşturuyorum.

Çayı soğumaya bırakıp cep telefonumun kilidini açıyorum. Fotoğraf uygulamasını açarak kendimi annem ve benim fotoğraflarımın içinde kaybolmaya bırakıyorum. Acıtıyor ama aynı şekilde bana huzur veriyor, tıpkı mutluluk gözyaşları döktüren bir film gibi. Sevgiden bunalmış ama artık gerçek olmadığının farkına vararak üzölmüş.

Bana onun önemli parçalarının her zaman benimle kalacağını söylediğinde ona inandım. Sevgisinin beni takip edeceğine. Keşke bunun şartlı olacağını bilseydim. Onu kalbimde hissediyorum ama sadece onu ararken. Onun sevgisinin ve varlığının daha belirgin olacağını düşünmüştüm. Yanımda hissettiğim koruyucu bir melek gibi, ölümden bile bana rehberlik eder ve sevgi kalkanı sağlardı. Ama ben bakmadıkça o ve sevgisi gölgelerde saklı kalmış. Telefonumun sesini kısarak videolar klasörüne gidiyorum.

En eski dosyalara doğru ilerleyerek ilkinin açtım ve her birini izlemeyi planladım.

kendimi onun son aylarına kaptırmak için kronolojik olarak.

Sonlara doğru, onu kaçınılmaz olarak kaybedeceğimi anladığımda, mümkün olduğunca sık kayıt yapmaya başladım. Çoğu zaman farkında değildi. Televizyon izlerken ve ben yanında oturup aynı programı izliyor olmama rağmen bana maç anlattığı anları çalışıyordum. Sırf gazeteyi eline alan bir sonraki kişiyi kızdırmak için *The New York Times* bulmacasını okurken ya da ona uyacak kelimeler uydururken uzun dakikalarını cebime atıyordum.

Hepsini istiyordum, geleceğimden silinecek her sıradan dakikayı.

"Gabriella."

İrkiliyorum ama onu uyaracak kadar değil.

Gözyaşlarımı avucumun içiyle silerek yüzümü kapatıyorum. Telefonumu kilitleyip yüzüstü masanın üzerine koyuyorum ve annemi konuşmadan siliyorum.

"Adımı söyleme şeklinden nefret ediyorum," diye çıkışıyorum, sonunda karanlıkta Lorenzo'yu aramak için dönüyorum.

Mutfağın kapı pervazına rahatça yaslanmış, üzerinde sadece bol bir eşofman altı var. Gri kumaş kalçalarından tehlikeli bir şekilde aşağı sarkıyor. Gözlerim kendiliğinden, kalça kemiklerinin belirgin çıkıntılarını ve serbestçe bağlanmış kumaşın içine doğru uzanan koyu renkli saç izini takip ediyor.

Lorenzo Caruso gibi bir erkeğin fiziksel cazibesine hayranlık duymak saklanması zor bir şeydir. Özellikle de *hiç* öpüşmemiş ve karşı cinsle sınırlı deneyimi olan on dokuz yaşındaki bir bakire için. Ancak Lorenzo'yla paylaştığımız minimal etkileşimlerde, beynim ve vücudumun *hizmet* etmeyi ihmal ettiğim belirli bölgeleri -genel hijyen dışında- onun görünüşünden çok hoşlanıyor. On yedi yaşında olmam gerekirken ve libidom otuza yaklaşan bir adamı *arzulamaması* gerekirken bu bir rahatsızlık. Bu ve onun varlığından nefret ettiğim somut gerçeği.

Bakışlarımı beceriksizce kaldırıp onun yerine sağ kulağına bakıyorum. Omzuna beyaz bir gömlek atmış ve keşke onu giyseydi diyorum çünkü göğsünün genişliği benim duygusal durumumda hayranlık uyandıracak kadar cezbedici.

Sert ses tonum karşısında endişesi istediğim gibi dağılmadı. Bir sürtük gibi davranmaya devam edersem öfkesinin alevleneceğini ummuştum. O zaman yüzünü kesen sıcaklık ve şefkatten kurtulacaktım, tavrının sert kenarını yumuşatacaktım. Acımaktan daha kötü. Beni önemseydi gibi aptalca bir fikre sürüklüyor. Bir iş noktasından daha fazlası olduğumu, ne istediği ne de pazarlık ettiği bir sorumluluk olduğumu.

O da cevap vermiyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. Histerinin bıçak sırtındayım ve her şeyi açık etmeye hazırım. Bunu yaparsam ortaya çıkaracaklarımdan korkuyorum. Aslında adımı söyleme şeklinden nefret etmiyorum. Dudaklarından dökülüştündeki aşinalık içimdeki derin bir şeyi ısıtıyor. Keşfetmek istemediğim bir şey çünkü kırılganlığım kilitli ve asla yüzeye çıkmasını istemiyorum.

"Neden ağlıyorsun?"

Yeni gözyaşları belirdi ve beni terk etmeyi reddettikleri için öfkeyle onlara tekrar vuruyorum.

"Beni yalnız bırak Lorenzo."

Mutfağa doğru ilerliyor ve göğsüm panik içinde sıkışıyor.

"Neden ağlıyorsun?" diye tekrar soruyor.

"Bilmiyorum, Lorenzo. Sen söyle. Hayatıma bir bak." Ellerimi kaldırıp odanın içinde gezdiriyorum. "Neye üzölmüş olabilirim ki?"

Karanlıkta beni görebilecek kadar yaklaşıyor ve ben onun merakı karşısında sinmeyi reddediyorum. Bunun yerine ona bakıyorum ve o da bana bakıyor. Gözlerim kırpma ihtiyacıyla ağrıyor, ama acıyı bastırıyorum, görüşüm çukurlarımda biriken nemle bulanıklaşıyor.

Bakışları önce ters çevrilmiş cep telefonuma yöneliyor ve ben uzun uzun göz kırpıyorum.

Boğazını temizliyor ve sesi alçalıyor. "Annem öldükten sonra," diye açıklıyor, "onun fotoğraflarına bakmayı kendime yediremiyordum. Gözlerinin içine bakmaktan korkuyordum. Evde bir odası vardı, güneş odası gibi bir şeydi sanırım." Omuz silkiyor, şimdi anılarında kaybolmuş ve artık uzayda bulunmuyor. "Orada oturur, kahve içer ve canı ne isterse onu yapardı. Okurdu, yapboz yapardı... Bazen örgü örerd. Her neyse, o öldükten sonra babam o odayı kapalı tuttu. Ama ben oraya giderdim çünkü hala onun gibi kokuyordu. Güneşte oturup gözlerimi kapattığımda onu orada hissedebiliyordum."

Başını sallayarak kendini o ana geri döndürür.

Gözlerim ıslandı. Söylediklerine o kadar dalmışım ki tekrar ağlamaya başladığımı fark etmedim, annesinden bahsederken sesindeki özlem kalbimi sızlattı.

"Annemi ve babanı kaybettiğini fark etmemiştim." Burnumu çektim.

Bakışları tekrar üzerime yerleşiyor ve ondan daha fazla bahsetmesini bekliyorum ama bahsetmiyor. "Burada bir tek ben varım, Gabriella." Az önce adımı kullanmamı görmezden geliyor ve karanlık mutfakı işaret ediyor. "Onun hakkında benimle konuşabilirsin."

"Neden?" Tartışıyorum. "Bana onun bir hain olduğunu söyleyebilmek için mi?"

Başını yumuşak bir şekilde sallayarak bu fikri reddediyor. "Rita'nın kaçma tercihinin benim hayatım üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Yargılamıyorum."

Sözlerinin samimi olmasından nefret ediyorum. Ona inanmaktan nefret ediyorum. Onunla kız hakkında konuşmak istememden nefret ediyorum.

"Onu hiç gömmedim. Bunu biliyor muydun?" Başı bir o yana bir bu yana hareket ediyor.

Titreyerek nefes veriyorum. "Nerede yattığının bile bilmiyorum. *Dinlenmek*," diye öksürüyorum. "Eğer öyle diyebilirsen."

"Huzur içinde olduğuna inanmıyor musun?"

Çenem avucumun içindeydi, gözlerim kısıktı ama düşmanca değildi. "Nasıl o l a b i l i r ?" diye sordum. "Neredeyse yirmi yılını kaçarak geçirdi.

Onu öldürebilecek güce ve güdüye sahip biri. Hayatının neredeyse yarısı omzunun üzerinden bakarak, o günün her şeyin çözüleceği gün olup olmadığını merak ederek geçti. Asla huzurlu değildi. Onunla ilgili en sevdiğim anılarımda bile, pişmanlık ve endişe onun yanında rahatça oturuyordu. Ne kadar yalnız olmalıydı? Bu yükü paylaşacak kimsesi yoktu. Şimdi ölümünde bile yalnız. Muhtemelen gerçek adını bile taşımayan bir mezarda. Öbür dünyada da omzunun üzerinden onu izliyor olacağını düşünmeden edemiyorum." Sesim çatlıyor ve ellerimle yüzümü kapatıyorum.

Lorenzo'nun eli omzuma dokunuyor ve ben omuz silkiyorum. "Yapma bunu.

Beni teselli etme."

Ben ayağa kalkıyorum, o da geri çekiliyor.

Kendimi çırılçıplak, açık ve maruz kalmış hissediyorum. Şimdiye kadar ustaca gömdüğüm kırılگانlıđım yüzeye çıkıyor. Sıkı göğsüm beklentiyle karıncalanıyor. Yutkunmaya çalışıyorum, ses aramızdaki sessizlikte ağırlaşıyor. Dirseklerimi tutup kollarımı kendime doğru çekiyorum, odanın etrafımızda küçülmeye karar vermesinden nefret ediyorum. Kendimin de aynı şeyi yapmasını, hiçliğe karışıp yok olmasını istiyorum.

Bedeninin heybetli çerçevesinden sıyrılıyorum, uzaklaşmaya ve aramıza olabildiğince mesafe koymaya hazırım. Ona kalbimi gösterdim ve şimdi en derin utancımı biliyor. Ama daha bir adım atmıştım ki avucunun sıcaklığı ön koluma dolandı.

"*Enzo*," diye yalvarıyorum, sesimdeki titreme giderek artıyor.

Beni geri çekiyor ve ona karşı koyacak gücüm yok.

Avuç içi kolumu serbest bırakıyor, bedenim onunkiyle aynı hizaya geliyor, bizi ayıran sadece bir nefes.

Başparmağını kaldırarak yanağımdan aşığı, gözyaşımın yanına doğru sürüklüyor, silmiyor ama saygıyla izliyor. "Ağladığında çok güzel oluyorsun," diye mırıldanıyor, düşüncelerinde kaybolmuş bir halde. "Sana bunu her zaman yaptırmak istiyorum."

Sesimi bulamayınca fısıldadım: "Canımı yakmak ve beni ağlatmak mı istiyorsun?"

Gözleri hafif bir kahkaha öksürüğüne sarılmış bir nefesle kapanıyor. "Kadınları ağlatmanın başka yolları da var, dişi aslanım." Dudakları alnımla buluşuyor ve zihnim onu uzaklaştırmam için bağırırken, bedenim daha önce hiç hissetmediğim bir yakınlığı arzulayarak onun içinde eriyor.

Dudaklarının sıcaklığı alnımdan ayrılıyor ve ona bakıyorum, şefkati karşısında şok oluyorum.

Birkaç dakika önce, odanın üzerime kapandığına yemin edebilirdim. *Üzerimize*. Duvarlar daha da yaklaşıyordu ve ben tam nefes alamıyordum. Şimdi duvarlar yıkıldı. Ev diye bir şey yok. Hiçbir şeyin ortasında duruyoruz. Sağa ya da sola bakacak olsam, gözlerimin göreceği tek şey boşluk olacak. Ama bakmıyorum. Kendimi kaptırdığım transı bozamıyorum. Hâlâ tam nefes alamıyorum ama bu artık göğsümdeki bir sıkışıklıktan kaynaklanmıyor. Bunun yerine, hareket etmekten korkuyorum. Anı bozmak istemiyorum. Burada beni yerimde tutan prangalarım ya da zincirlerim yok. Bu geniş zaman ve mekan *özgür*. Ve bu bağlar olmadan, kendimi *güvende* hissediyorum.

Önce Lorenzo hamle yaptı ama beklediğim şekilde değil. Reddetmesini, geri çekilmesini ve beni bir tehditle ya da herkesin iyiliği için annemin ölümünü unutmamı sağlayacak sönük bir çemkirmeyle uzaklaştırmasını bekliyordum. Bana yaklaşmasını ya da başparmağıyla gözyaşlarımın kalıntılarını toplayıp alt dudağımın kenarından silmesini beklemiyordum. Nefes alışının değişmesini, gözlerinin şehvetle dönmesini ya da ağzının benimkine inmesini beklemiyorum. Dudaklarının yumuşak dokunuşu alt dudağımı okşuyor, uzun saniyeler süren şefkatli bir öpücük, başka biri olsa zorlama gibi gelirdi ama Lorenzo ile doğal geliyor.

Geri çekiliyor ve dudaklarını kovalamamak için kendimi zor tutuyorum. Bir adım geri atıyor, burun delikleri acı ve belirsizlikle alevleniyor. "Özür dilerim. Yapmamalıydım-"

"Bunun için endişelenme." Utancımı ve mahcubiyetimi yutuyorum. Yüzeye çıkmadan önce etrafından dolaşıyorum, daha fazla aşağılanmaktan korkuyorum. "İyi geceler."

Tekrar konuştuğunda neredeyse mutfaktan çıkmıştım. "Neden kanepede uyuyorsun?"

Omzumun üzerinden bakıyorum ama sırtı bana dönük. "I-"

"Yalan söylememeni tercih ederim," diyor bana. "Eğer bana gerçeği söylemeyeceksen, sessiz kalmanı tercih ederim."

Yutkunuyorum. Basit bir etkileşimde çok fazla şeyi açığa çıkardım. Benim hakkımda gezegendeki herkesten daha çok şey biliyor ve ruhumun en derin kısımları konusunda güvenebileceğim en tehlikeli kişi olabilir ama yalan söylemek için ağzımı açtığımda ona gerçeği söylemekten kendimi alıkoyamıyorum. "Kapana kısılmış hissetmek istemiyorum."

Yavaşça dönüyor.

"Annem öldükten ve köhne motellerde kalmak zorunda kaldıktan sonra, birinin içeri gireceğinden korkarak uyuyamadım. Kaçmak için hiçbir yolum yoktu. Annem bana her zaman insanların onu ve bizi aradığını öğretti. Bize zarar vermek için. Vincent'ın dairesi de motellerle aynıydı, bana önerdiği odanın tek bir giriş ve çıkış noktası vardı. Gönüllü bir tutsak olmayı ya da sırf başka biri anahtarı atsın diye kendimi bir odaya kilitleyecek kadar aptal olmayı reddediyorum."

"Peki ya burası?"

Boynumun ön tarafına masaj yapıyorum. "Oturma odasındaki pencerelerden gelen esintiyi hissedebiliyorum."

"Üst kattaki odanızın pencereleri var."

"Sadece tek bir kapısı var. Tek bir çıkış noktası. Kanepeden ön kapıyı görebiliyorum. Bir yöne doğru birkaç adım attığımda dışarıdaki özgürlüğü tadabiliyorum. Tutsak olmadığım konusunda kendimi rahatlatabiliyorum. Eğer tehlike beni bulursa, kaçma şansım var."

Elleri ceplerine doğru yol alıyor. "Eğer burada olmak istemiyorsan, Gabriella, olmak zorunda değilsin. Kimse seni kalman için zorlamıyor."

Bakışlarımı ayaklarıma indiriyorum. "*Öyleyim.*"

"Öyle misin?" Artık sadece meraklı değil, sesi bilme *ihtiyacını* ele verecek kadar güçlü.

"Kalmak için kendimi zorluyorum. Kaçmayı düşündüm. O ön kapıdan çıkıp gitmeyi ve bir daha arkama bakmamayı düşündüm," diyorum ona dürüstçe. "Ama pişman olacağımı biliyorum. Hayatımı sürekli keşkelerle geçireceğimi biliyorum. *Ya* ona bir şans verseydim ve Vincent beni sevmeyi öğrenseydi? *Ya* kardeşimin istediği gibi zamanımı beklersem ve bu ailenin sağlam bir parçası olursam? *Ya* sıfırdan başlamak ve *kim* olduğum hakkında yalan söylemek zorunda *kalmasaydım*, çünkü onları da biraz incitebilecek bir yerden gelmeme rağmen beni kabul edebilecek bir ailede yerimi bulsaydım?" Sesim çatlıyor ama acımdan kaçmıyorum. "Bu dünyada bir yerim olsun istiyorum Lorenzo. Hak ettiğim bir yer. Sonunda kim olduğumla özgürce yaşamama izin veren bir yer."

"*Gabriella.*"

Bir başkasının sesindeki duygusallıkta kendinizi kaybetmeyi istemek çok kolaydır. İlgi ve şefkat kalbinizi kavrar ve sizi onların samimiyetine inandırmaya çalışır. Belki onlar bile buna inanıyordur. Belki de *hissediyorlardır*. Ancak acıma ve şefkat birbirinden tamamen farklı iki duygudur ve birini diğeriyle karıştırmak vahim sonuçlar doğurabilir.

"Annem beni güvende tutmak için sakladı ama bunu yaparken beni ailemden de kopardı. Kardeşlerim ve kuzenlerim var. Bir babam vardı *ve...* belki onları hayatımda istemeyeceğim ama bu seçimin bana ait olmasını istiyorum. Başkasının değil."

Kıpırdamadan duruyor, yüzü ifadesiz.

"Annem beni çok severdi, bu yüzden o hayattayken büyük bir aileye sahip olmamak yeterliydi. Ama o artık yok ve ben buraya ait olup olmadığımı bilmek istiyorum. Bu yüzden size acınası ya da aptalca gelebilir.

ama bu benim için önemli. Bu yüzden kendimi kalmaya zorladım, daha iyi bir karar vermeme rağmen, buraya ait olup olmadığımı anlamak için. Artık yalnız olmak istemiyorum."

Konuşmak için ağzını açıyor ama sözleri aramızdaki havaya değmeden başımı sallıyorum.

"Lütfen umursuyormuş ya da anlıyormuş gibi davranma." "Yapmayacaktım."

Başımı salladım. "Güzel."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

GABRIELLA

Tiz **bir** vınlama sesi kulak zarımı deliyor. Yuvarlanıyorum Kanepede başımın üzerine bir minder çekip hayal kırıklığı içinde inliyorum. Yorganımı yukarı çekerek üzerimi tamamen örtüyorum ve bunun beni uyandırmaya niyetli aralıksız gürültüyü bastırmasını umuyorum.

Lorenzo kanepede uyuduğum konusunda beni açığa çıkardığından beri, gün doğmadan önce odama gizlice dönebilmem için bir alarma ihtiyaç duymam gereksizdi. Şafak vakti uyanmaya alışmıştım, vücudumu sadece ben izin verdiğimde yorgunluğa teslim olacak şekilde eğitmişim. İzne artık ihtiyacı yok çünkü korkularım söz konusu olduğunda artık saklayacak bir şeyim yok.

En son ne zaman gece boyunca ve sabaha kadar uyuduğumu hatırlamıyorum. Annemin hâlâ hayatta olduğunu biliyorum. Çok mahrem korkularımı korumak için koyduğum kurallardan vazgeçmek beklediğimden daha az korkutucuydu. Kurallarım, dürüstlüğün affetmez ışığında fasikül gibi görünen kişisel beklentilerin ağırlığından başka bir şey değildi. Uykum lanetli ya da kırık değildi. Beni çabucak aldı ve dinlenmemi sağladı. Daha hafifim. Aldatmacamın zincirleri kırılıyor. Bu beni ne kadar korkutsa da, kendimi bu kadar özgürleşmiş ve kim olduğumu anlamış hissettiğimi hatırlamıyorum.

Gürültü kesiliyor ve tekrar başladığında uzun ve rahatlamış bir nefes alıyorum.

Yorganı üzerimden atıyorum ve yastığı yüzümden itiyorum. "Ne oluyor lan?"

Dikkatlice dinliyorum. Her ne haltsa, dışarıda ama sesi yükseklerden geliyor. Daha çok dinliyorum ama hemen vazgeçiyorum. Battaniyemden sıyrılıp koltuktan kalkıyorum. Merdivenleri koşarak çıkarken ses daha da yükseliyor ve yatak odamın önünde durup kapıyı açmak için tereddütle itiyorum.

Sürekli gelen sese gözlerimi kısarak bakıyorum ve yüzüm merakla buruşmuş bir halde pencereye doğru ilerliyorum.

Lorenzo pencereimin dışındaki merdivenin üzerinde duruyor. Elinde matkap, alnı konsantrasyonla çatılmış.

Pencereye vuruyorum ve o da yukarı bakıyor. "Merhaba," diyorum.

Selamlamak için bir el kaldırıyor ve sonra işine geri dönüyor. Pencerenin mandalına bakıyorum, elim kilidi açmak için uzanıyor ama duruyorum. Ona çarpmadan pencereyi açamayacağım için öylece bırakıyorum.

Konuşmak, ona ne yaptığını sormak için hamle yapıyorum ama beni görmezden gelerek tekrar delmeye başlıyor.

Odadan hızla çıkıyorum, merdivenlerden koşarak iniyorum ve ön kapıdan çıkıyorum. Sabahın soğuk havası çıplak bacaklarıma çarpıyor ve dışarı çıkmadan önce üzerime bir çift eşofman giymediğime pişman oluyorum.

Evin yan tarafında dolaşıyorum, merdivene ulaştığımda duraklıyorum. Bir süre onu izliyorum. Beline kalın bir kemer takılmış ve içi çeşitli aletlerle doldurulmuş. Güneş gözlükleri kot pantolonunun kenarına sıkıştırılmış ve beyaz gömleğine de aynı işlem uygulanmış. Çalışırken sırtındaki kaslar genişleyip kasılıyor ve konuşmadan önce manzarayı takdir etmek için bir saniye duruyorum.

"Ne yapıyorsun?" Bağırıyorum.

Lorenzo bana bakıyor, matkabını ağır kemerine yerleştiriyor ve durduğum yere doğru inmeye başlıyor. "Bu sabah kahvaltı hazırlamadığım

için zgnm." Alnını sildi, teri eline bulaştı.

Kirli kotuna sürmeden önce. "Dışarı çıkıp biraz erzak almam gerekti." Merdiveni işaret ediyor.

Pencereme kadar uzanan merdiven basamaklarına bakıyorum. "Bunu görüyorum.

Yine de biraz kafam karıştı."

Gözleri benimkilere yerleşiyor, mavinin gölgesi güneşin ışığında renk değiştiriyor. Bakışlarındaki ağırlığın ne ifade ettiğini anlamaya çalışarak daha fazla odaklanıyorum. Ama yüzünü indirip bir elini huzursuzluk içinde ensesine masaj yapmak için kaldırdığında elim boş kalıyor. İç geçiriyor. "Sen bir esir değilsin Gabbi," diyor sessizce. "Hiçbir zaman da olmayacaksın. İhtiyacın olan buysa kaçmakta özgürsün."

"I-" Başka kelime bulamayınca ağzımı kapatıyorum.

"Artık o odada iki çıkış noktanız var." Boğazını temizler. "Pencere ve kapı. Pencerenizdeki paravanı söktüm ve bu merdiveni yerine cıvataladım." Soğuk metali eline alıp salladı. "Hiçbir yere gitmiyor."

"I-" Tekrar deniyorum.

"Sen Vincent'ın kız kardeşisin," dedi bana. "Korktuğun için bir kanepede uyumak zorunda kalmamalısın. Burada rahat olmanı istiyorum Gabbi. *Vincent* senin burada rahat olmanı istiyor," diye düzeltiyor.

"Teşekkür ederim."

Cevap olarak sadece başını sallıyor. "Yerine sabitlemem gereken bir vida daha var."

Tekrar merdivene doğru ilerliyor ve iki basamak çıkınca duraklıyor. "Bilgin olsun, aile her zaman söylendiği gibi olmayabilir, ama kalmaya karar verirsen bu senin."

Bir kez daha duraklayarak basamakları çıkmaya devam ediyor. "Söylemeye çalıştığım şey senin buraya ait olduğun. Ama bilmelisin ki, ailen olsun ya da olmasın, etrafının insanlarla çevrili olması yalnızlığına çare olmaz. İnsanlarla dolu bir odada duruyor olabilirsin Gabbi. Seni sevdiğini iddia eden ve arkadaşlığını isteyen insanlar, ama bu kendini tamamlanmış hissedeceğin anlamına gelmez. Aksine, kendini

Kendinizi her zamankinden daha yalnız hissediyorsunuz çünkü böyle anlarda ne kadar yalnız olduğunuzu fark ediyorsunuz."

Gözlerim açıldı.

Bir elini saçlarının arasından geçirerek çenesini bir kez eğiyor. "Burada bitireceğim."

Başka bir şey söylemeden merdivenden yukarı çıkıyor ve ben onu izliyorum, kalbim sadece birkaç dakika önce evin eşiğini ilk aştığımda olduğundan daha ağır. Kalbimin üzüntü spazmlarıyla sıkışmasından nefret ederek göğsüme masaj yapıyorum. Gözlerimi nemli çimlere dikip ayaklarıma yapışmasına odaklanıyorum. Bir ayağımı kaldırıp diğer ayağımın üzerinden geçirerek çimleri temizlemeye çalışıyorum ama bu sadece daha fazlasını ekliyor. Titriyorum, kollarım soğuğa karşı diken diken oluyor. Birden burnum temiz havayla ağrıyor ve çenem beklenmedik bir şekilde sallanıyor. Dişlerimi sıkarak onları ileri geri gıcırdatıyorum.

"İçeri gir, dişi aslan. Hava soğuk."

Başımı sallıyorum, kafamı kaldıramıyorum. Onun sesinden uzaklaşıp eve doğru koşmaya başladım. Yerlerde bıraktığım ıslak ayak izlerini ve çim kalıntılarını umursamadan merdivenleri hızla çıkıyorum. Neyim var bilmiyorum. Kalbimin kafası karışık. Pes etmeye hazır ama göğsümde durmadan çarpıyor. Henüz deneyimlemediğim bir şekilde acıyor çünkü benimkini taklit eden acı bana ait *değil* ve bunu zihnimde nasıl rasyonalize edeceğimi bilmiyorum. Bu dünyada başka hiç kimsenin benim gibi yalnızlık hissetmediğine inanacak kadar aptal ya da bencil değilim. Sadece bunun Lorenzo Caruso kadar zorlu biri olacağını hiç düşünmemiştim.

Kafam karıştı. Düşüncelerim çarpık ve belirsiz.

Kendi kırılganlıklarım ile yaşamak uzun zaman önce kabul ettiğim bir şey. Ancak, bir başkasının kine tanıklık etmek, öğrenmeye hazır olmadığım bir kalp ağrısı dersi.

Lorenzo'nun evindeki odamın eşiğinden geçerken ayaklarım aniden duruyor. Pencerenin önündeki pozisyonundan hızla başını kaldırıyor.

Kapımın duvara çarpması onu çok etmeye yetti. Bakışlarımız birleşmeden önce gözlerimi kaçırıyorum, aceleyle banyoya girip kapıyı çarparak kapatıyorum. Kilidi yerine sabitleyip ellerimle yüzümü kapatıyorum.

Aksine, kendinizi her zamankinden daha yalnız hissedebilirsiniz çünkü böyle anlarda ne kadar yalnız olduğunuzu fark edersiniz.

Nasıl? Lanet olsun. Yalnız. Sen. Yalnızsın.

Lorenzo ile evcilik oynamak düşüncelerimin içine ediyor. Bu sabah kendimi özgür hissederek uyandım. Bazı gerçeklerin peşini bırakmışım ve dünyaya kim olduğumu göstermeye bir adım daha yaklaşmışım. Tek gereken, beni tamamen çözebilecek kapasiteye sahip olmasını beklemediğim bir adamdan gelen beklenmedik bir nezaket gösterisiydi.

Sen esir değilsin, Gabbi.

Gabbi. Gabriella değil. Dişi aslan değil. *Gabbi.*

Yaklaşık bir saat boyunca dušta oturdum. Su yağmurunun gözyaşlarımla karışmasına, mutsuzluğumu ve belirsizliğimi kamufle etmesine izin veriyorum. Gözlerimi kapatıp başımı duş duvarına dayıyorum, burnumdan derin nefes alıp dudaklarımdan zorla veriyorum. Ayak parmaklarımdan başlayarak vücudumdaki her kası sıkmaya çalışıyorum, yavaşça bırakıp bir sonrakine geçmeden önce gergin bir şekilde tutuyorum. Etrafımdaki seslere odaklanıyorum; giderin şırıltısı, suyun fayanslara vuruşu ve nefesimin ölçülü vuruşları. Suyu kapattığımda, cildim budanmış, daha kontrollü hissediyorum.

abucak kurulaniyorum, Lorenzo'nun hâlâ pencерemde dikilmediğinden emin olmak için banyo kapısından başımı uzatıyorum. Değil ve odadan çıkarken aceleyle giyiniyorum. Üzerime bir kot pantolon geçiriyorum ve bedenimi yutacak kadar büyük bir kapüşonlu sweatshirt giyiyorum.

Evin içinde sessizce dolaşıyorum ama Lorenzo'yu hiçbir yerde bulamıyorum. Garajı kontrol ettim ama arabası yerinde duruyordu, ben de eve geri döndüm. Ön kapıda durup bekliyorum. Hafif bir çatırtı havada kayıyor ve kulağımı o yöne doğru kaldırıyorum. Bir dakika arayla tekrar tekrar oluyor.

Her darbede. Merakla botlarımı kapıp ayaklarımı içeri sokuyorum ve onları bağlamadan öndeki yürüyüş yolunda koşmaya başlıyorum. Sese doğru ilerliyorum, evin yan tarafındaki patikayı takip ederek çalıların arasına giriyorum.

Sık ağaçların arasına girdiğimde, seslerin kaynağı görünür hale geldiğinde ayaklarım sarsılarak durur. Havanın serinliğine rağmen üzerinde sadece kot pantolonu olan Lorenzo, elindeki baltayı başının üzerinde tutuyor ve hiç şansı olmayan zavallı, çaresiz bir kütüğe indiriyor.

Donup kaldım. Önümdeki görüntü *temel* ihtiyaçlarımın ilkel kalbine sesleniyor. Rahmim kasılıyor, yumurtalıklarım patlıyor ve etrafta başka kimse olmadığı için şükrediyorum çünkü az önce yüksek sesle inlediğimden eminim. Elleriyle çalışan, kas yığını bu adam beynimi pelteye çevirdi. Büyük Caruso kardeşle ilgili her şeye duyduğum genel küçümseme bir kenara atıldı çünkü kendimi onun ayaklarına atmaya ve beni alması için yalvarmaya hazırım.

Burada bir mafya babası duruyor. İnsan hayatını açıkça hiçe sayan korkunç bir lider. Hükmetmek için yaratılmış bir adam, onun adına toplanmış, onu memnun etmek için hayatlarını feda etmeye hazır gölgeli bir topluluk. Yine de burada, karşımda, evcilleştirilmiş, banliyö komşusu rolünü oynuyor. Her ne kadar bu unvanı küçümsese de. Ama uyuyor. Kanunsuzluğa olduğu kadar evcimenliğe de alışkın.

Dünyanın hiç şansı yok.

Kirli ve terli ve tek bir darbeye masif ahşap demirleri kırmaya çalışırken vücudundaki hayvani kaba kuvvet beni büyülüyor.

Odaklanmış, zihni ve bedeni tamamen göreve dalmış durumda. Hiç kuşum yok ki, iş olsun olmasın her türlü girişime bu şekilde saldırıyor. Konsantrasyonu aşılamaz. Burada saatlerce durup onu izleyebilirim ve o benim varlığımı fark etmez.

Yaklaşıyorum. "Çok fazla odun var."

Başını kaldırıp bakmıyor bile, büyükçe bir kütüğü kaldırıp düz bir zemine yerleştiriyor ve baltasını alıyor. "Dün gece hava soğuktu." Kollarını kaldırıp silahı omzunun üzerinde tuttuktan sonra şiddetli bir savuruyla indiriyor. Tahta direnç göstermeden ikiye ayrılıyor, bu çabayla dudaklarından kaba bir homurtu çıkıyor. İki eşit yarım da yere düşüyor. Bölünmüş parçalardan birini alıyor ve işlemi tekrarlamadan önce ayağa kaldırıyor.

Çıplak teni ağır bir ter tabakasıyla parlıyor. Kir, kaslarının çukurlarına yapışmış ve göbeğinden kot pantolonunun alt kısmına kadar uzanan saç tozuna talaş yapışmış. Bugün erken saatlerde gelişigüzel bir şekilde kot pantolonunun beline soktuğu güneş gözlüğü ve gömleği atılmış, kenara fırlatılmış ve unutulmuş.

Kollarındaki güç, kaslarının ne kadar sıkı çalıştığıyla titreşiyor ve ben nereye bakacağımı bilemiyorum.

Baltayı kullanırken boynundaki gerginliğe, bir odun parçasını eskiden olduğu şeye benzeyecek şekilde tamamen yok etme kararlılığına.

Karın kaslarının belirgin hatlarında. Karnına oyulmuş kalın çukurlar, yaptığı her hafif hareketle nabız gibi atıyor.

Pazularındaki belirgin kaslara ya da ön kollarındaki kordonlu damarlara.

Ya da balta. Silah, zihninin içinde oyun oynayan şeytanları yok edecek kadar keskin.

"Sıra bana da gelebilir mi?"

Yarılmış bir kütüğü tekmeleyerek uzaklaştırıyor, başı hâlâ eğik, gözlerini kaldırıp bana odaklanıyor. "Sıra mı?"

İşaret ediyorum. "Baltayı. Onu tahtaya vurabilir miyim?" "O bir yarma çekici ve *sen* odun yarmak mı istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Baltaya benziyor ve neden olmasın? Eğlenceli görünüyor."

Kesilmemiş kütüklerden oluşan bir yığına yaslanarak gömleğine doğru ilerliyor. Ama onu giymiyor. Beyaz kumaşı yüzüne siliyor,

Teri ve tozu cildinden temizliyor. Boynunun hizasında aşağı doğru hareket ettiriyor, kendini temizliyor ve tüm bu süre boyunca beni izliyor.

Ayaklarımın
üzerinde
kayıyorum.

"Eğlenceli mi?"

"Tedavi edici," diye düzeltiyorum.

Bu kelime onda daha fazla yankı uyandırıyor gibi görünüyor ve arkasını dönüyor. "Elbette." Onu takip ediyorum, yanında duruyorum.

"Yapman gereken şey-"

"Gerçekten bir derse ihtiyacım var mı?" Sözümlü kestim. "Elbette, eğer bunun ucunu" -yarma makasını alıyorum- "kütüğe vurursam, yarılacaktır."

"Devam edin." Kenara çekilir, soğuktan etkilenmeden sabırla bekler.

"Tahtayı yerinde tutmak için bir şeye ihtiyacım var mı?" Kendimi ikinci kez sorguluyorum.

"Tabii, senin için tutayım."

Bir süre bekliyorum ama hareket etmiyor. "Bu bir şakaydı," diye tahmin ediyorum. Sırıttıyor. "Ellerime oldukça düşkünümüdür."

Gözlerimi deviriyorum ama yine de gülüyorum. Baltayı yerden kaldırırken rahatsızlık içinde homurdanıyorum. "Düşündüğümde daha ağırımış."

"Yarma baltaları daha hafif, ama ihtiyacım olan şeyde maulun daha etkili olduğunu düşünüyorum."

Ayaklarımı toprağa sürterek duruşumun sağlam olduğundan emin oluyorum. Tokmağı omzumun üzerinden kaldırıp sıkıca kavriyorum, gözlerim önümdeki kütüğe odaklanıyor.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor Lorenzo.

Tokmağı aşağı doğru sallıyorum. Tahtaya saplanıyor, kütüğü çatlatıyor ama yarmıyor.

"Aferin," diye övüyor Lorenzo. "Tekrar yap." Tekrar yapıyorum. Yine de ayrılmıyor.

Homurdanıyorum. "Son kez, dişi aslan."

Dediğini yapıyorum ve kütük bu sefer tamamen yarıyor, ikiye ayrılıyor.

"Ben yaptım," diye bağıyorum.

Lorenzo bana gülümseyerek yaklaşıyor. Kalın bir kütüğü zahmetsizce kaldırıyor ve önüme koyuyor. Arkamda durarak vücudunun sıcaklığıyla en derin bölgelerimi ısıtıyor. Varlığının sıcaklığını daha çok arzulayarak arkama yaslanmak istiyorum. Bundan kaçınıyorum, gözlerimi kapatıp usulca içime çekiyorum.

"Tahtadaki çatlakları görüyor musun?" Sesinin gürültüsü kulağıma geliyor ve tenimi kaplamaya karar veren tüylerimi gizlemek için giydiğim kazak için şükrediyorum.

Gözlerimi açarak kesilmiş kütüğün düz yüzeyine doğru eğildim. "Evet." Sesim çatlıyor ve tekrar konuştuğunda Lorenzo'nun ses tonundaki gülümsemeyi duyuyorum.

"Başlarken, o damar boyunca vurmaya çalışın. Daha kolay ayrılacaktır."

Başımı sallıyorum ve o tekrar uzaklaşıyor. Duruşumu bulduktan sonra maulumu kaldırıyorum, kenarını tahtaya fırlatmadan önce yumuşak bir şekilde nefes veriyorum. Bu sefer kütük sadece iki vuruşla yarıyor.

Bu işlemi bir ya da iki kez daha tekrarlıyoruz. Lorenzo önüme bir kütük koyuyor, ona iki kez vuruyorum ve kütük yarıyor. Beni övüyor, coşkusu hiç azalmıyor.

Yarılmış odunları bir yığının içine atıyor ve kalın bir kütük daha alıyor. "İşim bitti," diyorum. "Kollarım jöle gibi oldu."

Makası alıyor ve kesilmemiş kütüklerin üzerine koyuyor. Bir süre bana baktıktan sonra yaklaşıyor. "Sende..." Eli saçlarıma uzanıyor, yüzümü çerçeveleyen bir tutamı çekiyor. Küçük bir odun parçasını tutarak uzaklaştırıyor. "Daha iyi," diye mırıldanıyor.

Kendimizi böyle anlarda yakaladığımızda zaman durur. Dokunacak kadar yakın, gözlerimiz ikimizin de anlamadığı bir konuşmaya takılmış. Yutkunmak zor ve nefes almak neredeyse imkânsız. Göğsümün nasıl genişleyip daraldığının farkındayım. Eminim ki o

fark ediyor. Gözlerim kırpma ihtiyacıyla ağrıyor ama beynim anı bozmaktan korkarak onları reddediyor. Dudaklarım kuruyor ve ağzım Lorenzo'nun nefesindeki belirsizliği tadabilecek kadar açık kalıyor.

Sonsuza kadar burada kalacağımızı, kırılmaz bir yemin gibi hissettiren ateşli bir bakışa hapsoldüğümüzü anlıyorum. İkimiz de hareket etmek istemiyoruz, yaklaşımdan korkuyor ama ayrılmaktan da dehşete düşüyoruz.

Bir karganın ciyaklaması bizi içinde boğulmaya hevesli görüldüğümüz bataklıktan kurtarıyor ve Lorenzo geriye doğru büyükçe bir adım atarken başımı sallıyorum.

"Bunlardan bazılarını taşımana yardım edebilir miyim?" Boğazımı temizliyorum.

Başını iki yana sallar. "Bu üç torbayı doldurmama yardım edebilirsin, ben de onları eve kadar sürüklerim."

Lorenzo'nun bana uzattığı ağır hizmet çantasını kaptığım gibi, parçalanmış odun parçalarını kaldırıp çantaya atıyorum. Etrafta sessizce dolaşıyorum. "Vincent nerede?"

Lorenzo bana kısa bir süre bakıyor ama hemen sonra tekrar gözlerini kaçırıyor. "Sana söyledi. Uzaklara."

Hareket etmeyi tamamen bırakıyorum, yarısı dolu çantayı gevşekçe elimde tutuyorum. "Bu da ne demek oluyor? Bak, ben aptal değilim Lorenzo. Bana bazı şeyleri söyleyemeyeceğini anlıyorum. Ama o güvende mi?"

"Evet, o güvende," diye cevaplıyor daha fazla tartışmadan. "Çok uzun süre ortalıkta olmayacak. Kardeşi kısa süre önce öldü ve federaller karısı Bianca'nın bu işte parmağı olduğunu düşünecek kadar aptallar. Federaller ellerinde sikleriyle dolaşıp asla bulamayacakları ipuçlarını ararken o karısını korumak için elinden geleni yapıyor."

Söylediklerinden ne anlam çıkaracağımı bilemediğim için denemedim. Bunun yerine odun toplamaya ve artık arkamda sürükleyemeyeceğim kadar ağır olan çantama yerleştirmeye devam ediyorum.

"Anladım." Sesi, eli elime değmeden hemen önce bana çarpıyor.

"Oh." İrkildim. Kendimi toparlayıp elimi sertçe çekmeden önce elim bir

süre onun elinin üzerinde kaldı. "Teşekkürler."

"Gelin, ateş yakalım. Güneş birkaç saat içinde batacak." Her bir çantanın kumaşını ellerinde evirip çeviriyor. Yürümeye başladı, omuzlarındaki, kollarındaki ve sırtındaki kaslar, yetmiş kiloluk torbaları küçük tepeden eve kadar sürüklemek için harcadığı küçük çabayla gerildi.

Attığı gömleğini ve güneş gözlüğünü kaptığım gibi peşinden koşuyorum, gömleğini omzuma atıyorum ve gözlüğünü kazağımın boynuna sıkıştırıyorum. Kokusu beni sarıyor, gömleği boynuma sürtünüyor. Ter ve kolonya karışımı bir kokusu var ve burnuma götürüp içime çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

LORENZO

Gabriella'yı ana yaşam alanında bırakıyorum, dansın büyüüne kapılmış.

şöminenin alevleri. Bir saatten fazladır yerinden kıpırdamamış, yüzü sıcaktan kızarmış, yanakları kızarmış ve gözleri alevlere karşı kırpışmamış.

Sessizce ateşi yakmamı ve körüklememi izledi, bakışları düşünceli bir şekilde üzerimde gezindi, ne zaman göz göze gelsem usulca gülümsedi.

Ona ne düşündüğünü sormamak için kendimi zor tuttum. Ama o anı kelimelerle bozmak yanlış geliyordu. Birbirimize eşlik etmenin verdiği sessiz rahatlık huzur vericiydi ve bu huzuru mümkün olduğunca uzun süre korumayı arzuluyordum.

Çok geçmeden bakışları sadece ateşe odaklandı ve dünyanın geri kalanının uzaklaştığını tahmin edebiliyordum. Cehennem tarafından hipnotize edilmişti ve sersemliğinden memnundu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, hedefime daha çabuk varmak için uzun adımlar atıyorum. Yatak odamda, yüksek sesle iç çekerek kıcımlı yatağın kenarına bırakıyorum. Bir avucumu yüzüme sürerken ellerimdeki nasırlar derimi çiziyor.

Bugün durmama izin vermedim. Aklımı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Yedi günden az bir süre ve Gabriella kafamı karıştırıyor. İşte bu yüzden insanlar rahatsız edici. Yalnızlığımı tercih etmemin sebebi bu. İnsanlar benim

ve beni şiddet yanlısı yapıyor. Ama bazı boktan nedenlerden dolayı, Gabriella'nın arkadaşlığından tiksiniyorum.

Dün geceki bombadan sonra gözüme uyku girmedi. Hem mecazi hem de gerçek anlamda tutuklanma korkusu o kadar güçlü ki, kendini zihninde kaçınılmaz bir hapishaneye zorluyor. Dün gece yatağımda dönüp durdum, onun kanepede uyuduğunu bildiğim halde kendime geledim. Onu kendi lanet ruhunun esaretinden kurtarmaktan başka bir şey istemiyordum.

Bu da büyük bir sorun. İnsanlara *yardım* etmiyorum. İçimde merhamet ya da nezaket yok. Bu gibi özellikler beni sadece zayıf ve savunmasız yapar. Son iki yıldır inşa etmek için çalıştığım tahtı yiyip bitirecekler, bana elimde sikimden başka bir şey bırakmayacaklar ve acımasız erkek ve kadınların yeraltı dünyasında *yardımsever* olmanın aşağılanması. Zalimlik tacını elimde tutuyorum ve yetim bir kızın acısını dindirmek istemek kendim hakkında bildiğim her şeye ters düşüyor.

Kişisel varsayımım bir yana, güneş daha yeni doğmuştu ve ben Gabriella'nın kâbuslarına bir çözüm aramak için ayaktaydım.

Bilgisayar kullanabilen tek aile üyesi olan Diego'yu uyandırdım ve bana yerel hırdavatçının ev adresini mesaj atmasını istedim. Dakikalar sonra, kapısını çalıyor, ailesini uyandırıyor ve köpeğini severken, ihtiyacım olanı almak için dükkânı erken açması için suratına bir tomar para atıyordum.

Odasında kendini rahat hissetmesi için bulabildiğim tek çözümü önerdiğimde Gabriella hâlâ kanepeye kıvrılmış, usulca horluyordu.

Onun odası.

"Yüce Tanrım," diyorum.

Bu jestten çok etkilendiği belliydi. Yüzü, incelemeye hazır olmadığım açık bir kitap gibiydi. Ne yapacağımdan korkuyordum. Onun

Kırılganlık bana bir şey yapıyor. Ne olduğunu çözmeye bile başlayamadığım bir şey. Gözlerinde yaşlar, yüzü takdirle yumuşamış ve ağzı şokla açılmıştı, bu tepkiyi yeniden yaratmak için elimden gelen her şeyi yapmak istedim.

Yeryüzünün her yarığını sahiplenmek, onu kocaman bir fiyonkla sarmak ve ona taşımak istiyordum. *Çıplak omuzlarımda*. Ona her şeyi hediye eden umutsuz bir pislik olduğum sürece her şeye sahip olmasını istiyordum.

Ne kadar aptalım. Kendimi bile tanıyamıyorum.

Kendimi saatlerce spor salonuna kilitledim, vücudum çökmeye hazır hissedene kadar deadlifting yaptım. Nefes alamayana kadar savaş ipleri salladım. *Meditasyon* yaptım, kafamı boşaltmak için düzenli nefes ritimlerini takip ettim ama hiçbir şey işe yaramadı.

Ellerim acı vermek için kaşınıyordu. Kendime *kim* olduğumu hatırlatmam gerekiyordu. Şehre hızla girmek ve beni kızdıran ilk pisliği sakatlamak istiyordum. Derinin sıkıntılı dokunuşunu ellerimde hissetmek istiyordum. Kemerini çıkarıp önümde diz çökerek merhamet dilemeye zorlayarak bir pisliği aşağılamak istiyordum. Derinin kırbacının durgun havayı yararak bir adamın yüzüne öyle bir güçle inmesini ve görme yetisini sonsuza dek ortadan kaldırmasını arzuluyordum. Kan püskürmesinin ellerime ve kıyafetlerime sıçramasını, kontrolü ne kadar kolay ele geçirebileceğimin kıpkırmızı bir hatırlatıcısı olmasını istedim. Ama Gabriella'yı terk etmeden bunların hiçbirini yapamazdım, bu yüzden elimdeki tek şiddet biçimini seçtim.

Odun yarmak.

Kollarımı jelatin gibi hissetmeme rağmen o yarma kamasını defalarca kütüklere fırlattım. Hayal kırıklıklarımı homurdanarak dile getirdim, odunların kanamasını diledim, zihnimi boşaltma umuduyla büyük kütükleri kestim.

Ve sonra o oradaydı.

Beni *izliyorsun*.

Lanet olası bir dönüş istiyorsun.

Çünkü eğlenceli olacağını düşündü.

Çünkü bunun terapi olacağını düşünmüştü.

Tedavi edici olması gerekiyordu.

Benim için.

Bunun yerine, odun kırmak artık beynimi ele geçirmiş gibi görünen siyah saçlı güzel tarafından sonsuza dek mahvedildi.

Kaşları çatılmıştı ve göğüsleri her sallanışında zıplıyordu. Onu yere atabilir ve sikimi toprakta ona sokabilirdim.

Başımı sallıyorum, hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. Kot pantolonumun ceplerini karıştırıp cep telefonumu sert kottan çekip çıkarıyorum.

Birkaç saat içinde adamlarımdan ve onların ihtiyaçlarından daha fazla kaçamayacağımı ve kendime lanet edeceğimi bildiğimden, çoğu mesajı görmezden geliyorum. Bütün gece evdeki ofisimden yangın söndürüyor ve telefon hattından emirler yağıdırıyor olacağım.

Leonardo'nun adına dokunup son mesajını getiriyorum.

LEONARDO

Doğum yılı 2002. Sinsi küçük sürtük yıl bitmeden 20 yaşına basacak.

Gülümsüyorum, itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatladım.

LORENZO

Bana doğum belgesini getir.

Telefonumu yatağımın üzerine atıp duş almaya hazırlanırken bir mesaj daha geliyor.

LEONARDO

Sana bir resim gönderirim.
Meşgulüm.

Sinirle homurdanıyorum.

LORENZO

Yapma. Sen. Lanet olsun. Cüret etme. Dijital kanıt yok. Bu akşamki amcığı bir Uber'le eve gönder ve aldığın kopyayı bana getir. Şahsen.

LEONARDO

Siktir, Enzo.

LORENZO

Bana kendini öldürtme.

LEONARDO

Yeterince büyük taşakların yok.

Cevap vermiyorum. Ne kadar değerli olsa da küçük kardeşim bazen tam bir baş belası oluyor. Manhattan'da kendi yolunu çizme ihtiyacı benim işimi çok fazla engelliyor.

Soyunuyorum, kirli kot pantolonumu kirli çamaşırlarla dolup taşan çamaşır sepetine atıyorum. Gabriella buradayken, hizmetçimi zararım olacak şekilde gönderdim. Bir an için küçük yalancıdan bana yardım etmesini istemeyi düşündüm ve bu düşünceyle kendi kendime gülümsedim. Öfke nöbetini zihnimde net bir şekilde canlandırabiliyordum. Belki beni öldürmeye bile çalışırdı. Bu düşünce midemin derinliklerinde bir şeyleri harekete geçiriyor ve sikim heyecanla kalınlaşıyor.

"*Lanet* olsun," diye kendime küfrediyorum.

Vincent'ın kız kardeşi beni o kadar azdırdı ki, onun bana bıçakla saldırdığını düşünürken zorlanıyorum. Uçlarımda dölleri birikiyor, öfkeyle derimi kesmesini hayal ediyorum. Kendi kişisel pornom gibi kafamda oynatılan görüntüde sarsılıyor. Savaşan uzuvlarını dizginliyor, tahrik olmuş ve öfkeli, vücudu aletim için yalvarıyor, ama bana kastetmediği hakaretlerle saldırırken sözleri en karanlık arzularını inkar ediyor.

Düşün soğuk suyunu sonuna kadar açıyorum ve rahatsız bir çığlık atarak spreyin altında duruyorum. Buz gibi su bile bacaklarımda arasında zıplayan ereksiyonu öldürmeye yetmiyor.

Görmezden gelmem gerektiğini biliyorum. Yapılacak en etik şey bu. Ama aletimi sıkarken, baskının getirdiği rahatlamayla inlerken, kendimi hiçbir zaman erdemli bir adam olarak görmediğimi düşünüyorum - bu erdemler gri gölgelerle örtülmedikçe ve ahlaksızlığa ve uygunsuzluğa girmedikçe.

Elimi ucuma doğru kaydırarak, başımın omuzlarıma düşmesine izin veriyorum, boğazımın en arkasında gıdıklanan uzun, yasadışı bir hırıltı, açığa çıkmak için yalvarıyor. Bu arzuya boyun eğiyorum, ses duş duvarlarında yankılanıyor ve ben sikimi okşarken etrafımı sarıyor.

Gabriella'nın gözyaşlarının tadını dudaklarımda ölümsüzleştirdim ve günaha boyun eğecek kadar aptal olduğum anı tekrar tekrar oynuyorum. Zaman tersine dönseydi, değiştireceğim tek şeyin dilimi ağzının içine kaydırmak ve acısını daha belirgin bir şekilde keşfetmek olacağını biliyorum.

Elim daha hızlı hareket ediyor, çalacak kadar cesur olduğum alaycı tadı hatırlarken sert itişlerle aşağı yukarı sarsılıyor. Ağzımın altındaki teninin sıcaklığı, dudaklarımı yakan kederin tuzlu kanıtı.

"Siktir," diye homurdandım.

Soğuk su yağmuru altında dururken bile terliyorum. Elim ucuma her dokunduğunda inliyorum, tepem zevkime karşı aşırı duyarlı. Sikim elimde kasılıyor ve bacaklarım titremeye başlıyor. Sikim nabız gibi atıyor, patlamamın an meselesi olduğunu biliyorum ve bitmesine hazır değilim. Burnumdan derin nefes alıyorum, yaklaşan doruk noktamı engelliyorum, Gabriella fantezilerimle ve sikimin üzerindeki elimle daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Şu anda burada, orgazmın eşiğinde yaşayabilirdim, zihnim tüm ahlaksız fantezilerimi keşfetmekte özgürdü. Ama vücudumun başka planları var. O kadar ağır nefes alıyorum ki nefes nefese kalıyorum. Kendimi desteklemek için boştaki elimi duş duvarına çarpıyorum.

Aletimden ilk sperm fışkırıyor ve bağıriyorum, shaftımı sıkamak istiyorum ama elimin onu okşamasına engel olamıyorum. Döl şeritleri ilk dalgalanmayı takip ediyor ve memnuniyet hırıltımın duş camını parçalamasını önlemek için dişlerimi sıkıyorum.

Sersemlemiş durumdayım ve kısa bir süreliğine zihnim boşalıyor ve lanet olsun, bu iyi hissettiriyor.

Neredeyse boşalırken Gabriella'nın adının dudaklarımda olması kadar güzeldi.

Kendimi temizleyerek yıkanıyorum, ter ve kiri cildimden arındırıyorum. Derim suyun cezalandırıcı soğuşuna karşı deri gibi, artık hassas değil ve tamamen uyuşmuş.

Zihnim daha berrak ve bedenim günlerdir olmadığı kadar rahat. Günün fiziksel emeği sayesinde mi yoksa benden neredeyse on yaş küçük bir kadının görüntüleri karşısında sikimi nasıl kaldırdığımdan ve nasıl boşaldığımdan emin olamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, ikisi de umurumda değil.

Belime bir havlu sararak yatak odama geri dönüyorum, ayaklarım halıyla buluştuğunda duraklıyorum. Vücut yıkayıcısının parfümü kişisel alanıma siniyor ama şarap kadehi dikkatimi çekiyor. Yatağımın başucunda, banyo kapısından dört adım ötede.

Dört. Ölçülü.

Adımlar. Buradaydı.

Ben otuzbir çekerken.

O buradaydı.

Ben otuzbir çekerken, *onu düşünüyordum.*

Yüzümü tutarak ağzımı açıyorum, elimle çenemi bir o yana bir bu yana oynatıyorum. Kendimle şarap kadehi arasındaki küçük mesafeyi tüketiyorum. Kadehi elime alıp burnuma götürüyorum ve arkamı döndüğümde derin bir nefes alıyorum. Sıcak baharatlar ve şekerli siyah kiraz ve erik notaları burun deliklerimden süzülüyor. Yudumlarken, onun durduğu yerde dururken Cabernet'in zengin gövdeli tadı damak tadıma yapışıyor. Açık banyoya bakarak tadın tadını çıkarıyorum. Duş bu açıdan görünmüyor, bu yüzden muhtemelen ne yaptığımı *görmedi* ama duymuş olmalı.

Boğazımı açarak bir kadeh şarabın tamamını ağzıma götürdüm ve hepsini bir hamlede yuttum. "*Lanet olsun.*"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LORENZO

”

Kardeşim burada mı?"

Ayaklarım merdivenlerde yavaş. Mutfak girişinin dışında bekliyorum, konuşmalarını dinliyorum.

Gabriella'nın sessizliği o kadar uzun sürüyor ki cevap vermeyeceğini düşünüyorum. "Bugün erken saatlerde bana yarma makasının nasıl kullanılacağını öğretti. Onu bununla öldürdüm ve bahçeye gömdüm."

Ben gülümsüyorum ve Leonardo gülüyor.

"Ailenin geri kalanı gizemli bir şekilde ortadan kaybolan patronu ararken ben de onun büyük ve güzel evinde yaşamayı planlıyorum."

"Ama az önce bana söyledin, ölümcül bir gaf yaparak ağzını açtın." Kardeşim eğleniyor, ses tonundaki neşe neredeyse esprili bir kıkırdamaya dönüşüyor.

"Kardeşinin itibarını bu şekilde yok edemezsin." Mantiğini savunuyor. "Bunun ailenin imajına ne yapacağını bir düşünün. *Korkulan* Lorenzo Caruso bir *kız* tarafından alaşağı edilir," diye fısıldıyor Gabriella.

Adım onun dilinde lanet bir günah gibi tınıyor ve elimde tuttuğum boş şarap kadehinin sapını sıkıyorum. Benden nefret etmek istiyor. O kadarını biliyorum. Ama benim gibi, birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, nefret ve şehvet arasındaki çizgi o kadar bulanıklaşıyor. Ses tonunda asla itiraf edemeyeceği bir huşu ile adımı sayıklıyordu. Gücümün cazibesi onu içine çekti ve tahrik etti.

Merak. Neredeyse yirmi yıl boyunca uysallığa zorlanmış bir kadın için egemenliğin tadı, lanet bir arı için bal gibidir.

"Başka kimsenin bilmesine gerek yok," diye karşı çıkıyor Leonardo. "Sadece benim. Yalancıları bıçağımla yaratabildiğim sanatla tanıştırmaktan büyük keyif alıyorum. Özellikle de senin gibi güzel olanları."

"Ew." Gabriella'nın alaycılığının neşeli tınısı anında kesiliyor. "İğrençsin. Burada ne işin var senin?"

Leonardo, "Sırlar çözülüyor," diye fısıldıyor ve ben küçük kardeşime müdahale etmeyecek kadar güvenmiyorum.

"Leonardo," diye azarlıyorum, merdivenlerde saklandığım yerden mutfağa doğru ilerlerken.

Gabriella ben içeri girerken ayağa kalkıyor ama gözleri Leonardo'nun tezgahın üzerinde daireler çizerek döndürdüğü ve onunla alay ettiği kalın sarı zarfta kalıyor.

"Hâlâ bunun üzerindeyiz, ha?" Hissetmediği bir güveni varmış gibi davranıyor. Sesi biraz fazla yüksek, gözleri fazla dikkatli. "Muhtemelen okulda fen dersinden geçemedin ama DNA yalan söylemez."

"Nasıl istersen, *piccolo bugiardo*." *Küçük yalancı*. Leonardo bana dönüp zarfı uzattı. "Hediyelerle geldim." Etkili olması için çenesini eğdi. "Zarfin içinde aradığınız kanıt var."

Yüzüne yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum. Dramatik yeteneği sahada benim için harikalar yaratıyor. Vincent yıllar önce haklıydı. Leonardo bu yaşam tarzına sandığımdan daha yatkınmış. Yeraltı dünyasında yarattığı korku meşhurdur. Yüzünde bir okul çocuğu gülümsemesiyle bağırsaklarınızı deşip size kendi bağırsaklarınızı yedirecek çekici bir patron. Kendi ahlak kurallarına göre yaşar. Aileye bulaşırsan, ölürsün. Senden daha savunmasız birine bulaşırsan, ölürsün. Kadınlara ya da çocuklara zarar verirsen, zihninde canlandıramadığın cehennemde haftalar geçirirsin, sonra da ölürsün.

Ceset sayımı Leonardo'nun uzmanlık alanıdır. Hem ölümden hem de sekste. Ne kadar çok, o kadar iyi. Onu bu kadar uzun süre oyunun dışında tutmamın muhtemelen iyi bir şey olduğunu anlamam uzun sürmedi. Onu gençken serbest bıraksaydım Manhattan nüfus krizine girerdi. Elinde bıçak olan psikopat ve hormonlu bir genç, kimsenin ihtiyaç duymadığı bir kabus.

Gabriella boğazını temizliyor ve ben de ona doğru bakma isteğimle savaşıyorum. "Beni takip edin," diye sesleniyorum kardeşime.

Mutfağın eşiğinde duraksayıp boş şarap kadehini tezgâhın üzerine bırakmak için geri dönüyorum. "Şarap için teşekkürler."

Gözlerini kaçırmış, yanakları kıpkırmızı olmuş bir halde bana bakmıyor, yüzünü ayaklarına doğru çevirmeyi tercih ediyor.

Uzaklaşmadan önce sadece bir saniye daha bekliyorum. "Bruno'nun durumu nasıl?"

Gabriella'nın açgözlü kulaklarının zevkimi emdiği fantezisinde kendimi kaybetmeyi ve odamdan kaçtığı anda külotunun ne kadar ıslak olduğunu merak etmeyi ne kadar istesem de, ilgilenmem gereken işlerim var.

Leonardo yanıma geliyor. Elimdeki belge parmaklarımı yakıyor. Ama zarfı yırtıp açmak ve içindeki bilgileri özlediğim gibi yutmak yerine kardeşimin önünde soğukkanlı kalmaya çalışıyorum.

"Halledildi." Benim içsel çöküşüme kayıtsız kalıyor. "O çevirdi Kızlardan birini motorla gezdirirken yakalayınca beni azarladı, ben de orta parmağını kestim ve kayınpederinin önünde burnuna soktum."

Ofisime giriyor, doğrudan viskiye yöneliyor ve ben de onu takip ediyorum, masamdaki sandalyeye çöküp mektup açacağıma uzanıyorum. "Gabbi haklı. Sen hainsin."

"*Gabbi*?" Viskisini doldururken duraklıyor ve merakla bana bakıyor. "Şimdi de takma isimlere mi başladık? Ve kullandığı kelimenin *iğrenç* olduğuna eminim."

Sessizliğimi seiyorurur ve göz temasından kaınıyorur, konuştuğururda adının karşısında beliren şefkatten rahatsız oluyorum.

"Kaçınmak da işe yarıyor," diye homurdanıyor. "Ve açık konuşalım, eğer Vincent'in bakıcılığını yapmasaydın Bruno'nun iki gözü de olmayacaktı."

Su ulluğunu görmezden geliyorur.

"İkinizin arasında bir şey mi oldu?" "Ne?"

ksryorum.

"Ben olsam seni yargılamazdım." Karşımdaki koltuğa çöküyor, yığılıp kalıyor ve bacaklarını uzatıyor. "On dokuz *yaşında*, *neredeys*e yirmi, elindeki o net kâğıt parçasına göre."

Zarfı açacak cesareti bulamadım, içindekilerin kalan küçük özdenetim kırıntılarını da paramparça edeceğinden korkuyorum.

"Ve çok tatlı."

Bunu yüksek sesle itiraf ettiği için onu öldürmek istiyorum. Ayrıca ona *şirin* dediği için de onu öldürmek istiyorum. Sevimli. Sanki sevmek isteyeceğin bir köpek yavrusuymuş gibi. Bu onun gerçekte ne olduğuna hakarettir. O kesinlikle yüce biri. Tek bir bakışla takdir edebileceğin bir kadın değil. O sizi yolunuzda durduran ve nefesinizi kesen bir kadın. Onun güzelliği, göğsünüze hiç durmadan inen bir yumruk gibidir. Sizi itaatkar kılan sonsuz bir saldırı. En güçlü erkekler dizlerinin üzerine çöker ve kendilerine bir parça bile ilgi göstermesi için ona yalvarır, onun sevgisinin bir parçasının bile Tanrı'nın erişmeyi dilediği bir cennete erişim sağlayacağını bilirler.

"Biz mutfaktayken ona bakmazdın," diye devam ediyor.

Zarftan tek bir sayfa kâğıt çıkarıyorum. "Bir şeyler görüyorsun," diye yalan söylüyorum.

Ama başka ne diyebilirim ki? En iyi arkadaşımın yaşı hakkında yalan söyleyen kız kardeşinin, sikimi içine sokmak istediğim bir prenses savaşçı gibi lanet bir balta kullandığını düşünerek sikimi salladım.

"Sen odaya girdiğinde yüzü kızardı."

Omuz silkiyorum, kayıtsız kalmaya çalışıyorum. "Bana nasıl tepki vereceğini kontrol edemem."

"Dikkatli ol." Leonardo gülüyor. "Benim gibi konuşmaya başladın."

Sonunda bakışlarımı Gabriella'nın doğum belgesinin üzerine yerleştiriyorum ve gözlerim açgözlülükle doğum tarihine takılıyor.

İçime bir rahatlama çöktü.

"Ha." Leonardo gülüyor. "Tamamen lanet bir şey oldu. Doğum tarihini yazılı olarak gördüğünde omuzların kulaklarının üstünden düştü. Paylaşmak istediğin bir şey var mı, kardeşim?"

Doğum belgesini zarfa geri koyup mühürlüyorum. "Federaller ve Bianca konusunda ne durumdayız?" Konuyu değiştiriyorum.

İç geçiriyor, hayal kırıklığı hissediliyor. "Halledildi. Onları ittiğimiz yeri kokluyorlar ve yakında rakip bir aile tarafından öldürülen bir adam ya da yanlış giden bir uyuşturucu anlaşması olarak kapatacaklar. Dairesine çok fazla teçhizat yerleştirmemize gerek kalmadı. Roberto uyuşturucuyu çok fazla ve çok sık deniyordu. Adamın her türlü boku yemiş olmasına şaşmamalı."

Başımı salladım. "Güzel. Bu gece Vincent'ı arayıp iyi haberi vereceğim."

"Ne? Kız kardeşini becerdiğini mi?"

Başımı arkaya yatırıp tavana bakarak inliyorum. "Git ve faydalı olmanın başka bir yolunu bul."

Viskisinin kalanını içtikten sonra boş bardağı masamın üzerine bıraktı. Ayağa kalkıp orta parmağıyla beni selamladıktan sonra ortalıktan kayboldu.

Kapı arkasından kapandı. Cep telefonumu aldım ve Vincent'ın telefon numarasını buldum.

"Enzo," diye tembelce selamlıyor.

Vincent ilk kez bir süreliğine ortadan kaybolmak zorunda kalmıyor. İşi gereği, kolluk kuvvetleriyle yakın temasları oluyor.

Anomik olmasının yardımı oluyor. Haftalarca bir kulübede tek başına oturmak bazı erkekleri sakat bırakabilir, ama Vincent her zaman tek başına başarılı olmuştur. Yine de, bu sefer farklı. Kendini korumak için saklanmıyor. Bunu bir kadın için yapıyor. Bianca'yı kolayca tek başına gönderebilirdik ama infazcım bunu duymak istemedi.

"Karın seni öldürdü mü?"

Vincent'ı Rossi'nin ablasını izlerken ilk kez gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Aptal herifin kızın kim olduğu ya da daha önemlisi kaç yaşında olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. On altı yaşındaki kız kardeşiyle kıkırdarken, Vincent'ın kıza yapmayı hayal ettiği boktan şeylerle ilgili fantezisini yıkmaktan iğrenç bir zevk aldım. O ilk bombadan sonra onu ara sıra kızı izlerken yakalamıştım ama saplantısının bu kadar derin olduğunu hiç düşünmemiştim. Salvatore Bianchi'ye kızın artık onun olmadığını söylediğimde neredeyse Chicago ile topyekûn bir savaşa neden olacaktım. Outfit'in patronu, ona Bianca'nın kız kardeşinin resmini gösterene kadar lanet süvarileri çağırmaya hazırды. Görünüşe göre *Joker* güzel gözlü kızlardan hoşlanıyor.

Vincent ve ben gençliğimizde ve yetişkinliğimizin ilk yıllarında evliliği tartıştık. İkimiz de bunun ikimiz için de uygun olmadığına karar verdik. Babam bu fikri bana birçok kez açtı, bölge ve güç stratejilerinden bahsetti. Onu reddettim. Benim verebileceğim her şeye sahipti. Ne kadar para verirlerse versinler, ailem *asla* benimle nişanlanmayacaktı. Bir eşe ve çocuğa bakma tehdidinde teslim olmadan önce ölürdüm. Sistemi reddetmek için kendimce boktan sebeplerim vardı. Babam beni zorlayacağını söylediğinde dizlerimin üzerine çöküp silahımı şakağıma dayadıktan sonra, bana uygun seçenekler sunmayı bıraktı. Vincent farklıydı. Bu fikri küçümsediğinden değildi. Sadece yaşam tarzına bir kadın eklemeyi düşünemeyecek kadar şiddet yanlısıydı. Adam korkunç bir orospu çocuğuydu ve kadınlar onu ne kadar çekici bulsalar da onun yanında sınıyorlardı, bu da onu sadece soğutuyordu.

"Yakın," diye cevap veriyor, sesi titriyor.

En iyi arkadaşımın sesinin hassas tonuna alışık olmadığım için kaşlarımı çatıyorum. "Onu daha sikmedin mi?"

Vincent hırlıyor ve ben gülümsüyorum, onun düşmanlığının tanıdıklığı içimde bir şeyleri yatıştırıyor. "Karım hakkında böyle konuşma."

"Dokunaklı." Gülmekten kendimi alamıyorum. "Neden onun senin olmasını istediğini hâlâ merak ediyorum. İstedliğini seçebilirdin."

Bu bir yalan. Bianca ondan önce sadece düşman öldürmenin yapabildiği bir şekilde onun zihnini ele geçirdi. Ama bunu itiraf etmesini duymak hoşuma gidiyor. Vincent bu hayatta hiçbir şey istemiyor. O sadık bir asker ve daha da sadık bir dost, bu yüzden bana Bianca'yı istediğini söylediğinde, onu reddedecek gücü kendimde bulamadım.

Duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler fısıldıyor ve danışmanımın, kendisinin ve yeni karısının içinde saklanmak zorunda kaldığı karanlık gölgeler konusunda pek de *isteksiz* olmayabileceğini anlıyorum.

"Bianca'yı esir tutmayı ne zaman bırakabileceğim konusunda bir gelişme var mı?"

Hattan kadınsı bir soluk geliyor ve itiraf etmeliyim ki etkilendim. Ateşli karısının ördüğü buz gibi duvarları yıkmasının çok daha uzun süreceğini düşünmüştüm. "Onu kafeste tutmak istersin diye düşünmüştüm."

Vincent alçak sesle gülüyor. "Onu kendime saklamanın avantajları var." "Eminim öyledir," diye katılıyorum. "O çok güzel bir parça."

Chicago'ya karşı kozum olmasının bir sebebi var. Bianca erkeklerin arzuladığı türden bir kadın, dilleri kesime götürülen çaresiz köpekler gibi ağızlarından sarkıyor. Onu Bianchi'ye vermek ailelerimiz arasında bir barış teklifiydi. O bu jestin ne olduğunu gördü. Vincent gidip duyguları yakalayana ve onu becerene kadar en çok aranan ödülümüz onun olacaktı.

"Hiçbir fikrin yok."

Vincent'ın yeni karısını ayarttığından hiç şüphe duymadığım için hızlıca konuşuyorum. "Her neyse, bitti sayılır. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde ne zaman eve gidebileceğinizi size bildireceğim."

"Nasıl olduğunu bilmek istiyor muyum?" diye mırıldanıyor.

"Aynı bok, heyecan verici bir şey yok. Leonardo az önce buradaydı. Federaller şu anda onları yönlendirdiğimiz yeri kokluyorlar. Görünüşe göre Cosimo'nun apartmanın etrafına çok fazla kar ekmesine gerek yokmuş. Roberto'nun orada yeterince malzemesi vardı zaten. Kardan çok daha zor bir şey. Kardeşin çözölüyordu."

"Diğer durum nasıl?" Konuyu değiştiriyor.

Kardeşinin günahları yüzünden Vincent'ın omuzlarında ağır bir utanç var. Roberto'nun kabahatlerinin kendi yükü olmadığına onu ne kadar ikna etmeye çalışsam da, bunu asla bu şekilde göreceğini sanmıyorum.

İnledim. Yeni karısına gömülmüşken Gabriella'yı bu konuşmanın dışında tutacağını umuyordum. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. Ama, "Ben de onu toprağa vermeye hazırım."

Bana hırlıyor.

"Sakin ol." İçimi çektim. "Evcil hayvanınız güvende ve sağlam. *şimdilik*," diye ekliyorum. "Gitmem gerek." Vincent telefonu kapattı.

Cep telefonumu kulağımdan çekip boş ekrana bakıyorum. "Sen de siktir git."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GABRIELLA

Lorenzo'nun otuz bir çektiğini duyduğuma yüzde sekiz bin eminim.

Onu gözetlemeyi planlamıyordum. Bir an oturma odasında, ateşin yanında benimle birlikteydi; bir an sonra ise gitmişti. Ona seslendim ama sessizlik yankılandı.

Kendime bir kadeh şarap koydum, bir tane de ona koydum ve evin içinde dolaşarak onu aradım. Ofisinde değildi ve yatak odasının kapısı ardına kadar açıktı. Duş sesini duydum ve geri çekilmeden önce şarap bardağını yatağının başucuna koymak istedim.

Ama sonra başladılar.

Sesler.

Hayvani ve tamamen erotik sesler beni olduğum yerde dondurdu.

Aklı başında bir insan gibi gitmem ve onu yalnız bırakmam gerektiğini biliyordum ama bunun yerine kalıp tam bir sürüngen gibi dinledim.

Süitinin hemen dışında durdum ve onun memnuniyetle homurdanmasını, hırlamasını ve inlemesini dinledim. *Hayatımda* duyduğum en çekici şeydi.

Zevkin en savunmasız halindeyken bile çıkardığı sesler güçlüydü. Kalın, sert ve biraz da dengesizdi. Bu bana onun bir sevgili olarak nasıl biri olduğu hakkında bir fikir verdi. Onun bu versiyonuna erişim hakkı olan başka bir erkek ya da kadını ne kadar kıskandığımı itiraf etmekten nefret ediyorum.

Bir sürü porno izledim. Tanrı aşkına, ben 19 yaşında bir bakireyim. Tekmelerimin bir yerden gelmesi gerekiyordu. Ama ekranda kendime dokunduğum prova sahnelerindeki uydurma ve abartılı zevk homurtuları, Lorenzo'nun dudaklarından kaçan ve iç çamaşıma giren hazzın yanında *hiçbir şeydi*.

Mahremiyetini ihlal etmek yanlış geliyordu ama hareket edemiyordum. Şok olmuşum ve ilgimi çekmişti. Kesinlikle büyülenmiş ve utanç *verici* bir şekilde *tahrik* olmuşum.

İç çamaşırım kalçalarımın arasında nemliydi ve klitorisim umutsuz bir ilgi ihtiyacıyla zonkluyordu.

Duş kapanır kapanmaz odasından kaçtım. Beni gizlenirken bulursa ne yapacağından korkuyordum. Kendimi yatak odama kilitledim.

-Elimi külotumun içine kaydırđım ve parmaklarım klitorisime dokunduğunda patladım. *O kadar* gerilmiştim.

Kaçmak (ve gelmek) için acele ederken, odasında bıraktığım şarap bardağını o aşağıya getirene kadar tamamen unutmuşum. *Boştu*.

Zihnim Leonardo'nun benimle alay etmekten büyük zevk aldığı ince zarfa odaklanmış olmalıydı. Mühürlü paketin içinde her ne varsa benimle ilgiliydi. Bunu biliyordum. Bunu iliklerime kadar hissediyordum. Leonardo kendini fazla beğenmişti. Ama Lorenzo boşluğa girdi ve aklımdaki her düşünce, boşalırken adımı inleyişini hatırlamamla birlikte bir duman bulutu içinde kayboldu.

Benim. İsmim.

Gabriella.

Tanrım, o dört hecenin kaydedilmesi için neler vermezdim. Parmaklarımı amımın derinliklerine sokarken, onun parmaklarıymış gibi davranarak, sürekli bir döngü halinde ismimi aceleyle söylemesini sağlayabilmek için. Obur ve arzuluyum ve bu yeni keşfettiğim arzu hisleriyle ne yapacağımı bilmiyorum.

Leonardo saatler önce ayrıldı, vedalaşırken ağzının kenarından bilmiş bir gülümseme kalktı. Zahmetsiz çalımındaki güven ve yargı, beni yatak odama kaçmaya ve beklentiyle ve dürüst olmak gerekirse bir parça korkuyla yerde adım atmaya zorladı.

Duş alıp kendimi yatağa hazırlıyorum, saçlarım yüzüme dökülüyor ve sessizliklerini sağlamak için ayaklarıma çorap giyiyorum. Yatak odamın kapısını kırarak açtığımda, evi tamamen karanlıkta bulduğumda rahat bir nefes alıyorum.

Lorenzo'nun odasının önünden sessizce geçerken, bedenimin hatıralarla canlanmasını görmezden geliyorum. Şimdi kardeşimin en iyi arkadaşıyla ilgili fantezilere dalmanın sırası değildi. Yapmak üzere olduğum şeyi öğrenirse beni öldürebilecek ve öldürecek bir adam.

Ayağımı her merdivene bastırırken nefesimi tutuyorum ve ahşabın ağırlığım altında sessizliğini koruması için dua ediyorum. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve ne olur ne olmaz diye mutfığa bakıyorum ama odayı sadece fırının üzerindeki dijital zaman damgasının aydınlattığını görüyorum.

Lorenzo'nun ofisi evin ön tarafında ve girmemi yasakladığı odaya doğru ilerlerken ter derimin üzerinde kayıyor. Kulağımı kapıya dayayıp dikkatle dinliyorum. Sadece sessizlik duyuyorum ve elimi kapı kolunun üzerinde dikkatle çevirmeden önce kendimi sakinleştirici bir nefes almaya zorluyorum. Sessiz *tıkırtı* evin alt katında yankılanıyor ve Lorenzo'nun kıpırdadığını duymayı bekleyerek duraklıyorum. Ama başka bir şey gelmiyor. Sessizlik havada cızırdıyor ve ben yavaşça, *özenle* kapıyı itip açıyorum ve içeri giriyorum. Kapıyı açtığım gibi kapatıyorum, kendimi boşluğa kapattığımda alnımı tahtaya bastırıyorum.

Ay, odanın ortasındaki devasa masanın üzerine narin bir ışık huzmesi düşürüyor. Ona doğru ilerliyorum, kenarında durup karşısındaki deri koltuğa bakıyorum. Lorenzo'nun orada oturduğunu hayal edebiliyorum. Ağır ahşabın ağırlığını bile gölgede bırakacak kadar büyük bir kişiliği var.

Masanın üzerinde bir viski şişesi duruyor ve onu elime alıp ağır bir yudum alıyorum. Boğazımdan aşağıya doğru inen yanıkla yüzümü buruşturuyorum.

"Tamam," diye mırıldanıyorum kendi kendime, Leonardo'nun elden teslim etmek için özel olarak ziyaret ettiği zarfı bulmak için sınırlı ışıkta masayı tarıyorum.

"En iyi çekmece."

Hızla dönüyorum ve kalçamı masaya çarpıyorum. Acıdan homurdanıyorum.

Lorenzo köşede bir koltukta oturuyor. Karanlıkta onu zar zor seçebiliyorum ama onu hissediyorum. Bir liderin boğucu varlığı beni onun gölgesinde büzüştürüyor.

Koltuğunda kayıyor ve sonra odayı sıcak bir ışık dolduruyor. Tekrar sandalyesine yerleşiyor, bardağındaki viskiyi karıştıırıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Üzerinde sadece bir eşofman altı var, göğsü çıplak. Sağ pazusunda başlayan dövmeıi inceleme fırsatını değerlendiriyorum. Bir kırbacın sapıyla başlıyor, kuyruğu omzunun üzerinden göğsüne ve karnına doğru ince çizgilerle işleniyor ve kalça kemiğinin altındaki çıkıntılı olukta bitiyor.

"Pardon?" Cahil numarası yapıyorum, gözlerimi kırpıştıırarak yeniden yüzüne çeviriyorum.

"Kardeşimin teslim ettiğı zarfı arıyorsunuz, değıl mi?" Cevap vermeyi reddederek çenemi saygısızca kaldırıyorum.

"*Lütfen*," diye ısrar ediyor, bir elini kaldırıp masasını işaret ediyor.

Gitmem gerektiğini biliyorum. Tuvalet ararken kazara buraya geldiğim yalanını söylemeliyim. Kıcımdan konuştuğumu anlayacaktı, ben de öyle. Peki şimdi geri dönmek ne kazandıracak?

İçten içe, o zarfın içinde ne olduğına bakmanın onun da bunu bildiğı gerçeğini değıştirmeyeceğini biliyorum.

"Ne bulmayı umuyorsun?" diye soruyor.

Annemin yattığı yer.

Hareket ettiğimi bile fark etmemiştim ama gözlerine bakmak için başımı kaldırdığımda kendimi çoktan masasının başında, üst çekmecesı açık bir şekilde buldum.

"Tutsaklık sorunuma bir cevap," dedim.

Bana inanmıyor. "Peki ya sana öyle olmadığını söyleseydim."

Sarı paketi elime aldım.

"Nasıl olsa bakarsın."

"Neden üstünlük sende olsun ki?" Sesim düşündüğüm gibi titremiyor. Kesinlikle hissetmediğim bir azim biçimini benimsedi.

Başını eğiyor ve bu kadar çekici görünmesinden nefret ediyorum. "Üst el mi?" "Bu zarfın içinde her ne varsa beni ilgilendiriyor. Sadece bilmem adil olur ne biliyorsan."

"Ama sen zaten

biliyorsun." "Biliyor

muyum?"

Farkına varır. "Annenin cesedini attıkları yeri aradığımı düşünüyorsun."

Duygularımı öylesine hiçe sayarak söylüyor ki etkileneyim mi incineyim mi bilemiyorum. Kalbim göğsümde tekliyor ve zarfı, kenarını tamamen yırtacak kadar büyük bir güçle açıyorum.

Elimde tuttuğum zarfın içindeki tek sayfa kâğıt buruşuyor. Gözlerim odağını kaybediyor ve zihnim bulanıklaşıyor.

Bu benim doğum belgem.

"Gabriella Rita *Smith*," diye okuyarak beni gerçekliğe geri döndürdü. "Anne, Rita Smith. Babası *bilinmiyor*. İki bin *iki* yılının Noel gününde doğmuş. Bu da benim hesaplarıma göre seni on yedi değil, on dokuz yapıyor dişi aslan."

Yutkunuyorum.

"Yüzsüzceydi. Hakkını vermeliyim. Yaptığın gibi yüzümüze karşı yalan söyledin. Doğrusu, pişmanlık duyuyorum. Her şeyin genetiğine *o* kadar kapılmışım ki Rita'nın ortadan kaybolduğunu düşünemedim. Dante, kardeşin," diye gereksiz yere açıklıyor. "Bilmeden bunu benim için çözdü. Sevgili annesinin ortadan kayboluşunun yirminci yıldönümüne girdiğimizi düşünürsek, Luna öfkelenmeye başlamış gibi görünüyor."

"Yıldönümü," diye homurdanıyorum.

"Anma, hatırlama, ne derseniz deyin. Ama *bom*." Yumruğu bir patlamayı taklit ederek dışarı fırlıyor. "Sırlar her zaman parçalanır," diye fısıldıyor. "İçlerindeki yalanlar her zaman gerçekliğe sızacak, sahtekârlığınızı öyle ya da böyle ortaya çıkaracaktır."

"Leonardo belli ki biliyor," diye tahmin ediyorum.

"Vincent?" "Neden?" diye sorarken başını sallıyor.

"Neden ne?" Doğum belgesini üst çekmeceye geri itip kabaca kapatıyorum. Elinde kanıtı var. Onu yok etmem için bir neden yok. "Neden Vincent'ın bilip bilmediğini öğrenmek istiyorum?"

"Neden en başta yalan söyledin?"

Boş bir bardak alarak uzak pencerenin yanındaki içecek arabasına doğru ilerliyorum. Karanlık penceredeki yansımam gözüme çarpıyor ve bana bakan kayıtsızlıktan ilham alamayarak hızla başımı çeviriyorum. Masaya doğru geri dönerek viski şişesini alıyorum ve ağır ahşaba yaslanarak büyükçe bir bardak dolduruyorum. Bir yudum aldıktan sonra yalan söylemeyi düşünüyorum. "Annem bana ne pahasına olursa olsun bu aileden uzak durmamı söyledi. Bana senin son çare olduğunu söyledi." Bunun yerine gerçek ortaya çıkıyor.

"Seni kocasından koruyordu." Onaylamak için çenemi eğiyorum.

"Nasıl olsa buraya geleceğini biliyordu."

O zeki biri. Birlikte geçirdiğimiz kısa süre içinde beni hiç kimseye, hatta rahmetli anneme bile göstermediğim şekilde *tanımayı* başardı.

"Bana başka seçeneğim yoksa yaşım hakkında yalan söylemem gerektiğini söyledi."

Devam etmemi bekliyor, bakışları tamamen yüzüme odaklanmış, gözlerini kırpmadan.

"Bana sık sık güzel olduğumu söylerdi, ama böyle bir organizasyonda bunun bir lanet olduğunu keşfedeceğimi söylerdi."

Anlayış bakışlarına yerleşir.

"Benim nasıl bir mal olarak kullanılacağımı, en yüksek teklifi verene ya da en büyük siki sallayana nasıl satılacağımı anlattı. Lorenzo Caruso beni istediği kişiye gönderecekti."

"Zia'mın ailesinin ona verdiğiinden daha zeki olduğunu anlamaya başlıyorum."

Omuz silkiyorum. "Senin ve Joseph amcan gibi adamlar zekamızı görmek istemez. Sesimiz ya da beynimiz varsa bu sizin için işleri zorlaştırır."

Burnu tiksintiyle kırışıyor. "Koca Joey, belki. Ama beni benzer şekilde kategorize edecek kadar iyi tanımıyorsun."

"Beni evlendirmeye çalışmayacağını mı söylüyorsun?"

Gözlerini kırıştırıyor, gözlerini indiriyor ve viski bardağını kaldırıyor. Kehribar rengindeki son sıvıyı da yutuyor. "Hiçbir şey yapmaya *kalkışmayacağım* dişi aslan. Eğer bir şey olmasını istiyorsam, bu lanet olası yıldızlarda belirlenecek."

Homurdanıyorum. "Sen Tanrı değilsin."

"Hayır, değilim. Ben Tanrı'nın, siz ölümlülerin gökyüzündeki cennet olarak gördüğü yerden sorumluymuş gibi davranmak için anlaşma yaptığı adamım."

"Cennete inanmıyor musun?"

Omuz silkiyor. "Aynı şekilde ben de cehenneme inanıyorum."

"Ateşten derinliklerinde yaşarken var olduğunu yakında anlayacaksınız."

Gülüyor ve bu ses *neredeyse* yatak odasında duyduğum sesler kadar kışkırtıcı. Karnından yukarı doğru çıkıyor, ses tellerini öyle bir kaşıyor ki, bunu yeterince sık yapmadığına inanasım geliyor. "Bebeğim, lütfen, şeytanın sadece koltuğumu ısıttığını, bu dünyadan bıktığımda gerçek kralın tahta çıkmasını beklediğini biliyorsundur."

Kahkahalarımı gizlemeye bile çalışmıyorum. "Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler, iblis kral." Boş viski bardağımı masasına bırakıyorum.

Tekrar konuşmadan önce ben ofis kapısına ulaşana kadar bekliyor. "Bana nasıl eşit bir duruş sunacaksın?"

Şaşkınlık kaşlarını çatıyor ve elimi kapıdan çekiyorum. "Pardon?"

"Bunun adil olmadığını kabul etmek

zorundasınız." "Haksızlık olan ne?"

Beni tedirgin edecek bir şekilde gülümsüyor. Hesaplı ve yırtıcı hareketi ay ışığında daha da uğursuzlaşıyor. Yine de kendimi uzaklaşmak yerine ona *yaklaşırken* buluyorum. "Geldiğimde nasıl ses çıkardığımı biliyorsun."

Nefesim kesiliyor ve şok içinde soluk soluğa kalıyorum.

Sesi duyunca inliyor. "Bu da bir başlangıç

sanırım." Gözlerim kısıldı. "Bu senin sorunun gibi görünüyor."

İşaret parmağı tembel hareketlerle üst dudağının çizgisini sıyrıyor. Gözleri vücudumda geziniyor, çıplak bacaklarımı ve üst baldırlarıma değen büyük boy gömleğimi takdir etmek için zaman ayırıyor. Ayaklarımın üzerinde kayıyorum ve pamuk meme uçlarıma sürtünerek sert oldukları gerçeğine dikkat çekiyor. Onun da görebildiğini bilmek için aşağıya bakmama gerek yok, sert tepeler dikkat çekmek için yalvaran malzemeye doğru itiliyor.

"Ödüllendirilmek için davet edilmeden köşelerde gizlenmeyeceğim. Eğer bir şey istiyorsam, onu talep ederim."

Kollarını kanepenin arkılığına dayamış, bacaklarını tembel bir rahatlıkla açmış bir şekilde koltuğunda kayıyor.

"Peki sen ne istiyorsun?"

Burun delikleri açılır ve göğsü genişler. "Oh, bu çok kolay, *leonessa*. Seni boşalttığımda nasıl ses çıkardığını bilmek istiyorum."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

GABRIELLA

Şok içinde ağzım açık kaldı.

Seni boşalttığımda nasıl ses çıkardığını bilmek istiyorum.

Bacaklarım titriyor ve az önce söylediği müstehcen sözler karşısında kalçalarımı birbirine kenetliyorum.

"Ne?" Sesim sınırsız bir ihtiyaçla nefes nefese çıkıyor.

"Beni yanlış duyduğun için mi yoksa klitorisin zonkladığı için mi tekrarlamamı istiyorsun?"

İlk bombasının etkisinden henüz kurtulamamışken ağzım kapanıyor ve tekrar açılıyor.

"I..."

"Zevkinize seyirci kalmaktan memnun olmayacağımı söylememi mi istiyorsunuz? İyi. Boşaldığını duymak ve seni boşaltmak birbirinden tamamen farklı iki fantezi. Seslerin nasıl farklılaşacağını sadece ben biliyorum. Seni *duymak* beni kaya gibi sertleştirecek. Hata yapma, benim küçük tatlı yalancım. Ama rahatlamak için *yalvarırken* inlemelerindeki ve sızlanmalarındaki çaresizlik, seni var olduğunu hayal bile edemeyeceğin bir zevk noktasına getirirken sahtekâr dudaklarından çıkan bir yalvarış benim istediğim şey. Bana *borçlu* olduğun şey bu."

"Borçlu mu?" Şaşkınlıkla soruyorum, hala tutarlı kelimeler oluşturabildiğim için etkileniyorum.

Onaylarcasına mırıldanıyor. "Sana kulak misafiri olman, kesinlikle düşünmemem gereken şeyleri düşünerek sikimi kaldırdığımda çıkardığım sesleri dinlemen için izin vermedim." Gözleri takdirle vücudumu tarıyor ve benden bahsettiğinin farkına varmamı sağlıyor. "Aslında, hafızam beni yanıltmıyorsa, yatak odama ve ofisime girmeni yasaklamıştım. Her iki emre de itaatsizlik ettin."

Yutkunuyorum.

"Ve ikimiz de biliyoruz ki odamdan kaçtığın anda, sana hissettirdiklerimden dolayı külotun ıslanmıştı, günaha teslim oldun."

"Ayartma mı?"

"Amına dokundun, değil mi Gabbi? *Beni* düşünerek amına dokundun."

Burnumdan titrek bir nefes

kaçıyor. Lorenzo ayağa kalktı.

Odadaki hava kayboluyor ve nasıl nefes alacağımı

unutuyorum. Gözlerimi kocaman açıp yaklaşmasını

izliyorum.

Yürüyüşü tembel ama amaçlıdır. Hedefine yaklaşan bir yırtıcı, temkinli ama kararlı, savunmasız avını ürkütmemek için yavaş hareket ediyor.

Bu an, sadece geceler önce dudaklarını alnıma bastırıp beni en karanlık düşüncelerine dahil ettiği anı anımsatıyor.

Ağladığında çok güzel oluyorsun. Bunu sana her zaman yaptırmak istiyorum. Kadınları ağlatmanın başka yolları da var, dişi aslanım.

Tanrım.

Kaçmalıyım. Bana izin vereceğini biliyorum. Adam ne kadar tehlikeli olsa da, bana *zarar* vermeyeceğini biliyorum. En azından benim iznim olmadan.

Yüce Tanrım, beni dinle.

Tam önümde dururken, vücudunun sıcaklığı benimkini ısıtıyor. Eğilip burnunu çenemin hizasında gezdiriyor. "*Nefes al.*"

Derin bir nefes çekiyorum içime. Ağzımın içinde titriyor, çıplak omzuna doğru nefesimi verirken titriyor.

"Aferin

kızıma."

Gözlerim

kapanıyor.

Geri çekilerek başparmağının nasırlı dokunuşuyla elmacık kemiğimle buluşuyor. "Kızarıyorsun." Dokunuşu yanağımı sıyırıp alt dudağıma kadar iniyor. "Seni sinirlendiriyor muyum?"

"Hayır," diye dürüstçe

cevap veriyorum. "Seni

tahrik ediyor muyum?"

İnledim.

"Sana bir soru sordum dişi aslan. Bana kendimi tekrar ettirme."

"Evet-eyet."

Homurdanıyor, sesi onay dolu.

"Sen küçük yaramaz bir yalancısın," diye düşünüyor, başparmağı gözlerimin çukurlarında geziniyor. "Yaptığım şeyleri istememi sağlıyorsun."

Çenemi öyle aniden kavırıyor ki keskin bir nefes çekiyorum.

"Yaramaz mısın, *leonessa*? Aynı şeyleri mi istiyorsun?"

Ellerinde titriyorum.

Eğilip kulağımın kabuğunu yalıyor. "Yapma. Yapma. Beni. Tekrarlatma. Kendim."

"Evet," diye acele ediyorum, durmasından korkuyorum.

Mırıldanıyor ve bunun yeni favori sesim olduğuna karar veriyorum. Teneke bir çatıdaki yağmurdan ya da ayaklarımın altındaki karın çıtırtısından daha çok. Daha çok bir inilti gibi gelen, övgüyle damlayan ve onayla kirlenen cinsel dokunuş, arzuladığım için aşağılanmış hissetmeliyim.

Beni kapalı kapıya yaslarken ellerim çıplak göğsüne değiyor. Kalbi avuçlarımın içinde sert ve ağır bir şekilde atıyor ve ben şok içinde ona bakıyorum.

"Çıldıran tek kişinin sen olmadığına şaşırdın mı?" "Biraz,"

diye fısıldadım.

Sırıtişların en kibirlisi ağzının köşesini çekiyor ve gözlerim daralıyor.
"Kibrin hiç yakışmıyor."

Sol eli çıplak kalçamda, onu kaldırıyor, bacağımı beline sarıyor ve kalçalarımın arasına sıkıca yerleşiyor. "Gerçekten böyle düşünmüyorsun." Sağ elinin parmakları sağ uyluğumda kayarak ona en çok ihtiyaç duyduğum yere yaklaşıyor. "Eğer gerçekten böyle düşünseydin amin ıslak olmazdı. Aminin ıslak olup olmadığını görelim mi Gabbi?"

"Konuşmayı kes."

Külotumun kenarını okşuyor, sırtışı bir zevk sırtışına dönüşüyor.
"Dantel."

Ellerini dantelle kaplı tepe noktamın üzerinde güvenli bir şekilde kaydırarak, beni dokunuşuna doğru eğilmeye zorlayan o sinir bozucu uğultuyu çıkarıyor.

İnliyor. "*Sırılsıklam oldum*. Kibrimin yakışksız olduğu hakkında ne diyordun?"

"Konuşmayı kes dedim."

Eli hareket ediyor, karnımda geziniyor. Çukurlaşıyor, kaba parmaklarının çıplak tenimdeki hissi vücuduma şok dalgaları gönderiyor.
"*Siktir*."

Elini iç çamaşırlarımın içine sokuyor ve ben hareket etmekten korkarak nefesimi tutuyorum.

"Nefes al," diye mırıldanıyor, açık dudaklarımdan bir fısıltı uzakta.

Dikkatimi dağıtmak için onu öpmek için hamle yapıyorum ama o geri çekiliyor, ağzının kenarları tehlikeli bir şekilde yukarı kıvrılıyor. "Aminla oynarken yüzüne bakmayı özleyeceğimi sanıyorsan fena halde yanılıyorsun. Seni boşalttığımda gözlerimin içine bakacaksın Gabbi, sonra da dünyanı başına yıktığımda bunun için bana teşekkür edeceksin." Konuşmayı kestiği anda parmakları klitorisimi okşuyor ve ikimizi de sarsacak kadar titrek bir nefes alıyorum.

Böyle hissetmemem gerekiyordu. Lorenzo Caruso'nun vücudum hakkında cinsel bilgiye sahip olmaması gerekiyordu. Ama sert parmakları şişmiş klitorisimin üzerinde ateşli daireler çizirken, sadece kendime bile olsa, bu anı başka biriyle yaşamak istemeyeceğimi itiraf ediyorum.

Şeytanın bekçisi olduğunu iddia edebilir ama güç onun için lanettir. Lucifer'in kendisine başkanlık etmek için rakipsiz bir kral gerekir, hem cennet hem de cehennem hakkında içgüdüsel bilgiye sahip olan, bir nirvanadan gelen sıcaklığı ve diğerinden gelen huzuru birleştirerek sadece en kırık ruhların bulabileceği yasadışı bir ara yaratır.

"Enzo," diye inliyorum.

İnliyor. "Adım kulağa dua gibi geliyor, bebeğim." İçimde bir parmak kaydırıyor.

Omuzlarını tuttum. "*Aman Tanrım.*"

"Enzo, bebeğim. Tanrı değil. Enzo. Bu hatayı bir daha yaparsan dururum." Başparmağı hâlâ klitorisimin etrafında dönerken, ikinci parmağını içime sokuyor. "Tanrım, *lanet olsun, çok sıkısın.*" Yüzünü göğsümün ortasına indiriyor.

Baş döndürücü hırıltısı kalbimi titretiyor ve parmaklarını makaslayarak beni açıyor.

Kalçalarımı yuvarlayarak hoş karşılanan baskıya uyum sağlıyorum.

Başını kaldırıp gömleğimin pamuğundan sağ meme ucumu ısıtıyor.

Gözlerim kapanıyor.

"Gözlerini aç, dişi aslan. Sana ne yaptığımı izlemeni istiyorum. Sana ne yaptığımı *hisset.*"

Gözlerimi açmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

Beni izliyor, bakışlarındaki mavilik koyulaşıyor, bir şehvet bulutu göz kapaklarını müstehcen bir şekilde indiriyor. "Eğer amcığın parmaklarımda arasında bu kadar iyi hissediyorsa, hiç şansım yok."

Bu adam ve onun pis ağız.

Aleti kalçama sertçe dayanıyor, kalın, ısrarcı ve *büyük. Çok büyük.* Elinin karşılaştırmasına karşı korkunç. Amım iyice

Sadece iki parmağıyla dolduruyor ve zihnim boşalıyor, düşüncelerime bir korku dokunuşu giriyor, o şeyin içime nasıl sığacağını merak ediyorum.

"Aklını başına topla." Klitorisimi şefkatle çimdikliyor ve ben inliyorum.

"Aletin," diyorum usulca. Bakışlarım düşüyor, vücudunun vurgulu kısmının görüntüsünü arıyor ve kalbimin endişeyle teklemesine neden oluyor.

"Şu anda sikim hakkında endişelenmene gerek yok. Başka bir zaman tanışırsınız."

Rahatlama içime yerleşiyor. Bekaretimi kaybetme düğüncelerim Lorenzo'nun dev yarağı tarafından bir kapıya dayanıp yırtılarak açılıyor, amımın içine masaj yapmasıyla ve bağıparmağıyla ağırı hassas tomurcuğuma vurmasıyla sönüyor.

Saldırısına devam ediyor; parmakları, başparmağı ve ağzı vücudumun en hassas bölgelerinde geziniyor. Meme uçlarım o emene kadar acıyor, gömleğimin pamuğu şimdi dilinin okşamasından şeffaflaşıyor. Göğüslerimi ısıtıyor, meme uçlarımın altındaki kalın et hiç şüphesiz dişlerinin saldırısından dolayı kızarmış ve morarmış.

Vücudum titremeye başlıyor ve kendi kendime gülümsüyorum, orgazmımın başlangıcı beni eziyor.

"Ben söyleyene kadar gelme."

"Ne?" Elini sıkıyorum, bedenimin ulaşmaya çalıştığı rahatlamayı arıyorum.

"Sakın gelmeye cüret etme Gabbi. İznimi bekle."

"Senin izninle mi?" Sözlerim inançsızlığımın ve ona itaat etme isteğimin etrafında dönüyor.

Başparmağı klitorisimden uzaklaşıyor ve sessizce daha fazlası için yalvararak kalçalarımı eğiyorum. "Enzo?"

"Şşşt," diye mırıldanıyor, parmakları iç duvarlarımı okşamak için kıvrılıyor. "BEN... BEN..."

Midem alçalıyor ve içten gelen bir zevk bedenimin derinliklerine doğru sürükleniyor. Klitorisime yapılan baskının verdiği heyecandan daha az yoğun ama içime mutluluk verici bir enerji yerleşiyor, derimin altında uğulduyor ve bedenimi ateşe veriyor.

"İşte benim küçük tatlı yalancım, ben buna tatlı nokta diyorum."

"En-zo." İsmindeki hayranlık gözden kaçmıyor, burun delikleri gururla açılıyor ve yanılmıyorsam alamet-i farikası olan kibirden eser kalmıyor.

"Hoşuna gitti mi?"

"Mm." Yalan söylemenin bir anlamı yok. Boşalmak istiyorum ve beni lanet olası bir kukla gibi oynatan adam şu anda bunu yapabilecek güce sahip tek kişi.

"Aferin kızıma."

Bedenimdeki tanıdık çekim artıyor ve kaslarım geriliyor. Bir elimi kaldırıp göğüslerimden birini sıkıyorum. Meme ucumu çimdikliyorum, zevkle mırıldanıyorum.

"Sakın yapma," diye nazıkçe uyarıyor. Sızlanıyorum.

"Güven bana," diye fısıldıyor. "Asla."

Gülüyor, hazzın gürültüsü vücudunda sadece dua edebileceğim bir titreşim gibi hareket ediyor.

"İşte böyle." Kaslarım gerildi.

"İt. İt. Geri." Klitorisimi çimdikleyerek içime şok dalgaları gönderiyor. Gözlerim kısılıyor. "Bu hiç adil değil."

"İyi bir kız ol."

Boşalmak için yanıp *tutuşuyorum*. Vücudumdaki her sinir ucu özlemle titriyor. Titriyorum. Terliyorum. Talebine itaat etmek için elimden geleni yaparken nefesim burun deliklerimden zorla geliyor.

İyi bir kız ol.

"Siktir," diye homurdandım. "Yapamam..."

"Parmaklarımın etrafında zonkluyorsun. Açgözlü amcığın daha fazlasını istiyor." Gözlerimi kapatıyorum.

"Aç onları."

Dediğini
yapıyorum.

"Ne hissediyorsun?"

"Çaresizlik."

Uzun ve yüksek sesle inliyor, sikinin kalın çizgisini kalçama doğru itiyor. "Tam olarak seni istediğim gibi." Konuştuğunun farkında olduğunu bile sanmıyorum, kaosun eşiğinde dengede dururken kelimeler özel bir düşünce gibi mırıldanıyor.

Parmakları bedenimden çekiliyor ve ben telaşla haykırıyorum.

"Hayır!" "Şşşt," diye yatıştırıyor.

Parmaklarını tekrar içeri iterek üçüncü bir parmak daha ekledi ve ben bu müdahaleden irkildim. "Parmaklarımdan aşağı ve elimin üzerine damlıyorsun."

Çaresizlik, hissettiklerim için fazla cömert bir ifade. Ben onun egemenliğine bir övgüden başka bir şey değilim.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Lütfen ne, bebeğim?"

Beni öpmesini dileyerek dudağımı ısıyorum.

"Söyle." Ağzı o kadar yakın ki nefesi yüzümde geziniyor.

Başımı sallıyorum, çenem titriyor.

İkimiz de göz

kırpıyoruz. "Söyle.

Söyle."

Kaçmadan önce boğmaya çalıştığım çılgılığı durduramıyorum. Keyifli bir sefaletle ellerim omuzlarını parçalıyor, beni reddetmeye niyetli görüldüğü orgazmı engelliyor.

"Lütfen gelmeme izin ver." Teslim oluyorum, gururum kırılıyor ama bedenim uçuyor.

Yalvarışımı

duymazdan geliyor.

Hayal kırıklığı içinde
inliyorum.

"İşte bu," diye övüyor. "Sadece biraz daha uzun."

Dudaklarımdan bir hıçkırık kopuyor, bedenim serbest bırakılmak için yalvarıyor.

"İşte orada." O kadar hızlı hareket ediyor ki, gözyaşını yalamadan önce tenime değdiğini zar zor hissediyorum. "Gel, bebeğim. Seni kırdım. Şimdi paramparça olma zamanı." Başparmağını klitorisime bastırıyor ve boynumu ısıtıyor.

"Enzo!" Çığlık atıyorum, ruhum bedenimden çıkıyor.

Beni sertçe kapıya doğru itiyor, kollarında titreyip ağlarken beni dik tutuyor.

"Ne hissediyorsun?" diye soruyor sessizce. Kalbimin gürültülü atışları arasında onu duyabilmem şaşırtıcı.

"Özgür," diye cevaplıyorum düşünmeden.

"Özgür." Bu tek kelime bana yankılandıkça daha korkutucu geliyor, açıklayabileceğimden çok daha fazla anlamla dolup taşıyor.

Görüşümün netleşmesi birkaç dakikamı alıyor. Sessiz, kekeleyerek attığım çığlıklar bedenimi titretiyor ve Lorenzo yakışıklı yüzüne yayılan memnuniyet dolu gülümsemesiyle beni izliyor.

Parmaklarını bedenimden çektiğinde inliyorum.

"Çok iyi yaptın dişi aslan."

Övgüler karşısında kalbim göğsümde kabarıyor.

"Benim için ağladığında lanet olası bir yüce oluyorsun."

K i r p i k l e r i m d e k i gözyaşlarını hâlâ hissedebiliyorum ve tenimde bıraktıkları his hoşuma gittiği için gözlerimi kırıştırıyorum.

Lorenzo kalçamı serbest bırakıyor, bacağımı nazikçe tekrar aşağı indiriyor. Bacaklarım hala titriyor, ama sabit olduğumu anlayana kadar üst kollarımı tutuyor.

Ellerimi omuzlarından kaldırarak, "Kanaman var," diye bağırdım. Parmak uçlarıma kan lekeleri bulaşıyor ve ben onlara hayretle bakıyorum.

"Benim *leonessa*'nın pençeleri var."

Elimi ağzıma götürdüm, nefes nefese kaldım. "Çok özür dilerim."

"Beni işaretlediğin için asla üzülme. Anlaşıldı mı?"

Sertçe başımı salladım.

Gözlerim vücudunun geri kalanını izlerken, bakışlarım eşofmanındaki *çok* belirgin şişkinliğe takılıyor.

Aletini kavırıyor, zevk ve acıya benzer bir şeyle hırlıyor. "*Cazzo*."

Ben bir adım öne çıkıyorum, o
geri çekiliyor. Kaşlarımı çattım.

"İstiyorum-"

"Ne istediğini biliyorum." Sözümlü kesti. "Hak ettiğin zaman alacaksın.
O zamana kadar git ve biraz dinlen."

Ağzım açık kalıyor, kovulmasının soğuk gerçekliği yüzüme çarpıyor.
"*Hak etmek* mi?"

Arkasını dönüp masasına doğru ilerliyor ve viski şişesini alıyor. "Yarın
sınırlar ve deneyim hakkında bir konuşma yapacağız," diyor, boş bardağıma
bir yudum koyarken sırtı bana dönük.

"Sınırlar ve deneyim?"

Sıvıyı ağzına attıktan sonra bana döndü. "Söylediğim her şeyi
tekrarlamayı bırak ve yatağına git."

Göz kırpıyorum.

"Gabriella," diye uyarıyor.

"Ugh." Ofis kapısını çekip açtım.

"Bekle," diye sesleniyor arkamdan ve ben duraklıyorum, göğsümün
beklentiyle genişlemesinden nefret ediyorum.

Döndüm, konuşmasını bekliyorum.

"Teşekkür etmedin," diyor sohbet eder gibi.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, ona kendini becermesini söylemeye hazırım,
ama kelimelerim boğazımda düğümleniyor çünkü göt herif gözlerimin içine
bakıyor, parmaklarını ağzına sokuyor ve emerek temizliyor.

Açık kapıya doğru yürüyor ve zihnim ona fiziksel zarar vermem için
çığlıklar atsa da midemde heyecan kabarcıkları oluşuyor. Yüzümü kolayca
okuyarak sırtıtıyor. Gözlerim kasıklarına düşüyor ve

henüz azalmayan çok belirgin bir şişkinlik. Aramızda sadece birkaç adım varken, ofisinin eşiğini geçip beni sahiplenmesini bekliyorum. Bunun yerine, kapıyı kavıyor ve yüzüme çarpıyor.

"*Orospu çocuğu*," diye küfrediyorum, dönüp hışımla merdivenleri çıkıyorum.

Yatak odamın kapısını çarparak ona bakıyorum, kendimi kilitli hissetmekten nefret ediyorum. Duymamasını umarak sessizce açıyorum ve coşku ile kızgınlık arasında sıkışmış bir halde yatağa giriyorum.

Bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum, kalçalarımın arasında hâlâ kaygan olan salıverilmem dinlenmeme izin vermiyor. Olayları kafamda yeniden canlandırıyorum, benimle ne kadar kolay oynadığını ve benim ona ne kadar *kolay* izin verdiğimi uzlaştırmaya çalışıyorum. Ancak o zaman beni öpmediğini bile fark ediyorum.

Lanet çetenin patronu nükleer bir patlamaya rakip olacak bir orgazmla aklımı başımdan aldı ama tüm bu çile boyunca dudaklarıma sahip çıkmayı reddetti.

ON ALTINCI BÖLÜM

LORENZO

Free.

Çaresiz.

Her kelimedeki nefes nefese yakarış zihnimde tekrar tekrar oynuyor.

Çaresiz.

Ücretsiz.

İçimi kemiren aletimi elime alma arzusuna yenik düşmeden kendimi yataktan dışarı atıyorum. Dün geceki olaylardan beri hiç inmemişti. *Hay sikeyim.* Bana ne oldu bilmiyorum. Ele geçirilmiş gibiydim.

Leonardo gittikten sonra ofisimden ayrılmadım. Fantezilerim daha yeni oluşmuştu ve o şimdiden beynimin içini görebiliyordu. İhtiyacım olan son şey, küçük kardeşimin, hiyerarşimizi parçalama gücüne sahip gizli aile üyesi için beslediğim müstehcen düşüncelerimi araştırmasıydı.

Vincent alarmda. Endişe, beynimde kopan fırtınanın bir *işareti*. Felaket bir yükün altına gömülmüş durumdayım. En iyi arkadaşım bir kız kardeş buldu ve kafasında hepimizin nasıl mutlu aileler olabileceğimize dair hayali bir hayat kuruyor. Vizyonu umutla gölgelenmiş, bu da huzursuzluğumu daha da artırıyor. Vincent Ferrari umutlu değil. Tedbirli, uyanık ve kadercî. Bianca ve Gabriella arasındaki sınırlar

pürüzsüz ve bu beni korkutuyor. Onun benim mantıklı sesim, lanet olası peri vaftiz annem olması gerekiyordu.

Ben iyimser değilim. Kötümser de değilim. Hesap günü felaketlerine hazırlanma ihtiyacı duyan lanet bir realistim. Bu benim sorumluluğum. Gözlerimde sevgi dolu kalplerle ya da tetiğe hazır parmaklarla liderlik edemem. Avucumda sakladığım bir el bombasıyla izliyor ve dinliyorum, patlatma pimini çekmeden önce kendimi dört beş kez kontrol ediyorum.

Bu hikayenin mutlu sonla bitmeyeceğinin fazlasıyla farkındayım. Bunu biliyorum ve Vincent'ın da bildiğini çok iyi biliyorum. Nasıl bir plan yaparsak yapalım, eski muhafızlar Gabriella'nın varlığını reddetmeden kabul etmeyecekler. Koca Joey adalet isteyecek, intikam isteyecek ve bunu kanla talep edecek. Gabriella'dan karısının günahlarının bedelini ödemesini isteyecek.

Kaptanlarımın sadık olduğunu biliyorum, askerlerimin de öyle. Ama geleneklerimize meydan okunduğunda bağlılıklarının bir sınırı vardır. Parçalar düşecektir. Sadece hangi yönde olduğundan emin olamıyorum ve bu istihbarat için güvendiğim kişi, bu açık fikirli düşünce süreci için, kafası şu anda lanet bulutlara sıkışmış olan adam.

Gabriella kendini tutsak gibi hissediyor - bunu daha önce de söylemişti - ama alternatifini anlamıyor. Anladığını söylüyor ama ölmekle ilgili üstünkörü bir yorum yapmak, yakın sonunuzu gözünüzün içine bakarak söylemekten çok farklı.

Rita'nın patavatsızlıklarının bedelini ödemesine izin vermeyeceğimi kabul ettim. *Vincent*, Rita'nın patavatsızlıklarının bedelini ödemesine izin vermeyecek. Mecazi kılıçlarımız çekildi. Diğerleri çizilen çizginin farkında bile değilken biz kendi tarafımızı seçtik.

Gabriella Ferrari ailemdeki topyekûn bir savaşın fitilini ateşleyebilir.

Onu kendim öldürmeliydim. Ama o zaman Vincent da ölmek zorunda kalacaktı çünkü kız kardeşini öldürerek onun en büyük düşmanı olacaktım ve o da benim

en ölümcül tehdit.

Onun ölmesini istemeliyim. Onun varlığından doğacak komplikasyonları göze alamam. Ama onu öldürmeyeceğim çünkü tartışmasız bir şekilde basiretsiz ve saçma bir arzuyla onun hayatta kalmasını istiyorum. Gerekçemi düşünmeyeceğim bile.

Dün gece bir hataydı, bundan ders almayacağımı biliyorum.

Karanlık ofisimde oturmuş, onun odamda olduğu düşüncesine *takılmıştım*, onu düşünürken sikime vuruşumu dinliyordum. İstesem de bunu inkar edemezdim. Onun adını söylediğimi biliyorum. Diz çökmüş merhamet dilenen bir adam gibi *inledim*. Öylece ağzımdan çıkmadı. İçimi tırmaladı, sadece onun cevap verebileceği bir dua gibi boğazımdan koptu.

Gabriella.

Aletimin sertleşmesinin sebebi oydu. Mastürbasyon yapmamın sebebi oydu. *O* kadar sert boşalmamın sebebi oydu.

Sonra oradaydı, özel alanımda dolaşüyor, bana itaatsizlik ediyordu. Zaten savunmasızdım. Orada durmuş, büyük boy bir gömlek ve diz boyu çoraplardan başka bir şey giymeden bana açıkça meydan okuyordu.

Seni boşaltırken nasıl ses çıkardığını bilmek istiyorum. Söylediğim sözler üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Bana şeytan kral diyerek hakaret etti ve ben de ona vücuduna ne kadar sert hükmedebileceğimi göstermekten başka bir şey istemedim. Bildiğim bir sonraki şey, üç parmağımı onun *dar* amına soktuğumdu.

Ne kadar rahat olduğunu anlatacak bir kelime bile yok. İhtiyaçtan şişmiş klitorisi başparmağımın dikkati altında kabarıyordu. Gözleri şehvetle parlıyordu ve biliyordum, *biliyordum*, onu paramparça edebilirdim.

Hayatım komuta etmekle geçti, ama hiçbir şey, kesinlikle *hiçbir şey*, onun bedenini ve zihnini kontrol etmekle kıyaslanamaz. Gelmesini yasakladığımda gözlerini kaplayan ıstırap ve paniği izledim. İtaat etmek için ne kadar çabaladığını ve titrediğini hissettim.

Çaresiz.

Ücretsiz.

Ben lanet bir kraldım. *Onun* lanet olası kralıydım ve bu unvandan vazgeçmem için atmayan kalbimi cansız bedenimden çıkarmanız gerekirdi.

Ve sonra gözyaşları geldi; kırılğanlığının ve teslimiyetinin tuzlu kanıtı yanağının derisine sızdı ve o gözyaşını dilimle ıslatırken kendimi elimde bir kırbaç ya da silah varken hissettiğimden daha güçlü hissettim.

Aletim seğiriyor ama omuzlarımı yuvarlayarak görmezden geliyorum. Bir kot pantolon ve gömlek giyip telefonumu kontrol ederek ailemle ilgili bir sorun olmadığından emin oluyorum. Boş bir ekran görünce rahat bir nefes alıyorum ve koşarak aşağı iniyorum.

Gabriella mutfakta bir fincan kahve içiyor ve ben içeri girdiğimde başını kaldırıyor. "Günaydın. Kahve yaptım." Gözleri kahve fincanına kayıyor ve sonra geri dönüyor.

"Erken kalkmışsın."

"Ve bir gömlek giyiyorsun. Mucizeler gerçekleşir."

Gülümsememi görmüyor. Bir fincana kahve doldurup bir yudum alıyorum, kafein damarlarımdan geçerken hemen rahatlıyorum. "İyi uyudun mu?"

Omuz silkiyor. "Pek sayılmaz."

Onun karşısındaki masaya oturdum. "Odanda mı uyudun yoksa kanepede mi?"

Yüzünü eğerek gülümsemesini gizliyor. "Yatak odası."

Onun odası değil. Yatak odası. Yine de yatak odasında uyurdu, lanet olası kanepede değil.

"Yatak rahatsız mı?"

Başını sallıyor. "Zihnimi kapatamadım."

Bakışlarım onunkileri yakalıyor ve bırakmayı reddediyorum. "O hissi bilirim."

Bakışlarımızı ilk o kesiyor, kahvesine eğilip sıvıyı üflüyor.

"İlk işim." Telefonumu masaya doğru kaydırduğımda kafasını kaldırdı.
"Numaranı telefonuma yaz."

Kaşlarını çatıyor. "Terbiyeye karşı bir şeyin mi var?"

Birbirimize bakıyoruz ve öfke ve şehvete benzer bir şey omurgamı sararak koltuğumda kaymama neden oluyor. "Numaranı telefonuma yaz."

Dişleri
gıcırıyor.

"Lütfen."

Çenesi hâlâ gergin, telefonumu kapıyor, başparmakları öfkeyle ekranın üzerinde geziniyor. Tekrar masanın üzerine koyarak döndürüyor ve tekrar itiyor.

Telefonu elime alıp az önce kaydettiği numarayı tuşluyorum ve cep telefonu yanı başında titriyor. "Artık numaram sende var," diyorum ona gereksiz yere. "Bir şey değil."

Tiksintiyle homurdanıyor.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

"Affedersiniz?" Sesi en az iki oktav yükseliyor, çenesi boynuna değiyor ve gözleri geniş daire şeklinde açılıyor.

Böyle sıradan bir konuşma için tiyatroya ihtiyaç duyulmasından rahatsız olarak iç çektim. "Sana doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını sordum. Seni becermeyi planlıyorum ve bu cehennemde birlikte kilitli kaldığımız sürece bunu sık sık yapmayı planlıyorum. Beş yıllık planımda çocuk yok. Korunmam gerekip gerekmediğini bilmem gerekiyor."

"Korunmadan seninle rahatça yakınlaşabileceğimi kim söyledi?" diye karşılık veriyor. "Ve seninle seks yapacağımı kim söyledi!"

Kahve fincanımı masanın üzerine koyuyorum, dudaklarımdan bir kahkaha havlaması kaçıyor. "Gabriella. Sevişeceğiz. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Sen istiyorsun ve ben de *istediğimi* biliyorum."

Bana göz kırıyor ama konuşmuyor.

Bekliyorum.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Çenemi eğiyorum. "Yine de haklısın. Korunmadan rahat edeceğini varsaymakla küstahlık ettim. Korunmamayı tercih ederim ama sonuçta bu senin kararın. Eğer sizi daha rahat ettirecekse, son muayenemdeki kan tahlillerini size verebilirim. Temiz," diye ekliyorum gereksiz yere.

"Buna gerek kalmayacak."

Ayağa kalkıyorum ve hizmetçinin alması gereken alışveriş malzemelerini not etmek için bıraktığım küçük bir not defteri ve kalemi almak üzere tezgâha doğru ilerliyorum. Önüne koyuyorum ve bir kez daha karşısındaki koltuğuma oturuyorum. "Seni beceren tüm erkeklerin isimlerini istiyorum."

Kahveyi masaya tükürüyor ve ben tekrar ayağa kalkıp bir bulaşık havlusu alarak dökülen kahveyi masadan siliyorum.

"Ne?" Elinin tersini ağzına dayıyor ve dökülen kahveyi siliyor.

"Bana kendimi tekrar ettirme."

"Becerdiğin tüm kadınların bir listesini mi yapacaksın?" diye tıslıyor.

"Onları öldürmeyi mi planlıyorsun?" Şaşkınlığı beni gülümsetiyor.

"Neden... Aman Tanrım, ciddi olamazsın. Yani onları *öldürmeyi* planladığını bile bile buraya isim yazmamı mı bekliyorsun?"

"Ben buyum."

Bir kahve daha. "Psikopat bir katil mi?"

Masaya doğru eğilip kupasını alıyorum. "Sadece bana tükürme ihtiyacını yatıştırana kadar."

Gözleri parlıyor.

Kupamı elime alıyorum ve ona cevap vermeden önce yavaşça yudumluyorum. "Bana ne istersen diyebilirsin. Bunun gerçeikle bir ilgisi yok."

"Hangisi?"

"Ben sıradan insanların kolayca ulaşamayacağı şeylere düşkün bir adamım." Kupamı masanın üzerinde düzeltiyorum, dirseklerimi tahtaya dayıyorum ve çenemi ellerimin üzerine koyuyorum. "Pahalı bir zevkim ve tehlikeli bir aklım var. Beni heyecanlandıran her şeye sahip olmak istiyorum ve sen, benim küçük dişi aslanım, beni tam olarak anlayamadığım bir şekilde baştan çıkarıyorsun. Şu anda ele geçirmek istediğim bir şeyin tadına bakan her erkeğin acı çekmesi gerektiğine karar verdim."

Beni sessizce izliyor.

"İkimiz de aramızda olan her şeyin bir son kullanma tarihi olduğunu biliyoruz. Öncelikle, evlenmeyeceğim, bu yüzden ikimizin de iyiliği için aşık olabileceğime dair önyargılı düşünceleri aklından çıkarmanı istiyorum. Aşk ve evlilik erkekleri zayıflatır. Ayrıca bana ait olacak kadar talihsiz bir kadını da riske atar."

Ağzını açıyor ama onu durdurmak için elimi kaldırıyorum.

"Ben de aptal değilim. Seni tahrik ediyor olabilirim ama beni hor gördüğünün de farkındayım Gabriella. Benim sana aşık olduğum kadar sen de bana aşık olabilirsin. Gözlerindeki o ateşi dindir."

Yerleşiyor.

"İkincisi, kaçmayacağına hâlâ ikna olmuş değilim ve belki de en önemlisi, sen Vincent'ın kız kardeşisin. Çok az arkadaşım ve tamamen güvenilebileceğim daha az insan var. O ikisinden biri. Yasadışı bir ilişkiye girerek zaten bağımıza tükürüyorum, ama sen beni şehvete boğdun. Görmezden gelmeye çalıştım ama yapamıyorum."

"Bu neden bir erkek listesine ihtiyaç duyduğunuzu açıklamıyor-"

"İçimde var olduğunu düşünmediğim bir şeyi ortaya çıkardın. *Sahiplenme*. Sana dokunan herkesi öldüreceğim çünkü dün gece yaşadıklarımı başka bir erkeğin yaşayabileceği düşüncesi aklımı öldürüyor. Bunun sadece ve sadece benim olmasını istiyorum."

Anlayış gözlerinde parlıyor. "Kimseyi öldürmeyeceksin."

Gülümsüyorum. "Gabriella, öyle ya da böyle bunu öğreneceğim. Benim becerikli bir adam olduğumu anlayacaksın - *her zaman* istediğini elde edecek biri. Şimdi, geçmişini araştırmaktan mutluluk duyarım. Bu beni daha önemli işlerden alıkoyacak. Ayrıca bu beni sinirlendirir ve sinirlendiğimde ortalık karışır."

Düşünürken yüzünü izlemekten zevk alıyorum. Gözlerinde parlayan, burnunu ve dudaklarını büken duygu yelpazesi. Uzun bir süre beni düşünüyor ve aramızda sessizlik uzuyor.

"Kimseyi öldürmene gerek yok," diyor sonunda.

Gözlerim kapanıyor ve öfke burun deliklerimi gıdıklıyor. "Gab-"

"Lorenzo, *lütfe*." Konuşurken gözlerimin içine bakarak kelimeleri vurguluyor. "Bilmen gereken tek şey, kimsenin ölmesine gerek olmadığı."

Bir saniyemi aldı. "Sen bakırsın." Midemde oluşan kırmızı bulut yatışıyor.

"Masadaki gangstere on puan." Kahvesini almak için öne eğildi, ama bileğini tuttum, parmaklarım nabzına bastırdı.

"Yalan mı söylüyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "Neden böyle aşağılayıcı bir konuda yalan söyleyeyim ki?" "Bakire olmanın nesi aşağılayıcı?"

Kolunu geri çekmeye çalışıyor ama nabzını parmak uçlarımda tutarak sabit tutuyorum.

"Senin de fark ettiğin gibi, neredeyse yirmi yaşındayım Lorenzo."

"Ve?" Yanaklarını süsleyen kırmızının tonuyla kafam karışarak soruyorum. "Bekaretini ne zaman kaybettin?"

Bileğini bıraktım. "Aynı şey değil."

"Oh,"- alaycı bir şekilde gülüyor-"kadın olduğum için mi?"

"Hayır, kadın olduğun için değil, benden farklı bir hayat yaşadığın için. Sen korunaklıydın; ben değildim. Aşağılanacak bir şey yok, Gabriella. Cinsel deneyiminin ya da deneyimsizliğinin senin kim olduğunla bir ilgisi yok."

Kollarını göğsüne doluyor, kendine sarılıyor. "Bakire olmamın seni rahatsız etmediğini mi söylüyorsun?"

Yüzüm yarıldı ve güldüm. Yüksek sesle.

Ayağa kalktı, kulaklarının uçları öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Hışımın yanımdan geçip gidiyor ama ben belinden tutup tek hamlede onu kucağıma çekiyorum.

Tartışmak için ağzını açıyor ama ben onu sikimin kabarıklığına yaslıyorum. "Kapatılmışım gibi mi hissediyorsun?"

Kıçı kucağıma daha belirgin bir şekilde giriyor, beni nasıl etkilediğini hissediyor.

Saçlarını omzundan ayırıp dudaklarımı kulağına götürüyorum. "Şeyler Sana öğretebilirim dişi aslan, kendimi kral gibi hissettiriyor." Titrek bir nefes onun üzerinden geçti.

"Kralınız," diye ekliyorum, gözlerinin kapanışını izlerken.

Dilim dışarı sarkıyor, kulak memesini okşuyor ve boynunu eğerek bana daha fazla erişim sağlıyor. Ağzımın içine çekip dişlerimin arasında gezdiriyorum.

"Ne tür deneyimler *yaşadığınızı* bilmem gerekiyor," diye mırıldandım. "Bu senin sınırlarını anlamama yardımcı olacak. En azından başlangıç için."

Başını sallıyor, gözleri açılıyor. "Seninle bu konuda konuşmayacağım."

Tek bir vuruş bekliyorum.

"*Lütfen.*" Dudaklarını sıkıca kapatıyor.

"Tamam," diye kabul ediyorum, elim boynunun yan tarafını kavıyor, başparmağım çenesinin yan tarafında daireler çiziyor. "Konuşma. Sadece sorduğumda kafanı salla ya da başını salla."

Boğazından bir reddetme sesi yükseliyor ama ben onun sözünü kesiyorum.

"*Şşt.*" Dudaklarımı çenesine bastırıyorum. Cildinde tüyler diken diken oluyor ve boynuna doğru gülümsüyorum.

"Ağzını sana dayayan oldu mu? *Al.*" Boştaki elimi uyluğunun iç kısmında gezdirip parmaklarımın tepe noktasını okşamasına izin veriyorum.

Sesli bir şekilde yutkunuyor ve tam oyunumu oynamayacağını düşündüğüm anda kafası sallanıyor.

"İşte iyi bir kız." Onaylayarak mırıldandım. "Tamam, kimse senin amını ağzıyla sikmedi. Onların kaybı, benim kazancım."

İnliyor, gözleri kapanırken kirpikleri yanaklarına değiyor.

Elimi kalçasından çekip başparmağımı kuru dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Buraya hiç sikini sokan oldu mu?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve şok içinde bana baktı.

Çenesini huzursuzca sıkıyorum. Başı bir o yana bir bu yana hareket ederken elim titriyor.

Hayır.

Rahatlayarak inliyorum, kalçalarımı bir santim kaldırarak kendimi onun kışına doğru itiyorum. "Beni çok sertleştiriyorsun. Bunu hissediyor musun?" Diye soruyorum ve o da gecikmeden başını sallıyor. "Hiç avucunun içinde bir sik hissettin mi? Elini etrafına sarıp okşadın mı?"

Sessiz bir hayır daha ve kot pantolonuma boşalmaya hazırım.

Burun deliklerim genişliyor ve burnumdan ağır bir şekilde nefes veriyorum.

"Dün gece ilk kez mi biri parmaklarını amına soktu?" Sesim gergin çıkıyor.

"*Tanrım*, nasıl da konuşuyorsun." Konuşurken sesi titriyor ve hissetmeden biliyorum ki kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor. *Tıpkı* benimki gibi.

"Enzo," diye düzeltiyorum. "*Enzo*, konuşma tarzın."

Dudaklarından küçük bir inilti kopuyor ve onu yutmamak için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

"*Gabbi*," diye uyarıyorum. "Parmaklarıyla amının içini hisseden oldu mu?"

Çenesi titriyor ama yine de başını sallamayı başarıyor.

"Senin hakkında konuşmuyorum," diye fısıldıyorum. "Senden *başka* kimse parmaklarını amına soktu mu?"

Dişleri alt dudağını pembe yastığı beyaza çevirecek kadar sert ısırıyor. Başını sallar.

"Tanrım, diş aslan, beni öldürüyorsun. Peki ya bunlar?" Başparmağımı önce bir meme ucunun, sonra diğerinin üzerinde gezdiriyorum. "Bunları siken oldu mu? Emdi, yaladı ya da ısırdı mı?"

"Hayır," diyor.

"Kıçını sormayacağım bile çünkü evet dersin kalbimi kırarsın."

Kucağımda yeniden pozisyon alıyor, bana sarılmak için dönüyor ve aletimi tam burada ve şimdi onun içine sokmayı ve bu acımasızca açık anda bekaretini talep etmeyi çok istiyorum.

Avucumu yüzüme sürüyorum. "Sen bomboş bir tuvalsın." "Tamamen boş." Sesi o kadar yumuşak, o kadar çekingen ki onu duymak. "*Lorenzo...*"

"Söyle bana," diye zorluyorum, sabırsızlık beni ele geçiriyor. "Dün gece beni neden öpmedin?"

İçimde bir elektrik şimşegi çakıyor ve çenesini tutarak yüzünü kendime yaklaştırıyorum. İnançsızlık beni tamamen ele geçiriyor. "Hiç kimse bu güzel dudakları hissetmedi mi?" Başparmağım alt dudağını aşağı çekiyor.

"Sadece sen. Geçen gece." "*Bu*

ilk miydi?" Homurdanıyorum.

"Evet."

"Gabbi, *bebeğim*. Bu lanet bir öpücük değildi."

Aramızdaki nefesi yok ederek dudaklarını kendime çektim ve onu öptüm. İlk başta yumuşak bir şekilde, kendimi kontrol etmem en ufak bir ipliğe bağlıydı, kopmaya hazırdı.

"*Evet*," diye nefes alıyor.

O tek gırtlak iniltisi beni tamamen çözüyor. Ellerim çenesinin iki yanını kavırıyor ve yüzünü eğerek dudaklarımı dudaklarına yapıştırıp ağzını talep ediyorum. Dudakları açılıyor ve hiç vakit kaybetmeden dilimi içeri kaydırıyorum, onun masumiyetini ve deneyimsizliğini tatmaya ihtiyacım var, tıpkı kalbime bir kurşun yarasına ihtiyacım olduğu gibi, bunun beni sonsuza dek ve geri dönülmez bir şekilde öldüreceğinden *eminim*.

Dili tereddütlü bir dokunuşla benimkiyle buluşuyor ve bu küçük örnek bile boğazımda bir hırıltı oluşturup onun açık ağzına dökülüyor.

İnliyor, ben de onu daha yakına çekiyorum.

Aletim sertleşti, *acı verici* bir şekilde sertleşti ve kalçalarımı eğiyorum, ağırlığının baskısının ergenlik çağındaki bir genç gibi her tarafıma üflemini engellemesini istiyorum, buna *ihtiyaç duyuyorum*.

Dilinin her hevesli darbesinde kendine güveni artıyor. Şimdi benimkini inançla okşuyor. Ellerini gömleğimin içine sokup alt dudağımı ısıırıyor ve beni tekrar öpmeden önce dişlerinin arasında gezdiriyor.

Kucaklaşmamız saniyeler içinde çekingenlikten açgözlülüğe ve tamamen çılgınlığa dönüştü. Dillerimiz savaşıyor, dişlerimiz çarpışıyor ve dudaklarımız hakimiyet için savaşıyor. Bu zaten sahiplenilmiş arzular için bir savaş, ödül zaten birbirimizin ellerinde sıkıca tutulmuş.

Birisi bana şimdiye kadar herhangi bir noktada bir öpücüğün basitliğinin aşkın olabileceğini, damarlarımda beni hareketsiz bırakabilecek ve hareketsiz bırakacak bir yoğunlukta zevk akabileceğini söyleseydi, yüzlerine gülerdim. Tam bir aptal olurdum. Coşku diye bir şey var ve Gabriella Ferrari-en iyi arkadaşımın kız kardeşi-ve benim kendimizi içinde bulduğumuz yerde yaşıyor. Ve ben kim oluyorum da coşkunun yüzüne bakıp bunu inkâr ediyorum?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

GABRIELLA

Elleri kalçalarımnda kenetlenmiş halde, beni güçlükle kaldırıyor, Bacaklarım onun dar belini  vreliyor. Bizi mutfaktan alıp merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Amaçlı adımlarla yürüyor.

Yaptığımız şeyin pek çok açıdan yanlış olduğunu biliyorum. Birincisi ve en önemlisi, o haklı. Ondan nefret ediyorum. Ya da daha çok, temsil ettiğı şeyden. *Gururla* başında bulunduğu organizasyondaki arkaik ve ataerkil hiyerarşı midemi bulandırıyor. İtiraf etmek korkunç olabilir ama peşinde koştuğı kanunsuz girişimler bende huzursuzluk yaratmıyor. Günahları sadece ve sadece kendisine ait. Onun ve ailesinin yaptığı yanlışlara katılmayabilirim. Yine de buradayım ve onların kıyafetine gönüllü olarak bağılılığımı sunuyorum. Beni duraksatan kadınların *daha az* olduğı inancı. İktidarda olsa bile yıkmaya hiç niyeti olmadığı bir sistem.

Aşk ve evlilik erkekleri zayıflatır.

Ugh. Erkekler kendilerini zayıflatıyor. Karşı cins söz konusu olduğunda kontrol eksiklikleri her şeyden çok kendilerinin bir yansımasıdır. Kendi egoları tarafından o kadar k r edilmişler ki bunu göremiyorlar.

Lorenzo Caruso inandığım her şeye karşı duruyor olabilir. Ama bu ondan zevk alamayacağım anlamına gelmiyor. Ne de olsa gerçekten çok güzel ve eğer dün gece vücuduma yaptıkları bana hissettirebileceklerinin bir  n g stergesiye, onu reddederek kendime kötülük etmiş olurum.

Aklıma kardeşimin ve bunun ona verebileceği zararın gelmesine bile izin vermiyorum. Onun benim bedenim üzerinde hiçbir hakkı yok. O benim, istediğim gibi ve istediğim *kişiyle* yaparım.

Yatak odasına adım atan Lorenzo kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatmak için hamle yapıyor. Geriye doğru kayarak ayak bileğiyle durduruyor ve duvara çarpacak kadar güçlü bir şekilde açıyor. "Umarım şu anda kaçma ihtiyacı hissetmiyorsundur." Elleriyle kırımın yanaklarını yoğurup beni daha da yaklaştırıyor. "Ama eğer herhangi bir zamanda..." Sözleri kesiliyor, zoraki yalvarışı meramını anlatmaya yetiyor.

Göğsümde bir şeyler kıpırdıyor. Bunu keşfetmek istemediğimden, dudaklarının çılgınlığıyla dikkatimi dağıtarak ağzını tekrar kendime doğru çekiyorum.

"Çok şükür," diye mırıldanıyor ağzımın içine, odasının derinliklerine doğru yürürken.

Hâlâ dilinin benimkini okşayışıyla kendimden geçmişken, uzuvlarımı gövdesinden ayırdığını fark edene kadar havada uçuyorum. Bir gümbürtüyle yatağa düşüyorum.

Kendimi onun görgüsüzlüğüne lanet etmeye hazırlarken, benim alanıma giriyor ve yüzünü benimkinin üzerine getirecek kadar beni şilteden aşağı sürüklüyor.

Gözleri ilk düşündüğümünden daha koyu bir maviydi, şehvet dolu bakışlarında geceyarısı benekleri sivrilmişti.

"Sana sormam gerek Gabbi, bundan emin misin? Seni becermek için *ölüyorum*. Bunu bu kadar çok istediğim için çıldırıyorum ama hazır değilsen durmak için çok geç değil. Bu durum, burada benimle sıkışıp kalman, kendini baskı altında hissedebileceğin düşüncesi..."

Ona bakıyorum, ses tonundaki duygusallık beni şaşırtıyor. Şehvetten neredeyse çıldıracak gibi, ama benim iyiliğim için duyduğu endişe daha güçlü. Ellerim yanaklarını buluyor. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Rahatlama gözlerini kapatmaya zorlar. Burnundan nefes alarak onları tekrar açar. "Eğer durmamı istersen, bana söylemekten çekinme."

"Durma." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökölüveriyor ve ağzının köşesi şimdiye kadar gördüğüm en seksi sırtıyla yukarı kalkıyor.

İnliyorum, başımı arkaya yatırıyorum ve etrafımızdaki havaya bırakıyorum.

Bu fırsatı değerlendirip dudaklarını boynuma götürüyor, dili tam ortasından çeneme kadar ilerliyor. İffetli bir öpücükten sonra geri çekiliyor ve ellerini gömleğimin eteklerine yerleştiriyor. "Şimdiye kadar gördüğüm en güzel göğüslere sahip olacağını biliyorum."

Avuç içleri vücudumda yukarı doğru kayıyor, gömleğimi de beraberinde götürüyor. Meme uçlarım çoktan sertleşti, beklenti ve nasırlı ellerinin yanlarımdaki fırçası onları dikkat çekmek için acıtmaya yetti.

Boğazında bir hırıltı yuvarlanıyor. "Sütyen yok," diyor kendi kendine. Gömleğimi başımın üzerinden çekip kenara fırlatıyor ve bana bakmak için geri kayıyor. "Hayatımda gördüğüm en güzel memeler," diye onaylıyor ve uzanıp iri elleriyle onları kavırıyor. "Sulu, yuvarlak ve pembe meme uçları." Baş ve işaret parmaklarının arasına sıkıştırıyor. "Sen kızardığında yanaklarının aldığı renkle aynı." Vahşi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bunu biliyor muydun?"

Sorunun bir cevaba ihtiyacı yok, bu yüzden sessizliğimi koruyorum, meme uçlarımı övdüğü ateşli okşamaların tadını çıkarıyorum.

"Gömleğin." Hiç düşünmeden itaat ediyor ve gömleğini ensesinden tutup bedeninden ayırıyor. Göğsü çıplak, parmaklarımı göğüs kafesinden karın kaslarının çukurlarına doğru takip ediyorum. "Çok güzelsin."

"Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum."

Gözlerine bakıyorum ve zaman duruyor. Nefes alamıyorum, yutkunamıyorum ya da göz kırpmıyorum.

Önce o hamle yaptı, bana merhamet gösterdi. Elleri şortumun belinde, bir hamlede şortumu çekip çıkarıyor, iç çamaşırım sadece saniyeler sonra kayboluyor.

Dizlerim kapanıyor.

"Bacaklarını aç, Gabriella, ve bana bak."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Atışlar o kadar belirgin ki boğazımı tıkıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

Sırılsıklam oldum. Heyecanım iç uyluklarıma yapışıyor ve onları birbirine kenetliyorum, baskıyı azaltmak için arka tarafımı Lorenzo'nun çarşaflarının ipeğine doğru itiyorum.

"Bir daha sormayacağım." Yatağın ucunda duruyor, bacaklarını omuz genişliğinde açmış, kollarını bilerek iki yanında tutmuş, yumruklarını ön kollarındaki damarları dışarı çıkaracak kadar sıkmış. Çıplak göğsü, nefesinin hantal çabasıyla kabarıyor. Karın kasları kasılıyor ve genişliyor. Ereksiyonunun kalın hatları kot pantolonunun sert kotunu itiyor. Çenesi gergin, gözleri kırpmadan bakıyor, odak noktası keskin ve dürüst olmak gerekirse biraz korkutucu.

Ancak korku, uyarılma sancılarında farklı bir şey yapar. Önyargılı sınırları zorlar ve sizi en çılgın fantezilerinizde bile var olduğunu asla düşünmediğiniz bir arzu uyanışına davet eder. Lorenzo şüphesiz bir tehdittir, ancak burada, bu odada, bizi öngören zararın fiziksel tehlikeyle hiçbir ilgisi yoktur ve her şey verili olan ikincil hasarla ilgilidir.

Bu bilgi bile bizi durduracak kadar güçlü değil. Tutku pençelerini geçirmiş, bizi görmezden gelemeyeceğimiz kadar büyük bir açlıkla boğuyor.

Ayaklarımı kıcıma doğru kaydırıyorum. Lorenzo'nun burun delikleri açılıyor ve ben gülümsüyorum. Karşımdaki kadar tehditkâr bir adamı kontrol ipinde dengede tutmanın çok güçlendirici bir yanı var. Bana deli diyebilirsiniz ama onun düştüğünü görmek istiyorum.

Hayır.

Düşmesinin *sebebi* ben olmak istiyorum.

Ayak bileklerim kıcımın etiyle buluştuğunda, ayaklarımı birbirinden ayırıyorum - onları çarşafların şık hissi üzerinde kaydırıyorum. Serin hava nemli etimin üzerinde fısıldıyor ve kalçalarımı kaldırıyorum, elementlerin sunacağı her türlü hissi arzuluyorum.

Lorenzo'nun boğazından çıkan bir gümbürtü odada yankılanıyor ve midem bulanıyor.

"Senin amını yiyeceğim, dişi aslan. Emeceğim, yalayacağım ve daha fazla dayanamayana kadar seni dilimle becereceğim. Sonra daha fazlasını yapacağım. Durmam için yalvaracaksın ve devam etmem için bana yalvaracaksın ve boşaldığında kendi adını hatırlamayacaksın... ama benimkini bileceksin."

Dudağımı

ısırdım.

"Söyle."

"*Enzo*."

"İşte benim iyi kızım. Her boşaldığında, bebeğim, benim lanet adımı söyle."

Yatağın ucunda dizlerinin üzerine çökerek, iri elleriyle kalçalarımın kalın salınımını kavıyor ve beni çok az bir ustalıkla yatağın kenarına çekiyor.

Burnunu ıslaklığımdan geçirip içine çekiyor. "Cennet gibi kokuyor." Klitorisimi öpüyor. "Tadı günah gibi." Ve sonra dili deliğimden klitorisime doğru yukarı doğru sürükleniyor, beni içine çekiyor.

Sırtım eğildi, kalçalarım yukarı doğru uçtu. "*Oh lanet olsun*."

Elleri beni yatağa geri çekiyor ve morluklar bırakacak kadar sert bir kavrayışla beni sabitliyor. "Cennetime hoş geldin Gabbi."

Yüzü bana dönük, ağzımı öptüğü gibi amımı da öpüyor. Dokunmaya aç bir adam gibi. Dili acımasız. Yukarı, aşağı ve daireler çiziyor. İnliyorum, kıvranıyorum ve daha fazlası için yalvarıyorum ve tam hiçbir şeyin daha iyi hissettiremeyeceğini düşünürken, dudakları klitorisimin etrafına yaklaşıyor ve emiyor.

"*Enzo*." Dirseklerimin üzerine kalkıp onu izliyorum.

Göz kapaklarını indirdi, gözleri özlemle karardı, bakışları benimkilere kaydı. Bir gülümsemeyle ellerini kalçalarımın üzerinden çekip başparmaklarını am dudaklarımın üzerinde gezdirdikten sonra onları birbirinden ayırıyor. Dili sivri, yukarı doğru sürüklüyor.

Ağzının pembe eti heyecanımla nemleniyor. Dilinin hareketlerini büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

"Çok iyi hissettiriyor," diye fısıldıyorum, daha yüksek sesle konuşmaya çalışırsam sesimin beni yarı yolda bırakmayacağına güvenmiyorum.

Dilini içime sokuyor ve ben bir homurtuyla yatağa düşüyorum. Lorenzo'nun dili içimde dans ediyor. Uzun ve yüksek sesle inliyorum, göğsüm tavana doğru yükseliyor, vücudum bu zevke alışkın değil.

Ağzını çekerek parmaklarını ateşimde gezdiriyor. Uyarılmamla ıslanan parmak uçları, kolunu yukarı uzatıyor ve şehvetimi kullanarak çakıllı meme uçlarımda üzerinde nemli daireler çiziyor.

Zevkle saldırıya uğradım. Meme uçlarımda onun dokunuşuyla ağrıyor ve sertleşiyor. Klitorisim ona gösterdiği ilgiyle titriyor. Zonkluyorum ve boşalmam gerekiyor.

Bir eli göğsümda, diğer eliyle iki parmağını içeri sokuyor. "*Çok. Lanet. Sıklı.*" Hırlıyor, sesi lanet bir hayvan kadar vahşi ve tüm vücudum onun kabalığı karşısında titriyor.

Kaslarım geriliyor ve onu sıkıştırışıma hırlıyor. "*Sikeyim.*"

"Aman Tanrım."

Dişleri uyluğumun iç kısmıyla buluşuyor ve beni inletecek kadar sert ısıtıyor.

"Enzo," diye düzeltiyorum. "*Enzo.*"

Onaylayarak dikkatini tekrar amıma veriyor, diliyle beni yalıyor. "Lanet olası zonklama," diye mırıldanıyor, sesinin derin titreşimi bana karşı çırpınıyor.

"*Yapmam gerek... yapabilir miyim...*"

İnleyerek yüzünü daha da içime itiyor. "Çok iyi bir kızsın ama bu gece boşalmak için izne ihtiyacın yok dişi aslan." Klitorisimi dudaklarının arasına alıyor, diliyle okşamadan önce usulca öpüyor. "Sikimi içine soktuğumda damlamamı istiyorum."

"Oh."

"Parmaklarımın etrafında hâlâ çok sıkı duruyorsun. Sikimi yerleştirmek için ne kadar esnemen gerektiğini hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Bir uçurumdan düştüm.

Vücudum bükülüyor, boğazım kapanıyor ve unutulmaya doğru yuvarlanıyorum. Zihnim boş, bedenim ağırlıksız, gözlerim görmüyor ve kulaklarım çukurda. Zevk ve gerçeklik arasında süzülüyorum ve asla geri dönmek zorunda kalmamak için dua ediyorum. Ancak vücudum şiddetle sarsılmaya başlıyor ve bedenimin bir kez daha bükülmesi için tam zamanında somut olanın içine düşüyorum.

"Enzo," diye ağlıyorum.

"Yapamam..." Durmuyor.

"Bu çok fazla," diye inliyorum.

"Bebeğim, sensin," diye mırıldanıyor aşırı hassas tenime karşı. "Ben mi?"

Gülüyor ve eğlencesinin titremesiyle adını haykırıyorum.

Ellerim saçlarına gömülmüş, kalçalarım ağzına karşı dalgalanırken yüzünü amıma kilitlemiş durumda. "Oh. Benim." Ama duramıyorum.

"İşte bu, dişi aslan. Yüzümü sık, bebeğim. Bana bir tane daha ver." "Hayır," diye inledim.

"Evet," diye karşı

çıkıyor. "Ama

acıtıyor." "Hayır,

acıtmıyor."

Klitorisimi emiyor. "Hayır," diye kabul ediyorum. "Öyle değil."

Parmakları acımasız, içimde kaslarımın gerilmesine neden olan noktaya masaj yapıyor.

"Siktir, çok yaklaştın."

"Çok yakın," diye yankılandım, tamamen zevkime kapılmıştım.

Meme ucumu çimdikliyor, dişlerini *en nazik* okşamalarla klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve ben bir kez daha unutulup gidiyorum.

Kaslarım jöle gibi oldu ve uzuvlarım dinlenmek için yatağa düştü.

Lorenzo'nun parmakları bedenimden çekiliyor ve yüzünü kalçalarımın arasından itiyorum. O gülüyor.

Gözlerimi zorla açıyorum, şehvetle sarhoş olmuşum ve tamamen kendimden geçmişim.

Üzerimde yükselen Lorenzo, başparmağını çenesine ve alt dudağına siliyor. Yaklaşıyor. "Ağzını aç."

Dudaklarım parçalandı.

Başparmağını ağzıma soktu. "Em."

İtaat ediyorum, dudaklarım başparmağının üzerine kapanıyor. Doruk noktamın tadı dilimin üzerinde patlıyor ve inliyorum.

"Bu senin bedeninin üzerinde sahip olduğum güç, dişi aslan. Hiçbir şey *asla*

tadı seni boşaltmamdan daha tatlı."

Zihnimi değiştiren orgazmlarımdan sonra hala kafam iyi, bundan hiç şüphem yok.

"Şimdi, bakalım bakir amcığınızı sikimle beslediğimde ağlatabilecek miyim?"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

LORENZO

Ben

ölü bir adamım. Ama gitmek için ne yol ama.

Hayatım boyunca bakire amlardan kaçındım, aletimin daha sıkı oturmasıyla ilgili komplikasyon dramaya değmez.

Bana dokunulmadığını söylediği anda çekip gitmeliydim. Ama içimde bir şeyler kıvılcımlandı. Karanlık, sahiplenici ve tamamen bencilce bir şey. Onun her bir ilkini istiyorum. Başka hiçbir erkeğin onunla kıyaslanamayacağını bilerek ona nasıl hissettirebileceğimi göstermek istiyorum. Önce onun beni mahvedebileceği gerçeğinden aptalca habersiz, onu mahvetmek istiyorum.

Seks konusunda tecrübesiz değilim. Yıllar boyunca bir kadını nasıl memnun edeceğimi bilecek kadar kendimi eğittim. Gözlemci olduğum için de kendimle gurur duyuyorum. İzlerim, dinlerim, hissedirim. Vücutları çok sesli ve söyleyeceklerini duymaya açık olduğunuz sürece, dudaklarında adınızla yıldızları görmelerini sağlamak için dünya turu biletiniz var.

Bu farklıydı. Yatağımdaki güzelliğe o kadar uyum sağlamıştım ki, o boşalırken neredeyse ben de boşalıyordum ve o bana dokunmuyordu bile. Onun zevki bu dünyanın dışında patlayıcıydı ve ben onun içinde boğulmak istiyordum.

Vücudu gevşemiş, gözleri arzudan tembelleşmiş Gabriella bana gülümsüyor. Yanakları kızarmış, meme uçlarının sıkışmış kırmızısıyla pembeleşmiş. Sikim onun içinde olmayı ne kadar çok istediğinden acıyor. Biliyorum, döllerim çoktan

İpucu, ve o kadar heyecanlıyım ki, çıplak formunun üzerinde mastürbasyon yapmak ve kusursuz tenini spermimin şeritleriyle süslemek istiyorum.

Kot pantolonumu çıkarmak için yataktan uzaklaşırken, yüzümü onun meraklı bakışlarından kaçırıyorum.

Kot pantolonumdan ve boxer'ımdan sıyrılıp onun üzerine süründüm. "İyi misin?"

Yutkunuyorum, boğazımdaki yumruyla bu basit eylemi yapmakta zorlanıyorum.

"Evet." Boğazımı temizliyorum. "Birini hiç seni istediğim kadar çok istememiştim." Dürüstlüğü seçiyorum. Ondan asla kimseyle paylaşamayacağı bir şey alıyorum, bu yüzden ona korumasız kalbimden de bir dilim vermem adil olur. Onu istediğim gibi istememem *gerektiğini* eklemiyorum. Bu kadar mantıklı bir özlemin sadece zararlar sonuçlanabileceğini. Ona hata yaptığını söylemiyorum. Gerçekten layık gördüğü birini bulduğunda aramızdaki bu andan pişmanlık duyacağından hiç şüphem olmadığını. Tüm bunları içimde tutuyorum, aklının başına gelip kaçmasından korkuyorum.

"Bu kadar üzgün görünme."

Üzerine eğildim, dirseklerimi başının iki yanına dayadım ve onu öptüm. "Bu konuda üzgün değilim, dişi aslan. Hazırlıksız yakalandım."

"Biz ölümlüler gibi hissetmenin zamanı gelmişti," diye mırıldanıyor, parmakları karnımın kaslarında geziniyor, dudakları sürekli dudaklarıma değiyor. "Sana bu kadar yakın olmak için delicesine donanımsızım. Bunu masana gelip Vincent'la görüşmek istediğim andan beri biliyorum."

Ona gülümsüyorum.

"Ve beni öldürmekle tehdit ettin." "Seni öldürmezdim."

Yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Oh, kesinlikle yapardın. Benim ahlaksız gangsterim." Son kısmı fısıldıyor ama tırtıklı bir bıçağın ağırlığı gibi göğsüme çarpıyor.

Yüzümde olan tuhaf şeyi görmesini engellemek için ona doğru eğilip yan masamda prezervatif arıyorum.

Vücudunun üzerine diz çöküyorum, dizlerim belini kavırıyor. "Lanet olsun," diye nefes alıyor.

Folyo paketini dişlerimle yırtarak, bakışlarını sikime doğru takip ediyorum. "Ne?" Yırtık köşeyi tükürerek bizden uzaklaştırıyorum.

"Öncelikle, sakin çok büyük Lorenzo. Penisler genellikle bu büyüklükte midir ve ben gerçekten saf mıyım, yoksa sen ortalamadan çok daha mı büyüksün?"

Sesindeki huşu karşısında göğsümü yumruklamak istemiyorsam ne olayım. "Ve sen *delinmişsin*!"

Başparmağımı ucumu süsleyen halterin üzerinde gezdirerek sikime bakıyorum.

Eli belli belirsiz uzanıyor, başparmağı piercingin alt kısmına süründükten sonra yarığımın üzerinden geçip halterin tepesinde daireler çiziyor. İnledim.

"Aletin ıslak."

"Precum," dedim ona. "Sızdırıyor çünkü pamuk ipliğine bağlıyım."

Gözleri genişledi. "Özür dilerim."

"Olma." Seslerimiz yumuşak, tam bir fısıltı değil ama *sadece* duyulacak kadar hassas. "Bu hayatımın en ateşli deneyimi olabilir."

"Bu mu?"

"*Sen.*"

Yanakları kızarıyor ve dişleri alt dudağını ısıırıyor.

Gabriella Ferrari benim keşfetmem için katmanları soyuyor. O bir muamma. Bir insan olarak kim olduğunun yüzeyini zar zor kazıdım ve yine de daha fazlası için can atıyorum. Cesur ve sarsılmaz. Ama hassas ve duygusal. Utangaç ama şehvetli. Bir anda lanet çetenin başıyla kafa kafaya giderken, bir sonraki anda yalnızlık korkusuyla siniyor.

Uzanıp elimden prezervatifin açık ambalajını alıyor.

Sırıttıyorum, sikimi pompalıyorum ve kayabilmesi için yaklaşıyorum. Ama o beni şaşırtıyor ve prezervatifi yatağın dışına fırlatıyor.

Duraklıyorum, elim sikimin ucunda duruyor. "Emin misin?"

"Şimdi beni becermen için hazırım."

Burun deliklerim alevleniyor, gözlerim kapanıyor ve midemin kasılmasına neden olacak kadar ağır bir nefes veriyorum. "Ağzın çok pis, bebeğim. Eğer amının ne kadar sıkı olduğunu kendi ellerimle hissetmeseydim, bekaretini koruduğun konusunda yalan söylediğini düşünürdüm."

Elini ağzına götürüp kapatıyor. "Nefret mi ediyorsun?"

"*Siktir*, hayır," diyorum. "Dediğim gibi, şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey."

Elini bıraktı.

Yatağa geri kayarak sağ bacağını kaldırıyorum ve başka bir talimat vermeden bacağını sırtımın üzerine kıvrarak beni vücuduna çekiyor.

"Sığıcağından emin misin?"

Bedenlerimize bakıyor, sikime bir göz atmaya çalışıyor. "Bunu kaldıracaksın, dişi aslan. Güven bana."

Sırıttıyor. "Asla."

Onu öpüyorum, kendimi durduramıyorum. Dudakları benimkilerle birleşiyor ve bir elimle sikimi tutarak kaygan yarığından geçiriyorum, ağzına saldırırken ucunu ıslatıyorum.

Ağzımın içine doğru iç çekiyor, vücudu bir kez daha canlanıyor. Altımda kıvranıyor, delikli tacım klitorisini her öptüğünde inliyor. Dili benimkiyle birlikte hareket ediyor, kollarını omuzlarıma atıp sırtımdaki kasları keşfediyor.

Kendimi onun girişine hizalayarak ilerliyorum ve o hareketsiz kalıyor. "Nefes al, bebeğim. Benim için rahatla. Seni iyi hissettireceğimi biliyorsun."

Yatağın içinde eriyor, kasları gevşiyor. Biraz daha ileri itiyorum, amcığı ucumu yutuyor ve mutluluk içinde küfretmeme neden oluyor.

Kalçalarımı geri çekip boynunu öpüyorum. Yavaşça öne doğru iterek daha derinlerine giriyorum.

Nefes nefese kalıyor ve bir meme ucunu ağzına alıyorum. Çakıllı tepeyi dilimle yalayıp yutuyorum ve o da kalçalarını kaldırarak sikimi daha fazla yutuyor.

Daracık kanalı beni içine almak için mücadele ediyor. "Çok sıkı."

"Çok kalın," diye yankılanıyor.

Elimi kaygan bedenlerimizin arasına daldırıp başparmağımı klitorisine bastırıyorum ve şişmiş tomurcuğun etrafında yumuşak daireler çiziyorum. Dokunuşa doğru eğiliyor ve bekaretinin direnci hafifçe kırılıyor. Neredeyse tamamen içine girmiştin, amı hepsini almak için iyice açılmıştı. Bir kez daha itiyorum ve tamamen kılıfına giriyorum. El değmemiş duvarları etrafımda sıkıştı.

"İyi misin?"

Boynundaki nabız dudaklarıma çarpıyor ve dilimi orada tutuyorum, kontrolü sağlamaya çalışırken sabit ritmin tadını çıkarıyorum.

Aletim sarsılıyor, midem zaten tanıdık doruk hissiyle çekiliyor.

"Dolu."

"Alabileceğini söylemiştim."

"Sadece." Kalçalarını oynatarak yer değiştiriyor. Dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor ve ben de hareketi taklit ederek kalçalarımı döndürüp içine giriyorum. Bu sefer inliyor.

Bir iki santim geri çekiyorum ve geri kayıyorum. "Oh." Tırnakları sırtımı çiziyor. "Hoşuna gitti mi?"

Başını sallıyor.

Tekrar yapıyorum, daha uzağa çekiliyorum ve bu sefer biraz daha sert bir şekilde ileri itiyorum.

Küçük bir kalça hareketi. Ben de onu esneterek hareketini yansıtıyorum. "Evet," diye nefes alıyor.

Ben de aynı yolu izliyorum. Çekiliyorum ve ileri doğru sürüyorum, gidebildiğim kadar derine gömüldükten sonra kalçalarımı döndürüyorum.

Ağzım bir meme ucuna yapışıyor ve elim klitorisinin üzerinde yumuşak desenler çiziyor. Sikim onun dar amcığına girip çıkıyor ve kalçalarım daireler ve dalgalar çizerek onu açmaya çalışıyor.

Sızlanıyor, inliyor, nefes nefese kalıyor ve adımı fısıldıyor. "*Enzo.*"

"Çok iyi hissediyorsun, bebeğim. Beni çok iyi karşılıyorsun."

Vücudumdaki her kas ihtiyaçla kordonlu. Zar zor dayanıyorum. Taşaklarım boşalma ihtiyacıyla ağrıyor. Hareketlerim kekeliyor ve nefesim çok ağır, nefes nefese kalıyorum.

Yüzünü çeviriyor, başıyla pazumu ısırarak duymam gereken sesleri bastırıyor.

"İnlemenin duymak istiyorum, Gabbi. Benim için inlemenin sevdiğimi biliyorsun."

Dişleri derimden kurtuluyor ve kolumdaki ısırık izinin ne kadar sıcak görüldüğüne homurdanıyorum.

Yüksek sesle inliyor. "*Enzo, ben...*" Klitorisini daha hızlı daireler çizerek ovuyorum.

"Böyle," diye yalvarıyor.

Vücudunu elimden gelen her şekilde taciz ediyorum. Dilim meme uçlarında, parmaklarım klitorisinde, sikim içine girip çıkıyor. Boştaki elimi onun ellerinden birinin içine sokup elini başının üstünde tutuyorum.

Gözleri benimkilere takılıyor ve zevkimizin yüzünde nasıl kaydığını izliyorum.

"Çok güzelsin. Takıntılıyım. Bağımlıyım. *Siktir*, Gabbi." İticilerim düzensiz. Vücudum serbest kalmak için ölüyor. "Benim için gel, *leonessa*. Amin zonkluyor. Bunu istiyor."

Haykırıyor, orgazmı onu ele geçirirken gözleri şokla irileşiyor. Amcığı kasılıyor, aletimin üzerine kapanıyor ve ben onun adını haykırıyorum, patlıyorum

Şimdiye kadar yaşadığım en güçlü boşalmayla içine boşalıyorum. Sikim dört ya da beş kez sarsılıyor, amının derinliklerine sıcak sperm sıçramaları dökülüyor.

Üstüne yığıldım, vücudum parçalanmıştı. Kalbim boğazıma düğümleniyor ve nefesimi tutmaya çalışırken içimdeki her şey titriyor.

"Gabbi," diye nefes alıyorum. "Bebeğim.

Bu..." "Biliyorum," diye fısıldıyor.

Başımı kaldırdım. "İyi misin?"

"İyiden de öte."

Üzerinden yuvarlanmadan önce dudaklarımı ona götürüp usulca öpüyorum. Ağır nefes alış verişlerimiz azalana kadar yan yana yatıyoruz.

"Ağrın var mı?"

Omuz silkiyor. "Evet, biraz. Birazcık."

Yataktan kalkmak için içimdeki her şeyi kullanarak doğruluyorum. Banyoya doğru ilerlerken bacaklarım titriyor. Temiz bir bez bulup ılık suyun altına tutuyorum. Yatağa doğru geri dönerken Gabriella beni izliyor. Yatağın kenarına oturup dizini büküyorum ve bacağını yoldan çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Şşş." Nemli bezi tepesine bastırıyorum ve keskin bir nefes alıyor. "İyi hissediyor musun?"

Başını sallıyor, gözlerini kırpmadan beni izliyor.

Bezi geri çekerek şişmiş amının üzerine sürüyorum ve onu temizliyorum. "Sana bir banyo hazırlamalıyım."

Başını sallıyor, elimden bezi alıyor ve en yakın komodinin üzerine koymak için uzanıyor. "Ben iyiyim."

Başımı sallıyorum, elim hâlâ kalçasında duruyor. "Umarım bunu benimle paylaştığına hiç pişman olmazsın."

"Neden pişman olayım ki?"

Omuz silkiyorum. "Seni benden daha çok hak eden biriyle tanışacaksın. Sana bir hayat sunabilecek biriyle tanışacaksın. Belki de bu anı onunla paylaşmayı dileyeceksin."

Bir süre sessiz kalır.

"Onu öldürmek isterdim." Sesim, kana susamışlık ve intikam duyguları içindeyken düşmanlarıma sakladığım bir keskinliğe büründü. "Onun yüzünden benden pişman olsaydın, kendimi durdurabilir miydim bilmiyorum."

İtirafım boğazımda düğümleniyor ve yutkunmak için yutkunmak zorunda kalıyorum. "Lorenzo," diye fısıldıyor, elime uzanıyor. Elimi tutmasına izin veriyorum.

"Eğer onu öldürürsem, bunun için benden nefret etme. Sadece bu anı ve ne kadar mükemmel olduğunu hatırla." Başımı kaldırdım, sonunda gözlerinin içine bakacak cesareti buldum.

Başını
sallıyor.

"Anlat
bana."

"Bunun için senden nefret
etmeyeceğim." Omuzlarım
gevşedi.

"Ama kimseyi öldürmene gerek kalmayacak," diyor. "Çünkü asla pişman olmayacağım."

Ona inanmak istiyorum. Şu anda, beyanatına tüm kalbiyle inanıyor. Ama pişmanlıkların olağan olduğunu bilecek kadar lanetli bir hayat yaşadım. Başarılarımızın parıltısı kaybolana kadar memnuniyetin gölgesinde saklanırlar ve geriye keşke farklı bir yol izleseydik acısından başka bir şey *bırakmazlar*.

"Odama geri dönmeliyim."

Ona yapmamasını söylememi istiyor. *Sikeyim*. Ona yapmamasını söylemek istiyorum. Ama kelimelerim kifayetsiz kalıyor ve içimdeki pişmanlık ve kalbimdeki tiksintiyle, yatağımdan kalkıp kıyafetlerini topladıktan sonra arkasına bakmadan odamdan çıkarken gözlerindeki hayal kırıklığını izliyorum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

GABRIELLA

İşiyorum ama duş almıyorum.

Lorenzo ve ben paylaşabildiğim kadar paylaştık.

Kollarımı tişörtümün içine sokarak göğüs kafesimde tutuyorum, ağzından ve dişlerinden şişmiş meme uçlarımın ne kadar büyük görüldüğüne şaşıyorum. Göğüslerimin etinde küçük kırmızımsı mavi morluklar oluşmuş ve onlara hafifçe dokunuyorum, onları nasıl istismar ettiğini hatırlayabileceğim kadar acımalarını umuyorum. Ama parmak ucumun itmesinden başka bir şey hissetmiyorum ve yansımama kaşlarımı çatıyorum.

Bir çift uyku şortunu bacaklarımdan yukarı sürükleyerek cinsel organımı avuçluyorum. Bir sancı göbeğimi sıkıyor ve rahatsızlığın tadını çıkararak gözlerimi kapatıyorum. Kendimi temizlediğimde kan bekliyordum ama Lorenzo odasında beni ılık bir bezle nazikçe sildiğinde bunu temizlemiş olmalı. Sadece bu görüntü bile midemin kasılması için yeterli, lezzetli bir niyetle tepe noktamı çekiştiriyor. Yeraltı dünyasına hükmedecek kadar tehlikeli bir adam, bekâretimi aldıktan sonra hassas bedenime şefkatli bir dokunuşla ve yakışıklı yüzündeki hürmet dolu bakışla yaklaştı.

Yansımama bakarak dişlerimi fırçalıyorum. Az önce Lorenzo'yla yaşadığım şey, hayatım boyunca kendim için aldığım *ilk* şey olabilirdi. Zihnimin ısrarla uymamı istediği kuralların ayaklarımdan altına düşmesine izin verdim ve kendimi *hiç* bu kadar güçlü hissetmemiştim. Lorenzo'nun merhametinde bile özgürleşmiştim.

Banyonun ışığını kapattıktan sonra yüksek sesle esneyerek odaya geri dönüyorum. Aniden durduğumda esnemem bir ciyaklamaya dönüşüyor. Lorenzo, yatağın bir iki adım ötesinde, daha önce orada olmayan büyük bir koltukta oturuyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Açık kapıdan odasına doğru bakıyorum, sonra geri dönüyorum.

Bir bardak viskiyi dizine dayamış, sıvıyı düşünceli bir şekilde bardağın etrafında döndürüyor.

Oğlan çok meşguldü; benim temizlik yapmam gereken sürede mobilyaları taşıdı ve kendine bir içki tedarik etti.

"Bana bir iyilik yap ve uyumaya git, Gabriella. Şifresini bile çözemediğim düşünceleri açıklamaya çalışacak durumda değilim."

Ses tonundaki teslimiyet, beni daha fazla tartışmadan gerekçesini kabul etmeye zorluyor. Neden burada olduğunu bilmiyor ve bunu seslendirmeyi reddettiğim bir şekilde anlıyorum, çünkü onu odamda gördüğüm anda içime beklemediğim bir rahatlama yerleşti.

"İyi geceler," diye cevap veriyorum. "*Ci vediamo nei tuoi sogni.*"

Durakladım, dizimi yatağıma koydum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyor muyum?" "Seni rüyalarında göreceğim," diye mırıldanıyor dalgınca.

Yatağa tırmanıyorum, sözleri bacaklarımın titremesine neden olmuyormuş gibi davranıyorum.

Ona sırtımı verip yorganın altına sokuluyorum.

Beş dakika önce kendimi huzurlu bir şekilde uyuşuk hissediyordum. Uyku beni almaya hazırdı ve ben de onu memnuniyetle karşıladım.

Şimdi, Lorenzo odamda oturuyor - evin başka bir yerinden sürükleyerek getirdiği bir sandalyede - kıvrıldığım yerden sadece birkaç adım ötede ve uyku aklımdaki son şey.

Yuvarlanıyorum, karanlıkta görüşümü ayarlamak için gözlerimi kırıştırıyorum.

Yüzü asık, odağı hücresinin ekranında. Viskisini rahatça yudumluyor, bardağını üzerine yayıldığı sandalyenin koluna dayıyor.

"Bakıyorsun," diye mırıldanıyor, bakışlarını telefonundan ayırmadan.

Konuşmuyorum ve başka tarafa bakmıyorum.

Gözlerindeki çukurlar derin, renksiz ve ağır. "Fazla uyumuyorsun."

"Mesleğimin sonucu."

"İyi dinlendiğinizde bir gangster olarak daha mı az zorlu olursunuz?"

Bu onu güldürüyor ve ben de battaniyeye karşı gülümsüyorum. "Aile bir iştir. Birden fazla işletme," diye açıklıyor. "İşlerin sorunsuz yürümesi için bana yardım eden *yöneticilerim* var ama sonuçta şirketin her kolundan ben sorumluyum. Uyanıklık benim en büyük gücüm. Gözlerim ve kulaklarım her zaman açık olmalı. Aksi takdirde, ailemin birimi çöküyor ve ben onun benim yönetimim altında çökmesine izin vermeyi reddediyorum."

"Uyumak için vaktin yok."

"İş girişimlerimin çoğu ay görünürken ortaya çıkıyor." Yastığımı yeniden düzeltiyorum. "Her şey mantıklı."

"Ne yapar?" Sonunda başını kaldırıp ay ışığında beni arıyor.

"Neden bu kadar huysuz bir pisliksin... Uykusuzluk çekiyorsun."

Gülümsüyor. "Hayır, ondan değil. Beni huysuz yapan güzel memeli küçük yalancılar."

"Yanımda uyumanı istesem bunu okur musun?" Kendimi durduramadan soruyorum.

Cevap vermeden önce onu kızdırdığımı düşündüğüm kadar uzun süre bekliyor. "Duruma göre değişir. Evet dersem bunu okuyacak mısınız?"

"Hayır," diye söz veriyorum.

Ayağa kalkıyor, viskisini bir dikişte yutuyor. Yatağa doğru üç adım atıyor ve boş bardağını komodinin üzerine bırakıyor. Kot pantolonunu çıkarıyor, üzerinde sadece boxer'ı kalıyor, yorganı kaldırıyor ve yatağa tırmanıyor. Başının altına bir yastık koyup yan yatıyor ve karanlıkta beni izliyor.

"Benim gibi kokuyorsun.

Bizim gibi." "Sen de öyle,"

diye cevap veriyorum.

Demek ki o da *bizi* vücudundan temizlemek istemiyordu.

"Seni hiç kimsenin *öpmemiş* olması nasıl mümkün olabilir?"

Karanlıkta elini buluyorum, sesine bağlanmak istiyorum. "İçime kapandım. İnsanlara yaklaşmak asla bir seçenek değildi."

"Yine de," diyor, "ergen çocuklar seni *tanımayı* umursamıyor. Onlara atmak istediğin kırıntılar için yalvaran kayıp köpek yavruları gibi seni nasıl takip etmediler?"

Ses tonundaki mutlak inançsızlığa gülüyorum.

"Hiç komik değil, Gabriella. Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın. Cesur, yufka yürekli ve şakacısın. Baştan çıkarıcısın. Tatlı bir vücudun ve afrodizyak etkisi yaratan bir gülümsemen var. Erkek türü için bir harikalar diyarısın."

Sessizliğe gömüldüm.

"Ve tek bir aptal bile seni arzuladığını hissettirmedi."

"Arzulanmaya ihtiyacım yok. Ergen bir çocuk ya da herhangi bir erkek tarafından arzulanmak, kendime değer verme ihtiyacımın üst sıralarında yer almıyor."

"Ve olmamalı da," diye hemen kabul ediyor. "Ama bazen, doğru kişi seni *arzuladığında*" -sesi düşüyor- "bu gerçekten çok güzel bir his."

Bakışları çıplak tenimi yutarken gözlerindeki şehveti hatırlıyorum.

"Gerçekten güzel bir his."

Homurdanıyor, sesi rahatsız ediyor.

"Genç Lorenzo beni kovalar ve ilgi görmek için yalvarır mıydı?"

"Seni kovalamama gerek kalmazdı," diyor kendinden emin bir şekilde. "Şu anda olduğu gibi birbirimize çekilirdik. Ama benden isteseydin, genç bir çocuk olarak, evet, dizlerimin üzerine çöker ve tadına bakmak için yalvarırdım."

"Peki ya şimdi?" Fısıldıyorum. "Şimdi yalvarır mısın?"

Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor ama cevap vermeyi reddediyor.

"Seni incittim mi?" Gözlerim ağırlaşmaya başladıktan çok sonra nihayet konuşuyor.

Karanlıkta başımı sallıyorum.

"Hayır." "Ama ağrın var?"

"Sadece birazcık."

Tekrar sessizleşiyor, konuşmak için bir nefes alıyor ama sonra kendini durduruyor. "Anlat bana."

"Vincent yakında evde olacak. Sorunlar çözüldü. Yarın Bianca ile kulübede bir gün daha geçirecek ve sonra eve dönecekler."

"Bir gün," diye mırıldanıyorum.

"İki gece," diye zorlar. "*Siktir.*" Kelimeyi tükürüyor, yüzümü tutuyor ve beni bir öpücüğün içine çekiyor.

Direnmeden, öpüşmemizi derinleştirmesine izin vermek için vücuduna doğru eğilerek gidiyorum. Boğazından tiz bir rahatlama sesi çıkarıyor ve ben titreşimi yutuyorum.

Elini kalçamın arkasına dolayarak beni kendine çekiyor ve tamamen vücuduna yapıştırıyor. Yarı çıplak bedeninin üzerine yayılıyorum ve kendimi sorgulamadan öpüşmemizi kesiyorum. İtiraz etmek için hamle yapıyor ama kollarımı vücudumun üzerinde kavuşturup gömleğimi tuttuğumda ve kaydırarak çıkardığımda duruyor.

"Seni tenimde hissetmek istiyorum," diyorum ve onu tekrar öpmek için eğiliyorum. Ama elleri yüzümde, beni durduruyor, gözleri gözlerimi arıyor.

Ağzım ona ne yaptığını sormak için açılıyor ama kendimi durduruyorum çünkü bakışlarına yakalandım, bunu hissediyorum. Unutmamak için o anı katalogluyor. Birbirimize duyduğumuz açık ihtiyacı zihnine kazıyor ki ne zaman bir şey hissetmek istese bunu hatırlayabilsin.

Ellerimi kollarından aşağı kaydırıp keşfetmeme izin veriyorum. Çenesini kavriyorum ve başparmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Onları nazikçe öpüyor ve

İçimde bir şeyler yumuşuyor. Keşfime devam ederken, avuçlarımı boynunun dar sütununda gezdiriyorum ve içindeki gerginlik, hiç kimsenin *ona* tapmak ya da *onu* takdir etmek için zaman ayırmadığını fark etmemi sağlıyor. Parmak uçlarım göğsünün üzerinde gezinirken kalbinde duraklıyor ve daha dikkatli dinleyerek kalp atışlarını arıyorum. Parmaklarıma çarpıyor ve ben de göğsüne ritmik bir şekilde vuruyorum.

"Bu bir yarış."

"Sensin."

Onu böyle seviyorum, gardını biraz da olsa indirmiş.

Karnının oyulmuş genişliğini keşfetmek için içeri doğru ilerlemeden önce ellerimi oblik kaslarının üzerinde kaydırıyorum. Dokunduğumda alçalıyor ve kendi kendime sırtıyorum.

Hareket ediyorum ve yüzümü kavriyor. Çenesini öpüyorum, dudaklarımın boynundan aşağı inmesine izin vermeden önce yontulmuş çizginin üzerinde yumuşak öpücükler. Dudaklarından sessiz bir cesaret homurtusu yükseliyor ve göğüs kafesine kelebek öpücükler konduruyorum. Dilimi önce bir meme ucuna, sonra diğerine değdiriyorum. Altımda sertleşiyor, sikinin ısrarlı dürtüsü karnımda şişiyor. Ay ışığı çerçevesini kesiyor ve parmak ucumla dövmesinin ucunu okşuyorum. Dilimi dışarı daldırıp kırbacın kuyruğu boyunca sürüklüyorum, kim olduğunun en karanlık kısımlarının dilimi günahlarıyla lekelemesine ve cinsel dürtülerimi uyandırmasına izin veriyorum.

Dilim omzunun üzerinden geçerken hırlıyor ve bir de bakıyorum ki sırtüstü yatmışım, iri bedeni üzerime abanmış, gözleri gecenin gölgesinde simsiyah.

"Bir şeyin ortasındaydım."

"Ve kalın sikimi gırtlığına sokup ağzını sikheme bir saniye kalmıştı."

Yutkunuyorum.

"Bir adamı uçurumun kenarına göndermek tehlikelidir, dişi aslan." "Bana zarar vermezsın."

Yumuşak bir anlaşıma hırıltısı. "Hayır. Ama sikimi gırtlığına sokmanın bir yolunu bulduğumuzda, bunun karanlıkta olmayacağına inansen iyi edersin. Dizlerinin üzerine çöküp merhametime sığınacaksın, o akıllı ağzın ve cadaloz gözlerinle bu ayrıcalık için bana yalvaracaksın. Gölgede saklanamayacaksın, dişi aslanım. O ağzınla sikime taparken, beni izliyor olacaksın, mahvoluşuma tanıklık edeceksin."

"Vay canına."

"Ağrın var, o yüzden seni şimdi sismeyeceğim. Ama sertleşmene neden olan şortunu çıkaracağız ve ben arkama yaslanacağım, böylece sen adımı haykırana kadar o güzel göğüslerinle oynarken sen de kaygan amını çıplak sikime defalarca sürtebileceksin."

Tek yapabildiğim başımı sallamak, onu da hızlıca yapıyorum.

Yüzünü boynuma dayayıp derin derin içine çekiyor. "Siktir, itaat ettiğinde çok güzel oluyorsun."

Vücudumdan aşağı doğru kayıyor ve önünde çırılçıplak kalana kadar şortumu da alıyor. Burun delikleri genişliyor, göğsü kabarıyor ve az önceki sözlerini inkar edemiyorum. Birinin sizi arzulaması gerçekten çok güzel bir his, arzuları o kadar yoğun hissediliyor ki odadaki oksijenin yerini alıyor.

Boxerını vücudundan sıyrıyor ve sikiinin kalın çizgisi hevesle dışarı fırlıyor. Ağzım sulanıyor ve gecedan her zamankinden biraz daha fazla nefret ediyorum çünkü şu anda onu ne kadar sertleştirdiğimi tatmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Yakında, dişi aslan."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Seni ne kadar sertleştirdiğimi tatmak istediğini söylemiştin." Yüksek sesle söyledim. Yanaklarım yandı.

Tekrar yatağına yerleşip bana baktı. "Buraya gel." Göz kırpıyorum.

"Gabbi, bebeğim, *buraya gel.*"

Ona doğru sürünüyorum, vücuduna tırmanıyorum.

"O ıslak amcığın sikimin çizgisini öpmesini sağlayalım ki boşalabilesin."

Lorenzo'nun siki karnına dayanmış, o kadar büyük ki neredeyse göbek deliğini geçecek.

"Sonsuza kadar."

"Ha?" Gözlerimi isteksizce sikinden ayırıp yüzüne diktim.

"Sikime her baktığında, ona böyle bakmanı istiyorum." "Ne gibi?"

"Sanki tüm Noel'leriniz aynı anda gelmiş gibi."

"Kibrin ortaya çıkıyor," diye fısıldıyorum, amımı onun gerilen sikinin alt tarafına doğru itmek için kayıyorum. Ama sözlerim, inleme olarak bile sınıflandıramayacağım çaresiz bir sese dönüştüğünde inandırıcılıktan yoksun kalıyor.

"Ve bir kez daha, amını kayganlaştırıyor."

Onu inkar bile etmiyorum. Kalçalarımı yuvarlayarak yarığımı sikinin tabanından delinmiş ucuna kadar yukarı ve aşağı kaydırıyorum. "*Siktir.*"

"Çok güzelsin amına koyayım." Gözleri açgözlülükle beni içine çekiyor. Dizlerimin üzerinde, kucağına tünemiş, ellerim saçlarımı yumrukluyor ve kalçalarımı daireler çizerek hareket ettiriyorum.

Elleri belimde, hareketlerimi yönlendiriyor, kalın dönüşlerle her santiminde kaymamı sağlıyor. "*Evet.*"

Adımımı attığımdan emin olunca beni serbest bırakıyor ve bana gösterdiği yoldan devam ediyorum.

Elleri göğüslerime doğru ilerliyor, meme uçlarıma odaklanmadan önce onları kabaca sıkıyor. Ovalıyor, koparıyor ve büküyor ve ben daha fazlası için can atıyorum.

Ritmimi bulduğumda bedenim kendinden emin. Daha önce hiç deneyimlemediğim bir enerji dalgası içimde dolaşıyor. Kendimi *seksi* ve kışkırtıcı hissediyorum. Zevkimi, ona sahip olmayı tercih eden bir adamla buluyorum. Baştan çıkarıcıyım ve bu beni daha çok tahrik ediyor.

"İşte bu, bebeğim."

Taşaklarının benimle birlikte yukarı doğru hareket etmesi için yeterince alçalıyorum ve kaygan sıcaklığımın altında yuvarlanırken ikimiz de inliyoruz. Ucuna ulaştığımda piercing'inin soğuk metali klitorisime masaj yapıyor ve *her* seferinde nefesimi kesiyor.

"Siktir, Gabbi. Patlayacağım."

Ben üzerine düşüyorum, o da göğüslerimi bırakıp ellerimi tutuyor. Hareketlerim hızlanıyor, kalçalarım zirveye doğru tırmanmama yardım ediyor.

"Aferin kızıma," diye inliyor. "Öğüt onu. *Evet*, böyle." "*Enzo*," diye kekeliyorum.

"Gelmek ister misin?"

Bedenim titriyor, dişlerim alt dudağımı kanın metalik dikenini tadacak kadar sert ısıyor.

"Öp beni ve gel," diyor.

Dudaklarım onunkilere çarpıyor ve dili ağzıma girdiği anda dünyam başıma yıkılıyor. Kalçalarım düzensiz, hareketlerinde bocalıyorlar. Lorenzo avucunu belime bastırıyor ve beni sikiyle aynı hizada tutuyor.

Vücudumdaki spazmlar o kadar şiddetli ki, onları kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçiyorum, kendimi baskı altında bükülmeye bırakıyorum. Lorenzo ağzımın içine kükrüyor ve siki aramızda ağır bir şekilde titreşiyor. Camları sarsacak kadar yüksek bir sesle orgazm olurken kalın, sıcak şeritlerin midelerimize sıçradığını hissediyorum.

Nefes alış verişim düzeline kadar bekliyorum, sonra ayağa kalkıyorum, gözlerim yaptığımız pisliğe hayretle bakıyor. Parmağımın ucunu karnına götürüp, lekesiz tenini süsleyen, tam olarak beyaz olmayan ama berrak da sayılmayan maddeye doğru sürüklüyorum. Kendi kendime gülümseyerek, onun dölüne adımı yazıyorum.

Onu işaretlediğimde yere bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Ne?" "Sadece el işime adımı yazıyorum."

Gülüyor.

"Bana sahip mi çıkıyorsun dişi aslan?"

"Belki birazcık senden. Düşünsene, küçük ben New York ailesinin büyük, kötü patronundan bir dilim alıyorum."

Yüzünde bir şeyler değişiyor, ama bunu anlamama izin vermiyorum, bunu yaparsam kendime vereceğim zarardan korkuyorum. Bunun yerine başka tarafa bakıp yatağın kenarına uzanarak atılmış boxer'ını alıyorum.

"Sıcak bir bez değil ama iş görür." Gülümsemeye zorluyorum, doruk noktasının kalıntılarını teninden temizliyor, sonra aynısını kendime yapıyorum.

İç çamaşırlarını çıkarıp yataktan atıyor ve bizi birbirimize bakacak şekilde yuvarlıyor.

Aramıza sessizlik yerleşiyor ve konuşmam gerektiğini hissediyorum, ama ağzımı açtığımda iki parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Şşşt, şimdi, bebeğim. Uyu artık."

Gözlerimi kapatıyorum ve bedenimi ona doğru kıvrıyorum. Bir an için sertleşiyor ama sonra bir kolunu etrafıma dolayarak beni daha güçlü bir şekilde kendine çekiyor. Kendimden geçtiğim anda başıma bir öpücük konduruyor ve ne kadar haklı olduğunu anlıyorum; onu rüyalarımnda görüyorum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

GABRIELLA

Gözlerim bir iniltiyle açıldı.

Güneş daha yeni doğmuş, yumuşak ışık pencereden içeri süzülüyor.

Sırtım eğiliyor ve vücuduma bakıyorum. Meme uçlarım sertleşmiş, karnım eğildiğim için çukurlaşmış. Lorenzo bacaklarımın arasında uzanıyor, dili uzanmış, kıvrımlarımda şefkatli vuruşlarla yukarı aşağı hareket ediyor. "Bu iyi mi?"

Göz kapaklarım düşüyor, başımı sallıyorum çünkü, kutsal cennet, *sorun yoktan* da öte.

Memnuniyetle mırıldanıyor, kendini o anın içinde kaybederken gözleri kapanıyor. Saçları dağınık ve gözlerinin etrafı kırıışık; daha yeni uyandığı belli ve gözlerini açar açmaz beni tatmak istemesinden küçük bir zevk alıyorum.

Kaslarımın onun dokunuşuyla gevşemesine izin vererek inliyorum. Dilinin yukarı doğru her darbesinde kalçalarım kalkıyor ve aşağı indiğinde klitorisimi okşamasının peşine düşüyorum. Göz kapakları yavaşça açılıyor, ağzının kenarındaki gülümseme çizgileri kırışıyor. "*Açgözlü.*"

"*Evet.*"

Kullanma onun Başparmaklar, o slaytlar onlar
üzerinde ve Dudaklar . benim onları geri
hareket ettirmeden önce sevgiyle kedi. Sıkı bir daire çizerek

Tomurcuğum, klitorisimin başlığını geri itiyor, dili şişmiş ve hassas yumruyla doğrudan temas kuruyor.

Kalkıyorum, vücudum ikiye bükülüyor, ellerim saçlarına gömülüyor.
"Siktir, Enzo."

Sırtışı yerinde sabit kalıyor ve tekrar yapıyor.
Yüzünü itiyorum ve hırlayarak yüzünü amıma doğru itiyor. "*Tanrım*," diye nefes alıyorum, yatağa geri düşüyorum.
Azarlarçasına kalçamı ısıyor, ben de gözlerimi deviriyorum.
Bir saniye bekliyorum, ağzını aramak için kalçalarımı kaldırıyorum.
Hırlayarak dirseklerimin üzerinde yükseliyorum.

Beni sessizce izliyor.

Gözlerimi dikip bakıyorum. "Neden duruyorsun?" Tek bir kaşını kaldırıyor.

"Sen çekilmez birisin. *Enzo*," diye düzeltiyorum, yatağa geri düşüyorum. Klitorisimi emerek beni ödüllendiriyor.

"Parmaklar," diyorum, daha fazlasını istiyor, daha fazlasına *ihtiyaç duyuyorum*. "Hayır. Gelmene izin yok."

"Ne?" Bir kez daha dirseklerimin üzerine kalktım.

"Gerçekten ritmimi bozuyorsun." Vücudumun üzerinde geziniyor, yüz kılları heyecanımla parlıyor. "Çenenin kapatıp kahvaltımı yapmama izin verir misin?"

Elimde değil. Gülüyorum. "Bunu az önce söylemedin."

"Evet," diye mırıldandı. "Açlıktan ölmek üzere olan bir adam olarak uyandım ve arzuladığım tek şey dün gece rüyalarımın hepsine sızan tek şeydi... yüzüme karşı senin am dudaklarının ıslak öpücüğü."

Yutkunuyorum.

"Orada çıplak ve mükemmel bir şekilde yatıyordun ve bir an için hâlâ rüya gördüğümü sandım."

Dudaklarımı kapatıyorum.

"Şimdi, devam edebilir miyim, yoksa itaat etmen için seni sikmem mi gerekiyor?"

Amım sıkıştı.

Dişleri alt dudağına takılır ve boynu affetmez bir kısıtlamayla kasılır. Gözleri kapanıyor ve burun delikleri vahşi bir hırıltıyla açılıyor. "Bu lanet bakış. Seni sonra yiyeceğim. Şu anda seni becermem gerek."

Beni yüzüstü çevirerek kıcımın yanaklarını avuçluyor ve acıyla sıkıyor. Dokunuşundaki agresif ihtiyaç karşısında sadece inleyebiliyorum. Ellerini kalçalarımın götürüyor ve yine sahiplenici bir kucaklamayla belimin yumuşak salınımını kavlıyor. "O kadar yumuşaksın ki," diye gürlüyor, uykunun dokunuşu hâlâ sözlerini bulanıklaştırıyor. "Kendimi kıvrımlarına gömmek ve orada ölmek istiyorum."

Alnımı şiltenin üzerine koyuyorum.

Beni aynı anda hem kaldırıyor hem de çekiştiriyor, güçlü çekiş beni dizlerimin üstüne çökertiyor. Kıcım kasıklarına yaslanıyor ve kalçalarını yuvarlıyor, çıplak sikinin sert çizgisi kıc yanaklarımın arasına bastırıyor.

"Tanrım. Eğer devşirilmiş amının içini hissetmeye bu kadar ihtiyacım olmasaydı, tatlı kıcına erişmeme izin vermen için sana yalvarırdım, dışı aslan."

Yüksek sesle inleyerek ereksiyonunu yanaklarımın doğru itiyor. "Yakında," diye mırıldanıyor.

Saçlarımı elinin etrafına dolayarak çekiyor ve ben acı içinde haykırıyorum. "Kalk," diyor, saçlarımı bir kez daha çekerek.

Titreyen kollarımın üzerinde yükseliyorum. Sırtımı göğsüne yaslayarak beni kendine yakın tutuyor. Saçlarımı kavrayarak başımı hareket ettiriyor ve boynuma erişmesini sağlıyor. Beni kokluyor, kulağımın hemen arkasındaki hassas deriyi yalıyor.

"Beni deli ediyorsun, Gabbi."

Deli mi? Yüzüne gülmek istiyorum. Eğer o deliyse, ben de kesin olarak deliyim. Bu duruma nasıl düştüğümü açıklayacak başka bir sebep yok. Sadece hayatımı tehdit etmekle kalmayan, aynı zamanda geleceğimi de kuklacı gibi oynatan bir suçlunun merhametine kaldım.

Sert elini karnımdan aşağı kaydırarak bacaklarımın arasını kavırıyor ve adım haykırıyor. "Birlikte olduğumuzda elimi buraya kaydırabileceğimi ve benim için kaygan olacağını düşündüm."

Kalçalarımı yuvarlıyorum, tepe noktamı avucunun içine doğru döndürüyorum. Bana *bakıyor*. "Sabırsız."

"Enzo," diye bağıyorum.

"Biliyorum bebeğim," diye yatıştırır. "Biliyorum."

Geri çekilerek bedenlerimizin arasına uzanıyor ve aletini kavırıyor. Girişime doğru bastırıldığını hissediyorum ve onu yutmaya çalışarak geri itiyorum.

Bir eli sikinin üzerinde, diğer elini boğazıma dolayarak sıkıyor. Dudaklarını kulağıma dayıyor, nefesi tırtıklı ve sıcak. "İzin almadan gelme."

"Yapamam..."

"Yapabilirsin." Boynuma kelepçe takıyor, hava kaynağımı kesiyor. "Bana itaatsizlik etme, dişi aslan. Seni cezalandırmak zorunda bırakma beni." Yutkunmaya çalıştığımda avucu seğiriyor, elinin baskısı kulağıma doğru gülümsemesine neden oluyor.

Aletin başını içime soktuğunda içime bir rahatlama yerleşiyor. İçime sığ bir şekilde girdiğinde, delikli tepesi görüşümü bulanıklaştıran şişkin merkeze masaj yaptığında rahatlık yerini hızla mutluluğa bırakıyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor, geri çekiliyor ve o kadar derin bir şekilde öne doğru sallanıyor ki, onun bir iki santimini ancak alabildim.

Mevcut temposunu sürdürmesine duyduğum ihtiyaç ile beni tamamen içine alma arzusu arasında sıkışıp kaldım, beni acı noktasına kadar germesini hissetmeyi arzuluyorum.

"Daha fazla," diye boğuldum sonunda.

"Mm." İleriye doğru sürüyor, daha derine iniyor ama hâlâ tam olarak değil.

"Daha fazla," diye tekrarlıyorum, elinin boğazımdaki kafesine karşı kelimeyi zar zor duyabiliyorum.

Daha da içeri dalıyor, eli hâlâ bacaklarımın arasında, birleştığımız yeri hissetmek için aşağı kayıyor. "Kahretsin, benim için nasıl da yayılıyor. Biraz daha?" Başımı sallıyorum, boynumdaki elinin inatçı tutuşu yüzünden konuşamıyorum. Nefes almakta zorlanıyorum ama mücadele etmeyi bırakıyorum. Vücudumda uğuldayan stres kaslarımı gevşetiyor ve Lorenzo'nun almama izin verecek kadar cömert olduğu her küçük nefes onun hakimiyetini besliyor ve uyarılmam hazza benzer bir şeye dönüştü.

Vücudumdan geri çekilirken, amım onu rehin tutmaya çalışarak kenetleniyor. Onaylayarak homurdanıyor. "*Aç amcık.*" Benden çok kendisiyle konuşuyor.

Açılışım onun tepesine kilitleniyor, sessizce gitmemesi için yalvarıyorum.

Beni tamamen doldurarak ileri atılıyor.

Ağzım açık kalıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

Kukum kasılıyor ve kaslarım geriliyor.

"*Hayır,*" diye homurdanıyor, aynı hareketi tekrarlıyor, boynumdaki eli gevşeyerek tekrar kenetlenmeden önce nefes almama izin veriyor.

Göğüslerim onun hamlelerinin şiddetiyle zıplıyor. Taşakları bağlantı noktamıza çarpıyor.

Kolumu kaldırıp başının arkasına dolayarak dengemi sağlıyorum. Düşebileceğimi düşündüğümünden değil, boğazımı kavraması beni gövdesinin uzunluğuna yapıştırmaya yetiyor.

Kollarındaki kaslar ne kadar sert siktiğine bağlı olarak titreşiyor. "*En-zo,*" diye sesleniyorum ve omzumu ısırtıyor.

"Lütfen-"

Üç kalın parmağıyla klitorisimi tokatlıyor.

Bir orgazmın başlangıcı pelvisimi çekiştiriyor ve kontrol edebildiğim her kası sıkarak beni ele geçirmek için can atan doruk noktasını engellemek için savaşıyorum.

"Aferin kızıma," diye övüyor. "Devam et. Sadece biraz daha."

Başımı sallamaya çalışıyorum ama kapana kısılmışım, Lorenzo'nun

merhametine kalmış bir piyonum. Boğazımda bir hıçkırık ve bencillikle dolu
bir hırıltı dolaşıyor,

ses telleri boyunca titreşir.

"Benim için ağla, Gabbi. Gözyaşlarını tatmama izin ver, ben de gelmene izin vereyim."

İtişleri cezalandırıcı. Canımı acıtıyor, heyecanlandırıyor ve orgazm pençesini batırana ve panik içinde haykırana kadar içimi gıdıklıyorlar.

Elim onunkine uzanıyor, sıkıca kavradığı elini tırmalıyor.

"Korkuyor musun?" Sesinde sevinç değil endişe bekliyorum.

"Ye-es." Ama elimi çekmeye çalışmak yerine onun elinin üzerinde şekillendirmeyi seçmem, bu çizik çizik ve kırık hecelerle çelişiyor.

Dili yanağımda, yüzümü yalıyor ve ancak o zaman ağladığımı fark ediyorum. Yüzümden aşağı akan tuzlu gözyaşı nehirleri onun zaten acımasız olan hızını artırıyor.

Klitorisime küçük bir tokat atıyor ve çenemi ısırıyor. "Gel, *leonessa*."

Patlıyorum, vücudumdaki kemikler ve kaslar eriyip yok olurken pelteye dönüşüyor.

Beni ileri doğru iten Lorenzo, kalçalarımı kavlıyor ve gürültülü bir doruğa ulaşmadan önce içeri çarpıyor. "*Luce della mia vita*."

Sadece saniyeler önce zevkten ağırlıksız olan bedenim taşa dönüşüyor ve yatakta öne doğru atılıyorum. Lorenzo öne düşüyor, avuç içleri yatağa çarptığında acı dolu bir iniltiyle amımdan kayıyor. "Gabbi? Ne oldu, canını mı yaktım?"

Yastığı koruyucu bir şekilde vücuduma yerleştirerek başımı sallıyorum.

"Um, hayır.

Ben... işimiz bitmişti."

Kaşlarını çatıyor. "Kesinlikle işimiz bitmemişti. Ne oldu peki?"

Ben ne yaptım?"

"Sen hiçbir şey *yapmadın*. Söylediğin şey buydu," diye fısıldıyorum.

Düşünürken kaşları neredeyse öpüşüyor, yanağını kaşıyor. "*Luce della m-*"

"Yapma," diye acele ettim. "Sakın söyleme."

Yatağın üzerinde diz çökmüş, yarı sert aleti kalçalarının arasında sallanıyor. Gözlerimi kaçırıyorum, birden kendimi inanılmaz derecede küçük hissediyorum.

"Sence bu ne anlama geliyor?"

"Ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye çıkışıyorum. "Bu bir hakaret değil.

Anlamı-"

"Yapma!" Bağıriyorum. "Sanırım hasta olacağım." Yataktan atladım.

"Gabriella." Annemin hastane odasının kapısının eşiğinde duraksıyorum, omzumun üzerinden beklentiyle bakıyorum. "Luce della mia vita."

Aynı şeyi milyonlarca kez daha söylediğini hatırlayarak gülümsüyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bana söyleyecek misin?"

"Bir gün anlayacaksın."

Banyo kapısını çarpıyorum, hıçkırık sesimin Lorenzo'yu uyaracak kadar yüksek yankılanmasını engellemek için elimle ağzımı kapatıyorum.

Annem bu sözleri söyledikten birkaç dakika sonra öldü.

Dakikalar içinde.

Bir gün anlayacaksın.

Bir gün.

"Gabriella?" Adım dilinin ucunda, paniğimi daha da artıran bir şefkatle yuvarlanıyor. Kapıyı usulca çalıyor. "Seni üzmemiştim."

Titreyerek nefes veriyorum.

"Ben iyiyim." Sesim hiç de öyle çıkmıyor.

Kolu deniyor ve ben gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Bana biraz bilgi vermeni istiyorum dişi aslan. Bana seni incitmediğimi söylüyorsun ama ağlamak için kendini banyoya kilitlemişsin."

Burnumdan nefes alıyorum.

"Seni kollarıma almak için kapıyı kırmama üç saniye kaldı." Duraklıyor. "Tabii neden yapmamam gerektiğini anlamamı sağlayamazsan."

Göğsüm kararsız nefeslerle titriyor. "Bunu bana annem söylerdi."

Banyo kapısına bir gümbürtü ve sonra onun kapıya doğru kaydığını duyuyorum.

Sırt sırta oturuyoruz, bizi ayıran tek şey kalın bir ahşap çerçeve. "Ve sen bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun?"

Beni göremediğini fark etmeden önce başımı sallıyorum. "Açıkçası bunun bir anlamı olduğunu biliyorum... *duygusal* mı? Sadece bir şey oldu. Bunu söylerdi ve ben de ona ne anlama geldiğini sorardım. O da hep aynı şeyi söylerdi. *Bir gün anlayacaksın.*" Sesim çatlıyor ve ellerimi yüzüme götürüyorum.

"Belki de bugün o gündür. Rita'dan senin olan bir şeyi almak istemiyorum ama söylediğim için de pişman olmak istemiyorum çünkü bu çok güzel ve yerinde bir söz ve o inanılmaz samimi anda her kelimesinde ciddiym."

Bir süre bekledim.

Belki de bugün o gündür.

Annem dışında hiç kimse bana bu kelimeleri fısıldamadı. Lorenzo Caruso dışında kimse.

Yutkunuyorum, kendimi her zamankinden daha kaybolmuş ve kararsız hissediyorum. Sanırım bu yüzden yapıyorum bunu, onu yakınımda hissetmekten başka bir sebep olmasa bile, dayandığım direnci aşip bir adım atıyorum. "Bana söyleyebilir misin?" O kadar alçak sesle konuşuyorum ki Lorenzo'nun muhtemelen beni duymayacağını düşünüyorum ve eğer durum buysa, kendime sorun olmadığını, belki de bugünün o gün *olmadığını* söylüyorum.

Ama sonra boğazı düğümleniyor ve cümleyi tekrarlıyor. "*Luce della mia vita.* Hayatımın ışığı."

Saçlarımı tepesinden tutup öne doğru sürüklüyorum, yüzümü kapatıyorum ve kalın ve dağınık buklelerime doğru ağlıyorum.

"Bir çıkmazdayım, Gabriella. Oraya gelip sana sarılayım mı? Yoksa seni kendi başına yas tutman için bırakayım mı?"

Kalbimin içinde ağır bir şey çatırdıyor ve bu adamlara yaklaşmaya karar verdiğimde ölüm tehdidinin asla yapmadığı bir şekilde beni korkutuyor. "Sanırım yalnız kalmam en iyisi," diye itiraf ediyorum. "Yine de bana söylediğin için teşekkür ederim." Çatlamış dudaklarımdaki yaşları yalıyorum. "Ve bunu söylediğin ve kastettiğin için."

"Dişi Aslan."

"şimdi gitmeni istiyorum," diye fısıldıyorum kapıdan.

Ayağa kalktığını duyuyorum, sonra alnının tahtaya çarpışını. Kapının çatlağının altında yankılanan ve gözyaşlarımdan daha güçlü akmasına neden olan sıkıntılı iç çekişi duyuyorum. "Tek başına kırılmak zorunda değilsin dişi aslan. Keşke bunu kabul etsen."

Odamdan çıkarken ayak sesleri halının üzerinde sessiz. Kendimi yukarı iterek duşa doğru ilerliyorum. Suyu sonuna kadar açıyorum, basınç kendimi kaybederken gözyaşlarımdan sesini bastırmaya yetiyor.

Luce della mia vita. Hayatımın ışığı.

Sözler zihnimde tekrar tekrar çalıyor, ancak artık annemin gülümsemesi ve neşeli sesi bu cümleyi paranteze almıyor. Lorenzo Caruso'nun sert ve sevecen tonu şimdi duygulara eşlik ediyor. İstememem ya da umursamamam gereken bir adam. Sırlarımı elinde tutan ve kendi hayatı üzerinde çok az ya da hiç etkisi olmadan beni yok etme gücüne sahip bir adam.

Duşta ayakta durarak Lorenzo'yu tenimden temizliyorum. Son yirmi dört saat duygularımın kasırgasıydı ve bacaklarımın pes etmesine neden oldu. Lorenzo, günahkâr zırhlı şövalyemden, bana evinden bir kaçış yolu inşa ederek nihai yozlaşmama gitti; sırlarımı kırdı ve parmaklarını, dilini ve horozunu el değmemiş amımın derinliklerine gömdü ve önyargılı kavramlarımdan her birini mahvetti.

Birincisi ve en önemlisi, seksin bir erkek için benim için olduğundan daha zevkli olmasıydı.

Bir erkeğin bedenime gösterdiği ilgi ve hayranlık beni başkaları için yok etti.

Başka kimse yok mu?

Midem bulanıyor ve bağırsaklarımdaki safranın öne çıkmasını engellemek için elimi ağzıma götürüyorum.

Gerçek şu ki, kendimi arıyorum, ancak bu süreçte en değer verdiğim kişiyle temasımı kaybediyorum ve iç karartıcı bir şekilde, kim olduğumun bu kayba değip değmeyeceğini bilmiyorum. Çünkü duşta dururken, asla bir seçenek olmaması gereken bir adam için kalbimin içinde lanet olası bir anıt inşa ediyorum. Akıl sağlığım pahasına, hiç istemediğim bir hayata uyum sağlıyorum, ne için, sevgi kırıntıları için mi?

İki gece. Şimdi bir.

Son kullanma tarihimiz *saatlere* taşındı. Tüm bu durum artık tahammül edemeyeceğim bir karmaşaya dönüşüyor. Bana gösterdiği her küçük iyilik biraz daha canımı yakıyor. Sonumuz acı verici olacak, dağınık olacak ve kaçmanın imkânsız olduğu ortaya çıkmadan önce kendimi bu ıstırabın içine atmam gerektiğini hiç şüphe duymadan biliyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

GABRIELLA

Giyindim ve sonraki on beş dakikamı bir avuç dolusu eşyayı toplayarak geçirdim.

eşyalarımı yanımda getirdiğim küçük çantaya koydum.

Vincent yarın eve dönecek ve New York'a geldiğimde aradığım eve dönmem herkes için en iyisi. Kardeşimle birlikte. Hayatımı bir mafya babasıyla birkaç akıl almaz orgazm için tehlikeye atmadım. Bunu ailemi bulmak için yaptım. Lorenzo'nun kişisel alanıma girmesiyle odağım değişti. Evine geldim, onu tanımaktan korkuyordum, çünkü ona karşı ailevi bir yakınlık bulacağımdan korkuyordum. Samimiyet ve özlemin uçurumuna düşmeyi hiç beklemiyordum. Yine de burada duruyorum.

Hazırladığım çantamı makyajlı yatağın üzerine bırakarak, anılarım beni yutmak için tam da bu anı seçerken mideme yayılan şehvet sancılarını görmezden geliyorum. Görüntüleri zihnimden silkeleyip aşağıya iniyorum ve Lorenzo'dan beni eve götürmesini istemenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. *Eve*. Tüm bunların saçmalığına neredeyse gülmek istiyorum. Ev biraz abartılı. Daha çok günaha ulaşamayacağım bir fildişi kule gibi.

Lorenzo artık yalnız değil, başka bir sesin derin çapağı merdivenlerden inişimi yankılıyor. Yaşam alanına geçiyorum. Lorenzo şöminenin karşısında duruyor, bacak bacak üstüne atmış ve ellerini koyu renk kot pantolonunun ceplerine sokmuş.

Palisades'e gelmeden önce Lorenzo'yu sadece koyu renk ısmarlama takım elbiseler içinde görmüştüm. Kabul ediyorum, onun şirketiyle sadece birkaç kez tanışmıştım. Ama her birinde pahalı kumaşlar bedenini sarıyor, para ve güçten bahsediyordu. Ama burada, evinde, koyu renk kot pantolon ve basit bir pamuklu gömlektten oluşan bir üniforma yapmıştı.

Küçük kardeşi deri koltuğun kenarına tünemiş, elinde bir kahve fincanı tutuyor. "Hey, küçük yalancı."

Leonardo'ya doğru zorla bir gülümseme gönderiyorum. "Hey, Leo. Seni buraya getiren nedir?"

"İş."

Kaşlarımı kaldırıp görünüşünü inceliyorum. Koyu renk bir eşofman altı, ona uygun bir kapüşonlu sweatshirt ve beyaz spor ayakkabılar giymiş, olması gereken mafyadan *başka* her şeye benziyor.

"Buradayken kardeşimle bir antrenman yapacaktım ama meşgul olduğunu söyledi."

Ancak o zaman Lorenzo'ya doğru bir bakış atma şansım oluyor. Beni ruhunuzu parçalamak için donatılmış birinin şahin göz hassasiyetiyle izliyor ve bakışlarımı Leonardo'ya geri çeviriyorum, onun kolay incelemesiyle kendimi daha güvende hissediyorum.

"Kısa süre içinde şehre mi gideceksiniz?"

Başını sallıyor. "Kahvemi bitiriyorum, sonra gideceğim."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve konuşurken sesimin titrememesini umuyorum. "Beni bırakabilir misin?"

İçkisini yudumlarken boğuluyor, öksürürken yumruğunu ağzına götürüyor. "Pardon?"

"Vincent yarın evde olacak," diye açıklıyorum gereksiz yere. "Bu gece evde kalmak istiyorum. Sanırım bu bir sorun olmaz?" Doğrudan Lorenzo'ya bakma cesaretini buluyorum, yüzümün yapmaya çalıştığım kadar vurdumduymaz olmasını umuyor ve bunun için dua ediyorum.

Bana bakıyor ama konuşmuyor. Sessizliği saniyeler içinde uzuyor. Leonardo sessiz ve bedenim ikinci bir emre kadar tüm nefes alma girişimlerini durdurmaya karar verdi.

"Eğer istediğin buysa," diye kabul ediyor Lorenzo sonunda ve bende hissettiği hayal kırıklığı geniş odada hissediliyor.

Ağına yakalandım, ruhunun meraklı dikenleri çok fazla bilgiyle benimkine bakıyor. Sessiz kınamasına sırtımı dönmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. "Yani beni alacak mısın?" Leo'ya soruyorum.

Gözleri her zamankinden biraz daha geniş, önce bana sonra da kardeşine bakıyor. Çevremden Lorenzo'ya bakarak, tıpkı Leonardo'nun yaptığı gibi bekliyorum.

Sonunda çenesini eğerek onaylıyor. Nefesim yavaş ve amaçlı bir şekilde boşalıyor.

"Ah, tabii," diye cevap verir Leonardo, artık onay aldığına göre.

"Harika. Teşekkür ederim. Gidip çantamı alayım."

Merdivenlerden aşağı inerken, Leonardo ağabeyine kısık ve ateşli ses tonuyla havlıyor ama Lorenzo onu görmezden geliyor, gözlerini bana dikmiş.

Boğazımı temizliyorum ve Leonardo topuklarının üzerinde dönüyor, dudakları sıkıntıyla büzülmüş. "Hazır mısın?"

Başımı salladım.

"Vedalaşmanız için sizi yalnız bırakayım. Ben arabada bekliyor olacağım." Leo çantamı aldı.

"Buna gerek kalmayacak." Lorenzo duvarı iterek geriye dönüp bakmadan yaşam alanını terk etti. "İyi yolculuklar."

Dudaklarım inceliyor ve gözlerim onun gidişini izlemek için kaşınıyor ama bu şekilde daha güvenli olduğunu bildiğim için bakışlarımı Leo'ya dikiyorum.

Caruso'nun küçük kardeşi yaklaşıyor. "Burada neler döndüğünü bilmiyorum ama eğer beni öldürürse, Tanrı'ya yemin ederim ki, şeytan seni öldürmem için bana izin verene kadar peşini bırakmayacağım."

Kaşlarımlı çatacak gücü kendimde buluyorum. "Çok dramatiksin. Hiçbir şey olduğu yok ve Lorenzo seni öldürmeyi seçerse bunun benimle hiçbir ilgisi olmayacak."

Gölümsüyor, bu hareket hiçbir espri içermiyor. "Çok yalan söyleyen birine göre, bu konuda gerçekten çok kötüsün."

Onu ön kapıdan çıkana kadar takip ediyorum, kendime eve dönüp bakma izni vermeyi reddediyorum.

Leonardo bir Audi R8 kullanıyor. Şık ve seksi ve yanımdaki patron yardımcısının kesinlikle yaşadığı bir yaşam tarzını ima ediyor. Hızlı, güzel ve sınırlarını zorladığında biraz tehlikeli.

"Güzel araba."

Yüzünde bir sırıtış beliriyor, birkaç saniye önceki tehdidi artık unutulmuş. "Çok seksi, değil mi?"

Kapımı kapattım. "Elbette." Omuz silkiyorum. Alay ediyor. "*Tabii*, öyle diyor. *Elbette*."

"Beni eve bıraktığın için teşekkürler."

Bakışlarındaki karanlık geri dönüyor ve ben yüzümü çevirene kadar bana bakıyor. "Burada evinde gibiydin." Çenesini evin olduğu yöne doğru kaldırıyor.

"Bir durumdan en iyi şekilde yararlandım." Ellerimi kucağıma koyup masaj yapıyorum.

"Manhattan'a dönmek için bu acele niye?" Konağı çeviriyor ve araba altımızda canlanıyor. "Necktie seni yarın alırdı."

"Kıavat mı?" Kaşlarım çatıldı. "Oh, Vincent. Lakap. Neden Lorenzo'ya Kırbaç diyorlar?"

Garaj yolundan geri geri geliyor ve ben onun profiline bakıyorum. Konuyu aniden değiştirmem kasıtlı değil, gerçek bir merak beni ele geçiriyor ve düşünmeden ona teslim oluyorum.

Leonardo'nun gözlerindeki uğursuz parıltı koltuğumda kaymama neden oluyor. "Lorenzo gençken kendisine karşı gelen insanları, özellikle de yüzlerini sakatlamayı alışkanlık haline getirmişti." Dramatik bir etki yaratmak için duraklıyor. "Kendi kemerleriyle."

Bir kaşımı kaldırdım.

"İster hain ister düşman olsun, tebaasını kendi kemerini çıkarmaya zorlar." Bu bilgiyi benimle paylaşmaktan büyük keyif alması beni hem şaşırtıyor hem de temkinli davranmama neden oluyor, kulaklarım Lorenzo'nun bana göstermeyi reddettiği parçalarını dikkatle dinliyor. "Sonra da öyle bir güçle yüzlerine vuruyor ki gözlerini kaybediyorlar."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu iğrenç."

Yüzünü eğiyor. "Midesi zayıf olanlar için değil." "Takma adın ne?"

"Sana söylemeyeceğim."

Sevdiğim taşra sokaklarından geçerken üzerime bir hüznün pelerini çöküyor, ama omuzlarımı yuvarlayarak bu pelerinin düşmesini istiyorum. "Şimdi bana söylemek zorundasın."

Homurdanıyor. "Hayır. Bilmiyorum."

Gözlerim açılıyor, heyecanım midemde fokurduyor ve içimdeki boşluğu uyuşturmak için yarım yamalak bir iş yapıyor. "Ezik olma. Anlat bana."

Başını sallıyor, sağ elinin parmaklarını direksiyona doğru uzatıyor ve sonra bir kez daha derinin üzerinde kıvrıyor. "Bu çok aptalca."

Gözlerimi kırpmadan bekliyorum. Bana doğru bakıyor ve gülüyor. "Yeteneğime özel bir şey olmalı, değil mi?"

"Yetenek mi?" İtiyorum.

"Bir bıçakla. *Ripper* ya da kulağa *biraz* havalı gelen bir şey olmalı."

Bana anlatmak istiyor çünkü ifadesini kabul etmemi arzuluyor.

Bana söylemek için can atıyor çünkü sadece yeterince zorlu olmadığı konusunda hemfikir olmamı *istemiyor*. Buna *ihtiyacı var*.

"Lütfen, Leonardo." Yalvarıyorum, ellerimi dua eder gibi birleştiriyorum ve o iç çekiyor.

"Romeo."

Dudağımı ısırdım.

"Ben bir aile patronuyum ve yeraltı dünyası beni babamın bana beş yaşındayken verdiği isimle tanıyor."

Dudaklarımdan küçük bir kıkırdama kaçıyor ve kaşlarını çatarak hızla başını çeviriyor.

Ağzımı sıkıca kapatıyorum. "Romeo." Dilimde test ediyorum, sonra bir kahkaha patlatıyorum.

"Evet, evet, gül bakalım," diye azarlıyor ama ancak bir saniye sonra onun kahkahası da benimkine katılıyor.

Arabasının hız göstergesi her saniye daha da yükselirken, trafiğin içinde ve dışında pratik bir kolaylıkla kıvrılıyor.

"Beğendim," diyorum ona. "Çok uygun. Romeo tutkulu ve... düşüncesiz. Belki de baban sana bu lakabı takarken böyle düşünmüştür."

"Çok tatlısın G, ama bunun daha çok yoluma çıkan her güzel kıza sonsuz aşkımı ilan etmemle ilgisi var."

"Duyduğum konuşma parçacıklarından anladığım kadarıyla, henüz büyümemişsin."

Leo önümüzü kesen birine korna çalıyor ve sarı ışıktaki yanından hızla geçerken ona saygısızlık ediyor. "Artık *kimseye* sonsuz aşkımı ilan etmiyorum. Yine de güzel kızlardan hoşlanıyorum." Bana sırıttırıyor, bembeyaz dişleri ortada, cazibesindeki yırtıcı hayvan arabasının küçük sınırları içinde biraz sarhoş edici.

"Romeo'yu Ripper'dan daha çok seviyorum. Böylesine iğrenç çağrışımları olan bir lakabın altından kalkamayacak kadar karizmatiksin."

Konuşmak için hamle yaptı ama sözünü kestim. "İğrenç olmadığını söylemiyorum. Bir bıçakla olan yeteneğinden bahsederken yaydığın saf neşe bilmem gereken kadar. Bu şekilde daha korkutucusun. Gerçekte saf günahken, tatlı bir şeyi ima eden bir sıfat."

Elini kalbine götürüp somurtuyor. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey."

Omzunu itiyorum. "Vincent'ı görmek için sabırsızlanıyorum." Konuyu değiştiriyorum, onun kaçamaklarını anlatmaya başlamasından korkuyorum ve kendimi bu kabustan kurtarmak istiyorum.

"Neden sesiniz sözlerinizle çelişiyor?" "Ha?"

"Bir şey söylüyorsun ama sesindeki titreme bana başka bir şey söylüyor. Ona söylemedi, biliyor musun?"

Koltuğumda dönüyorum, kapıya yaslanıyorum ve onu samimiyetle izliyorum. "Kim ona ne söylemedi?"

"Lorenzo," diye cevap verdi. "Vincent'a yalan söylediğini söylemedi." Bu beni duraksattı. "Söylemedi mi?"

"Hayır." "şu anda Vincent için sen onun on yedi yaşındaki kız kardeşisin."

"Neden?" Ben soruyorum.

Gözlerini deviriyor. "Merak ediyorum." "Anlat bana."

"Bilmeniz gereken tek şey, şimdilik sırrınızın güvende olduğu."

Bunun neden içimde bir şeyleri rahatlattığını bilmiyorum. Aslında beni *daha da* germesi gerekirdi. Lorenzo'nun kafama asmak için başka bir sırrı var, ancak bu sefer, kendim ve varlığımı bilen tek aile üyesi arasında bıçak sırtında bir parantez var.

"Bütün gün evde tıklılı kalıp ne yapıyorsun?" Telefonu çalar ama kim olduğuna bile bakmadan susturur.

Omuz silkiyorum. "Televizyon izle. Uyu. Yemek ye. İnsanlarla uydurma tartışmalar yap." "Ne?"

"İnsanlarla tartışırken rol yapıyorum. Sen bunu yapmıyor musun?"

Frene basıyor ve ben de öne doğru savrulmamak için ön paneli tutuyorum.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor. "Kırmızı ışık ve hayır, tek başıma hayali tartışmalar yapmıyorum."

Reddetmek için bir el salladım. "Senin kaybın. Bu terapötik bir şey. Beni sinirlendiren şeyler hakkında düşünüyorum," diye açıklıyorum. "Ve ilgili kişiye bu konuda fikrimi söyleyebilirmişim gibi yapıyorum."

"Bana bir örnek verin."

Işık yeşile döner ve arabası ileri doğru uçarak saniyeler içinde istediği hıza ulaşır.

Düşünüyorum. "Carlo Ferrari," diyorum. "Hâlâ hayatta olsaydı ona söyleyeceklerimi tekrarlıyorum."

Gülümsüyor. "Bunu sevdim. Başka kim var?" "Bianca."

"Vincent'in karısı mı?"

Çekiniyor. "Hm."

Gülüştü dostça. Özgür ve rahat ve ona güvenebileceğime inanmamı sağlıyor. "Ne yaptı?"

"Kardeşimle geçirdiğim zamanı çaldı. O var, bu yüzden daha sık yalnız kalıyorum."

Sessizleşiyor ve ondan yayılan hüznü hissetmekten nefret ediyorum.

"Kardeşin," diyorum ruh halindeki değişikliği görmezden gelerek.

Neredeyse hemen kalkıyor. "*Lorenzo*?"

"Hm. O çok haklı. Ona bir pislik olduğunu söylediğimde hayali tartışmalar yapıyorum."

Bana yan gözle bakıyor. "Son zamanlarda bunu ona söylemek için çok zamanın oldu." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "İki gözümün de bende kalmasını istiyorum."

Kalın kahkahası arabanın içinde yuvarlanıyor ve gülümsememin büyümesine izin veriyorum.

"Sen küçük komik bir yalancısın, ama zamanını meşgul edecek başka bir şeye ihtiyacın var."

"Egzersiz içermeyen her türlü önerinizi dikkate almaya hazırım."

Dudakları büzülmüş, başını sallamadan önce sadece bir saniye düşünüyor. "Anladım. Bekle biraz."

Keskin bir dönüş yaparak ters yöne doğru ilerliyor. "Nereye gidiyoruz?"

Saniyeler sonra bir alışveriş merkezinin otoparkına girdi.

"Burada kalacağına güvenebilir miyim?" Park eder.

Emniyet kemerimi çıkarıyorum. "Neden gelemiyorum?" "Kesinlikle olmaz."

Gözlerimi deviriyorum.

"Neden?" "Aptalca sorular sorma."

"Aptalca soru diye bir şey yoktur."

Dudakları bükülür. "Tabii ki var. Az önce bir tane sordun. Yerinde kalacağına güvenebilir miyim?"

"Başka nereye gideceğim Romeo?"

"Birincisi, daha azı için adam öldürdüm. Saygısızlık etme." Eli kapı koluna gitti. "İkincisi, ben ciddiym G. Sakın kaçma."

"Nereye gideceğim?"

Arabadan iniyor ve eğilip gözlerimin içine bakıyor. "Hiçbir yere. Sana güveniyorum. Hayatıma değer

veriyorum. Hem de çok." "Dramatik davranıyorsun," diye bağıriyorum.

Kapıyı kapatıyor, renkli camların ardından bana bakıyor. "Olduğun yerde kal."

"Ben lanet olası bir köpek değilim," diye mırıldanıyorum ama o çoktan uzaklaşıyor.

Eşofman altı ve kapüşonlu bir tişörtle bile insanlar Leonardo'yu görmezden geliyor. Bunu tuhaf bulmamla aynı şekilde beni de eğlendiriyor. Leonardo, tanıdığım üç mafya babası arasında en cana yakın olanı. Rahat ve kolay bir havası var. Ama belki de onu yanlış insanlarla karşılaştırıyorum. Vincent ve Lorenzo'yu tanımıyor olsaydım, Leonardo'nun kişiliğindeki tehdidin nasıl caydırıcı olabileceğini görebilirdim. Gülümsemesi çoğu zaman biraz *tuhaf*. Neşeli, tabii ama kesinlikle tehlikeli ve *biraz* da psikopat. Arka arkaya dizilmiş Leonardo, etrafı bir pitbull ve bir Rottweiler ile çevrili bir Labrador'un enerjisini yayar. Ama tek başına, bu eğlenceli

enerji

Farklı bir şey, daha uğursuz bir şey ve bunun onun cazibesi olduğunu takdir ediyorum; en büyük varlığı ve en korkunç tehdidi. Tahmin edilemez biri.

Alışveriş merkezinin kapısında gözden kayboluyor ve ben başımı koltuk başlığına vuruyorum. Arabası kusursuz bir şekilde temiz. Ne bir toz zerresi ne de başka bir şey lekeli iç mekânı bozuyor. Kokluyorum. *Yepyeni* bir arabanın ağır kokusunu taşıyor ama bu sabah Palisades'e gelmeden önce satın almış olmasına şaşırmayacağım kadar tertemiz.

Telefonumdaki saate bakıyorum ve beni zaten olduğumdan daha fazla depresyona sokmak için fotoğraf uygulamasını açmadan önce onu cebime geri koyuyorum.

On dakika geçti, sonra yirmi. Arabanın içine bakıyorum, orta konsolu kontrol ediyorum ve boş olduğunu görüyorum. Torpido gözünü açıyorum ama bir silah görünce tekrar kapatıyorum. Kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum ve sonra tekrar açıyorum. Göze çarpmayan bir şekilde, siyah ve ürkütücü bir şekilde, lanet bir sokak haritası gibi *orada* duruyordu. Kaldırıyorum, kucağıma koyarken ağırlığına şaşıyorum. Dolu olup olmadığını bile bilmiyorum. Sapından tutup kaldırdığımda, arabanın önünde biri yürüyor, araca hayran hayran bakıyor. Panikliyorum, torpido gözüne geri itiyorum ve kapıyı çarpıyorum.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve dikkatimi elimdeki silahtan uzaklaştırmak için gösterge panelindeki rastgele düğmelere basıyor ve camımı en az on sekiz kez açıp kapatıyorum.

Otuz dakika geçti.

Arabanın kapısını açıp güneş ışığına çıkıyorum. Yüzümü gökyüzüne doğru eğerek güneşin üzerimde parlamasına izin veriyorum ve gülümsüyorum. Anahtarı içeride kilitlemekten ve bu Allah'ın belası otoparkta gereğinden fazla kalmaktan korktuğum için kapıyı açık tutmaya dikkat ediyorum.

Dikkatimi alışveriş merkezinin girişine veriyorum ve bir dakika sonra Leonardo dışarı çıkıyor, bir eli çantasında, diğerinde kahve.

Orospu çocuğu.

Gözlerimi kısıtım ve alçaktan eğildim, arka tarafa doğru koştum.

Ara

ba. Yoldan geçen biri bana dikkatle bakıyor ve ben de tek parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Onlar

Kaşlarını çattı, benden kaçmak için öncekinden biraz daha hızlı yürüdü.

Kulağımı arabanın yan tarafına çevirdiğimde, Leonardo'nun arabasına yaklaşırken küfrettiğini duyuyorum. "Gabriella?" diye sesleniyor, ses tonunda panik var. "Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. O *kaltak*."

Dudaklarımı ağzımın içine çekerek kahkahalarımı durduruyorum. "Gabriella!" diye bağılıyor.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve kamburumu çıkararak arabanın etrafında koşuyorum. "*Siktir. Siktir. Siktir. Siktir. Siktir. SİKTİR!*"

Şimdi Audi'nin kaputuna çömelmiş, olabildiğince sessizce yaklaşıyorum. İtalyanca bir şeyler mırıldanıyor.

"Yakaladım seni!" Onu belinden yakalayarak çığlık attım.

Elleri hâlâ alışverişle doluyken dönüyor, ayağı bileğimi yakalamak için tekmeliyor.

"Ow!" Bağııyorum.

"Kahretsin, özür dilerim. Sen iyi misin?"

Ben iyiyim ama onu kötü hissettirmek için acı dolu bir iniltiyle tek ayağımın üzerinde zıplıyorum. "Kahretsin, G. Bunu neden yaptın?"

Arabanın içine girdi ve

Ayaklarımın dibine çömelmeden önce kahve ve çantasını yere bırakıyor. Eli hafifçe ayak bileğime gidiyor ve kahkahalarım başlıyor.

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Ben iyiyim. Ayağa kalk."

Burun deliklerini açarak dik duruyor, üzerimde yükseliyor. "Sen iyi bir insan *değilsin*."

"Bu kadar uzun sürdüğü ve kendine sadece bir kahve ısmarladığın için haklısın."

Eliyle kapımı tutarak içeri girmemi işaret etti. "Elimde silah olmadığı için şanslısın. Ben önce ateş edip sonra kanıtları gömen bir adamım.

sonra."

Koltuğuma kaydım. "*Sorular sonra sorulur* ve silah taşımadığını biliyordum. Silahını torpido gözünde bırakmışsın."

Yakınına eğilir. "Açık konuşayım. Ben soru sormam. Harekete geçerim, yoluma devam ederim, yanlış kişiye bir kurşun deliği açıtıysam *vay* halime ve *burnumu* sokmam." Kapıyı çarparak kapatır.

Derin bir nefes alır ve kapısını açar.

"Arabayı daha bugün mü aldın diye merak ettiğim için karıştırıyordum. O kadar temiz ki. Yanında silah taşıdığını nereden bilebilirdim ki?"

İç geçiriyor, dudakları artık yüzünde görünmeyecek kadar inceliyor. "Aptalca bir soru daha. Ben neysem oyum. Tabii ki lanet olası bir silahım var. Kahveni iç ve çeneni kapa."

Kontağa basıyor ve araba agresif bir homurtuyla canlanıyor.

Kahve fincanına bakıyorum ve tekrar ona dönüyorum. "Karamel macchiato. Küfür olarak da okunabilir."

"Kahvemi nasıl içtiğimi nereden biliyorsun?" Fincanı elime alıyorum ve kapaktaki küçük delikten içime çekiyorum.

"Lorenzo'yu aradım."

Kardeşinin adı kalbimi sızlatıyor ama aldırmıyorum, kahveyi dudaklarıma götürüp içiyorum. "Teşekkür ederim."

Homurdanıyor.

"Başka ne aldın?"

Park alanından çıkıp, yayaların izlemek için başlarını çevirmesine neden olan tekerleklerinin gıcirtısıyla yola çıkıyor. "Hayal kırıklıklarınızı öldürmenin farklı bir yolu."

Aklımın gittiği yeri sevmiyorum ve çenemi boynuma dayadığımda Leonardo yüksek sesle gülüyor. "Sakin ol, G. Benim bile aşmadığım bazı çizgiler var." Kahvemi işaret ediyor. "Eğer ne demek istediğimi anladıysan."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

GABRIELLA

Leonardo bana bir oyun konsolu ve bir ton şiddet içeren şey aldı. Cehennem gibi bağımlılık yapan video oyunları.

"Bu da neydi böyle?" Kulaklığa doğru bağırıyorum.

"Sakin ol, G." Leonardo hat üzerinden gülüyor, kaptanı yanıma geliyor.

Kanepede ayakta duruyorum, kontrolör elimde ve kaygım tüm zamanların en yüksek seviyesinde. Kendimi zeki ve enerjik hissediyorum. Ama kokuyorum. Çünkü lanet olası sıcak suyum yok ve Vincent düzenli bakım yapan adamın gelip tamir etmesine izin vermiyor.

Leo'ya hayal kırıklığı içinde inleyerek, "Neredeyse beni o sahte etkisiz hale getiriyordu," diyorum.

"Eğer orada ölseydin, çaylaklar bölgesine geri dönecektin ve kendi itibarım için bir daha oynamana izin veremeyecektim."

"Bunu sen söylüyorsun," diye itiraz ediyorum. "Bir bot tarafından neredeyse elenen kişi." "G, gitmem gerek. İş."

Hat kesildi.

Kulaklığımı çıkardım ve oyunu kapattım. "Ezik."

Leonardo'nun beni eve bıraktığı günden beri arkadaşlığımız katlanarak büyüdü. Beni Lorenzo'nun çatı katına geri getirdi, oyun sistemini kurdu ve saatlerini bana ipleri öğretmek için harcadı. O geçti

Her oyunda bana nasıl öldüreceğimi ve hayatta kalacağımı gösterdi. Oyun oynarken atıp tutarken çok acemi olmadığımın emin olmak için bana oyun terminolojisini öğretti. Bunun benden çok kendi itibarı için olduğunu söyledi ama sanırım bana öğrettiği kelimeler ve tekniklerle diğer oyunculara sözlü tacizde bulunmamdan da keyif alıyor. Bu artık bir alışkanlık haline geldi. İşi olmadığı her gece, gizli bir savaş aracılığıyla bağlantı kuruyor ve sabahın erken saatlerine kadar gizli operasyonları tamamlamaya çalışıyoruz. Vincent'ın benimle değil de Bianca'yla birlikte olduğu gecelerde -ve Leonardo'nun başka bir kadınla meşgul olmadığı gecelerde- ziyarete gelir ve çatı katında oynarız. Arkadaşa en yakın olduğum kişi o ve ilk başta bana acıdığı için zaman ayırsa da, sanırım artık arkadaşlık duygusu karşılıklı. Leonardo yeraltı dünyasının gölgelerindeki hayatını seviyor, ama bedelinin çok ağır olduğu zamanlar oluyor ve günahlarını unutup başka biriymiş gibi davranmak istiyor. Ona hak veriyorum.

Uzaktan kumandayla televizyonu kapatıp telefonuma uzanıyorum ve saati tekrar kontrol ediyorum. Vincent'tan hâlâ haber yok.

Son iki gündür resepsiyonu bilmem kaçınıcı kez arıyorum. Lydia'nın beni karşılarkenki tereddütlü sesini duyuyorum. Kadının canına tak etmişti ve ben de bağırarak istiyordum. *Ben de, sürtük, ben de.*

"Lydia, seninle *tekrar* konuşmak çok güzel. Hâlâ sıcak suyum yok. Bay Ferrari'nin sana sorunu çözmesi için bir tesisatçı ayarlayacağını söylediğini biliyorum ama iki gündür duş alamıyorum. İki. Bütün. Gündür. Burası kokmaya başladı."

"Bayan Gabbi, hayal kırıklığınızı anlıyorum."

Homurdanıyorum. "Peki ya sen? Bu sabah duş aldın mı Lydia?" Cevap vermiyor.

"Resepsiyona hışımla girip önüme çıkan ilk zavallıya evlerini duş almak için kullanmama izin verip vermeyeceklerini sormama otuz saniye kaldı. Sizce *Bay Ferrari* bundan hoşlanır mı?"

Ona bu şekilde hitap etmek zorunda kalmam beni son derece rahatsız ediyor. Bina çalışanlarının benim hakkımda ne düşündüğünü Tanrı bilir. Vincent'ın kardeşim olduğunu söyleyemeden lanet olası *mafyanın* sahip olduğu bir çatı katında yaşıyorum. Aşağı inmek, Lydia'nın gözlerinin içine bakmak ve öyle görünse de Vincent'ın uygun gördüğü şekilde kullanmak için binada tuttuğu bir oyuncak olmadığımı onu inandırmak istiyorum.

"Lütfen bunu yapmayın." Lydia panik halindeki düşüncelerimi böldü. "Sizi temin ederim ki Bay Ferrari bugün birinin bakacağına dair bana söz verdi."

"Eğer onunla benden önce konuşursanız, lütfen ona gün bitmeden tamir edilmezse tehdit ettiğim gibi yapacağımı söyleyin. Biri bana merhamet edene kadar sakinlerinizi taciz edeceğim."

"Eve geldiğinde ona söyleyeceğimden emin olabilirsin." "Ve sonra onu öldüreceğim," diye ekliyorum.

Saatlerdir internette insanları vuruyorum. "Evet, Bayan Gabbi."

Tavana bağırarak telefonu kapattım.

Oturma odasını bütün gece yaptığım işten arta kalanlarla temizlemekle meşgulüm. Şeker paketleri ve boş kahve fincanları masayı ve yeri süslüyor. Çöpleri fincanlara doldurup mutfığa geçiyorum ve onları yüksek bir sesle lavaboya bırakıyorum.

Asansörün sesi geliyor ve gözlerim açılıyor. "Çok şükür," diye inleyerek apartmanın girişine doğru ilerliyorum. "Ciddiyim Vincent, düş almam lazım-" Ayaklarım aniden durdu. "Sen de kimsin lan?" Kaba bir şekilde soruyorum, baş döndürücü dozdaki korku ve şaşkınlık hareket kabiliyetimi ortadan kaldırıyor.

Dairemde duran kadın bana küçümseyerek bakıyor. Her kimse, çok çekici. Kalın kahverengi saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış, yüzünde makyaj yok, sadece dudaklarında nötr bir renk var. Onun

Cildi dolgun ve lekesizdir ve yüzünde geniş duran gözleri öfkeden neredeyse simsiyahtır.

"Sen de kimsin lan?" diye karşılık veriyor.

Tedirginlik tenimde geziniyor ve kalbimin göğüs kemiğimi nasıl titrettiğini gizlemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Önce sana sordum."

Konuşmuyor, bakışları vücudumun üzerinde geziniyor ve tekrar yüzüme dönüyor. Birkaç saniye önce bana doğru hançer gibi fırlayan gözleri kederle kırpışıyor ve gözyaşı olduğuna bahse girebileceğim bir nemle parladığına yemin edebilirim.

"Her kimsen," diye tekrar konuşuyorum, bu sefer daha nazikçe. "Burada olmamalısın."

Telefonum oturma odasında ve onu almak için odaya girsem fark eder mi diye merak ediyorum.

"Yapmamalı mıyım?" diye tükürüyor, sesi titriyor ve tehdidi çok daha az korkutucu hale getiriyor. "Kocam seni tutuyor."

Nefes borumda sıkışan nefes serbest kalıyor, omuzlarım rahatlayarak sarkıyor. "Sen Bianca'sın."

Adını duyunca rahatlamamın üzerimde parlayan düşmanlığı hafifleteceğini düşündüm ama onun yerine güldü, sesi tamamen rahatsız edici ve biraz da dengesizdi. "En azından seninle konuşuyor."

Daha iyisini bilmesem, kıskanç olduğunu söyledim. Öfkesi ve acısı arasında kalan küçük bedeni titriyor. Ona doğru ilerlemek ve kollarımı ona dolamak istiyorum ama içimden bir ses bunun kötü bir fikir olacağını söylüyor.

"Karısıyla aynı lanet binada *goomah*'ını tuttuğu için onu ve saygısızlığını sikeyim."

Kaşımı kaldırıyorum. "O kelimenin ne anlama geldiğini

bilmiyorum." Homurdanıyor. "Metres demek, Gabriella.

Onun yan parçası." Dudaklarım bükülüyor ve midem

bulanıyor.

"Oh, özür dilerim. Bu kelime sizin için yeterince lezzetli değil mi?"

Bu kaltak. Lanet olası kaltak. Önce aniden ortaya çıkıp Vincent'la geçirdiğim zamanı engelledi, şimdi de beni öz kardeşimi becermekle suçlama cüretini gösteriyor. "Hayır, öyle değil. Bu çok saldırgan."

"Bu çok saldırgan." O kadar yüksek sesle gülüyor ki bir adım geri çekiliyorum. "Bu saldırgan," diye bağıyor. "Kocamın reşit olmayan bir kızı fahişesi olarak tutması değil."

Bianca'nın öfkesine o kadar kapılmışım ki, Vincent'ın karısının yanında durana kadar yaklaştığını görmüyorum ya da duymuyorum. "Yeter artık."

Onun sesiyle sığıyor. Yumruğunu kaldırıp ateş püskürmek için dönüyor ama ona baktığı anda sözleri boğazında düğümleniyor. "Kanaman var."

Kırmızı lekeler ve sıçramalarla lekelenmiş beyaz gömleğine bakıyor. Sakin bir nefes alarak burun deliklerini genişletiyor ve öfkesi dalga dalga yayılıyor. "Benim kanım değil."

Bianca da ben de yüzümüzü buruşturuyoruz.

"Burada ne yapıyorsun Bianca?"

Beklediği şey bu değildi. Geriye doğru sendeledi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Gabriella." Vincent bana bakıyor, ama benim bakışlarım hâlâ karısının bedenine dolanmış ıstıraba takılı.

"Onunla benden önce konuşma." Onun görüş alanına girerek bana sırtını döndü. "Yalan söyledin. Aldattın. Bana yeterince saygısızlık ettin."

Yalan söylediniz. Hile yaptın.

Kocam reşit olmayan bir kızı fahişesi olarak tutuyor.

Kalbim onun için acıyor. O da benim gibi bu dünyadan bihaber. Benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok ve bu basit gerçek, düşündüğümünden daha fazla acı veriyor. Bu kadın kardeşime aşık. Onunla sonsuza dek birlikte olmak için hayatını feda edebilir. Gözlerindeki koruyucu parıltıdan anladığım kadarıyla o da aynı şekilde hissediyor. Ama aralarındaki bağlılık bu düzeyde olsa bile, benim varlığımı kabul etmek istemiyor.

Kardeşim karısına dönmeden önce gözlerinde bir özürle bana doğru bakıyor. "Benimle böyle bariz bir saygısızlıkla konuşulmasına izin vermeyeceğim," diye fısıldıyor. "Suçlamaların gülünç derecede yanlış. Dairemize geri dön ve beni bekle."

"Hayır."

şok içinde dudaklarımı birbirine kenetledim. Lanet olsun, Vincent'in ses tonundaki tehdidi *ben* bile dinlerdim.

Bir kaşını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Ben de öyle dedim." Öfkeyle çenesini kaldırıyor ve ben de tam o anda onu sevdiğime karar veriyorum. "Hayır."

"Gabriella, seninle sonra ilgileneceğim."

Hiçbir şey yapmadığımı iddia etmek istiyorum ama dilimi tutuyorum.

Bianca'nın elini tutarak onunkini geri çekmeye çalışıyor ama mücadelesi hiçbir işe yaramıyor. "Bırak beni. Her yerin kan içinde."

Uzun adımlarla onu asansöre sürüklüyor.

"Bırak beni, seni lanet olası pislik," diye bağıyor ve ben veda etmek için kardeşime bir el kaldırıyorum.

Asansör kapıları kapandığı anda ürkütücü bir sessizlik oluyor ve ben on dakika boyunca aynı noktaya bakıp şaşkınlık içinde kalıyorum.

Bu Bianca. Vincent'in karısı. Onu korumak için evlendiği kadın. Vincent bana evleneceğini söylerken o unutulmaz cümleyi kurduğunda Lorenzo'nun kahkaha atmasını şimdi anlıyorum.

Kardeşim karısına sırlıslıkla aşık. Anladım. Telefonumu aramaya gidiyorum.

GABRIELLA

Bianca'yla yeni tanıştım.

LEONARDO

Ha. O lanet bir spittfire. Tüm hikayeyi duyana kadar bekle. Tanıdığım başka biri gibi küçük bir yalancı.

GABRIELLA

Anlat.
Bana.

LEONARDO

Hayır. Vincent boynumu keser ve bu gece planlarım var.

GABRIELLA

Artık senden
hoşlanmıyorum.

LEONARDO

Her zaman çok kötü bir yalancıydın.

Gülümsüyorum, telefonumu kanepeye atıyorum.

Haftalardır Lorenzo'dan uzak durmayı başardım. Mesafesini korudu ve mesafesini korudu derken, yollarımızın kesişmediğinden emin oldu. Bir kere bile. Kırılsam mı, rahatlasam mı bilemiyorum. Büyük ihtimalle ikisinden de biraz. Cep telefonumdan numarasını silmek zorunda kaldım, hassas bir anda teslim olup gelip beni görmesi için yalvaracağımdan korktum. Geceleri yalnız kaldığımda ellerimi iç çamaşırlarımın içine sokup eskiden beni nasıl ağlattığını düşünmekle yetiniyorum.

Birini hala hayattayken özlemek garip bir duygu. Annemi her gün özliyorum ama bu anlaşılabilir bir şey. Lorenzo'yu özlemek saçma geliyor. Etrafta olduğunu biliyorum. Güvende olduğunu biliyorum. Sadece benim yanımda değil. İkimiz de paylaştığımız şeyin kalıcı olmadığını biliyorduk. Biteceğini biliyorduk ama bunun farkına varmak beni daha çok incitiyor.

Asansörün zili çalıyor ve Vincent'ın içeri girdiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Yeni temizlenmiş ve kan lekesi olmayan giysiler giymişti.

"Karından hoşlandım."

Gülümsüyor. "Ben de ondan hoşlanıyorum." Yaklaşıyor ve alnıma iffetli bir öpücük bırakıyor. "Senin varlığını ondan bilerek saklamadım. Sadece ona nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Hey, Bianca, bugün Salı ve kız kardeşimle akşam yemeği planımız var. Gelmelisin, seninle tanışmayı çok ister. Ya da onun gibi bir şey."

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Artık seni biliyor."

"Leonardo bana Bianca hikayesinde daha fazlası olduğunu ve bunu sana sormam gerektiğini söyledi."

Başını sallayarak iç geçirir. "Leonardo tam bir bok karıştırıcı ve kendi işine bakmalı."

Omuz silkiyorum. "O benim arkadaşım. Bu onun işi." "Yakınlaştınız mı?" diye soruyor.

"Video oyunları oynuyoruz."

"Onun yanında rahat olman hoşuma gidiyor." "Peki bana söyleyecek misin?"

"Sana ne söyleyeyim?"

Ellerim kalçalarımı buluyor.

"Eğer yaparsam benden pek hoşlanmayabilirsin." Elleri pantolonunun ceplerine kayıyor.

Bir şey demiyorum. İddiasına itiraz edemem, o zaman neden deneyeyim?

"Kardeşimiz Roberto... Bianca'nın kız kardeşi Caterina ile *nişanlıydı*."

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Bir görücü usulü evlilik daha, ne kadar da güzel arkaik."

Dönüyor ve uzaklaşıyor.

"Tamam, tamam." Peşinden koşuyorum. "Reklam sözlerimi kendime saklayacağım."

Geri dönüyor. "Tehlikeli olduğumu mu düşünüyorsun? Roberto... o..." Bir adım daha yaklaşmamı sağlayacak şekilde nefes veriyor. İlk başta gözlerindeki acının sebebinin Roberto'nun ölümü olduğunu düşünüyorum ama daha yakından baktığımda kaybından dolayı üzgün olmadığını görüyorum. Kardeşinin günahları ona yük oluyor ve Vincent'ın onu bu kadar kötü görmesi için bir adamın ne yapabileceğini merak ediyorum. "O çürümüş biriydi, Gabriella. Onunla hiç tanışmadığın için çok mutluyum."

Ben de onunla tanışmadığıma memnunum.

"Bianca kız kardeşini kurtarmaya çalıştı ve aynı zamanda aile onu... saflarımızdan ve hayatlarımızdan çıkarmak istiyordu."

"Aile mi?"

"Ben, Lorenzo ve Leonardo."

"Onu sen öldürttün."

Omuz silkiyor. "İşin iç yüzünü bilmene gerek yok. Tek bilmen gereken Bianca'nın hayatını tehlikeye attığı. Ondan zaten etkilenmişim. Sadakati ve korkusuzluğu beni dize getirdi."

Vincent'ın herhangi biri için diz çöktüğünü düşünmek mantıksızdı. Ama sonra karısına nasıl baktığını gördüm. Gözlerindeki derin sevgi ve şefkatin hayal kırıklığını bastırdığını gördüm. O kadın için ölebilirdi ve aklımın doğrudan Lorenzo'ya gitmesinden ve onun da aynı acı içinde kaybolmasına neden bu kadar karşı çıkmasından nefret ediyorum.

"Bianca sıcak suyumuzu kullanabilmeniz için sizi evimize davet etmemi istedi. Sizininki tamir ettirme fırsatım olmadığı için üzgünüm. İşim çıktı."

"Kan."

Kurda benzeyen gözlerinde ölümcül bir pırıltı parlıyor. "Kan," diye onaylıyor.

"Eşyalarımı alayım."

Vincent asansörü çağırır. "Halletmem gereken bir şey var. İkinizin iyi anlaşacağınıza eminim."

Omuz silkiyorum. "Bana bir daha fahişe demediği sürece sorun yok."

Avucuyla ağzını kapatıyor. "Sana fahişe mi dedi?" "Evet dedi."

"Biraz sahiplenici."

"Birazcık mı?" Asansör kapıları Vincent'ın kahkahaları arasında kapanırken parmaklarımı birbirine kenetliyorum.

Dikkatli bir şekilde alt nezarethaneye girdim.

"Merhaba." Bianca kanepenin yanında garip bir şekilde duruyor, elini hızlıca sallayarak kaldırıyor.

Sırıtiyorum.

"Sana fahişede dediğim ve Vincent'ı becermekle suçladığım için gerçekten özür dilerim." Aşağılanmışlığı yanaklarını kıpkırmızı yapıyor ve neredeyse onun için üzüleceğim.

Homurdanıyorum. "İğrenç ötesiydi."

Alt dudağını kemiriyor. "Evet."

Bakışları beni geçip dairesinin girişine doğru bakıyor. "Vincent nerede?"

Bakışlarını takip ediyorum. "İlgilenmesi gereken bir şey olduğunu söyledi. Ama düşünüyorum kullanmamın senin için sorun olmadığını söyledi."

"Evet." Yanakları geriliyor, yüzünde geniş bir sırıtış beliriyor. "Beni takip edin."

Evinin düzenini bildiğim halde, bana misafir banyosunun yolunu gösterirken onu takip ediyorum. Daire, sadece birkaç ay önce burada olduğum zamankinden farklı görünüyor. Bianca mekânı daha ev gibi bir hale getirmiş görünüyor. Artık kopukluk ve boşluktan oluşan bir boşluk değil. Bianca'nın varlığı, ne kadar kısa sürmüş olursa olsun, Vincent için verimli olmuş.

Bianca'ya kardeşimin hayatındaki varlığından dolayı usulca kızdığım onca zaman boyunca, onun nasıl çalkantılı bir yolculuk geçirdiğini hiç düşünmemiştim. Kardeşimle evlendirildi, Roberto Ferrari'nin cinayetinde şüpheli kişi olarak yer aldıktan sonra saklanmak üzere gönderildi ve tamamen takıntılı olduğu kocasının bir ilişkisi olduğuna dair kalp kırıcı bir izlenime kapıldı. On sekiz yaşında olan bu kız, çoğu kişinin bir ömür boyu yaşayamayacağı kadar çok travma yaşamıştır.

"Şu anda hayatın karmakarışık olduğu için gerçekten üzgünüm" diyor, ses tonundaki içtenlik ona uzanıp sarılmak istememe neden oluyor.

"Sanırım seninkinden farklı değil," diye mırıldanıyorum, onun nezaket gösterisi karşısında gözyaşlarımı tutabilmek için büyük çaba sarf ediyorum. "Biriyle evlenmek zorunda bırakılmak

Bilmiyorum."

"İşe yaradı. Vincent'ı seviyorum."

"Bunu görebiliyorum. O da sana aynı derecede takıntılı görünüyor."

Yüzünde bir şeyler değişiyor. Güvenceye olan açlığı yersizdi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Seni güvensiz bir tip olarak görmemiştim. Kıskanç, elbette, güvensiz, o kadar da değil."

Onu utandırdım ve bunu saklamak için başını eğdi. "Vincent'ın kelimelerle arası pek iyi değildir," diye itiraf ediyor. "Ben sadece gördüğümü okuyabiliyorum ve bazen gerçekte olmayan bir şeyin var olduğuna kendimi inandırdığımdan endişeleniyorum."

Banyo kapısında bekliyor, ben de içeri girip eşyalarımı yere bırakıyorum. "İşte orada."

İleri adım atmak için hamle yapıyor ama sonra vazgeçip geri adım atıyor. "Sizi yalnız bırakayım."

Dušta *uzun* zaman geçiriyorum. Karo döşeli zemine oturuyorum ve suyun bir dikkat dağıtma yağmuru halinde vücudumun üzerinden akmasına izin veriyorum.

Bianca'nın bugün ortaya çıkması beni itiraf etmek istediğimden daha fazla sarstı. Vincent'tan ve aileden bana daha fazla özgürlük vermelerini talep etmeye o kadar kararlıydım ki, dışarıdan biri rahat bölgeme adım attığı anda çözülemez hale geldim. Bianca, tüm zarafetiyle, bana bir bakış attı ve bir fahişe olduğuma karar verdi. Annemin ve babamın patavatsızlıklarına dayanarak katlanmak zorunda kalacağım karşılama bu mu? Eğer durum buysa, belki de saklanmak o kadar da kötü bir fikir değildir.

Saçlarım yıkandı, vücudum temizlendi, misafirler için bırakılan kalın havlulardan biriyle cildimi kuruladım. Rahatça giyiniyorum ve yaşam alanına geri dönüyorum. "Sıcak su, asla onsuz kalmak istemediğim bir lüks. Şımartıldım ama neyse."

Bianca koltukta hiçbir şey yapmadan ayağa kalkıyor. "Öğle yemeği ister misin? Çok iyi bir aşçı değilimdir ama Heather, bizim-"

"Yağmur kontrolü mü?" Sözünü kestim, zoraki gülümsemesine hayal kırıklığı yerleşince hemen pişman oldum. "Sanırım eve gidip kendime biraz zaman ayıracağım. Saçımı en son ne zaman kurutup şekillendirdiğimi hatırlamıyorum."

"Tabii ki."

Asansöre doğru ilerledim ve çağrı düğmesine bastım.

"Gabriella?" Bianca sesleniyor ve ben arkamı dönüyorum. "Gerçekten çok üzgünüm. Kendi korkularım yüzünden sana korkunç şeyler söyledim ve gerçekten çok utanıyorum." Gözyaşlarının eşiğinde ve onları kendi gözlerimde hissetmekten nefret ediyorum. "Arkadaş olabileceğimizi umuyorum."

Sözleri içimde bir şeyleri çatlatıyor ve kalbim kabullenişle çarpıyor. Arkadaş. Beni *taniyan* gerçek bir arkadaş. Nereden geldiğimi ve neler yaşadığımı biliyor ve yine de arkadaşım olmak istiyor. "Affedildin. Sevdiğim adamın başka bir kadınla birlikte olduğunu görseydim ben de benzer bir tepki verirdim." Lorenzo'yu başka bir kadınla izlemek zorunda kaldığımı hayal ediyorum ve bu düşünce beni şaşırtıyor. Birincisi, böyle bir durumda kalbimin ne kadar kırılacağı, ikincisi ve daha da önemlisi, aşkı düşündüğümde aklıma gelen ilk kişinin Lorenzo olması. "Ben de arkadaş olmamızı istiyorum." Kafa karıştırıcı düşüncelerimden kendimi uzaklaştırdım. "Çok fazla arkadaşım yok."

"Ben de," diye sessizce itiraf ediyor ve o anda Bianca Ferrari ile çok iyi arkadaş olmamızı sağlamayı kendime görev edinmeye karar veriyorum. Bu yürek parçalayıcı sırrı itiraf ettiğinde sulu gözlerinde parlayan yalnızlık, sonsuza dek asla değişmeyeceğini kabul etmek zorunda kalacağımı düşündüğüm bir parçamda yankılanıyor.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

LORENZO

//

Karınızla anlaştınız mı?"

Daha birkaç gün önce Bianca'nın kulübümüze daldığı, Leonardo'nun *hayır* kelimesinden anlamayan bir adama işkence ederken içeri girdiği ve ardından fahişelerimizden birine saldırmaya başladığı durumdan bahsettiğimi biliyor. Eklemeliyim ki bu fahişe onun arkadaşlarından biriydi. Trixie Madden ile olan arkadaşlığının farkında olmadığımızı sanıyordu. Aptal kız, Vincent onunla evlenene kadar en büyük pazarlık kozumuzdu. Onun hakkında her şeyi biliyorduk. Ne yediğini, kiminle konuştuğunu, John'u ne sıklıkta kullandığını ve amına ağda yapıp yapmadığını. Sonra *benim* lanet kulübümdeki kadına saldırdı.

"Trixie beni becermeye çalıştı. Bianca'ya söylemek gibi bir hata yaptım."

Leonardo geciktiği için sinirlenerek saatime bakıyorum. Kargom onda ve ben sabırsızlanmaya başlıyorum.

"Erken gelmesini bekliyor olman geç kalacağı anlamına gelmez," diyor Vincent, sinirliliğimi okuyarak.

"Gerginim," diye cevap veriyorum. "Kan görmek istiyorum." Vincent gülümsüyor.

"Elinde kim var?"

Dizlerim zıplamaya başlıyor ve ayağa kalkıyorum, Vincent'ın bariz huzursuzluğum karşısında bana attığı meraklı bakıştan nefret ediyorum. Kıpırdanmıyorum. Sinirlenmiyorum ama son birkaç haftadır kendimi giderek daha az kendim gibi hissediyorum.

"Yakın zamandaki bir maçta büyük kaybeden bir salak. Dışarıdan biriydi. Kimin ona giriş izni verdiğini bilmiyorum. Her neyse, otoparkta müdavimlerimizden birini bekledi ve onu eve kadar takip etti. Pislik herif onu sırtından vurdu ve adam karısının önünde kan kaybından öldü."

Vincent tepki vermiyor.

"Karınızla olan ilişkiniz hakkındaki soruma cevap vermediniz."

Omuz silkiyor. "Elbette. Üstesinden geldim." Konuşma tarzında hafif bir şey var ve bu beni o kadar sinirlendiriyor ki kendimi kaybediyorum.

Ona doğru koşarak elimi boğazına doladım. "Karın çok saygısız. Sana saygı duyduğum için ona hoşgörü üstüne hoşgörü gösterildi." Tükürük ağzımdan uçup yüzüne çarpıyor. Hâlâ tepki vermiyor. "Buna bir daha katlanmayacağım. Karını tehdit edecek kadar aptal değilim," diye homurdanarak boynunu bırakıyorum. "Ama bir daha çizgiyi aşarsa, cezasını sen çekeceksin. Anlaşıldı mı?"

Kayıtsız kalıyor.

"Sana lanet bir soru sordum!"

En iyi arkadaşım ayağa kalkıyor, ceketinin kollarını yeniden ayarlıyor ve düğmesini yerine takıyor. "Sana hizmet ediyorum Caruso ve bunu onurlu bir şekilde yapıyorum. Dizlerimin üzerine çöker ve hak ettiğim cezayı alırım ama beni *tehdit* etmek için bir daha ellerini üzerime koyarsan, bir sorunumuz olur."

Aramızda bir şeyler değişti. Sadece aylar önce, aşılmaz bir bütündük. Şimdi Vincent'ın bakire geliniyle birlikte sular bulandı. Vincent'ın sadakati artık aileye, *bana* adanmış değil. Otoritemi sarısmaya çalışan güzel bir esmerin omuzlarında rahatça oturuyor.

Fokur fokur kaynıyorum. Öfkem cildimi kaşındırıyor.

Vincent bara doğru eğilip bir şişe votka ve iki shot bardağı çıkardı. Shotları doldurmadan önce bana doğru ilerliyor. Birini bana uzatıyor, diğerini alıyor.

"Bianca sana bir daha saygısızlık etmeyecek. Sana söz veriyorum. Şiddetle aşık ve bastırılmış çekim öfkesiyle ne yapacağını bilemiyor." *Kızgın çünkü sevişmek istiyor.* Onu sakinleştirmek için ihtiyaçlarına düzenli olarak hizmet ettiğini de eklemiyor ama Gülümseme yine de bunu gösteriyor.

"Bu sabah Gabriella'ya fahişe dedi."

Votkamı fondip yaptım ki en iyi arkadaşım kız kardeşinin adını duyunca irislerimin nasıl patladığını görmesin.

"Demek arkadaş canlısılar." Sırıtiyorum.

Bize bir tane daha dolduruyor. "Yarın bir alışveriş randevusu planlamışlar," dedi. "Andre de onlarla birlikte olacak. Gabriella'ya daha fazla özgürlük vermeye başlamalıyım. Kardeşinin oynadığı o lanet oyuna bağımlı olmaya başladı."

Elim shot bardağımın etrafında geriliyor. Haftalardır Gabriella Ferrari, *Smith* ya da hangi lanet isimle anılmak istiyorsa onunla ilgili her şeyden kaçınıyorum.

Vincent'in binasını ziyaret etmiyorum. Onunla ilgili her konuşmadan kendimi uzaklaştırıyorum, Vincent ya da Leonardo ondan bahsederse konuyu değiştiriyorum. Kendime bunun yüzde sıfır önemseme faktörüne sahip olduğum için olduğunu söylüyorum ama bunun kendimi koruma amaçlı olduğunu biliyorum.

"Ne oyunu?"

Elleriyle bir oyun kumandası tutuyormuş gibi yapıyor. "Takıntılılar. Her gece oyun oynuyorlar. Bağırıp çağırıyorlar."

Homurdanıyorum, bir votka daha içiyorum. "Bu beni düşündürdü."

Bekliyorum.

"Yakında on sekiz yaşına girecek."

Ya da yirmi, ama kim sayıyor ki?

"Ve?" Ne demek istediğini anlıyorum ama onu izlerken yüzümü boş tutuyorum.

"Eğer önemli biriyle, güçlü biriyle evliyse... böyle bir anlaşmadan yararlanabileceğimiz başka aileler, başka kurumlar var," diye açıklıyor, kanımın nasıl kaynadığından habersiz. "Koca Joey, kızın bir patronla evli olduğunu öğrenince ne yapacak? Topyekûn bir savaş mı başlatacak?"

Haksız değil. Ben de aynı şeyi düşündüm. Ailenin yarısını ya da daha fazlasını öldürmek bir yana, Gabriella ile evlenerek iktidara gelmek, ona en yüksek düzeyde güvenlik sağlayacak tek seçenek olarak aklıma geliyor.

Bir mal olarak nasıl kullanılacağımı, en yüksek teklifi verene ya da en büyük sallanan sikliye nasıl satılacağımı anlattı. Lorenzo Caruso beni istediği kişiye gönderecekti.

"Onu gönderecek misin?" Vincent sesimin sözlerime nasıl karıştığını fark etmiyor.

İç çekiyor. "İstemiyorum. Ama ne gibi seçeneklerimiz var?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, *bana* sormasını bekliyorum. Her şey apaçık ortada ama sormuyor. "Caruso," diyorum düşünmeden.

"Leonardo mu? Sence yapar mı? Başka seçeneği yok, değil mi? Onlar arkadaş. Sanırım bu konuyu onunla konuşabilirim."

Zihnim allak bullak oldu. Doğruca kardeşime atladı. Bana değil. Lanet olası *patron* değil, onun astı. Kardeşim zorlu biri tabii ama Caruso ismi *benim*.

Yine de Gabriella'nın bana *neden* daha uygun olduğunu itiraf etmeden bunu söyleyemem.

Çünkü gerçekte öyle değil.

Onunla evlenmeyeceğim çünkü evlenmeyeceğim, nokta. Vincent bunu biliyor, bu yüzden beni görmezden geldi, ama yine de ondan nefret ediyorum.

"Leonardo'yla konuşacak mısın?" dedi. "Ben de Gabriella'yla konuşacağım." "Bundan nefret edecek," diyorum ona.

"Mahkum olmaktan daha çok nefret ediyorum."

Onu inkar etmiyorum çünkü haklı olduğunu biliyorum. Sırf bu yüzden ona evimde lanet olası bir kaçış yolu inşa ettim. Hâlâ orada duruyor, benimle alay ediyor. Bana ondan çaldığım şeyleri, beni reddedecek kadar güçlü olmadığı için saklamama izin verdiği zayıflık anlarını hatırlatıyor.

Luce della mia vita.

Hayatımın ışığı.

Ev, birlikte yaşamaktan nefret ettiğim ama beni terk edeceğinden korktuğum anılarla dolup taşıyor. Gabriella'nın ruhunun parçalarını çaldım ama o benimkini *yok etti*.

"Bu orospu çocuğu!"

Leonardo'nun sesiyle ikimiz de döndük.

Terliyor ve kan kaybediyor, omzunda baygın bir ceset taşıyor. Tökezleyerek bize doğru geliyor ve cesedi büyük bir ustalıkla ayaklarımızın dibine, yere bırakıyor. Morarmış ve kanlar içindeki ceset sırt üstü yuvarlanmadan önce omzunun üzerine düşüyor.

"Onu canlı istedim," diye mırıldandım.

Ellerini kalçalarına götüren Leonardo'nun tüm vücudu nefesini toplamak için harcadığı çabayla sarsılıyor. "O yaşıyor, Lorenzo. Onu sana getirirken yaratıcı olmak zorundaydım. Dövüşmeyi seviyor."

Başımı eğip, açgözlülüğüyle işimin önemli bir parçasını çözebilecek adama bakıyorum. Hep aynı şey. Kumar oynamaya gücü yetmeyen adamlar en büyük bahisçilerdir. Kaybedecek en çok şeyleri vardır ama yine de her şeylerini ortaya koyarlar ve dizlerinin üzerine çöküp sadaka isterken merhamet için ağlarlar.

"O zaman onu çözelim. Bırakalım dövüşsün."

Leonardo'ya bakıyorum, o da önce Vincent'a sonra bana bakıyor. "Şaka yapıyor olmalısın. O zavallı kışını buraya daha yeni getirdim. Sen çöz onu."

Vincent gözlerini devirir. "Her zaman çok dramatiksindir." Vücudunun bir yerinden bir bıçak çıkarır ve onu tutan ipleri oyar.

Votka şişesini eline alan kardeşim ağır bir yudum alıyor ve alkolün boğazını yakmasına bağırıyor.

"Git arkada biraz kar bul Leonardo. Onu biraz daha hızlı uyandırırım. Sabırsızlanıyorum. Ayrıca üzerinde spor şortu var, o yüzden ofiste oynamam için bir kemer bul."

Leonardo bir dakika içinde dönüyor, masanın üzerine kalın bir deri kemer bırakıyor ve ayaklarımın dibindeki yarı baygın ve inleyen yumrunun üzerine eğiliyor. Yüzünü tokatlıyor. Küçük gümüş bir aleti adamın burnuna doğru kaldırarak başını geriye yatırıyor. "Kokla."

Burun deliğinde yabancı bir cismin gıdıklamasını hisseden adam söyleneni yapar.

Bekleyeceğiz.

"Ona biraz daha ver," dedim kardeşime.

Bir darbe daha ve adam kendine geliyor, Leonardo ayağa kalkmaya çalışırken onu kıcının üstüne itiyor.

"Ne oluyor lan?" Bir dövüşçü duruşu sergiliyor, bakışlarını üzerimde sabitlemeden önce sağa sola bakıyor.

"Kim olduğumu biliyor musun?" Başını sallıyor.

"Konuş."

"Caruso."

Çenemi eğiyorum. "Güzel. Böylece şu anda burada olmanın senin için neden iyi olmadığını açıklamak zorunda kalmayacağım."

Yutkunuyor. "Ben yapmadım."

Ona bir adım daha yaklaştım. "*Shhhhh*. Yalan söylememize gerek yok. Hepimiz gerçeği biliyoruz."

Çıkışa doğru bakıyor.

"Belki başarabilirsin," dedim ona. "Ne kadar? On iki ile on beş feet arasında mı? Ama gördüğün gibi, kardeşim" -Leonardo'yu gösteriyorum- "inatçıdır. Belki binanın dışında başarabilirsin, ama

"Bacağımda bir kurşun yarası var." Vincent onu dizinin arkasından vurur ve adam yüzüstü yere düşer, inleyerek ağlamaya başlar. "Ondan daha hızlı koşabileceğini sanmıyorum ve o zaten deli."

Leonardo bıçağını baldırına dayadığı kılıfından çıkardı ve bıçağın keskin ucu parmağının alt kısmına bastırarak sapını çevirdi.

"Şimdi burada durup sana bunu neden yaptığını sorabilirim ama doğrusu umurumda bile değil. Öleceksin ve ben özellikle acı hissediyorum, bu da kanının akması gerektiği anlamına geliyor."

"Hayır," diye ağlıyor haliya doğru. "Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim."

"Leonardo," diye sesleniyorum. "Bana bir iyilik yap ve dilini çıkar. Beni rahatsız etmeye başladı."

Kardeşim hevesle itaat ediyor, adamın yüzündeki mücadele eden kası keserken ellerine ve kıyafetlerine kan hücum ederken gülümsemesinde psikotik bir titreşim var.

Yüzü iğrenç vücut sıvısı ve içki lekeli halının içinde, vücudu acı içinde kıvranıyor. Başında durmak için hareket ediyorum. "Genelde bu bölümde bir erkeği diz çöktürürüm, böylece nasıl yalvaracağını öğrenir ama sen erkek değilsin, bir korkaksın. Bu yüzden seni bir sandalyeye oturtacağız." Leonardo ve Vincent işaret üzerine onu kaldırıp pelüş bir koltuğa oturturlar. Öne doğru düşer ve Leonardo, elinde bir ip parçası, onu sabitlemek için bağlar. "Bir diz kapağını kaybetmişsin. Dilini." Anlaşılmaz kelimeler homurdanıyor ama bu beni sinirlendirmeye devam ediyor. "Hadi üçlü yapalım, tamam mı? Konuşamadıktan ya da ayakta duramadıktan sonra bir ya da iki gözünü kaybetmenin ne önemi var?"

İnliyor.

Dediğim gibi, *korkak*.

Elimdeki kemeri avuçlarımın arasından geçirip omzumun üzerinden kaldırarak yüzüne kuvvetlice indiriyorum.

Gabriella'nın baltalı görüntüleri zihnimde uçuşuyor ve onu tekrar tekrar kırbaçlıyorum. Koyu renk saçları ağaç kabuğuyla karışmış, yanakları

Efor, soğuk ve heyecan. Meme uçlarıyla uyumlu renk tonları. Aletim sertleşiyor ve öfkeyle kükrüyorum. Yüzüme ve giysilerime ılık kan sızıyor ve ben hâlâ kemeri yırtılmış ve sızan deriye doğru savuruyorum. Sikimi içine gömmeyi ve kalçalarının beni daha fazla içine almak için kalkışını hissetmeyi hayal ediyorum ve sonra Leonardo'nun siki onun içindeyken kemeri bırakıyorum, ceketimin içinden silahımı çekiyorum ve önümdeki orospu çocuğunu beş kez vuruyorum.

"İşte eğlencemizin geri kalanı da gitti, seni bencil dangalak."

Silahımı kılıfına geri koyarak kardeşimi görmezden geliyorum. "Burayı temizlemesi için birini bul, sonra da ofise gel. Seninle konuşmam gereken bir şey var."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GABRIELLA

!!

"Kız kardeşin var mı?"

Bianca başını sallıyor, ayağını parlak kırmızı bir pompanın içine kaydırıyor. "Caterina, çok tatlı biri. Onu seveceksin. Benim de bir kardeşim var, Antonio."

Vincent, Bianca'nın alışverişe gitme isteğine boyun eğdi. Onu *nasıl* ikna ettiğini bilmek istemiyorum. Tek bildiğim, Manhattan'ın merkezinde baldızımla birlikte olduğum ve *neredeyse, neredeyse* bir hayatı ve arkadaşları olan ortalama bir kadın gibi hissettiğim.

"Kardeşlerin de senin Vincent ile evlendiğin gibi evlendirildi mi?"

Seçtiğim kelimeler karşısında kaşlarını çatıyor ama yorum yapmıyor. "Henüz değil. Ama yakında, en azından Caterina için. Şu anda sadece on altı yaşında, yakında on yedi olacak." Ayakkabısına hayranlıkla bakarak bacağını uzatıp kaldırıyor. "Vincent'la evlenmeden önce, Chicago'daki şirketle bir anlaşma yapıldı ve ben onların başındaki adama söz verdim. Salvatore Bianchi adında bir adam. Caterina artık benim yerimi alacak."

"Nefret etmiyor musun?" Yalvarıyorum. "En yüksek teklifi verene satılmanızı dikte eden bu sistemden."

Uzun bir nefes alıyor ve ayağındaki stiletto'yu çıkarıp vitrine geri koyuyor. "Çekincelerim vardı ve eşleşmelerim yapıldığında dehşete düştüm. Elbette" - omuz silkiyor - "modası geçmiş ve çoğu zaman felaket ve yalnızlıkla sonuçlanıyor. Ama evlilikler de öyle

insanlar onlarca yıl yatırım yapıyor. Etrafımızdaki bu insanlar" -kollarını uzatıyor

- "*Doğru* şekilde aşık olmuş ve hayatlarını birine adanmak için bir seçim yapmışlardır. Ama hayat yollarına çıkar ve aşk sandıkları şeyi raydan çıkarır. En azından bu şekilde, bir çeşit onur tarafından korunuyorum. Bana değer veriliyor ve şanslıyım. Vincent'ı seviyorum, onun da *beni* sevip sevmediği henüz belli değil ama bana çok değer verdiğini biliyorum. Benim için *savaşıyor*." Parmağındaki evlilik yüzüğünü çeviriyor. "*Beni koruyor*. Bana var olduğunu hiç hayal etmediğim bir yakınlık gösteriyor." Yanakları gölgeleniyor. "Mutluyum, peki burada durup sana nasıl keşke hiç olmasaydı diyebilirim?"

Onun mantığını daha fazla tartışmadan kabul ediyorum çünkü o haklı. Ona aşk getiren bir şeyi neden reddetsin ki? Her şeyin büyük planında, *nasıl* olduğunun bir önemi var mı? Yolculuk budur ve ne kadar tehlikeli olursa olsun odak noktası arayış değil varış noktası olmalıdır.

"Erkekler için de aynı şey geçerli mi?" Ona kafasını salladığı bir gladyatör sandaletini uzatarak soruyorum. "Kardeşine kiminle evleneceği söylenecek mi?"

Onaylarcasına mırıldanıyor. "Evet. Ailemiz böyle Gabriella. Sendikalar güvenlik ve refah getirmek için vardır."

"Leonardo ve Lorenzo'dan ne haber?" Yüzümü başka tarafa çevirip yakut renkli bir çizmeye bakıyormuş gibi yapıyorum. "Evlenecekler mi?"

Bianca kayıtsız bir ses çıkarıyor. "Leonardo kesinlikle. Lorenzo, sanmıyorum."

Evlenmeyeceğim, bu yüzden ikimizin de iyiliği için aşık olabileceğime dair önyargılı düşünceleri aklından çıkarmanı istiyorum. Aşk ve evlilik erkekleri zayıflatır.

"Neden?"

Omzunun üzerinden bakıyor ve şoförü Andre'nin dedikodusunu duymaması için yeterince uzakta durduğundan emin oluyor. Sesini alçaltıyor. "Lorenzo öne sürülen her evlilik teklifini reddetti.

Böyle bir birlikten elde edeceği güç, siyasi ya da parasal fırsat ne olursa olsun."

Durakladığı için onu sarsmak ve detaylandırmasını talep etmek istiyorum ama şiddete başvurmak zorunda kalmadan önce devam ediyor.

"Annesi öldürüldüğünde Lorenzo çok küçüktü," diyor bana. "*Vahşice*. Hikaye korkunç. Annesini öldüren adam onu Lorenzo'nun gözleri önünde vurmuş. O zaman sadece dokuz yaşındaydı, küçük bir çocuktu."

Nefes alışımı gizlemek için elimi ağzıma götürüyorum. Hikâyenin bu kısmı Bianca'nın da canını acıtıyor. Ayrıntıları hatırlayamayacak kadar küçük olabilirdi, ama sadece sözünü etmek bile yüzünün renginin acı içinde solmasına neden oluyor.

"O gün kırılmamış bir rekor kırdı. İlk cinayetini işleyen en genç aile üyesi. Aynı gün annesinin canını alan adamı sırtından vurdu."

"Tanrım." Dokuzda.

"Babası, dokuz yaşındaki oğlunun arkası dönükken birini vurmaya seçmesini sorun etti. Lorenzo'yu korkaklığıyla küçük düşürdüğü için herkesin önünde kırbaçladı."

Lorenzo'yu herkesin önünde kırbaçladı.

Lorenzo gençken, kendisine karşı gelen insanları, özellikle de yüzlerini sakatlamayı alışkanlık haline getirmişti.

Çocukken bunu yapmaktan korktuğu için cezalandırıldıktan sonra insanların gözlerinin içine bakmayı öğrendi. Lanet olsun. Safra boğazıma hücum ediyor ve geri yuttuğumda yanıyor.

"Açıkçası Lorenzo bu yüzden evlenmeyeceğini kimseye açıkça söylemedi. Ama annenin bu kadar zalimce ölmesini izlemek muhtemelen duygusal dengesini bozuyor."

Önünden geçtiğimiz ilk boş koltuğa oturuyorum, aklım başımdan gidiyor ve kalbim pelteye dönüyor. Bianca kıyafetlere bakmaya, onları seçmeye ve denemeye devam ediyor ama asla satın almıyor.

Sonunda, başını kapıya doğru eğerek bana işinin bittiğini söylüyor. Kolumu onunkine bağlayarak onunla birlikte mağazadan çıkıyorum. Bianca'nın az önce ayaklarımın dibine serdiği korku hikayesinden uzaklaşmak için, Vincent'ın parasını daha fazla harcamadığı için baldızımla alay ederek kendimi meşgul ediyorum.

"Öğle yemeği için hazır mısın?" diye sorarak konuyu değiştiriyor. "Açlıktan ölüyorum."

"Tommy Bahama?" Caddeye bakıyorum ve ilerideki birkaç vitrini işaret ediyorum.

Daha iki adım atmıştık ki bir kadın Bianca'nın adını söyleyerek doğrudan yolumuza çıktı.

Bir adım geri atıyor ve ben de onunla birlikte hareket ediyorum. "Beni rahat bırak."

Kadın gözleriyle saplantılı bir şekilde sokağı izliyor, kendisini bıçak sırtında tutan bir şeyi ya da *birini* arıyor. Bianca'nın adını söyleme şekli içimde bir endişe ateşi yaktı. Saçları dağınık, kıyafetleri bol, bir sonraki ilacını bekleyen bir keşe benziyor.

"Hadi gidelim." Bianca'nın elinden tutup onu sürüklüyorum. "Özür dilerim," diye ağlıyor kadın.

Bianca, "Yeterince iyi değil," diye cevap veriyor ve ben ona konuşmayı kesmesini, bu akli dengesi yerinde olmayan kadını görmezden gelmesini söylemek istiyorum. "Gitmelisin. Beni taciz ettiğini düşünürse seni öldürür."

Vincent'ı kastediyor.

"Bunda yanlış bir şey olduğunu düşünmüyor musun?" Bianca'yı tutuyor ve şok içimi parçalıyor.

Birkaç dakika önce tuvalete giden Andre'yi arıyorum. Bianca'nın kalkanı gözden kaybolduğu anda bu kadının ortaya çıkması korkunç bir tesadüf gibi görünüyor. Bu da bizi takip ettiği anlamına geliyor ve huzursuz ve tanıdık bir şey omurgamda kayıyor.

"Elbette var, ama bu konuda bir şey yapamam. Beni yalnız bırakın." Bianca kolunu geri çeker.

Kadın tekrar öne doğru adım attı ama ben onun yoluna çıktım. "Kız arkadaşım, onu duydun."

Gözleri bir tanıma titreşimiyle benimkilere takılıyor ve Bianca'yı taciz eden bu kadının neden bana fark edilebilir bir öfkeyle baktığını merak ederek öylece kalakalıyorum.

"Biz arkadaşız." Sonunda konuşuyor, gözlerini benden ayırmadan.

Bianca önümde durmak için hamle yapıyor ama faydası yok, ben ondan daha uzunum ve kadın dikkatinin dağılmasına aldırıyor.

"Öyle miyiz?" Bianca onun yüzüne ters ters bakar. "Çünkü kocamı becermek için bu kadar istekli olan, benim diyebileceğim bir arkadaş hayal edemiyorum."

Sonunda gözlerini benden kaçırdı. "Bana onun nasıl biri olduğunu sormuştun... Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum."

"Bunu sana o *benim* olmadan önce sormuştum," diye bağıyor Bianca.

"*Senin* mi?" Kadın gülüyor. "Vincent sana ait değil, Bianca. Eminim bunu biliyorsunuzdur? O bir suçlu."

"Anlamadığınız şeyler hakkında konuşmayın."

Havada bir şeyler değişti. Bu kadın Bianca'ya çaresizlik ve sıkıntıyla yaklaştı, ama çok iyi gören gözlerini kırıştırarak mantıksız bir öfke durumuna geçti. "Senin anlayabileceğinden çok daha fazlasını anlıyorum."

Birkaç dakika daha ileri geri bağıyorlar ama ben hepsini duymazdan geliyorum. Beynim fazla mesai yapıyor ve Bianca'nın sevgisini ve ilgisini kazanmak için çaresizce çabalayan bu kadını yerleştirmeye çalışarak anılar arasında koşturuyorum.

Bianca uzaklaşıp beni psikopat sarışınla yalnız bıraktığında gözümü kırıştırarak gerçekliğe geri dönüyorum. Bianca'yı takip etmeden önce ona son bir kez bakıyorum.

"Kimdi o?" Bianca'nın yanına koştum.

"Trixie. Arkadaşım olduğunu sanıyordum ama sonra kocamı becermeye çalıştı."

Kaşlarım saç çizgimin içinde kayboluyor ve sokağın karşısına bakıyorum. *Trixie* bize bakıyor, ya da daha çok *bana* bakıyor ve boynumdaki tüyler diken diken *oluyor*.

yükseliyor. Yumrukları sıkılı, çaresizlik onu ileri doğru bir adım atmaya zorluyor, ama Andre sokağın daha aşağısından bize doğru koşuyor ve o da bu hareketi yapmaktan vazgeçip topuğunun üzerinde dönerek diğer yönde kayboluyor. "Bayan Ferrari, iyi misiniz?"

Bianca hemen "Evet," diye yanıtlıyor.

"Tuvalete kaçtım ve arabaya ancak senin ondan uzaklaştığını görmek için dönebildim."

Bianca güven vermek için onun omzuna dokunur. "Andre, sorun yok. Sadece benimle konuşmaya çalıştı."

Onun sözlerine gülümsüyor ama kaşları yine de birbirine çarpıyor. "Bay Ferrari'yi aramalıyım."

"Lütfen yapma." Bianca gözyaşlarının eşiğinde görünüyor ve ben de kolumu ona doluyorum. "Gabriella ve ben harika vakit geçiriyoruz ve ayrılmaya hazır değiliz."

"Onu aramam gerekiyor. Ama sen yemeğe başlayana kadar bekleyeceğim," diye kabul ediyor.

Konuşmadan önce yerimize oturana kadar bekledim. "Gerçekten tanıdık geliyordu."

"Kim? Şef garson mu?"

"Trixie," diye
düzeltiyorum.

Bianca bu düşünceyle ilgilenmiyor gibi
görünüyor. "Televizyona çıktı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ben karides salatası alacağım."

"Bana ton balıklı kase," diye cevap veriyorum. "Martini sipariş etmek için çok genç olmamız çok kötü."

"Vincent, Trixie'nin sokakta bana saldırmasıyla yeterince cani olacak."

Gülüyorum. "Belki neden bir içkiye ihtiyacın olduğunu anlar."

Siparişimizi verdikten sonra Bianca bana sekiz milyon soru sorma oyununa geri döndü.

"Annen öleli ne kadar oldu?" "Vay canına. Çok hızlı oldu."
Öksürüyorum. "Özür dilerim. Affet beni."

"Sorun değil." Garsonun az önce önüme koyduğu bir bardak suyu alıyorum. "Yaklaşık altı ay önce."

"*Gabriella*."

Sulu bir gülümsemeye dönüşmelerini engellemek için dudaklarımı ısırıyorum. "Evet, hala oldukça çiğ."

Hayat ve aileyi nasıl öğrendiğim hakkında hikayelerimizi paylaşıyoruz. Ona hikayemin ana hatlarını anlattım, daha fazla dalmaya hazır değildim.

"Ne kadar tatlı, değil mi?" Vincent selamlamak için omzuma dokunuyor ve **e ğ i l i p** karısını öpüyor. "Trixie'den iz yok."

"Şanslı olduğumu tahmin ediyorum."

Vincent Bianca'nın yemeğini karıştırırken Bianca da onu izliyor. "Trixie'nin motivasyonu konusunda endişeliyim," diye paylaşıyor sonunda. "Ne demek istiyorsun?" Bianca sorar.

Yemeğini çiğniyor. "Beşinci Cadde'de alışveriş yaptığını nereden biliyordu?"

Bianca "Tasadüf," diyor ve ben de onun anlayışlı olduğunu umuyorum çünkü o kadar saf olamaz.

Vincent bir içki ısmarlıyor ve alışveriş randevumuza engel olan kadın hakkında konuşmaya devam ediyor. Drama hakkında konuş. Keşfe çıktığımız ilk gün ve cadının teki ağarmış saçları ve berbat dudak kalemiyle her şeyi mahvediyor.

"Size zarar vermek istemediğinden emin olana kadar, şimdilik üzerinize güvenlik yerleştiriyorum."

Bir tartışma başlar. Sonra öpüşmeye başlarlar ve durmazlar.

"Tamam. Bu kadar yeter. Bu kadar yeter. Aile üyeleri aynı masada oturuyor."

Vincent bana öldürücü bir bakış fırlattı. "Toplum içindeyken aile hakkında konuşurken ses tonunu alçalt. Kulaklar her yerde."

Gözlerimi deviriyorum.

"Enzo ve ben konuşuyorduk," diye mırıldanıyor, gözlerini kaçırarak. "Oh."

"Aileye senden bahsettiğimizde benim korumam yeterli olmayacak." Ses tonundaki bir şey vücudumun kendi içine kıvrılmasına neden oluyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Birkaç ay içinde on sekiz yaşına basacaksın."

Midem çalkalanıyor ve az önce yediğim ton balığı masanın üzerine kusma isteği uyandırıyor. "Ve?"

"Vincent," diye uyarıyor karısı.

Ama adam onu görmezden geliyor. "Evlenmek için sana ihtiyacım olacak."

Bunun olacağını biliyordum ama kelimeleri yüksek sesle duymak boğazımı tamamen kapattı. "Ne?"

"Bunu etrafta daha az insan olduğunda konuşuruz."

"Bunu şimdi konuşacağız," diye karşılık veriyorum. "Bu konuyu açan sensin. Alkol siparişi verecek yaşta olmadığım halde nasıl olur da hayatımı çağdışı bir kuruma devredecek kadar büyük olabilirim?"

"Sesini alçalt."

"Ben lanet bir eşya değilim. Tanımadığı bir adamla evlenmeyi kabul eden akılsız bir oyuncak bebek olmayacağım."

Bianca keskin bir nefes çekiyor ve utanç göğsümün derinliklerine vuruyor. "Özür dilerim."

"Bunu sonra konuşuruz," diye tekrarlar.

"Kim?" Ben soruyorum. "Hangi yaşlı sapıkla evlenmem gerekiyor?"

Koltuğuna geri oturan Vincent gömleğinin manşetlerini çekiştiriyor. "Enzo Leo'yu önerdi."

Bıçaklandım. Birden çok kez. Tam kalbimden. "Lorenzo kardeşini mi önerdi?" Boğazımdaki hıçkırığın kaçmasını engellemek için dişlerimin arasından konuşuyorum.

Vincent, "Tam ona göre," diye teşvik ediyor ve ben bardağımı kafasına fırlatmak istiyorum. "O komutanın ikinci adamı, Gabriella. Patrona bağlı olsaydın akli başında hiç kimse senin varlığınla ilgili bir sorun çıkarmazdı."

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama yine de soruyu soruyorum. "O zaman neden Lorenzo değil?"

Kardeşim kaşlarını çattı. "Onun için çok gençsin."

Öfkeli bir kahkaha atarak sandalyeme geri çöküyorum. "O senden daha genç. Bianca ile aynı yaştayım."

Ya da daha yaşlı, ama patronunuz size bu küçük bilgiyi söylemedi.

"Bianca'yla benim ilişkim seni ilgilendirmez. Leo ile evleneceksin."

Görüşüm bulanıklaşıyor ve ağlamak üzere olduğum için nefret ediyorum. Nefesimin kesilmesinden nefret ediyorum ve bana "*hayatımın ışığı*" diyen bir adamın küçük kardeşiyle evlenmem gerektiğine karar vermesinden nefret ediyorum. "Leo'yu istemiyorum."

"Başından beri kardeşini istemiyordum." Masanın üzerinden eğilip Bianca'nın suratına bir tokat atmak istiyorum. "Ama şimdi onu seviyorum. Eğer kendini ona açarsan-"

"Kendimi asla Leo'ya açmayacağım," diye homurdandım. "Lorenzo Caruso ve fikirlerinin canı cehenneme."

"Büyüleyici," diye mırıldanıyor Lorenzo.

Yakınımda olacağını, gizleneceğini ve kırılmamı izleyeceğini bilmeliydim. Yerine oturdu ve dünyamı paramparça ettikten sonra dikkatini Vincent'a çevirdi. "Fahişenin yerini tespit ettik mi?"

"Görünüşe göre, tam burada." Beni görmezden gelmesine izin vermeyerek göğsüme vuruyorum. "İlk istekli bekara satıldı."

Pislik herif sırtıyor. "Leonardo'ya pek istekli diyemem." "O zaman ikimiz varız." Yakınına eğildim, cehennem gibi okumasını umarak Gözlerimde ondan duyduğum tiksinti.

"Leonardo kadınlar arasında popülerdir. Sizi memnun edecektir."

Gözlerim o kadar kısılıyor ki neredeyse kapanacaklar. "Kardeşinin beni becermesini mi düşünüyorsun?" Yakınına eğildim, umarım

Tam da bunu yaptığı zamanları hatırlayarak. "Onun beni boşaltmasını mı düşünüyorsun?" Fısıldıyorum.

Sakın gelmeye cüret etme Gabbi. İznimi bekle.

Onun da duyduğunu biliyorum. Amımın girişine ilk kez girerken dudaklarıma fısıldadığı kabaca söylenmiş talep. Hıçkırıklarımı, yalvarışlarımı ve gözyaşlarımı yalayarak uzaklaştırırken inleyerek verdiğim zevki duyuyor.

Yüzü buruşuyor; Leonardo'nun bana dokunması fikrinden en az benim kadar, hatta benden *daha fazla* nefret ettiğini söyleyen bir bakışta özlem ve şehvet öfkeyle çarpışıyor.

Gürültülü bir patlama dikkatimi çekiyor ve masaya yumruğunu vuran Vincent bana onaylamaz bir tavırla hırlıyor. Bir saniye daha beklemedim. Çantamı aldım ve aklımda cinayetle restorandan fırladım.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

LORENZO

*Kardeşinin beni becermesini mi düşünüyorsun? Düşünüyor musun?
Beni boşaltması hakkında?*

"Bunu iyi karşılamasını beklemiyordun, değil mi?"

Başparmağımı göz kapaklarıma bastırarak başımı sallıyorum. Zihnim bir labirent gibi, milyonlarca farklı yöne dağılmış durumda, gerçekten dikkatimi gerektiren daha acil konular hariç. Onun yerine Gabriella'nın sözleri tekrar tekrar çalıyor. Kardeşimin onu becermesiyle ilgili bana sapladığı iğneleyici iğneler.

Terk edenin kendisi olduğunu unuttu mu? Kafasını karıştıran *bir* şey söyledim ve o da yeterince hızlı kaçamadı. Bir tutku anında sarf edilen basit bir cümlenin onu anılar ve pişmanlıklarla dolduracağını nereden bilebilirdim ki?

Haftalardır ondan ustalıkla kaçıyordum. Aradaki mesafe özlemimi azaltmıyordu. Aksine daha da kötüleştirdi. Uyanık olduğum her an, düşüncelerimi o tüketiyordu. Gabriella Ferrari tarafından sıkıştırılmadan tek bir işi bile tamamlayamıyordum. Hatta bugün o restorana girmeden önce kendimi soğukkanlılığımı toplarken buldum. Onu görmeye hazırlanmak için derin nefesler alıyor ve omuzlarımı dikleştiriyordum. Vücudum yüksek alarmdaydı ve gözlerim onu gördüğünde fark edebildiğim tek duygu şu olduğunda kendimden biraz daha nefret ettim

rahatlamıştı. *Rahatlama*. Sıkıntım azaldı ve onun varlığı sayesinde kendimi daha kendim gibi hissettim. Bu da ne demek oluyor? Birkaç lanet orgazm ve şimdi tüm varlığım hayatın sadece o yanımdayken anlamlı olduğuna karar verdi. Voodoo amcığından bahsediyorum. Gabriella Ferrari beni inanmayı reddettiğim bir cehenneme hapsetti.

O kadar güzel görünüyordu ki. Keskin hançerler gibi hakaretler savururken, onun reddini dudaklarımda tatmak istedim. Öfkesini büküp şehvete dönüştürmek istedim. Nefret ve özlemin güçlü kokteylinin dudaklarımda patlamasını ve tekrar odaklanmama yardımcı olmasını istedim.

Benim iğrenç küçük dişi aslanım da beni nereden keseceğini biliyordu. Vincent onunla Leonardo'nun birlikteliğini gündeme getirdiği andan itibaren, Vincent'ın onu becerdiği görüntüsünü aklımdan çıkaramadım. Sert bir şekilde uyandım ve yumruğumu becerme isteğine teslim oldum. Bana yedirdiği nefes nefese yalvarışları ve şok olmuş zevk soluklarını hatırlıyorum. Uyarılmasının ve doruğa ulaşmasının tadını dilimde hissediyorum. Amcığının parmaklarım ve sikim üzerindeki rahat hissini uyandırıyorum ve *tam* üflemek üzereyken Leonardo'nun adını inliyor ve bana ihanet ettikleri için ikisini de bıçaklayarak öldürmek istiyorum.

"Vincent sana Bianca'yla aldıkları o lanet köpeğin fotoğrafını mı gönderdi? O da ne öyle?"

Ellerimi yüzümden çekerek kardeşime doğru kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

Telefonunu bana doğru çeviriyor ve bir fotoğraf gösteriyor. "Bu. Bunun bir köpek olması gerekiyordu ve Panda ismini vermesine izin verdi."

"Az önce size Gabriella'nın bir restorandan hışımla çıktığını ve hepimizi lanetlediğini söyledim. Evlenmeyi reddedecek. Başka ne seçeneğim var? Herkesi öldürmek mi?"

Leonardo telefonunu tekrar cebine sokar. "Onunla konuşacağım. Kendine gelecektir."

Gel.

Ulaştığım ilk şeyi ona fırlattım.

"Az önce beni mektup açacağıyla bıçaklamaya mı çalıştın?" "Onu sana fırlattım. Seni bıçaklamak isteseydim, ölmüş olurdun."

Kâğıt bıçağı eline alıyor, parmak eklemlerinin üzerinde defalarca döndürüyor. "Kahrolası Cheerios'una kim sıçtı? Haftalardır huysuz bir pislik gibi davranıyorsun."

Telefonum çaldığında ona cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuluyorum. "Vin," diye selamlıyorum.

"Enzo," diye tükürüyor hatta. "Trixie az önce Gabriella'nın dairesine girdi."

Ayağa kalktım. "Evde misin?"

"Hayır. Evde değilim. Olsaydım, ciddi bir baş ağrısı olan çalışan bir kızımız olduğunu söylemek için arardım. Yola çıkıyorum. Seninle orada buluşuruz."

Anahtarlarımı çoktan almıştım ve Leonardo'yu peşime takmış kapıdan çıkıyordum. "Ne oluyor lan?"

"Bianca'nın geçen hafta saldırdığı fahişe az önce çatı katına girdi."

"Penthouse?" Lamborghini'nin yolcu koltuğuna kaydı.

"Gabriella'nın dairesi, seni lanet olası aptal."

"Oha!" diye bağırıyor. "Hakaret etmeyi bırak. Neden G'yi ziyaret etsin ki?"

Bazen kardeşimi vurmak istiyorum. Onu seviyorum. Onun için ölürüm. Ama bazen, lanet beynini kullanmadığında, bana verdiği baş ağrısını hafifletmek için onu gözlerinin ortasından vurmak istiyorum.

"Bilmiyorum Leonardo," diye ısırđım. "Bu kadar iyi arkadaş olduğunuza göre belki sen bana söyleyebilirsin."

Koltuğunda kayıyor. "Neden dışarı çıkıp bana sormuyorsun?"

"Sana ne sorayım?" Öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir halde trafikte dolaşırken görüşümü bulanıklaştırıyor ve şu anda benimle birlikte yolda olacak kadar aptal olan herkes için kornaya basıyorum.

"Eğer aşık olduğun kızı beceriyorsam."

Parmak eklemlerim direksiyon simidinde beyazlaşıyor ve gaza basıp kırmızı ışıktaki geçerek diğer arabaların savrulmasına neden oluyorum. "Siktir git."

"Değilim ve istemiyorum da. Ama beni onunla evlenmeye zorlarsan ve o da çocuk isterse..."

"Bir saniyeliğine çeneni kapatabilir misin? Bir saniye. Lanet olası. Saniye!" Direksiyonu yumruklayarak böğürdüm. "Sikini nereye soktuğun beni hiç ilgilendirmiyor. Onu kovduğumuz anda öldürmemiz gereken serseri bir orospumuz var. Bianca'yı taciz ediyordu ve şimdi de Gabriella'nın dairesinde. Doğru olmayan bir şeyler var."

Gabriella'nın binasının önünde durup kapımı açıyorum. Kapıcının yanından hışımla geçerken "Arabama dokunan ölür," diyorum.

Asansör çok uzun sürüyor ve çatı katı düğmesine tekrar tekrar basıyorum.

Leonardo tüm bu süre boyunca sessiz kalır.

Kapılar açılıyor ve uzun zamandır uğraşmak zorunda kalmadığım bir manzarayla karşılaşıyoruz. Yerde ölü bir adam var, Bianca cansız bedeninin başında hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, Vincent kalbine silah doğrultuyor ve Gabriella gözle görülür bir şekilde yok.

"Sadece biz. Ne oldu lan? Gabbi nerede?"

Vincent ve Bianca beni görmezden gelerek ölü adam hakkında konuşuyorlar, ben de yaklaşıyorum. "Gabbi nerede?"

Yine de herkes beni görmezden geliyor. Vincent'in yatıştırıcı sesi ve Bianca'nın aralıksız hıçkırıkları kara tahtaya çakılmış çivi gibi, boynumu kırıyorum. "Şoförünüzün yasını başka zaman tutabilirsiniz. Biri şu lanet soruma cevap versin," diye bağıyorum. "Gabbi nerede?"

Odada bir boğuşma izi var mı diye bakıyorum ama ölü şoför dışında hiçbir şey yanlış görünmüyor.

"Andre."

"Ne?" Dikkatimi Bianca'ya çeviriyorum.

"Onun adı *Andre*," diyor ve ona *Andre* ile aynı sonu teklif etmemek için kendimi zor tutuyorum.

Vincent sonunda konuşarak onun hayatını kurtarır. "Trixie ve Gabriella birinci kattaki acil çıkıştan çıktılar. Resepsiyondaki görevliye göre Gabriella'da gözle görülür bir yaralanma yok."

"Bir fahişe kız kardeşinden ne ister ki?" Vincent omuz silkiyor. Omuz silkiyor.

"Krista Delaney kim?" Leonardo mutfaktan bağıırıyor.

Odadaki hiç kimseden yanıt alamayınca, bize doğru geri dönmeden önce dikkatini yaptığını fark etmediğim telefon görüşmesine veriyor. "FBI'daki bağlantı Gabriella'nın Rita'nın ölümüne kadar annesiyle birlikte Witsec'te olduğunu söylüyor."

"Rita federallerle mi konuşuyordu?" Ben soruyorum. Bu hiç mantıklı değil. "Bağlantılarımız bunu nasıl gözden kaçırdı?"

"Muhtemelen. Adamım araştırıyor. Muhtemelen bizimkilerin erişemediği, bilinmesi gereken bir şey."

"Leo, bana bir iyilik yap ve Panda'yı daireme götür," diyor Vincent.

"Lanet bir kucak köpeği gibi mi görünüyorum?"

"Al şu lanet köpeği," diye çıkışıyorum, dikkatimizin Bianca ve lanet köpeğinde değil Gabriella'da olmasını istiyorum.

Leonardo odadan çıktığında Bianca nihayet bir nebze olsun mantıklı konuşarak, "Gabbi onu tanıdı," dedi.

"Ha?"

"Gabbi," diye açıklıyor. "Trixie sokakta bana yaklaştığında onu bir yerden tanıdığını söyledi. Ama ne olduğunu çıkaramadı."

"Öğle yemeğinde bahsetti," diye yineliyor Vincent.

"Trixie de ona tuhaf tuhaf baktı. Rahat olduğundan birkaç saniye daha uzun süre baktı. O anda hiçbir şey düşünmedim. Öyle olduğunu varsaydım.

Çünkü Gabbi onun yüzüne vurdu. Ama Şimdi düşünüyorum da, daha derin bir Şeyler varmıŐ ."

"Arkadaşı olduklarını mı düşünüyorsun?" Bu saçmalık hiç mantıklı değil. BaŐ m ağrıyor.

Bianca başını sallar. "Hayır."

"Ne o zaman?"

"Bilmiyorum lan. Sadece g zlemlediklerimi söylüyorum," diye tersliyor beni ve hakkını vermeliyim; küçücük bir Şey için, ben sıkı bir kontrol teline asılı dururken bana böyle karşı koyacak kadar elik gibi taŐ akları var.

Leonardo'nun federallerdeki bağlantısından gelen bir baŐ ka telefon, küçük sarıŐ n fahiŐ emizin aslında mafya için yanıp tutuŐ an bir FBI ajanı olduğunu bildirir. Seçtiği stratejinin taciz olduğu ortaya çıktı ve Rita'yı ailesine karşı kullanmak için elinden geleni yapıyordu. Sanırım benim *Zia*'m sonuna kadar sadık kaldı. Onlara hiçbir Şey vermedi, belki kendisini ve Gabriella'yı korumak için bazı asgari Şeyler verdi, ama hepsi bu.

Bu Krista s rt ğ n n -ya da Trixie, artık her neyse- Gabbi'yi tanıdığını ve kimliğinin açığa çıktığını anladığını varsayabilirim. Sadece haydut değil, aynı zamanda hasar kontrolünde ve kızımı teminat olarak aldı.

Onun bağırsaklarını deŐ eėim.

Vincent'in küçümsemesine rağmen Gabriella'yı aramak için tüm aileyi harekete geçirdim. Kız kardeŐ inin güvende olmasını istiyor ama bunun onun güvenliğine ne yapacağından korkuyor. Sorular olacaktır. Tavrımı çok net ortaya koydum: Gabbi'nin saçının teline zarar veren ölür. Benim elimle. Vincent da bundan pek hoŐ lanmadı.

Şimdi Şehrin dıŐ ındaki köhne bir motelin önünde oturmuŐ , Gabriella'nın tutulduğuna emin oldukları odaya giren iki sahtekâr federali izliyoruz.

"Olumlu," diye onaylıyor Leonardo, arabadan iniyor, Vincent ve ben hemen peŐ inden gidiyoruz. Tek bir vuruŐ  bile beklemiyor, heyecanla kapıyı tekmeleyerek açıyor, "Tak. Tak."

Gabriella'yı görmeye, onun güvende ve zarar görmemiş olduğunu bilmeye ihtiyacım olduğu için onu yolumdan itiyorum.

Bir yatağa kelepçelenmiş, ağlamaktan gözleri şişmiş ve kızarmış. Bakışları bir anlığına benimkiyle buluşuyor ve beni görmezden gelerek kardeşini arıyor.

Duyamıyorum. Düşünemiyorum. Hareket edemiyorum. Beni hareketsiz bıraktı.

En büyük korkum gerçekleşti ve ben meydan okumak yerine donup kaldım. Lanet olası bir yatağa kelepçelenmiş ve ona doğru doğrultulmuş bir silah var.

Boğazımda kısık bir sesle homurdanıyorum.

Ağlamaya ve bileğindeki metal kelepçeyi çekiştirmeye başladı. Ona doğru ilerliyorum ama bir silah ateşleniyor ve her şey duruyor. *Hayır*. Kalbim durdu. Gözlerim açılıyor ve onları onun sinmiş bedeninden ayıramıyorum.

Sonra çığlık atıyor ve kurşunun ona değil, onu kaçıran kaltağa sıkıldığını anlıyorum ve onun güvende olduğunu bildiğim için nefesim tekrar bedenime yerleşiyor.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

GABRIELLA

Bugün iki kişinin ölümünü izledim ve şok edici bir anda Gerçekleştirdiğimde, tüm bu durumla ilgili travmamın tanınmayacak kadar çarpık olduğunu keşfettim.

Bir FBI ajanının sadece Bianca'yı götürmek için çalışan bir adamı öldürmesini izledim. Andre'nin ölümünden duyduğum üzüntüde haklıydım. Ancak yere düştüğünde, vücudundan hayat sızarken *tek* düşüncem, keşke önce ajanı öldürmek için nişan almakta daha hızlı olsaydı oldu.

Sonra kirli polislerin aynı kadını vurduğuna tanık oldum ve ölümün gerçekliği beni hasta etmesi gerekirken, tek düşündüğüm tetiği çeken ve hayatına son veren kişinin *ben* olmasını dilediğim oldu.

Yorganımın içine daha da siniyor, asansörün eşiğinde dikilen sert adamları görmezden geliyorum. Son bir saattir buradalar, beni izleyebilecek kadar yakınlar ama zaten kırılgan olan durumumu daha da kötüleştirmeyecek kadar uzaktalar.

O psikopat sürtüğü daha önce fark edemediğim için kendime *kızıyorum*. Yıllarca annemin peşini bırakmadı. Onun varlığının annemi endişelendirdiğini anlayacak yaşıyordum ama onu asla bir tehdit olarak görmeyecek kadar da gençtim. Tanrı aşkına, o bir kolluk kuvvetiydi. Kaçırıldığım için kendimi tüm kalbimle suçluyorum. *Kaçırılmak*. Bu bok fırtınası için mafyayı bile suçlayamam. Beni kurtaran onlardı.

"Hey, küçük yalancı." Leonardo sonunda yaklaşıyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Evet, üçünüz de bana camdan yapılmışım gibi davranmayı bırakın.

"Hayır."

"Bugün olanları temizlemek için halletmem gereken bazı işler var.

Geri gelmemi istersen beni ara, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve o da bana doğru eğilip başımın tepesine bir öpücük bırakıyor. "Leo." Ayağa kalkıyorum. "Teşekkür ederim. Beni kurtardığın için."

O motelin kapısından içeri girerkenki görüntüsü, nefes alabildiğim o tek saniyeyi hatırlamak için sarıldığım anıdır. Hâlâ ölebileceğimi biliyordum ama en azından onlar oradayken bir şansım vardı. Aklımın Lorenzo'ya gitmesine izin veremem. Bakışları üzerime yerleştiğinde mavi gözlerindeki çılgınca ve delice bakışa. Beni canlı ve nefes alırken gördüğünde hiç rahatlamamıştı. Düşüncelerinin dehşetine kapılmıştı ve onları benden saklayamayacak kadar zayıftı.

Leonardo bana göz kırpmıyor, yumruğunu önce Vincent'inkine sonra da Lorenzo'nunkine dokunduruyor ve konuşmadan oradan ayrılıyor.

Çok sessizler. Beni izliyorlar. Bu ürkütücü ve zihinlerinde benim hakkımda konuşmayı bırakmaları için onlara bağırarak istiyorum. Yaptıkları şeyin bu olduğunu biliyorum - benimle nasıl başa çıkacaklarını bulmak için telepatik olarak iletişim kuruyorlar.

Kanepeye geri düşüyorum, saklanmak için arkalığa doğru kıvrılıyorum.

İçlerinden biri gidiyor ve ben her şeyimle kalan kişinin kardeşim olmasını umarken, bakmadan onun olmadığını biliyorum.

Lorenzo'nun adımları yavaş. Ağır düşünceler ve hafif bir yürüyüşle yaklaşıyor. Sehpanın üzerine oturuyor ve ben nefesimi tutuyorum. "Palisades'te daha mı rahat edersin?"

Çenem titriyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Düşünceli olmasını istemiyorum. Bunu benim için kolaylaştırmayı düşünmesini istemiyorum. Siktirip gitmesini istiyorum. "Yapma bunu." Onunla konuşmaktan nefret ediyorum. Dilimi tutamadığım için nefret ediyorum.

"Neyi yapmayayım?" Sesi çok yumuşak, çok anlayışlı ve ben onu incitmek istiyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Kelimeleri kanepenin arkalığına yaslanarak mırıldanıyorum ama bu sesimdeki titremeyi kamufle ediyor. "Vincent nerede?"

"Bianca'yı kontrol etmeye gitti. Ona benimle iyi olacağını söyledim. Bu konuda pek mutlu olmadı," diyor sohbet eder gibi. "Ama kabul etti."

Alay ederek battaniyeyi başımın üzerine çekiyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Yapabilirim-" *"İhtiyacım olan şey gitmen."*

Ayağa kalkıyor ve isteğime bu kadar kolay boyun eğdiği için rahatlıyor muyum yoksa hayal kırıklığına mı uğruyorum bilemiyorum. Ama gitmek yerine kanepeye oturuyor, yaklaşıyor ve ben de çok yakın olmaktan korkarak bacaklarımı vücuduma çekiyorum.

"*Gabbi.*" İç çekiyor.

Beni bu kadar kolay ağlatmasından nefret ediyorum. O yanımda değilken dünyanın anlamsızlaştığı bir şekilde ondan nefret ediyorum ve bu kendimden nefret ettiğim bir şey çünkü ondan nefret etmiyorum. Etmem gerektiği gibi değil.

"Git. Uzaklaş."

Eli bacağıma değiyor ve ben onu tekmeleyerek uzaklaştırıyorum, ayaklarım dokunuşunu uzaklaştırmak için çılgınca itiyor. Yorganı bedenimden uzaklaştırıp dizlerime sarılarak doğruluyorum. "Senden nefret ediyorum," diye ısıriyorum. "Bu dünyada yanlış olan her şey sensin ve hayatımdan defolup gitmeni istiyorum."

Senden nefret ediyorum çünkü seni sevdiğimi düşünüyorum ve bunu itiraf etmek acı veriyor.

Senden nefret ediyorum çünkü seni sevmek bana kendimi sevmiyormuşum gibi hissettiriyor.

Senden nefret ediyorum çünkü burada istediğim tek kişi sensin ve sen de bunu biliyor gibisin.

Ama bunların hiçbirini söylemiyorum. Bunun yerine gözlerimde hançerlerle ona bakıyor, maskemin arkasını görememesini umuyor ve dua

ediyorum.

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Sana olanların benimle hiçbir ilgisi yok."

"Umurumda değil. Kafanı sikiyorsun ve eminim bundan zevk alıyorsundur, seni sadist pislik."

Gülüyor. "Kafanı sikiyorum. *Kafanı karıştırıyorum*. Bugün seni kurtarmak için *tehlikeye* attım. Bunu biliyor musun? Seni *kurtarmak* için lanet olası ateş hattına ittim," diye bağıyor. "Düzgün düşünemiyorum. Sen buradasın." Şakağına vuruyor. "Ve..." Elini aşağı indiriyor, elini bırakmadan önce kalbine doğru yumruk yapıyor.

Ayağa kalkıyor, benden uzaklaşıyor ama birkaç saniye sonra geri dönüyor. "Bana ihtiyacın var. Benim korumama ihtiyacın var ve bu seni öldürebilirdi."

Başımı şiddetle sallıyorum, neyi inkâr etmeye çalıştığımdan emin değilim ama yalanlarım tereddüt etmeden devam ediyor. "Senden hiçbir şey istemiyorum ve sana bir insan olarak daha az ihtiyacım var. İhtiyacım olan şeyi kardeşinden alabilirim. Leonardo aynı isme, aynı koruma seviyesine sahip."

"Seni benden daha iyi koruyacağını mı düşünüyorsun?"

Yüzüne çılgılık atmak istiyorum. Parmak uçlarımda durup kulakları kanayana kadar bağırarak istiyorum. Çünkü bunu *o* yaptı. Sikini içime gömdükten ve bana hayatının ışığı dedikten sadece birkaç hafta sonra kardeşiyle evlenmemi önerdi.

"Sence o kapıyı kırması önemli miydi?" Sesi alçaldı ve koltuktaki pozisyonumdan yükselene kadar yaklaştı. "Leonardo'nun senin beyaz şövalyen olduğunu mu düşünüyorsun, dişi aslan?"

Hayır. Hiç de öyle düşünmüyorum. Ama üstümdeki tedirgin adama bunu söylemiyorum. Sadece omuz silkiyorum ve öfkesinin büyümesini izliyorum.

"Bütün aileyi seni aramaya getirdim. Herkesi. Bir gün senin için en büyük tehdit olacağını bildiğim insanlar da dahil. Varlığının açık bir sezon olacağını umursamadan hepsini harekete geçirdim.

Çünkü alternatifi..." Yutkunuyor. "Alternatif..." Cümlesini bitirmeyi reddederek başını sallıyor.

Kirpiklerimin arasından onu izliyorum.

"Odaya ilk ben girseydim," diye fısıldıyor. "O eşiğı herkesten önce aşmış olsaydım, onu kontrol edebilmemin hiçbir yolu yoktu."

"Neyi kontrol edeyim?"

"Hepsi öldü, Gabbi. Krista ya da adı her neyse, kalbine bir şarjör boşaltır, yeniden doldurur ve devam ederdim. Sonra da odadaki diğer iki pisliğe saldırırdım. Yüzlerine o kadar çok ateş ederdim ki, aileleri onları dış kayıtlarından teşhis etmek zorunda kalırdı."

"Yapmadılar..."

"Sana silah doğrultmuşken seni lanet olası bir yatağa kelepçeleyip bıraktılar!" diye kükrüyor. Bunun için başka bir kelime yok. Kelimeler gök gürültüsüyle yuvarlanıyor ve başım geriye düşüyor. "Sana silah doğrultmuştu," diye tekrarlıyor, kelimeler soyulmuş ses tellerinin üzerinde yırtılıyor.

"*Enzo.*"

Ben farkına varmadan üzerimdeydi. Elleri çenemde, parmakları saçlarımda, dili ağzımın şaşkın soluğunun içine giriyor.

"Enzo, yapmamalıyız..."

"Güvende olduğunu tatmama izin ver,
leonessa." *Güvende olduğunu tatmama
izin ver.*

Direncim kırıldı. Vücuduna doğru sürünüyorum, kollarım omuzlarının üzerinde, ensesinde çapraz duruyor. Beni zahmetsizce kaldırıyor, dönerek bizi tekrar kanepeye bırakıyor, ben de ona sarılıyorum.

Öpücükler böyle olmamalı. Duygusal ve şehvet dolu olmalılar. Tutku ve çekimin üstesinden gelen iki kişi arasında paylaşılmalıdır.

Yönetilemeyen ve kırılan duygular yüzünden histerik olmanın eşiğine gelmemeliler. Yine de buradayız, ikimizi de yok edebilecek bir öpücüğü paylaşıyoruz. Hedonik ve dengesiziz. Ama o haklı. Kaçırıldım ve silah *zoruyla* tutuldum ve beni bulmak için *hepimizi* tehlikeye attı.

Yanınızda durmak için ölümüne savaşımayacak bir adamla yetinmeyin.
Gerekirse dünyayı birlikte yok edin.

"Hayır," diye ısııyorum, anıyı reddediyorum, dişlerim panik içinde alt dudağını ısııyor.

"Hayır mı?" Geri çekiliyor, ağzını kan basıyor, durma düşüncesi yüzünü tamamen mahvediyor.

Yüzünü tekrar kendime çekiyorum, içimdeki savaşı okumak için gözlerimi görmesine izin vermiyorum. Ağzındaki kan damlacıklarını yalıyorum, dilimin üzerindeki metalik tatla inliyorum.

Buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Ve ona sadece bunu söyledim.
"Enzo, *amore*, sana ihtiyacım var."

Ceketinin cebine uzanarak küçük bir bıçak çıkardı. Büyük elini şortumun ve iç çamaşırlarımın içine sokarak, malzemeyi kavırıyor, bıçağıyla her iki katmanı da zahmetsizce kesmeden önce kendisine doğru ve vücudumdan uzağa doğru geriyor ve saniyeler içinde sırlıslam amımı ortaya çıkarıyor.

"*Siktir*," diye nefes alıyorum.

Bıçağı tekrar cebine sokarken, dilini parmak eklemleri boyunca, teninin uyarılmışlığıma değdiği yerde yalıyor. "Çok kaygan."

"*Tanrım*."

Az önce yalayarak temizlediği parmak eklemleri çenemin altında çıkıntı yaptı. "Eğer bir daha benim adımdan *başka* bir isim söylersen o bıçağı tekrar çıkarır ve boğazına dayarım."

Gözlerim kendiliğinden kapanıyor, dilim dudaklarımın arasında geziniyor. "Kahretsin, bu seni tahrik ederdi, değil mi? Kanını dökebilirim

Tanrı'ya ya da İsa'ya her dua ettiğinde daha da sertleşirsin."

Cevap vermek yerine kemerini çözmeye odaklanıyorum, ama bilmiş kıkırdaması yanaklarımı okşuyor, ısı gönderiyor ve onları kırmızıya boyuyor.

Başparmağı elmacık kemiğime dokunuyor. "Bu güzel allıktan bahsetmişken, mükemmel göğüslerini ve pembe meme uçlarını özledim. Gömleğini çıkar, dişi aslan. Meme uçlarını dilimle becermeme izin ver."

Ellerim pantolonundan çekiliyor, serbest bırakılmış bir uyarılma ve hayal kırıklığının birleşimiyle saçlarımı koparıyor.

"Gelmene saniyeler kaldı." Gömleğimi başımın üzerinden kaldırıp göğüslerimi serbest bırakıyor. "Ve ben daha sana dokunmadım bile. Dişi aslanım beni *özledi*."

"Sikini özledim," diye homurdanıyorum, keşke acıma son verip beni becerseydi. "Arada fark var."

"Benim küçük yalancım." Başını eğip bir meme ucunu ağzına alıyor.
Sert.

Ellerimi saçlarına sokarak ve yüzünü göğüslerime rehin tutarak öne doğru atılıyorum.

"Sik," diye mırıldanıyor ve aynı ilgiyi göstermek için ağzını diğer meme ucuma kaydırıyor. "Sikimi çıkar, dişi aslan."

Emrettiği gibi yapıyorum, fermuarını açmak ve taş gibi sert sikini çıkarmak için körü körüne pantolonuna uzanıyorum.

Kalçalarımı kaldırıyorum, onu girişime yerleştiriyorum. Ağzını meme ucumdan çekerek iri elleriyle çenemi kavırıyor. "Ben sana izin verene kadar sakın boşalma. Kırılmanı istiyorum Gabbi. Ne kadar canlı olduğunu hissedebilmem için kırılmana ihtiyacım var."

Yere çökerek, tek bir hamlede tüm uzunluğunu yutuyorum.

Ağzım sessiz bir ılgıkla açılıyor.

"*Siktir*." Sesi çakıl kadar yumuşak. "Sikimi çok iyi alıyorsun. Sonuna kadar," diye övüyor. "Çok sıkı, ama çok derin."

Kalçalarımın etrafında dönerek, vücudumun onun beni açma şekline uyum sağlamasına izin veriyorum.

Karın kaslarını ortaya çıkarıyor, gözleri buluştuğumuz yere dikilmiş. "Kahretsin, benim için o kadar genişledi ki."

Onun iğrenç anlatısını duyabilmem bir mucize, sesi o kadar sessiz ki, sadece kelimelere dönüşmüş bir hava nefesi.

Dizlerimin üzerine kalkarak, geri çekilirken sikine sarılma şeklime aynı anda inliyoruz.

"Ne kadar tatlı bir amcık," diye iltifat ediyor. "Ne kadar iyi bir kız." Tekrar aşağı düştüm.

Hareketi bu sefer daha hızlı tekrarlıyorum. Ve tekrar.

Ve tekrar, ben onun sikinin üzerinde zıplayıp doruğa ulaşana kadar öyle sert beceriyor ki, rahim ağzımda çürükler bırakacağından hiç şüphem yok.

Düşmeye hazır olduğum bir tepeye tırmanıyorum. Kalçalarım efordan ağrıyor ve göğüslerim aşağıya doğru her vuruşta zıplıyor. Nefes nefese kalıyorum. Ter vücudumu kaplıyor.

Lorenzo hepsini alıyor. Kollarını kanepenin arkasına dayamış, parmak eklemleri beyazlaşana kadar yastıkları kavırıyor. Kontrolü ele almak istiyor ama buna ihtiyacım olduğunu hissediyor ve haklı.

Kendimi yok etmek istiyorum.

Hakimiyet için savaşmak ve o *izin* verdiğiinde uçurumun kenarında paramparça olmak istiyorum.

Onu bulmamı.

Kıpırdamadan duruyor, ona ne verirsem onu alıyor. Ayrıca nefes nefese.

Ayrıca ter içinde.

Dili arada bir bir meme ucunu yalamak için dışarı çıkıyor, ama çoğunlukla gözlerinde huşu ve cinsel arzu karışımıyla beni izliyor.

"İşte bu, bebeğim. Bunu hissediyor musun? *Zonkluyorsun.*"

Amım rastgele aralıklarla kasılıyor ve yaklaştığımı biliyorum.

"Sana söylediklerimi unutma," diye gürlüyor Lorenzo. "O kalbin benim için ne kadar ağır atabileceğini hissetmeme izin ver."

Ne dediğini biliyorum.

Ne dediğini biliyor.

Kırıl, Gabbi. Benim için ağla ve gözyaşlarını içmeme izin ver.

Bir kolunu kanepeden ayırıp kıkıma beni inletecek kadar sert bir tokat atıyor. Elini yanağıma dokundurarak sallanışını yakalıyor, kendinden geçmişçesine hızlı bir nefes çekerken burun delikleri açılıyor.

İnledim.

Avucunu kıkımın üzerinde ve kalçamda kaydırarak başparmağını klitorisimin uğuldayan sinirlerine doğru itiyor.

Nefesim kesildi.

Sonra başparmağını doğrudan şişmiş klitorisimin üzerinde nazik daireler çizerek ovmaya başlıyor.

Boşalmam *lazım*. Bedenim her yönden protesto ediyor. Kaslarım kasılıyor, onları bırakmam için yalvarıyor. Sinirlerim derimin altında vızıldıyor. Yanıyorum ve *yanmak* istiyorum.

"şşş..." Lorenzo ağlamalarımı yatıştırıyor. "Benim için çok iyi gidiyorsun. Neye ihtiyaım olduğunu biliyorsun, bebeğim."

Başımı sallıyorum, beni ne kadar zorlayacağından korkuyorum.

Glmsyor, dişleri alt dudağının üzerinde geziniyor. Gözlerini kapadı, kıkımın yanaklarından birini tuttu, beni ileri doğru sürüklerken kalçalarını döndürdü.

Acı içindeyim. Mutluluktan aşır *acı* ekiyorum. "Acıyor."

"Acıtıyor mu?" Bu kelimeyi duyunca zevkle inliyor.

"ok iyi," diyorum, benden istediği kırık dökük hikırıkların arasında kelimeler kekeliyor ve boğuluyor. "ok iyi acıyor. Çok iyi *acıtıyorsun*."

Kalın bir onay titreşimi boğazından yukarı tırmanıyor ve ben de ağzımı onunkine yaklaştırıp cennetini tatmak istiyorum.

"Sen çoktan parçalandın bebeğim ve ben senin sırrını biliyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Seni parçalara ayırmamı sevdiğini biliyorum. Çaresizliğini içime çekmemi seviyorsun." Çene çizgimi yalıyor. "Çünkü bir parçanın hep benimle olduğunu biliyorsun. Ben senin gözyaşlarını içiyorum, sen de benim içime sahip çıkıyorsun."

Parçalanıyorum, onun adı özlemini çektiği kırık bir hıçkırık.

Dudakları gözlerimin üzerinde, teslimiyetimi düşmeden önce alıyor ve tüm bu süre boyunca beni övüyor.

Orgazmım beni paramparça ediyor ve Lorenzo'nun ayaklarının dibinde kendimi hiç bu kadar evimde, kırılmış hissetmemiştim.

Birkaç saniye sonra beni takip ediyor, başını geriye eğmiş, ismimi haykırıyor ve bana temkinli dudaklarının anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor.

Nefes alış verişimiz azalıyor, bedenlerimiz az önce onları harap ettiğimiz cinselliği kabul ediyor. Öne doğru eğildim ve Lorenzo ağzımı karşıladı. Öpüşmemiz orgazm sonrası transımızda çok daha sakin.

Lorenzo geri çekilerek saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve tutamı parmağının etrafında tekrar tekrar kıvrıyor.

"Evlenmeyi reddederek ya da biriyle çok yakınlaşarak aşk acısından kurtulacağını sanıyorsun." Bakışlarını yüzüme doğru kaldırıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Senin hâlâ bir kalbin var Lorenzo." Avucumu kalbimin üzerine koyuyorum ve sabit ritmin elime çarpmasına izin veriyorum. "Evli ya da aşk inancına açık olmanın burada hissettiklerinle hiçbir ilgisi yok. Asla bir başkasına bağlanmayacağını iddia edebilirsin ama haberin olsun *aşkım*, kalbin bu savaşı çoktan kaybetti. Aklın sadece yetişemeyecek kadar inatçı."

Beni inkar etmesini bekliyorum. Beni dışlamasını ve benim onun için hissettiğim kadar onun da benim için hissedebileceği düşüncesini aklından bile geçirmemesini... Ama sonunda konuştuğunda beni şaşırtıyor. "*Luce della mia vita*. Hayatımın ışığı."

Sevgi sözcükleri geçen seferki gibi acıtmıyor. Onun dilinde kulağa hoş geliyor ama benim çenem başka bir nedenden dolayı sallanıyor.

"Eğer dünya sana karşı hissettiklerimi öğrenirse, en büyük sorumluluğum sen olursun. Bu dünyanın beni yok edebilmesinin tek yolu sensin Gabbi. Sensiz ışığım söner. Bu yüzden senin güvende olduğunu bilmek için hayatımın geri kalanında kalp acısıyla dolu bir arafta yaşayacağım. Başka birine ait olduğunu bildiğim için kalbimin şu anki sızısı, sen bu dünyadan göçüp gidersen kalbimin nasıl kanayacağını yanında hiç kalır. Ölmek isterdim. Geçmişte senden benden nefret etmemeni istemiştim. Bunu tekrar yapıyorum. Bildiğim tek yolla seni kurtardığım için benden nefret etme."

Beni reddetmeye, *bizi* reddetmeye bu kadar kararlı birine kalbimde sempati besleyebileceğimi hiç düşünmemiştim ama işte buradayım, kalbi açık ama kanıyor, mantığı ne kadar güzel şiirsel ve düşünceli duruyor.

"Korkuyorsun-"

Sözümü kesti. "Bunu yapmayacağım, Gabbi. Annemin evli olduğu kişi yüzünden ölümünü izledim. Başka bir şey değil. Ne de daha azı. Parmağındaki yüzük ve babamla ettiği yemin onun hayatını sona erdirdi. Eğer Giorgio ile evlenmeseydi, hala hayatta olacaktı. Bu kesin. Seni bu şekilde koruyacağım, seni asla bana bağlamayarak."

"Ya zaten sana bağlıysam?"

Elimi göğsünden kaldırıp kalbimin üzerine koyuyor ve orada tutuyor. "Orası buradakinden farklı."

Bakışlarımı indirip elini benimkinden çekişini izliyorum. "Leo ile daha güvende olduğumu mu düşünüyorsun?"

Cevap vermesi uzun sürüyor ama sonunda başını sallıyor, jesti de sözleri kadar isteksiz. "Leonardo sadece benim emirlerime göre hareket eder. Yeraltı dünyası bunu bilir. Yaptığı bir şeyle ilgili bir sorunu olan varsa, sorunun benimle, benim emrettiğim bir direktifle ilgili olduğunu bilir. *Her şey* bana geri döner. *Her şey*. Buna senin ölümünü eklemeyeceğim."

Tam konuşmak için ağzımı açmışım ki asansörün zili çalıyor ve birinin geldiğini haber veriyor. Ben kendimi korumaya fırsat bulamadan Leonardo çatı katına adımını atıyor. "Kahretsin, üzgünüm çocuklar." Arkasını dönüyor ve çoktan kaybolmuş olan asansörün çağrı düğmesine basıyor.

Lorenzo battaniyemi alıyor, vücuduma sarıyor ve yanağımdan öpüyor. "Üzülme," diyor kardeşine, gözleri benim üzerimde. "Biz sadece vedalaşıyorduk."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

LORENZO

Ofis koltuğuma düşüyorum. Avuçlarım göz çukurlarıma bastırıyor, inliyorum

Ellerimi yüzümden aşağı kaydırırken dışa doğru. Gözlerim yorgunluktan sulanıyor ve nemi temizlemek için gözlerimi kırıştırıyorum. Ağır bir yudum alırken viskinin tadının dilimde dans etmesine izin veriyorum. Bu mekânın bana sunduğu aşılmaz sessizlik karşısında rahat bir nefes alıyorum.

İhtiyacım olanı kardeşinden alabilirim.

Kahretsin, onun iğneleyici yorumu bana huzur getirmeli. İstedığımız şey buydu. Gabriella'nın nüfuzlu biriyle evlenmesi. *Vincent'in* istediği buydu. Benim istediğim de buydu. Onun mutlu olmasını. Ama olmayacağını biliyorum, o da öyle. Leonardo ve Gabriella ikisi için de önemli olan bir dostluğu paylaşıyor olabilirler ama Gabriella kardeşimin ona sunacağından daha fazlasını hak ediyor. Onu sevmiyor. Gabriella hayatını, birlikteliklerine içerecek ve gecelerinin çoğunu başkalarının yatağında geçirecek bir adama bağlı olarak geçirecek.

İçkimi tekrar kaldırıyorum, tadına varmak için kehribar rengi sıvıyı yavaşça yudumluyorum.

Flaş haber, aşkım, kalbin bu savaşı çoktan kaybetti. Aklın sadece yetişemeyecek kadar inatçı.

Aklım en başından beri kalbimin hatasının farkındaydı.

Git.

Zihniyetimin dalgalandığı her noktada olduğu gibi, bilinçaltım unutmayı tercih ettiğim anılarla beni yıkamayı kendine görev edindi. Özellikle,

Asla evlenmeyeceğime yemin ettiğim gün. Gerçi, Gabriella Ferrari kot şortu ve yıpranmış Doc Martens'leriyle hayatıma girdiğinden beri yeminimi bozmanın eşiğine hiç bu kadar gelmemiştim. Lanet olası bir mihrapta durmayı ve başka bir suç örgütünün kızının aptal beyaz bir elbiseyle bana doğru yürümesini kabul etseydim aileme yüz milyonlar kazandıracak iş ilişkileri oldu. Bu anlaşmaları reddetmeden önce sadece birkaç saniye düşünmüştüm. Bencilce korkularım, kıyafet için herhangi bir faydadan daha ağır basıyordu. Evlilik gibi naif bir fikre asla kapılmayacaktım.

Leonardo etrafta dolaşp arsız gülüşüne hayran kalan her kadın aile üyesine aşkını ilan ederken, ben dokuz yaşındaydım ve ilk erkeğimi yeni öldürmüştüm. Babam İrlandalılarla savaş halindeydi. Bu, babamın hemen çözmesi gereken bir çatışmaydı. Askerlerinden biri İrlandalı çetenin kızına saldırmıştı. Saldırıdan sorumlu olan adam ölmeyi hak ediyordu. Zarar verdiği genç kadının ailesinin ellerinde *acı* çekerek ölmeyi hak ediyordu. Ama babam mantıklı düşünemeyecek kadar ağırlığını ortaya koymakla meşguldü. Askerini teslim etmeyi reddetti ve yeraltı dünyasında korkunç sonuçları olan bir savaş başladı.

Annem ve ben dışçıye gidiyorduk. Kuzenlerimden biriyle kavga ederken ön dişimi kırmıştım. Vardığımızda dışçı, resepsiyon görevlisi ve diğer üç hasta ölmüştü. Bir adam bizi bekliyordu ve beş kişiyi öldürmüş olmasına rağmen tek bir damla kan bile görünüşündeki temiz çizgiyi bozmamıştı. Dokuz yaşındayken bile bunu nasıl başardığını merak ettiğimi hatırlıyorum. İşinde o kadar ustaydı ki, vücuduna hiçbir zarar vermeden öldürüyordu. Çok etkilenmişim. Ve korkmuştum. Taş kesilmişim.

Annem hayatım için yalvardı. Yalvardı, ağladı ve o da sırtarak annemin iyi tarafına hitap edişini izledi. Sık sık bunun anlamsız olduğunu bilip bilmediğini merak ederim. Çocukken bile insanlıktan nasibini almadığı belliydi. Ama ona merhamet etmesi için dua etti ve belki de hayatımı bağışlayarak annem

Dualarının kabul olduğunu hissetti ama sanırım beni canlı bırakmanın bir lütuf olmadığını biliyordu. O gün beni öldürmekten daha kötüsünü yaptı. Beni aşktan korkan ve yalnızlık içinde huzur bulan birine dönüştürdü.

Yalvarışları dindiğinde ve geriye sadece zavallı hıçkırıkları kaldığında, saçlarından tuttu ve onu kırılan ön dişimi tamir ettirmem gereken odaya çekti. Çoktan ölmüş bir dişçinin ve onun bir önceki hastasının bulunduğu odaya.

Ve sonra ona tecavüz etti.

Çılgılık attım, bağırdım ve onu kurtarmak için kapıya vurdum. Ama yapamadım. O lanet odaya bile giremedim. İşi bittiğinde beni içeri buyur etti ve ben de tüm kalbimle sevdiğim kadına baktım, çırılçıplaktı, dizlerinin üzerindeydi ve kaçmam için bana yalvarıyordu.

Ben yapmadım. Orada durdum ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

İrlandalı adam ağladığım için bana güldü ve sonra annemi kalbinden vurdu. Bir şey yapamayacak kadar güçsüz bir halde olduğu yerde donup kalarak ölmesini izledim.

"Sen tam bir gobsheen'sin, evlat" diye mırıldandı. Bu ondan, İrlanda aksanıyla. Bedenim keder, şok ve öfkeyle titriyordu. Beni iterek geçti, beni kendi yarattığı ölüm çukurunda bırakırken yavaşça sallanıyordu.

Annem, babamın ısrarı üzerine hep bir silah taşırdı. Onu kullanmaya hiç niyeti yoktu ama orada olduğunu biliyordum. Çantasına uzanıp silahı aldım ve hiç tereddüt etmeden Martina Caruso'nun tecavüzcüsünü ve katilini sırtından vurdum.

İlk canımı aldığımda, o zamandan beri yanımda taşıdığım bir şeyi fark ettim. Aşk yeraltı dünyasında bir zayıflıktır. Günahlarınız, sizi öldürmeden etkisiz hale getirecek bir intikam ödemesi talep eder. Ölüm kolaydır, kendi başarısızlığınızın sonuçlarıyla yaşamak, benim alanımdaki adamların onlara karşı gelerseniz sizi katlanmaya zorladıkları bir cehennem biçimidir.

Zayıf olmak istemedim. Kadınlar ve çocuklar beni hareketsiz kılmak isteyenler için birer işaretti. Benim adıma bir kadının incinmesini istemedim. Yaptığım kötülüklerin bedelini sadece kendi acımla ödeyecektim. Bu yemini dokuz yaşındayken etmiştim, daha önce hiç ateşlenmemiş bir silahın tetiğini çekerken ellerim titriyordu. Bir adamı öldürdüm ve o andan itibaren ailesinin bir gün benim için geleceğini biliyordum ve beni hayatta tutarken onlara beni öldürmeleri için bir yol vermeyecektim.

Viski bardağımı boğazımdan aşağı boşaltıyorum ve bir tane daha dolduruyorum.

Gabriella'dan bekâretini aldıktan sonra benden nefret etmemesini istediğimde, asla etmeyeceğine söz verdi. Gözlerimin içine baktı ve benden asla pişman olmayacağına yemin etti.

Bugün onu kurtardığım için benden nefret etmemesini istediğimde, nasıl olduğunu bildiğim tek şekilde, asla kabul etmediğini fark ettim. Bana bu sözü hiç vermedi.

Keskin bir şeyin ısıırığı boğazıma geliyor ve duraklıyorum, kristal bardak dudaklarımın üzerinde dengeleniyor.

Vincent'ın bunun gibi birçok adamı öldürdüğünü gördüm. Cebinde taşıdığı dikenli teli eldivenli elleriyle sıkıca tutup boyunlarını metal dikenlerle süsleyerek onları kanlı ve acı dolu bir sona sürüklüyor.

"Tuhaf," diye mırıldanıyorum ve o da tutuşunu sıkılaştırıyor, metal iz bırakacak şekilde tenimi sıkıştırıyor.

Bunun *olabileceğini* düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Vincent aptal değil ve ancak bir aptal bugün olanları görmezden gelebilir. Vincent'a kız kardeşiyle aramda neler geçtiğini ayrıntılı bir şekilde anlattım. Eğer o resimlere bir kez bakıp ölmeyi hak ettiğime karar vermeseydi, düşündüğüm kişi olamazdı. Acı verici bir şekilde. Yine de ölümün gözlerinin içine baksam bile pişman olmayacağım. Gabriella'ya o şekilde sahip çıktığım için pişman olmayacağım. Hayatım burada ve şimdi söndürülürse, en azından Araf'ın gerçek hükümdarı olarak geri dönmeden önce ayak parmaklarımı cennete daldıracak kadar cesurdum.

"Bu şekilde ölmene izin vermeyi çok istiyorum," diye mırıldanıyor en iyi arkadaşım. "Ama bunu bana açıklamana ihtiyaç duyacak kadar hastayım."

İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, başımın arkasına bastırabildiğim kadar bastırıyorum, kız kardeşinin orgazminin ve sadece bir saat önce paylaştığımız şeyin kokusu hala tenime yapışıyor.

"Söyle bana," diye zorluyor, nefes almam için bana zaman veriyor. "Neyi anlatayım?" Boğazımı temizliyorum.

"Bana kız kardeşimi becermediğini söyle. *Reşit olmayan* kız kardeşimi."

Gözlerim kendiliğinden kapanıyor, dudaklarımdan fısıltıyla bir lanet dökülüyor.

Teli sıkılaştırıyor ve ben de iki parmağımı boynumun derisine doğru kaydırarak kendimi dikenli telin şahdamarımdaki boğuculuğundan kurtarmaya çalışıyorum. Orta ve işaret parmağımın derisi yırtılıyor. Boynumdan aşağı kan damlıyor.

Vincent konuşabilmem için elini gevşetiyor. "Reşit olmayan kız kardeşini sikmeyeceğim."

Bu onu duraklattı. "Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum," diye tükürdüm. "Şimdi seni öldürmek zorunda kalmadan önce şu lanet teli boynumdan çek."

Kabloyu çıkarmadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyor. "Beni öldürebileceğini düşünmen çok komik," diyor, ayak sesleri karanlıktaki diğer tek ses.

Öne doğru eğilip masa lambamın ışığını yakıyorum. Oda sıcak bir ışık uğultusuyla aydınlanıyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Vincent masamın karşısında duruyor, yüzü vahşetle çarpılmış. İnsanlığı, içinde kopan fırtınaların yanında ikinci planda kalmış.

"Gözlerimin içine bak ve kız kardeşimi becermediğini söyle."

Boynumu siliyorum, avucumu geri çekerek elimi süsleyen kan lekelerini inceliyorum.

"İnsanlar neden derime dikenli telin öpücüğünün kazındığını soracaklar."

"Sikimde bile değil. Sana lanet bir soru sordum."

Ayağa kalkıyorum. "Haddini bil," diye tükürdüm. "Arkadaş olabiliriz ama kiminle uğraştığını unutma. Bir patronu tehdit etmek Bianca'yı dul bırakır. Bunu hatırlasan iyi edersin." Yumruğumu masama vuruyorum.

Patlamamdan etkilenmeden yaklaştı. Yumruklarını sıkarak masaya doğru itiyor ve öne doğru eğiliyor. "Tutamayacağın tehditler savurma. Kız kardeşimi mi beceriyorsun?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ayağa kalkıyorum. "*Becerildim*. Geçmiş zaman."

Kapıya doğru hışımla ilerliyor ve silahını bana doğrultarak geri dönüyor.

"Seçtiğin silahla kendini ucuza satma, Boyunbağı."

Gülümsüyor, jest kötü niyetle çarpıtılmış. "Senin bir korkak olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Yaptığın hatayı kabul ederek onurlu bir şekilde ölebilirdin.

Bunun yerine, kendinizi acıdan kurtarmak için yalan söylemeyi seçtiniz."

Gülüyorum. "Vincent, gittiğim gün, umarım senin sanatsal yeteneğinle yapılır. Ama ben korkak değilim ve yalancı olmadığımdan da eminim."

"Sana sordum-"

"Bana ne sorduğunu biliyorum. Bana seninle yatıp yatmadığımı sordun. *reşit olmayan* kız kardeş."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Masamın kapısına doğru ilerliyorum. Vincent'ın parmağı uyarı için tetiğe dokunuyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Eğer bir açıklama istiyorsan, silahını indir, pislik."

Kolunu indiriyor, emniyeti tekrar açıyor. Karşıma oturdu ve silahı dizinin üzerine koydu.

Gabriella'nın doğum belgesini alıyorum ve daha güvenli bir yere koymadığım için kendime lanet ediyorum. Kâğıt Gabriella'nın onu bulduğu zamandan beri hâlâ hafifçe buruşuk. Masanın üzerine koyup tek bir parmağımla çevirerek danışmanıma doğru kaydırıyorum.

"Bu da ne?"

Cevap

vermedim.

İç geçiriyor, kağıdı almak için öne doğru uzanıyor. Gözleri ilgisizlikten şaşkınlığa dönüyor. "Nedir bu?"

Vincent benim küçük kardeşim gibi değil, bu yüzden Gabriella'nın yalanını ona anlatmama gerek yok. Vincent'ın detaylara bakışı benimki kadar kusursuzdur.

"Bu hiç mantıklı değil. Bu onu-"

"On dokuz." Ölüm tehdidinin azaldığından emin bir şekilde oturuyorum. "Neredeyse yirmi."

"Yalan söyledi." Ses tonu inançsızlığa varıyor ve ben tüm bu lanet durumun ne kadar saçma olduğuna gülmek istiyorum. Vincent olabildiğince uyanık kalabilmek için lanet olası karısından sır sakladı. Ama şimdi karşımda oturuyor ve kız kardeşinin de aynı şeyi yaptığı gerçeğiyle tamamen gafil avlanmış durumda.

"Ne zamandır tanıyorsun?" Doğum belgesini masama geri koyuyor, ben de kaldırıp saklamak üzere çekmeceye geri koyuyorum.

Cevap vermeyeceğim.

"Ben kulübedeyken," diye doğru tahmin ediyor. "Benden sır saklamaya ne zaman başladın?"

"Bu benim paylaşacağım bir sır değildi."

Silahını kaldırıyor. "Saçmalık ve açıklığa kavuşturalım, seni öldürmemeye henüz karar vermedim. Yaşı ne olursa olsun, hâlâ kız kardeşimi beceriyorsun."

"O rızası olan bir yetişkin, Vin."

"Öyle miydi?" diye soruyor bana sessizce. "Seninle birlikte bu evde kilitliydi. *Tek başına.*"

Kendimi onu vurmaktan alıkoymak için gülüyorum. "Sence Stockholm sendromu falan mı yaşıyor? Onu buraya kilitleyenin *sen* olduğunu unutmayalım. Ben değildim. Mesafemi korudum. Ta ki yapamayana kadar."

"Daha çok çabalamalıydın."

"Öyle mi?" diye sordum. "Bianca'dan uzak durmak için çok uğraştığın gibi." "O farklı," diye karşı çıkıyor. "Onun benim olacağını biliyordum ve sadece

Benim. Enzo..." Sözüünü kesiyor.

"Artık endişelenmene gerek yok," diyorum ona. "Bu iş bitti. İşimiz bitti." Konuşmak için hamle yaptı, ben de elimi kaldırdım. "Leonardo'yla evleniyor. Olmamı istediği kişi olamayacağımı biliyor."

"Kız reşit olduğu için hemen evlenebilirler."

"Hayır," diye kestim sözünü. "Yalanlarına bakılırsa bir ay sonra on sekiz yaşına girecek. Bunu ona verin. Ama onu aileyle tanıştırmamız gerek."

Daha dik oturuyor.

"Rita'yı denklemin tamamen dışında bırakmayı düşünüyordum."

Gözleri kısıldı.

"O Carlo'nun kızı, senin uzun zamandır kayıp olan üvey kardeşin. Anne?" Ellerimi kaldırıyorum, avuç içlerim yukarı dönük. "Hiç kimse."

"Bu riskli."

"Onu kurtarmak için koca bir orduyu harekete geçirmişim gibi davranmaktan daha mı riskli? Eğer akrabam değilse, onu geri almak için bu kadar uğraştığıma göre ona karşı çok ağır duygular besliyor olmalıyım. Hemen hedef haline gelir. Bu yol daha kolay. Süvariler onun *senin* için kim olduğundan dolayı harekete geçirildi."

"Senin için o değil mi?"

Ona cevap vermiyorum, boğazım istediğimden daha kalın. Öksürüyorum. "Son zamanlarda karının sıkıldığını söylüyordun. Küçük kız kardeşini aileye tanıtmak için bir parti planlamasını sağlayalım."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

GABRIELLA

Banca nasıl parti verileceğini biliyor, hakkını vermeliyim.

Her yerde insanlar var. Yanaklarımı öpen, yüzümü tutan, güzel olduğumu ve benimle tanıştıklarına ne kadar memnun olduklarını söyleyen insanlar. Bana yemek yedirmeye çalışan, yetiştirilme tarzım hakkında neredeyse hiçbir şey sormayan ve ailelerinin bir parçası olmayı bu kadar uzun süre kaçırmış olmamın ne kadar üzücü olduğunu söyleyen insanlar. Kimse Carlo hakkında kötü konuşmuyor, varsayımları doğrudan onun benim varlığımdan hiç haberdar olmadığı gerçeğine yöneliyor. Onları düzeltebilmeyi ne kadar isterdim. Kadınlara annemle arkadaş olup olmadıklarını sormayı çok isterdim. Onu özleyip özlemediklerini, bana onunla ilgili hikâyeler anlatıp anlatamayacaklarını. Ama sormuyorum. Vincent'in bana özenle hazırladığı rolü oynuyorum. Rita bu senaryoda yok. Sadece Carlo ve kimsenin bana hakkında soru sormayı umursamadığı bir kadın.

"Çok bunaltıcı oluyor."

Pencereden irkildim ve kapıda duran adama doğru döndüm. Burada yaşarken Lorenzo'nun bana verdiği yatak odasında saklanıyorum. Penceresindeki merdiveni kaldırmaya zahmet etmediği odada.

Az önce yalnızlığımı işgal eden adam, yüzümde bir gülümsemenin büyümesine neden olan rahat bir enerjiyle çerçeveye yaslanıyor.

Hayatta size hemen huzur veren insanlarla karşılaştığınızı öğrendim. Bu gizemli bir duygudur. Onlar hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsunuz ama zihniniz ve bedeniniz bir yabancının varlığında kendinizi rahat hissetmeye karar veriyor.

Bu memnuniyetin bir nedeni ya da mantığı yok, ama sanki içinizdeki daha derin bir şey onların içindeki aynı parçayla iletişim kuruyormuş gibi orada. İkinizin de açıklayamadığı ama hoş hissettirdiği için direnmeden kabul ettiğiniz bir aşinalık.

Şimdiye kadar bunu hayatımda sadece iki kez hissettim. Birincisi, Denver otobüs garajında Mallory adında evsiz bir kadının yanında otururken, o beni hayatta kabul ettiğimden daha fazlasını aramaya teşvik ederken. İkincisi, beni öldürmekle tehdit ettikten hemen sonra bir restoranda masanın karşısındaki Vincent'a bakarken.

"Vincent ve Bianca aile dediğinde sanırım on, belki de yirmi kişi hayal etmiştim," diye itiraf ediyorum. "Burada en az altmış kişi var." Tekrar pencereden dışarı bakıyorum, havuzun etrafındaki kalabalığa bakıyorum.

Çocuklar yüzüyor. Bol miktarda yiyecek ve içecek var. Kahkahalar ve sesler birbirinin üzerinden duyulacak şekilde yükseliyor, ta ki herkes bağıriyormuş gibi ses çıkarana kadar. Ama mutlular ve bu kalbimi acıtıyor. Çünkü uzun zaman önce annem buraya aitti. Tüm bunların bir parçasıydı ve benim için bunları feda etti.

"Lorenzo evinde nadiren parti verir, o da hiç vermez," diyor yabancı, kapı çerçevesini itip yanıma gelerek.

Güzel kokuyor. Taze sabun, odun ve baharatlı bir şeyin sarhoş edici karışımı gibi. Yakışıklı da. Koyu renk saçları geriye taranmış, belirgin bir kısmı tepesinin sağ tarafına doğru tıraş edilmiş. Koyu renk gözleri beni ilgiyle ve yanaklarımı ısıtan bir parça muziplikle izliyor.

Biraz fazla uzun bakınca gülüyorum, bakışlarımı kaçırıp tekrar havuza bakıyorum.

"Merdivenin olayı ne acaba?" diye mırıldanıyor yanımda, sesi enseme degecek kadar yakın.

Bunalmış ve rahatsız bir halde sola doğru küçük bir adım atıyorum. "Özür dilerim," diyor. "Seni sıkıştırıyorum."

Elimi önümde umursamaz bir şekilde sallıyorum, jestiyle çelişerek cömertçe bir adım geri çekiliyorum ve ona baskı altında olmadan bakabiliyorum

onun delici bakışları. "Hiç de değil," diye onu temin ediyorum. "Sadece çok uzun zamandır yalnızım ve yakın kişisel alanımdaki insanlara alışmak tahmin ettiğimden biraz daha zor oldu."

"Bu kalabalık bunu değiştirecek." Çenesini pencereye ve benim baktığım insan manzarasına doğru kaldırdı. "Mahremiyet nedir?"

Gülüyorum.

"Güzel gülüyorsun," diye iltifat ediyor.

"Teşekkür ederim."

Bir boğaz temizleme sesi ikimizin de kafasını kapıya çevirmesine neden oluyor. "Patron," dedi adam.

"Lorenzo, hey," diye sesleniyorum aynı anda.

"Barbekü için Leonardo'ya yardım eder misin?" Diğer herkes parti için gündelik kıyafetler giyerken, Lorenzo koyu renk ısmarlama takım elbisesini giymeye devam etti. Ben burada yaşarken bir kez bile takım elbise giymediğini düşününce bunu tuhaf buluyorum.

Başımı sallayıp bir adım öne çıkıyorum. "Tabii ki."

Lorenzo gülümsüyor ve yabancı gülüyor. "Sanırım benimle konuşuyordu." Gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarımı büzüyorum.

"Tabii ki."

"Umarım aşağıda görüşürüz, Gabriella." Lorenzo'ya doğru çenesini hafifçe eğerek odadan çıkmadan önce bana göz kırptı.

Lorenzo, adam merdivenlerden aşağı kaybolurken sessizliğini koruyarak onun geri çekilişini izler.

"Aileye henüz haber verilmedi ama Leonardo ile evleniyorsun."

Sonunda dikkatini bana çeviriyor ve ben şaşkınlıkla başımı sallıyorum.

Odaya giriyor, yatağa bir göz atıyor, sonra tekrar düşünüyor, adımları benim yatak odamla onunki arasındaki sahanlığa doğru ilerliyor.

"Burada eğlenmeye çalışıyorum." Omuzlarımı kaldırıyorum. "Bu anı mahvetmekten kaçınırsanız çok memnun olurum."

"Bir erkekle bir odada yalnız yakalanmak kötü görünüyor, Gabriella." İsmim yine dilinde belirgin bir şekilde yuvarlanıyor. Kaşlarımı çatıyorum.
"İnsanlar

konuş."

"Seninleyim," diye karşılık veriyorum.

"*Yalnız.*" "Patron benim. Bu farklı bir şey."

Yalan söylüyor. Bu çok açık. Gözleri kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için etrafı taramaya devam ediyor.

"Sen korkunç bir yalancısın."

Omuzlarını kaldırır. "Peki. Yaptığın şeyin utancından seni kurtarabileceğimi düşündüm."

"Peki ben ne yapıyordum?" Ellerim kalçalarımı buluyor.

"*Flört etmek.*" Konuşmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Kardeşinle."

Kardeşim.

Kapıya bakıyorum, sonra Lorenzo'ya dönüyorum. "Bu...?"

Yüzünde ukala bir sırıtiş beliriyor ve onu tokatlamak istiyorum. "Dante."

"Oh."

"Evet," diye mırıldanıyor, gözleri neşeyle açılıyor. "Oh."

Mideme ağır bir şey giriyor ve bu yüzüme yansıyor olmalı çünkü Lorenzo'nun gülümsemesindeki alaycı ifade kayboluyor. Odaya giriyor, yaklaşıyor.

"Onun yanında kendimi hemen rahat hissettim," diye sessizce itiraf ediyorum. "Ben flört etmiyordum. *O flört* ediyordu ama o benim kim olduğumu bilmiyordu. Diğer insanlar gibi beni germedi. Annem bir yana, Vincent ve Mallory yanlarında kendimi tamamen rahat hissettiğim tek iki insan. Onun yanındayken kendimi öyle hissettim," diye fısıldıyorum, sözcüklerimin etrafına şaşkınlık dolanıyor.

Hemen güvendiğim insanlar listeme dahil edilmediği için incinmiş görünmüyor. Lorenzo beni gerdiğini biliyor. Kendi zevki için beni bilerek oraya yerleştiriyor.

"Mallory kim?"

"Ha? Denver'dan bir arkadaşım."

"Arkadaşın olmadığını sanıyordum," diye itiyor.

"Mallory farklı," diye çıkışıyorum. "Dante bana onlar gibi hissettirdi," diyorum tekrar, durumu anlamlandırmaya çalışarak. "Bana kendimi bir arkadaş gibi hissettirdi. İçimde karmakarışık olduğunu bilmediğim bir şeyi çözdü."

"Ailenin böyle bir etkisi olabilir."

"Küçük baş başa görüşmenizi böldüğüm için üzgünüm ama Vincent ikinizin de kayıp olduğunu fark etti ve sanırım ikinizden biri ya da her ikiniz de yakında ortaya çıkmazsanız aile onun lakabının gerçek doğasını görmek üzere. *Ayrı ayrı,*" diye ısırtıyor Leonardo, ikimiz de aynı anda yatak odasından çıkmak için hareket ettiğimizde.

"Yapmam gereken bazı işler var." Önce Lorenzo konuşur. "Ofisimde olacağım."

Lorenzo ve beni soyunmuş bir halde gördüğünden beri ilk kez Leonardo ve beni yalnız bırakarak ortadan kayboldu.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama o arkasını dönüyor ve kardeşi kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboluyor.

O rahatsız. Evleneceğimiz için değil, beni başkasıyla sevişirken yakaladığı için. Beni *kardeşiyle* sikişirken yakaladığı ve şimdi de benimle evlenmek zorunda olduğu için rahatsız. Tamamen farklı. Ve tamamen anlaşılabilir. Bu yüzden onu özlememe rağmen mesafesini kabul ettim.

Verandaya adımımı atar atmaz insanlar tarafından yutuluyorum. Dante, kısa boylu ve beyaz-gri saçlı bir adamla sohbetin tam ortasındaiken izin isteyip yanıma geliyor. "Geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum. Veda etmeden kaçarsın diye korkuyordum."

Ona gülümsüyorum. "Resmi olarak tanıştırılmadık. Ben Gabriella." Elimi uzatıyorum.

Dante elini benimkinin içine kaydırıyor ve öne doğru eğilerek bir yanağımı ve diğerini öpüyor. "Dante Romano."

"Seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum, Dante." Kelimeleri söylerken sesim titriyor, anlam belirsiz ve tutkulu bir şeye dönüşüyor.

Elimi bırakmayı reddederek geniş bir gülümsemeyle tutuyor.

Flört etmek. Kardeşinle.

Elimi daha güçlü bir şekilde geri çekiyorum ve o da isteksizce bırakıyor. "Gel." Dirseğimi tutuyor. "Bir şeyler içelim."

İnsanlar bizi durduruyor ve Dante'ye en az benim kadar hayranlık duyuyorlar. Yakışıklılığına hayran kalıyorlar ve kızlarını aramasını söyleyip onunla konuşmayı *çok* istediklerini belirtiyorlar.

"Sıcak mal," diye takılıyorum.

"Berbat bir durum," diye fısıldıyor. "Kendimi insanların üzerine bahis oynaması için otlakta dolaştırılan ödüllü bir boğa gibi hissediyorum."

Gülüyorum. "Dünyamıza hoş geldin."

Pişmanlık gözlerini kaplar. "Kahretsin, bu çok duyarsızcaydı. Siz bizden daha zor durumdasınız. Zor bir durum. Tek umudumuz, eşleşmelerimiz yapıldığında ikimizin de ilgisini çekecek bir şey olması." Bana göz kırpmıyor ve ben de şaşkınlığımı göz kırparak atıyorum.

"Dante." Bir kadın bize yaklaşıyor.

Göz kamaştırıcı. Kısa siyah saçları omuzlarına dökülmüş, rahat dalgalar halinde şekillendirilmiş. Abartısız şeftali rengi ruj dudaklarını boyuyor ve kirpikleri kalp şeklindeki yüzünde gerçek olamayacak kadar uzun görünüyor. Ufacık tefecik. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla ayakta dururken bile çenemin hizasında duruyor.

Selamlaşmak için sarıldılar ve bana döndü. "Siz onur konuğu olmalısınız," dedi. "Ben Luna. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Gabriella." Yutkunuyorum. "Sen de."

Eğer bu hayatta kendinizi Luna ve Dante'nin huzurunda bulursanız, onları sonuna kadar sevdiğimi ve üzgün olduğumu söyleyin.

Bu anının bir yük treni gibi üzerimden geçmesi gerekiyorsa lanet olsun. Güneş gözlüklerimi kafamdan çıkarıp gözlerimdeki sulanmayı gizlemek için gözlerimin üzerine yerleştiriyorum.

"Lorenzo'nun evini herkese açtığına göre oldukça önemli biri olmalısınız." Uzun kollu keten gömleği, iki parçalı kıyafetinin üzerine açık bir şekilde oturuyor.

mayo esintiyile etrafında uçuşuyor.

Başımı salladım. "Önemli bir şey değil. Sadece parlak ve yeni bir şey."

Luna güler. "Siktir, eğer bu gerçek değilse. Bruno'yu gördün mü?"
Kardeşine geri döner.

"Evet, Cosimo ve Diego ile havuz kenarında oturuyor."

Yüzünde tehlikeli bir ifade beliriyor ve zaten kusursuz bir şekilde yerleştirilmiş mayosunu düzelttikten sonra bize el sallayıp partinin içine doğru ilerliyor.

Dante bana sessizce, "Kocasını kendisine aşık etmeye kararlı," diyor, sesi söylemediği diğer şeyleri de anlatıyor. Bunun faydasız olduğunu; Bruno'nun böyle bir duyguya sahip olmadığını.

Onun geri çekilişini izliyoruz ve kalbim acıyor. Annesinin hayatını yaşıyor.

Tek umudum sonlarının aynı olmaması.

"Bana kendinden bahset." Dante konuyu değiştiriyor, kendine bir bira, bana da bir soda alıyor. En yakın koltuğu işaret ediyor.

Oturuyorum. "Bence çoğu insan anlatacaklarını zaten biliyor."

"Nerede büyüdün?"

"Unalaska."

Gözleri büyüdü. "Bu rastgele."

Başımı salladım. "Evet, annem içine kapanmayı severdi." "Öldü mü?"

Başımı aşağıya doğru eğip başımı sallıyorum.

Dante elime dokunmak için uzandı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Ben de annemi çok genç yaşta kaybettim."

Başımı hemen kaldırıyorum, annemiz hakkında verebileceği herhangi bir bilgi kırıntısı i ç i n sabırsızlanıyorum. "Özür dilerim."

Omuz silkiyor. "Uzun zaman önceydi. Bunu kabullenmeye başladım."

Ona bakıyorum, devam etmesini bekliyorum, ama o sessiz kalıyor, gözlerimizin birleşmesine izin veriyor.

"Oğlum."

Bağlantı koptuğunda dikkatimiz yanımızda duran adama yöneliyor.
Dante'nin daha önce konuştuğu adam. "Baba,
Gabriella ile tanıştın mı?"

Baba.

"Hayır." Bana gülümsüyor, güneşe karşı parlayan altın dişi de dahil olmak üzere tüm dişlerini gösterecek kadar geniş sırtıyor. "Joseph Romano," diye tanıtıyor kendini. "Ama ailem bana Koca Joey der."

Boyu 1.80'den uzun olamazdı. Biraz tombul, çok gri ve çok sinsi.

"Memnun oldum." Elimi uzattım.

"Ah." Elimi sallayarak uzaklaştırdı. "Sana sarılmama izin ver."

Neredeyse tükürüğümde boğuluyordum, örtbas etmek için gülüyorum. Ayağa kalkıp yaklaşıyorum ve o da bana sarılıyor. Başı burnumun dibini sıyrıyor. Beni biraz fazla sıkı ve biraz fazla tanıdık bir şekilde tutuyor.

"Sen çok tatlı bir şeysin," diyor ve sonunda geri çekilip beni bırakıyor.

"Dante'yle gizlice kaçabilmeniz ve beni tanımanız ne güzel.
Birbirimizi."

Cildimi asitle ağartmak istiyorum. Onun yerine gülümsüyorum.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

LORENZO

"D
Bize
mi?"

Joey'in, neden bu adamla konuşmak istediğine dair bir ipucu verdiğini sanmıyorum.

Vincent başını sallar. "Sadece önemli olduğunu ve ikimizin de burada olması gerektiğini söyledi."

Leonardo dikkatimizi çekerek iç geçiriyor. "Bu kadar aptal olamazsın." Yumruğumu sıkıyorum ve Vincent nefesinin altında küfrediyor.

"G hakkında olacak," diye konuşuyor sonunda, cehaletimiz karşısında çileden çıkmış bir halde. "*Kim hakkında?*" Vincent ve ben aynı anda söylüyoruz.

"Gabiella." Leonardo garsona bir votka soda daha sipariş etmesini işaret etti. Oturduğumuzdan beri beşinci kez.

Manhattan'ın merkezindeki restoranımda oturuyoruz ve günümde yapmak istediğim milyonlarca başka şey var. Lanet olası bir Pazar sabahı oturup benden dinleyici talep eden dik duruşlu hıyarı beklemekten çok daha acil şeyler.

"Eğer daha uzun sürecekse, ben Bianca ile kulübeden dönene kadar bekleyebilir."

"Ne zamandan beri kulübeye gidiyorsun?" Ona döndüm.

"Karımla biraz yalnız kalmak istediğime karar verdiğimden beri. Gabriella'yla olan tüm bu drama onu yıpratmaya başladı. Partiler düzenlemek ve

Sırlar ve en iyi arkadaşımın kız kardeşimi becerdiğini öğrendikten sonra benim kötü ruh halimle uğraşmak çok fazla. Bianca bir molayı hak ediyor."

Üst dudağım yukarı kıvrılıyor ve Leonardo gülüyor, sesi hiç de esprili değil. "Onu Noel'den sonra İtalya'ya götüreceğini sanıyordum," diye homurdanıyorum.

"Öyleyim," diye cevap veriyor ama başka bir şey söylemiyor.

"Joey Gabriella'dan ne istiyor olabilir ki?" Var olduğu için lanet dünyaya sinirlenerek ısııyorum.

Vincent bana kaşlarını çatıyor.

Leonardo başını sallayarak votkasını yudumlar ve sunucuyu tekrar çağırır. "Sadece gelmeye devam etsinler ve sodayı tut."

Sunucu başını eğiyor ve uzaklaşıyor.

"Ve sen benim kalın kafalı olduğumu düşünüyorsun. Koca Joey, Gabriella'yı oğluyla eşleştirmek istiyor. Bilirsin, erkek kardeşiyle?" Gülmeye başlıyor, yumruğu dudaklarına dayanıyor, omuzları neşeyle titriyor.

"Ne?" Vincent ve ben aynı anda bağırdık.

Kahkahasını keser ancak içkisi getirildiğinde yeniden başlar.

Bir yudum alıyor.

Masaya doğru eğilerek bardağı elinden alıyorum. Hemen ayıldı. "Aptal olma."

"Seni vurmadan önce konuş."

Elini göğsüne götürüp sırtıyor. "*Beni* vurmak mı? Gabriella'yla kimi evlendirmek isterdin o zaman?" Ayağa kalkıyor. "İzninizle." Peçetesini masaya fırlatıyor, ben de sandalyemden kalkıp onu takip etmeye hazırlanıyorum ama çıkışa değil de bara doğru ilerleyince duraksıyorum. Barmen ona bir şişe votka uzatıyor ve o da yürüyüşü tembelleşerek bize doğru geri dönüyor.

Vincent yanımda geriliyor. "Onu öldüreceğim."

"Sıraya gir lan," diye mırıldanıyorum.

Bir kez daha yerine oturan Leonardo, elindeki bardağı alıp kendine büyükçe bir shot dolduruyor. İçiyor. "Dante ve G *iyi* arkadaş oldular." İkimize de gülümsüyor. "Garip bir şekilde, bizim genç

Kuzeninın duyguları romantik ve sevimli küçük yalancımız kardeşinin aklına getirdiği uygunsuz düşüncelerin farkında olsa da onu tanımaktan keyif alıyor. Ona arkadaşça davranıyor ama o bunu anlamıyor. Ya da anlıyor ve şimdi anlaşmayı imzalamak için babasından yardım istiyor."

"Bunu sana kim söyledi?"

Gözlerini deviriyor. "Bir şeyleri izliyorum. Bir şeyler görüyorum. Bazen"-yakına eğiliyor, öyle yüksek sesle fısıldıyor ki ağzından tükürükler uçuşuyor-"Görmek istemediğim ya da görmek zorunda olmadığım şeyler görüyorum." Kelimeleri geveliyor.

"Beyler." Joey tam o anda yanında oğluyla gelmeye karar verdi ve beni hazırlıksız yakaladı.

"Otur," diye çıkıştım. "Geç kalarak bana bir daha saygısızlık etme."

Takım elbise ceketinin düğmelerini çözen Joey, tereddüt etmeden yerine oturur. "Özür dileriz. New York trafiğini bilirsiniz."

Dante selamlamak için çenesini kaldırır ve babasına en yakın koltuğa oturur.

Vincent kimseye bakma nezaketini göstermeden, "Gitmem gereken başka bir yer var, o yüzden bunu hızlıca halledebilirsek," diyor.

"Elbette." Joey sırtıyor. "Kız kardeşin. Yaklaşan on sekizinci yaş gününü ve potansiyel taliplerini konuşmak istiyorum."

Leonardo zaferle boğazını temizliyor ve uzanıp o aptal votka şişesini kafasına indirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Sakince soruyorum.

"Dante ve Gabriella oldukça yakınlaştılar."

Tüm bu konuşmanın saçmalığı beni geriyor. Gabriella'yı omuzlarından tutup sarsmak istiyorum. Kardeşini tanımak istediğini biliyorum, ama lanet olsun, evlenene kadar bekleyemez miydi, böylece kuzenimin aşağılanmasını önleyebilirdim.

"Şimdi mi?" Dante'ye dönüyorum.

Duruşunu düzeltiyor. "Ondan çok hoşlanıyorum. Eğlenceli, güzel ve nazik biri. Vincent, sana yemin ederim ona iyi davranacağım."

Vincent elini kaldırır ve Dante'nin sözleri boğazında düğümlenir.
"Bundan şüphem yok, Dante. Ama Gabriella zaten bir başkasıyla sözlendi."

"Ne?" diye nefes alıyor kuzenim, şok onu koltuğuna geri gönderiyor.
"Hiçbir şey söylemedi."

"Ona açıkça sordunuz mu?" "Şey,
hayır."

"Kim?" Joey konuşmaya dalıyor, yanakları öfkeyle kızarmış.

"Ah, o ben oluyorum," diye mırıldanıyor Leonardo yanımızda,
sarhoşluktan vücudu yana eğilmiş.

"Ne?" Dante kalbi kırık görünüyor ve onun mutsuzluğunun beni
memnun ettiğini itiraf edecek kadar çocukça davranıyorum.

"Aileden bile değil," diye bağılıyor Joey. "Neden onu bir alt patronla
evlendirmek gibi aptalca bir karar verdin?"

Sıcaklık en az beş derece düşer. Leonardo bile ayılır, şok içinde doğrulup
oturur.

"Az önce bana ne dedin sen?" Dedim. "Ne
dediğimi duydun."

"Baba," diye uyarıyor Dante.

"Benimle bu tonda konuşma evlat," diye tükürür.

Kuzenim gözlerini kaçırıyor ve ben de ona bu yüzden, akraba olmasalar
bile Gabriella'nın asla onun olamayacağını haykırmak istiyorum. O,
omurgası çelikten yapılmış bir adamı hak ediyor. Babası onun değerine
neredeyse tükürmüştü ve onu savunmak yerine azarlayarak gözlerini
kaçırdı.

Ayakta durmakta zorlanan Leonardo masanın etrafından dolaşarak
amcamın oturduğu yere geliyor. Omzunun üzerinden eğilen ağabeyim,
baldırında sakladığı bıçağı çıkarıyor ve Joey'nin takım elbisesinin ceketine
doğru samimi bir okşayışla sürüklüyor.

Ben gülümserim. Vincent gülümsüyor. Dante başını eğik tutuyor ve Joey gözlerini bana dikeyor.

İzleyenler için bu, bir adamın diğeyinin üzerine eğilmesinden başka bir şey gibi görünmeyecektir. Ama kardeşimin bıçağı Joey'nin boynuyla buluştuğunda, aslında hiç *görmeyecekleri* bir cinayete kırk beş tanık olabilirdim.

"Vincent'ın kız kardeşinin kiminle evleneceğine karar vermesi sizi ilgilendirmez. Teklifiniz için teşekkür ederiz ama cevabımız hayır. Gabriella bir Caruso olacak." Bu cümleyi duyunca içimde önemli bir şey kıpırdandı ama görmezden geldim. "Eğer onu bir daha aşağılayacak olursan, bana, aileden birine, köpeğine. Aynı lanet olası düşünceyi yüksek sesle söyleyecek kadar aptal olduğunu *düşünürsen*, hissedeceğin şey Vincent'ın ya da Leonardo'nun gazabı olmayacak. Benim gazabım olacak. Ölümünü tüm birliğin önünde kutlayacağım. Acı çekerek ve herkesin gözü önünde öleceksin ve sonra herkes aletinin ne kadar küçük olduğuna gülerken ben çıplak vücuduna işeyeceğim."

Leonardo'nun bıçağı şahdamarına biraz daha bastırıyor.

Vincent öyle bir değişiyor ki, sertleştiğine yemin edebilirim. Kan dökmek o orospu çocuğuna bir şeyler yapıyor.

Dante yine de gözlerini kaçırır.

"Anlaşıldım mı?"

"Evet"-Joey bir süre bekliyor, bir sonraki kelimeyi günlerdir içinde sakladığı bir bok gibi boğazından zorla çıkarıyor-"*patron*."

"Aferin oğlum." Leonardo ayağa kalkıp votka şişesine doğru ilerlemeden önce bıçağıyla Joey'nin yüzünün yan tarafına bir tokat atar.

Joey'e "Git,"

dedim. Dante ayağa

kalktı.

"Sen otur." Hiç tereddüt etmiyor.

Joey omuzlarında öfkeyle paytak paytak yürüyor ve içimden onu kendini beğenmiş bir hıyar olduğu için öldürmek geliyor. Onun yerine ağır bir nefesle oğluna dönüyorum.

"Gabriella'ya benim, *Vincent*'ın," diye düzeltiyorum, "teklifini düşünmek için bile sana ihtiyacım olduğu gibi değer verseydin" -ki bu da DNA'ya göre asla olmazdı, ama şu anda bunu bilmesine gerek yok- "bir erkeğin sonuçsuz bir şekilde ona hakaret etmesine *asla* izin vermezdin."

"Onun senin baban olduğunu biliyorum," diye açıklıyorum o beni yalanlamak için konuşmadan. "Onun kötü bir orospu çocuğu olduğunu da biliyorum. Ama ailemizde Tanrı'nın huzurunda bizim olmak için yemin eden kadınlar bir armağandır. Müstakbel eşinizle herhangi bir ilişkinin yürümesini istiyorsanız, size vermek isteyebileceği şeylere layık olduğunuzu ona göstermeniz gerekir. Basit bir yemin teatisi sevgi, ilgi ve yakınlık talep edemez Dante. Sen de onun için aynısını yaparsan seni korur. Sen de onun için aynısını yaparsan senin için savaşır. Kim olursa olsun, hiçbir erkeğin kendini üstün gördüğü için bir kadını aşağılamaya hakkı yoktur. Gelecekte, bugün sende tanık olduğum zayıflığı görmeme asla izin verme. Sana defalarca bir gün kaptan olacağını söyledim ama bana buna layık olduğunu kanıtlamadığın sürece sana bu onuru vermeyeceğim. Bugün başarısız oldun."

Söylediklerimi dikkatle ve can kulağıyla dinliyor. "Evet, patron." "Bir şey daha var, Gabriella ile arkadaş olmanız seninle evlenmek istiyor. Bu konuşmayı sizden başka birinden duyarsa, kendinizi o arkadaşlıktan yoksun bulabilirsiniz. Vincent'ın kız kardeşi bir dişi aslan. Güçlü bir kükremesi var ve tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki bu sadece gürültüden ibaret değil. Dürüstlüğünüzün nezaketini hak ediyor."

Başını sallıyor.

Elimi kaldırıp onu kovuyorum. "Git."

GABRIELLA

Dante bana mesaj attı ve onunla aşağıdaki kafede buluşmamı istedi. Yalan söylemeyeceğim. İsteksizdim.

Birlikte giderek daha fazla zaman geçiriyoruz ve kardeşimi tanımayı sevmeme rağmen, işler rahatsız edici olmaya başlıyor.

Dante bana aşık.

Gabriella Ferrari olan ben. *Vincent'in* kız kardeşi. Ben de *onun* kız kardeşi.

Ben berbat bir insanım. Lorenzo'nun evinde ilgisini açıkça belli ettiği o ilk günden itibaren her türlü temastan kaçınmalıydım. Yine de *onu* tanımanın cazibesine kapıldım, eğer yeterince arkadaşça davranırsam aramızda hiçbir şey olmayacağını anlayacağını umuyordum.

Son zamanlarda bu benim için pek iyi olmadı. Öyle ki Leonardo araya girerek bana yardımcı oluyor. Dante ne zaman mesaj atsa ya da plan yapmak için beni arasa, Leonardo'yu getiriyorum. Zoraki nikâhımız yüzünden Leonardo benden yeterince nefret etmediyse, şimdi etmek için her türlü hakka sahip. O benim insan flört kalkanım. Dante ne zaman çekiciliğini *ima* etse, Leo'nun görevi konuşmamızın gidişatını değiştirmek. Dante buna izin veriyor çünkü Leo onun amcası ve ona saygı duyuyor. Leo aynı zamanda alt patronu ve ona saygı duymaktan başka çaresi yok.

Ama Leo telefonuma cevap vermiyor ve Dante acil olduğunu söyledi.

Yaklaştığımı görünce gülümsüyor ve ben de elimde olmadan bu jesti karşılık veriyorum.

Karamel macchiato'm hazır ve bekliyor ve onun bu kadar düşünceli olmasına bayılıyorum. Bunu onda hep görüyorum. Kız kardeşi Luna'da. Bana karşı. Yeğeninde. O nazik ve cömert bir insan ve ona annemizin onunla ne kadar gurur duyacağını söylemek için can atıyorum. Onda annemden çok şey gördüğümü söylemek için can atıyorum. Ona beni güvende hissettirdiğini söylemek istiyorum çünkü,

Bazı açılardan, onunla vakit geçirdiğimde, onunla birlikte oluyorum ve bu beni huzurlu hissettiriyor.

Uzun bir süre sessiz kaldı ve ben de sessizce kahvemi içtim.

"Çok sessizsin." Sessizliğe boyun eğdim ve konuşması için yalvardım.

"Seni Lorenzo'da ilk gördüğümde içimde daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim. Tuhaftı, sanki içime bir huzur yerleşmişti. Seni tanıyormuşum gibi hissettim, bu aptalca gelebilir çünkü daha önce hiç tanışmamıştık."

"Aptalca değil," diye söze giriyorum. "Yeni insanlarla tanışmak beni inanılmaz derecede rahatsız ediyor. Seninleyken böyle hissetmedim."

"Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca duygularım konusunda oldukça açık olmaya çalıştım."

Aman Tanrım.

"Gittiğin her yere Leonardo'yu da götürüyor gibisin." "O benim arkadaşım," diyorum savunmacı bir şekilde.

"Vincent'ın aşırı korumacı olup olmadığını merak ettim."

Başımı salladım. "Evet, bazı açılardan aşırıya kaçıyor ama Leo tamamen bendim."

"Bu da beni bir sonraki garip soruma getiriyor. Burada sizin tarafınızda bir şey var mı?" Aramızda ileri geri hareketler yapıyor.

"Seni önemsiyorum, Dante-"

"Hayır." Sözümü kesti. "O değil. Lafı dolandırmak istemiyorum, Gabriella. Bana karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini bilmek istiyorum. Hem de hiç. Romantik olarak."

Ağlamak istiyorum çünkü reddedilmemin sonum olacağından korkuyorum. Ama bana sordu ve yalan söylemek istemiyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum.

"Ah." Sandalyesine geri oturur, ellerini başının arkasında birleştirir. "O kadar mı habersizim? Sürekli takılmak istediğini sanıyordum çünkü-"

"Çok üzgünüm, Dante. Seni bir arkadaş olarak seviyorum. Çok fazla arkadaşım yok ve senin arkadaşlığından çok hoşlanıyorum."

Bana karşı bir şeyler hissettiğini fark ettiğimde mesafe koydum. Sadece... yapamadım."

Öne doğru eğilir. "Ben de senden hoşlanıyorum. Harika ilişkiler böyle başlamaz mı?" diye yalvarıyor. "Birbirimizin arkadaşlığından zevk alırız. Bence sen çok güzelsin. Sana çok iyi davranırdım, Gabriella. Sana ne istersen verirdim. Büyük bir ev mi? Senin. Çocuklar? Senin. Beyaz çit? Sizin. Bunların hiçbirini istemiyorsun ve sırt çantalarını takıp dünyayı gezmek mi istiyorsun? Senin olsun."

"Dante," diye fısıldıyorum.

"Neden ben değil?" diye sorar, sesinde incinmişlik vardır. "Çünkü sen ailedensin."

"Peki Leo değil mi?" diye tersliyor. "Leo mu?"

"Evet. Lorenzo bana Leo'yla evleneceğinizi söyledi."

Yutkundum. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Bugün. Babam ve ben ona yaklaşıp seninle evlenmeme izin verip vermeyeceğini sorduğumuzda."

Pişmanlığım farklı bir şeye dönüşüyor. "Benimle konuşmadan önce Lorenzo'ya mı gittin? Sana karşı bir şey hissetmediğimi bildiğin halde mi?"

Tıpkı babası gibi. Hepsi gibi. "Yanlış olduğunu biliyorum."

"Tabii ki yanlış, Dante. Ne oluyor be? Sen ve ben bunu her zaman konuşuruz. Ödüllü boğa lanet bir sirkte dolaştırılıyor, hatırladın mı? Senin farklı olduğunu sanıyordum."

"Ben farklıyım."

Başımı salladım. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Seninle romantik olarak ilgilenmediğimi her şekilde göstermeye çalıştım. Sen flört ettiğinde ilgilenmedim. Takıldığımızda Leo'yu yanıma almaya başladım çünkü arkadaşlık bölgemdeki hislerimi tam olarak algılayamamıştın. Bunun için özür dilerim. Düşüncelerimi ve duygularımı açıkça ifade etmeliydim. Beni sevmeyeceğinden korktum.

Seni bu kadar açık bir şekilde reddedersem benimle takılmak istemezsin. O yüzden işte. Senden hoşlanıyorum, Dante. Sen benim arkadaşımsın. Sen sadece benim arkadaşım olacaksın ve bu seçimi benden almaya çalışarak beni incittin."

OTUZUNCU BÖLÜM

GABRIELLA

Bu gün sorunsuz bir şekilde gerçekleşmedi.

Dante'nin bana duygu bombasını attığı gün, Leo ortadan kayboldu. Lanet *olası hayalet*. Lorenzo çatı katına gelip ateş püskürdü ve kardeşinin ortadan kaybolmasıyla bir ilğim varmış gibi davrandı. Ben de en az onun kadar şaşırmıştım. Hasar kontrolü yapıyordum ve kardeşim benden evlenme teklif etmişti.

Leo ve benim bir anlaşmaya varmamız için günlerce araştırma yapmamız ve sayısız konuşma yapmamız gerekti. Evliliğimiz sadece duman ve aynalardan ibaretti. Bir saçmalıktı. Bunu ikimiz de biliyorduk. Onun adına ihtiyacım vardı, ne daha fazlasına ne de daha azına. Onun sevgisine ya da şefkatine ihtiyacım yoktu. Hayatını şu anda olduğu gibi yaşamakta özgür olacağına dair ona güvence verdim. Arkadaşlıığımızdaki tek fark kağıt üzerinde olacaktı. Evli bir adam olacaktı. Neden *onu* birlikteliğimizin önemi konusunda ikna etmekle görevlendirilmişim, bilmiyorum. Ama Leonardo'yu inanmaya ne kadar zorlarsam, bana o kadar mantıklı geliyordu. *Leonardo ve ben* mantıklıydık. O güvendeydi ve benim de tek istediğim güvende hissetmekti.

"Sence törenden önce Leonardo'yla konuşmama izin verirler mi?"

Bianca başını sallar. "Hayır, tatlım."

Kilisenin arka odalarından birinde duruyoruz, Bianca duvağını yerine oturtuyor ve yüzümün şimdilik serbest kalması için başımın üzerinden geri atıyor.

"Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "*Gerçek* bir düğün gibi değil. Gerçek gibi çünkü evleneceğim ama aynı zamanda sahte gibi çünkü..."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyor sessizce.

"Evet." Birden kendimi garip hissettim, utancımı gizlemek için yüzümü başka yöne çevirdim.

Bianca arkamda yürüyor, duvağı güzelce oturtmak için ayarlıyor. Nedenini bilmiyorum, çünkü duvağı tekrar yüzümün üzerinden geçirmesi gerekecek ve tüm bu telaşı boşuna olacak. "Vincent'la evlenirken ben de gergindim," diyor arkamdan. "Kabul ediyorum, senin gerginliğin çok daha haklı. Düğünümde sadece ailem, Lorenzo ve Leonardo vardı, tabii buna düğün denebilirse."

Dönüyorum. "Bu kulağa daha hoş geliyor. Neden bunu alamıyorum?"

Gülümsüyor. "Çünkü ailemi utandırdım. Yüzümü kurtarmak için acele ettim.

Düğününüz bir kutlamadır."

"Woo-hoo." Havaya cansız bir yumruk kaldırıyorum.

Bianca tokatlıyor. "Kes şunu. Hepiniz gitmeye hazırsınız." Geride durup yaptığı işi hayranlıkla izliyor ve birden kendimi doğru olduğuna ikna ettiğim her şey yanlış geliyor.

Tırnaklarımı avuç içlerime bastırarak acıya konsantre oluyorum. "Bana bir dakika verebilir misin?" Bianca'ya sessizce soruyorum.

O da hemen kabul ediyor. "Tabii ki. Ben hemen dışarıda olacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

Başımı sallıyorum ama o çoktan arkasını dönmüş, bana istediğim mahremiyeti sağlamak için odadan çıkıyor. Titrek bir nefes alıp aynaya doğru ilerlemeden önce kapının arkasından usulca kapanmasını bekliyorum. Burnumdan zorla nefes alıyorum ve kendime bakmak için çenemi kaldırmadan önce omuzlarımı silkeliyorum.

Yansımadaki kadını tanımakta güçlük çekiyorum. Sadece on sekiz yaşında bir kız olmaya hazırlanırken, gözlerimdeki dehşet bu yalanı rahatça sürdürmeme yardımcı oluyor

dinleyicilerime. Ailemin gözünde, sadece haftalar önce reşit oldum. Annem haklıydı, Vincent'ın beni korumak için bulduğu çözüm evlilikti. Mutlu Noeller ve Mutlu Yıllar, al, bir kocan olsun. Ortaya koyduğu *tek* çözüm buydu ve kabul etmekte ne kadar isteksiz olsam da gerekçesini inkar edemezdim.

Koca Joey ve Dante etrafımda dolanıyor, kardeşimle evlenmemi sağlayacak bir eşleşme ayarlamaya hevesleniyorlardı. Boğazıma bir safra hücum ediyor ve yansımama bakarak yüzümü buruşturarak onu geri çekmeye zorluyorum. Zavallı, tatlı Dante. Arkadaş olmuştuk. Beni sorgusuz sualsiz kabul etti. Aramızdaki bağdan habersiz olsa da kardeşimle bir ilişki kurmak güzeldi. Sadece ilgisini belli ettiğinde ve flört ettiğinde tuhaf oluyordu. Kalbim onun için acıyor. Keşke bilseydi. Mahcup olurdu. Onun olmam için yalvardı da yalvardı. Bana yakınlık, evlilik ve çocuklardan oluşan planlanmış hayatımızın fantezilerini anlattı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Vincent ve Lorenzo Leonardo'yla bu birlikteliği zorlamamış olsalardı, Caruso'nun genç kardeşine benimle evlenmesi için yalvarırdım. Dante'yi reddetmem onun egosunu hiç hoşlanmadığım bir şekilde zedeliyordu. Onu seviyordum, ama onun anlaşılabilir cehaletiyle hayal ettiği şekilde değil. Yaklaşımlarına ne kadar karşı koyarsam, o kadar sinirleniyordu. Mantıklı düşünmem için bana yalvardı. Ona, kendini bana adayacak bir adama sahip olmak varken neden beni asla sevmeyecek bir alt patrona razı olayım ki? Leonardo'yla gönülsüz bir birlikteliğe razı olmam, kendimi Koca Joey'nin gazabından korumaktan çok, Dante'nin ayartılmasını ve istememesi gereken birine duyduğu arzuyu kesmekle ilgiliydi. Annem beni şimdi görse ne düşünürdü merak ediyorum. Tam da beni uyardığı pozisyonda. Tek kurtarıcım Leonardo'dan *hoşlanıyor* olmam. O benim arkadaşım. Onu *sevebileceğimi* hiç sanmıyorum ama aşka inandığımdan da emin değilim. Düşüncelerinizde güzeldir, ama duygular Dağınık. Tahmin edilemez, değişken ve tamamen güvenilmezdirler.

"Özür dilerim anne," diye fısıldıyorum, sinirlerimi yatıştırmak için bir elimi karnımda gezdiriyorum. "Boktan bir durumun en iyisi bu. Burada sevdiğim insanlar var," diyorum ona dürüstçe. "Beni seven insanlar var. Sevmediğim bir adamla evlenmek hiç de yük değil. Leo iyi bir adam." Kimi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum, kendimi mi yoksa ölmüş annemi mi? "Bana zarar vermez."

Ağladığında çok güzel oluyorsun.

Lorenzo'nun görüntüsünü zihnimden siliyorum. Burada bir yerde olacak. Sıralarda oturuyor, muhtemelen herkesin beklediği en önde olacak. Ona bir hafta önce mesaj atmış ve yeminlerimizi ederken kardeşinin yanında durmamasını istemiştim. Onu bir yetişkin gibi arayıp konuşmam gerektiğini biliyorum ama şu anda onunla konuşmak itiraf etmek istediğimden biraz daha fazla acı veriyor. Leonardo'nun yanında durup hayatımı ona adama düşüncesini, Lorenzo'nun gözlerinin sadece bir göz kırpması uzaklığındaki cazibesini hazmedemiyordum. Lorenzo mesajıma cevap vermedi ama Leo'yu bir sonraki görüşümde, mihrapta sadece ikimizin duracağına dair bana güvence verdi.

Kapıya hafifçe vuruluyor ve şüphelerimi bedenimden atmadan önce son bir kez ciğerlerimi tamamen şişiriyorum.

"İçeri gel," dedim.

Vincent kafasını kapıdan içeri soktu. "Hazır mısınız?" Dik durur ve odaya doğru ilerler. "Çok güzel görünüyorsun, Gabriella. Bir melek gibi."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Teşekkür ederim ve benimle koridorda yürüdüğünüz için de teşekkür ederim."

Bana doğru ilerliyor, önce bir yanağımı sonra diğerini öpüyor. "Bu bir onur, Gabriella. Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum."

Çenem sallanıyor.

"Kahretsin, seni ağlatmak istememiştim."

"Beni ilk kez sevdiğini söylemek için gerçekten boktan bir zaman seçtin kardeşim. Tabii ki duygusallaşacağım."

Pişmanlık yüzünü kaplar. "Sana daha önce söylemeliydim. Bu şekilde olmak zorunda olduğu için üzgünüm. Tüm bu insanlara annen yokmuş gibi davranmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Başka türlü seni nasıl güvende tutacağımı bilmiyorum. Büyük Joey'nin yaratabileceği her türlü tehdidi ortadan kaldırmak için onu öldürmeyi düşündüğümü bilmeni istiyorum ama tek sorunumuzun o olacağını sanmıyorum."

Elimi terzi yapımı smokininin üzerinden kalbinin üzerine koyuyorum. "Sorun değil. Bunu kabullenmeye başladım. Aile için fedakârlık yapılır; bunu yavaş yavaş öğreniyorum. Aşık olup internetteki bir arkadaşlık uygulamasından rastgele bir adamla evlenecek değilim. En azından bu şekilde kocamı tanıyorum."

"Leonardo iyi bir adamdır," diye beni temin ediyor.

"Bunu bana söylemene gerek yok. Ben zaten biliyorum."

Başını sallıyor. "Eğer sana karşı yanlış bir şey yaparsa-"

"Hey." Sözünü kestim. "Leo'yu tanıyorsun. Bana zarar veremeyeceğini biliyorsun."

Sesli bir şekilde yutkunur. "Biliyorum, biliyorum. Burada bir hata yapmak istemiyorum. Sana yanlış yapmak istemiyorum."

"Senin bana güven vermen gerekirken ben sana güven veriyorum," diye azarladım. "Şuradaki işimi bitireyim de şu işi bir an önce halledelim."

Ellerimi sıkıyor ve başka bir şey söylemeden gidiyor.

Yüzlerce insanın arasında yürümek zorunda kalmadan önce Leo'nun gözlerinin içine bakabilmeyi diliyorum. Onun aptal çocuksu gülümsemesinin içimde dönen fırtınayı dindirmesini istiyorum.

"Çok güzelsin."

Lorenzo'nun sesiyle dönüyorum, ayaklarım sendelediğinde sabitlemek için yanımdaki masaya tutunuyorum.

Eşiğinde durduğu kapının çerçevesine tembelce yaslanıyor.

Vincent'in birkaç saniye önce kafasını uzattığından farklıydı.

Bir resim gibi görünüyor. Kalbi kadar siyah, özel yapım bir smokin giymiş. Beyaz gömleği kusursuz bir şekilde ütülenmiş, rengi takım elbisenin gece yarısı fonunda neredeyse fazla parlak. Elleri rahatça oturuyor

ceplerinde, ceketini açık ve kollarının pasif duruşuna uyum sağlamak için geriye doğru fırçalanmış.

Omuzlarımı kıvrıyorum, aniden kıvrımlı vücudumu içine soktuğum dar dantel elbiseden utanıyorum.

İltifatındaki samimiyetin ya da şefkatin yüzüme yapıştırdığım acımasız bakışları değiştirmesine izin vermiyorum. Kollarında ağlamak istememe neden olsa bile.

"Ne istiyorsun?"

Boyu uzadı ve ben bir adım geri çekildim.

"Neden bu kadar düşmanca?"

Gözeneklerimden öfke sızıyor. "Senden nefret ediyorum."

Odaya adımını atıyor ve ben diğer kapıya dönüp bakıyorum, ona ulaşmamın kaç adım alacağını hesaplıyorum.

"Beni sevmekten nefret ediyorsun, dişi aslan. Arada fark var."

Başımı sallıyorum, onu reddediyorum ama sesimin bana ihanet edeceğinden korkarak konuşmaktan çekiniyorum.

Yaklaşıyor.

"Lütfen." Ne kadar acınası olursa olsun, yaklaşımını durdurmayan tek bir kırık kelime.

"Lütfen, ne?"

Çenem sallanıyor ve dişlerimi sıkıyorum. "Git buradan."

Gözleri kapanıyor ve acı dolu bir iç çekişle başını yana eğiyor. "Bunu yapamam."

"Neden?"

"Çünkü seninle konuşmam gerek."

"Törenden sonra benimle konuşabilirsin."

Sabırsız bir ses çıkarır. "Korkarım oldukça acil bir durum."

"Beni lanet olası kardeşinle evlendirmenden daha acil," diye çıkışıyorum, kendimi durduramıyorum.

"Evet. Aslında, bunun birazdan olacaklarla çok ilgisi var."

Kendi paniğime o kadar kapılmışım ki Lorenzo'nun gözlerindeki aynı duyguyu fark etmemiştim. Varlığının basit gerçekliğinde yakın tehdidi okumak yerine ne kadar güzel zehirli olduğuna hayranlık duyuyordum.

Derin nefes alıyorum ve couture elbise ciğerlerimi doldurmamı zorlaştırıyor.

"Leonardo," diye başladı ama durdu, bir parmak eklemine sert çenesine sürttü. "Leonardo..." Tekrar denediğinde sözünü kesiyor.

"Burada değil," diye fısıldıyorum, farkına varıyorum. "*Lanet* olsun." Lorenzo'dan uzaklaşıyorum ama aynadaki yansımamla yüz yüze geldiğimde hemen geri dönüyorum.

Tırnağımı ısırdım. "Ara onu. Onu buraya getir." *Lanet* herif.

"Denedim."

"Daha çok çalış," diye bağıyorum.

Burun delikleri alevlendi. "O gitti, Gabbi. Bunu yapmayacak."

Ona doğru koşuyorum. "Yapmak zorunda. Alternatifi ne? Lanet olası kardeşimle evlenirim," diye tükürüyorum, parmağımı kapıya doğru uzatarak. "Telefonunu ver bana."

"Cevap vermeyecek."

Başımı sallıyorum, eşyalarımın olduğu çantama doğru ilerliyorum ve karıştırıyorum. "Bunu daha önce de yapmıştı," diyorum. "Hatırladın mı?" Omzumun üzerinden bakıyorum. "Bunu daha önce de yapmıştı. Sadece gergin. Kahretsin, çok gerginim."

Lorenzo'nun büyük avuçları omuzlarıma iniyor.

Dudaklarımdan bir hıçkırık kopuyor ama başımı sallıyorum, dökülmek üzere olan gözyaşlarıma teslim olmayı reddediyorum.

Leonardo'yu arıyorum. Çalışıyor ve telesekreteri açıyor. "Dinle beni, seni sikik. Kışını kaldırıp kiliseye git ve bunu hemen şimdi yap. Bir anlaşma yaptık, Leo. Lanet olası bir anlaşma yaptık," diye bağıyorum hatta.

Aramayı sonlandırıp nefes alıyorum, tam bir mesaj gelirken boynumu önce bir yana sonra diğer yana kırıyorum.

LEONARDO

İkiniz de benden çok şey istiyorsunuz.

"O zayıf bok parçası," diye öfkelen dim. Lorenzo'nun etrafında dönüyorum. "Ondan çok şey istiyorum. O bunu yapamaz. Bunu yapamaz!"

Telefonumu elimden alıyor ve masanın üzerine koyuyor. Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Şşş."

"Bana susmamı söyleme," diye mırıldanıyorum, merkezimi bulmamı sağlama becerisi beni hem sakinleştiriyor hem de sinirlendiriyor. "Ne yapacağım Lorenzo? Aşağılayıcı bir şekilde mihrapta bırakılmak dışında mı?"

Gülümsüyor, baş ve işaret parmaklarıyla yüzümdeki bir tutam saç okşuyor. "Başkasının korkaklığı yüzünden aşağılanma."

Onun için söylemesi kolay. Damat olmadan, daha iyi bir yargıya karşı, lanet olası bir couture elbisenin içinde durmuyor.

Midem bulanıyor. Kahvaltımı Lorenzo'nun cilalı mokasenlerinin üzerine dökme isteğimi bastırma k için elimi mideme bastırıyorum.

"Senin için iki seçeneğim var." Ellerimi bırakıyor ve bir adım geri atıyor. Kısa bir süre duraklıyor ve yemin ederim gözlerinde bir korku parıltısı görüyorum. Ama gözlerini kırıştırıyor ve ceketinin cebine uzanıyor. Kalın bir zarf çıkarıyor ve dikkatlice telefonumun yanına yerleştiriyor. "Bu zarfın içinde yüz bin dolar var. Ayrıca Vincent'ın babasının mirasının tamamını senin üzerine geçirme sürecinde olduğunu da biliyorum."

"Ne?"

"Seni gitmen gereken yere götürmeye yeter. Yerleşmek istediğin bir yer bulunduğunda, sana paranı ve kimsenin izini süremeyeceğinden emin olmak için ihtiyacın olan daha fazlasını havale etmenin bir yolunu bulacağım. Bir daha asla günlük hayatta kalma konusunda endişelenmene gerek kalmayacak."

Gözlerim yüzümde fincan tabağı gibi, geniş ve kırışmıyor.

"Bir patronun koruması olmadan, güvenliğinizi garanti edemem." Sözlerini fısıldar. "Ekibin büyük bir kısmını öldürmeden olmaz. Bu

aileyi onarılamayacak şekilde çökertecek. Aynı zamanda New York'u düşmanlara açık hale getirecek. Kadınlar, çocuklar var..."

"Lorenzo."

Kaşları çatılıyor ve çenesini eğiyor. "Bunu biliyorsun. Bunu sana açıklamama gerek yok. Yine de yapardım," diyor bana. "Bunu senin için yapardım ama bunu istemeyeceğini bilecek kadar uzun süre düşündüm."

"Haklısın."

Başını sallıyor ve alt dudağını başparmağı ile işaret parmağı arasında sıkıyor. "Eğer ikiniz de kaçmış gibi görünüyorsanız, itaatsizlik yüzünden kardeşimi öldürmek zorunda kalmayacağım." Konuşurken sesi gergin ve Leonardo'ya zarar verme düşüncesi bile onu acıya boğarken, eli çenemdeki titremeyi gizlemek için yüzümü kavrayacak şekilde hareket ediyor. "Bir daha asla omzunun üzerinden bakmak zorunda kalmayacaksın. Sana söz veriyorum. Sana defalarca söyledim, Gabbi. Sen bir tutsak *değilsin*. Gitmekte özgürsün." Konuşmayı keser, tekrar konuşmadan önce dudaklarını sıkıca kapatır. "Sana yardım edeceğim."

Paraya bakıyorum, teklifiyle ne kadar ileri gidebileceğimi düşünüyorum. New York'taki en güçlü adamın yardımıyla yeni bir hayat. Sözünü tutacağına ve güvende olacağıma inanıyorum. Yalan söylemek için bir sebebi yok. Beni tekmeleyerek ve çılgılık atarak o koridordan aşağı sürükleyebilir ve tek bir kişi bile kılını kıpırdatmaz - ne konuklar, ne rahip, ne de o.

"İkinci seçenek nedir?"

Bir süre uzaklara bakıyor, geri dönmeden önce kendini toparlıyor. "Bu odadan çıkıp gideceğim -seni öptükten sonra çünkü çok güzelsin ve kendimi inkar edecek gücü kendimde bulamıyorum- ve sunakta kardeşimin yerini alacağım. Leonardo'dan bunu üstlenmesini asla istememeliydim. Güvenliğiniz sadece benim korumam altında garanti altında. Tek bilecekleri" -alınını ovuşturuyor, bana bakamıyor- "başka biriyle evlenmen düşüncesine katlanamadığım."

Sözleri beni rahatlatan bir kucaklamayla sarıyor. Umursadığımı sanmadığım bir kucaklama. "Ne demek istiyorsun?"

Boğazını temizliyor. "Mihrapta rahibin yanında duracağım ve 'Düğün Marşı' çalacak," diye açıklıyor soruma cevap vermeden. "Arabam kilisenin arka tarafına park edilmiş durumda." Cebinden anahtarını çıkarıyor ve para zarfının üzerine koyuyor. "Gidebilirsin. Gelmeni beklerken kimse çıktığını görmeyecek. Birileri kaybolduğunu anladığında, rahat nefes alabileceğin kadar uzaklaşmış olacaksın."

Devam etmesini bekleyerek göz kırpıyorum.

"Eğer kalmayı seçersen," diyor biraz fazla yüksek sesle. "Eğer kalmayı seçersen..." Sesini alçaltıyor. "Koridorda yürürken bana doğru yürüyeceksin."

"Sen mi?" Tek hece boğazımda düğümleniyor ama kendimi tekrarlamama gerek yok.

"Benimle
evleneceksin." "Sen
mi?"

"Doğru," diye onaylıyor. "Yeminlerimizi edeceğiz ve karı koca ilan edileceğiz." Duraksıyor, dudaklarına bakıyor. "Öpüşeceğiz. O noktadan sonra ne olacağını bilmiyorum. Bilmen gereken tek şey, dişi aslan, o andan itibaren benim adımı taşıyacak olman."

"Caruso."

"Gabiella Caruso," diye fısıldıyor ve bu iki isim birbirine aitmiş gibi birlikte söylendiğinde göğsümde beklenmedik bir çarpıntıya neden oluyor. "Kimse benim olanla uğraşamaz. Hata yapma dişi aslan, sonsuza dek yemin ettikten sonra biri seni tehdit ederse, bunu doğrudan hayatıma yönelik bir tehdit olarak kabul ederim. Daha önce bahsettiğim katliam, birliğin yok edilmesi ve ortaya çıkacak ikincil hasar benim için hiçbir şey ifade etmeyecek. Senin yanında duracağım ve şimdiye kadar kutsal saydığım her şeyi yok edeceğim ve bunu gururla yapacağım."

Saniyeler içinde önümdeydi, yüzüm ellerinin arasındaydı. Beni usulca öpüyor, ağzını tahmin ettiğimden daha uzun süre benimkine karşı tutuyor.

"Artık bir seçeneğiniz var."

Kapıya doğru ilerliyor, eli kapı tokmağıyla buluştuğunda duraksıyor. "*Luce della mia vita*, eğer bu bir vedaysa..."

Gözlerimiz birbirine kenetleniyor ve benimkiler gözyaşlarıyla doluyor. Bakışlarımı ayıramıyorum ve düşünmeye bile başlayamadığım bir şey aramızdan sessizce geçiyor. Cümlesini bitirmeden odadan çıkıyor ama bazı şeyler yüksek sesle söylenemeyecek kadar acı verici.

Saniyeler geçiyor, sonra dakikalar ve duyduğum tek ses kalbimin çarpıntısı.

Artık bir seçeneğiniz var.

Ama sonra başlıyor, ruhumun her yarığında yankılanan ve kusma isteği uyandıran yavaş ve ciddi tempo.

"Düğün Marşı."

Önce kapıya sonra da masaya bakıyorum. Lorenzo'nun parası ve araba anahtarı bir fener gibi parlıyor ve kalbim boğazımda, onları almak için uzanıyorum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

LORENZO

V teşvik bekler Dışarıda ve oda I sadece Sola,
habersiz için ve

Saatini kontrol ederken sırtını duvara yaslamış, az önce kız kardeşiyle paylaştığım konuşmayı yapıyor. "Vin," diye selamlıyorum.

"Enzo." Kız kardeşiyle yattığım için beni hâlâ tamamen affetmiş değil. Ayrıca beni tekrar öldürmeye çalışmadı, bu da bir bonus. En yakın dostumu ve en güvendiğim danışmanımı *ikinci* kez öldürmeye kalkışmak biraz zahmetli ve pişmanlık verici bir iş olurdu. Yine de mesafesini her zamankinden daha fazla korudu ve onu sadece işim gerektirdiğinde görüyorum. Onun arkadaşlığını bu kadar çok isteyeceğimi hiç düşünmemiştim ama yine de onun rahat sessizliğini özlüyorum. Yine de sadece kendimi suçluyorum. Vincent değer verdiği kişilere karşı korumacıdır. Bir eş alma konusundaki isteksizliğimin ardındaki gerçeği bilen çok az insandan biri. Duygusal menzilimin sınırlarını biliyor. Aldığım canların sayısını ve öldürdüklerimin ne kadar acımasız olduğunu biliyor. Dünyada kız kardeşinin bağlanmasını isteyeceği son kişi ben olurdum.

Gabriella'ya bıraktığım iki seçenekten biri gerçeğimiz olduğunda ortaya çıkacak katliamı sadece hayal edebiliyorum. Ya kız kardeşinin ondan *kaçmasına* yardım ettim ya da o benim kayınbiraderim oldu. Her iki durumda da beni öldüreceğinden hiç şüphem yok.

Ona bakıyorum.

"Her şey yolunda mı?"

İtiraf etmek için bir fırsat. Ona şimdi ve burada söyleyebilirdim. Kaburgalarındaki dövmeği gördükten sonra Leonardo'nun küplere bindiğini ve kaçtığını itiraf edebilirim. *Bir kez daha.*

Ama yapmıyorum. Başımı sallıyorum, omzuna dokunuyorum ve yalan söylüyorum. "Her şey yolunda.

İçeride görüşürüz."

Gözleri kısılıyor ama çenesini kaldırarak sahtekârlığını tartışmadan kabul ediyor.

Beyaz ve kırmızı güller, orgdan gelen yumuşak müzik ve en az iki yüz kişi törenin yapılacağı salonu doldurur. Sıralar aileler, arkadaşlar, iş ortakları ve yandaşlarla dolup taşıyor. Onların meraklı bakışlarını ve hafif selamlarını görmezden gelerek koridorda ilerliyorum.

Rahip koridorda tek başına duruyor, yanına gidip elini sıkıyorum, törendeki isim değişikliğini fısıldıyorum ve yanındaki yerimi alıyorum.

Kiliseden endişeli sesler yükseliyor. Şok olmuş ve meraklı gözler beni izliyor ve ben de her bir çiftte bakarak, karşımdaki şerefsizlerden herhangi birinin tanık oldukları bir seksene meydan okumasına cesaret ediyorum. Bir düğünü paylaşmaya geldiler. Ruhların birleşmesi. Leonardo'nun ve Gabriella'nın ruhları, tam olarak. Ama burada liderleri duruyor, küçük kardeş Mİ-A.

Her düğünün ihtiyacı olan şey, kayıp bir damat. Dürüst olmak gerekirse, bu sabahki karmaşadan sonra ne beklediğimi bilmiyorum. Sanırım az önce geline uzattığım bir tomar para, bunun olacağını bildiğimi ima ediyor olabilir.

"Bay Caruso, başlayalım mı?" diye mırıldandı rahip.

"Bir dakika daha," diyorum ona sessizce. Ama oda sessizliğe gömülmüşken, sözlerim bir mağaranın yankısı gibi taşıyor, tuğla duvarlardan sekiyor ve herkesi dinlemeye zorluyor.

Başlar öne eğik, tüm kilise onların ayakkabılarıyla yakından ilgileniyor.

Onları suçlayamam. Olaylar ne kadar da değişti, lanet ailenin patronu, asla evlenmeyeceğini çok açık bir şekilde ifade eden adam, şimdi Tanrı'nın önünde bir kaide üzerinde duruyor ve en acı verici inancıyla çelişmeye hazır.

Bu binaya doluşan çoğu insan benim hikâyemi biliyor. Eminim hepsi bu noktaya kadar neden evlenmeyi reddettiğime dair kendi yorumlarını yapmışlardır. Zavallı Lorenzo Caruso'nun annesinin ölümünü izlemek zorunda kalması ve bu yaşta öldürmek zorunda bırakılması gibi acıklı bir hikâyeye uydurmuşlardır. O pisliği öldürmekle ilgili hiçbir sorunum yoktu. Tek pişmanlığım babamın beni tüm muhafızların önünde cezalandırması, bunu yaparken o pisliğin gözlerinin içine bakmamış olmam. Babam beni kırbaçladı ve ben de onun haklı olduğuna inandığım için cezayı kabul ettim. Onun deri kemerinin tokadını aldım ve onu en büyük silahım haline getirdim. *Ben.*

Altmış saniye göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor ve çenemi rahibe doğru eğiyorum, Gabriella'nın isteği buysa ona yeterince avantaj sağladığımı biliyorum.

"Düğün Marşı"nın yavaş tınısı başlar ve konuklar ayaklarını sürüyerek yerlerinden kalkarlar. Gözleri Gabriella'nın şimdiye kadar adım atmış olması gereken kapıya dikilmiş, bekliyorlar.

Beklerler...

Ve

beklerler...

Ve lanet olası bekle.

Mırıltılar başlıyor, isteksiz gelinimiz beni mihrapta terk ediyormuş gibi görünürken bastırılmış şok dedikoduları.

Ben. Lanet olası Lorenzo Caruso. Cosa Nostra'nın patronu. Koşullara rağmen gülümsüyorum.

Dişi aslanım.

Şaşırdığımı söyleyemem.

"Efendim." Rahip dirseğine dokundu.

Bir elimi kaldırdım. "Sadece biraz daha."

Piyaniste eliyle işaret eder ve piyanist melodiye yeniden başlar.

Şaşırmadım, ama göğsümün çukur kısmı kendini belli etmeye başladı, sadece Gabriella'nın içimde ortaya çıkardığı bir hisle bükülüyor.

Kilisede bir patlama sesi yankılanırken başımı öne eğip kabullenmiş bir iç çekişle ayakkabılarıma doğru atıyorum. Kafamı kaldırıyorum ve Gabriella orada duruyor, gözleri yıpranmış ve yanakları kızarmış. Alışık olduğum heybetli dişi aslan yerine far ışığında kalmış bir geyik gibi görünüyor ama o burada ve aniden nefes alamıyorum.

"Üzgünüm geciktim," diye fısıldıyor.

Vincent onun arkasından koşup yanına geliyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. Odaya hızlıca bir göz atıyor, çenesinin sıkıştığını kabul ediyor. Leonardo'nun gelmediğini teyit etmeden biliyor.

Gabriella öne doğru bir adım atıyor ama adam onu durduruyor, avucunu Gabriella'nın koluna dayıyor. İçimden öldürücü bir şey ateşleniyor ve sunağın basamaklarından aşağı iniyorum. Onu durdurmaya nasıl cüret eder?

Parmağını bana doğru kaldırıyor, bakışları yalvarıyor ve sessizce sadece bir saniye istiyor. Sonra bakışlarımızı ayırıyor ve kardeşine bakıyor. Kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle konuşurken yüzündeki şefkat bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Benim için burada değil; onunla kalmak için burada.

Vincent eğiliyor, ağzı kızın kulağında. O dinlerken izliyorum, ayaklarım lanet koridordan aşağı fırlayıp ona sahip olmak için kaşınıyor. Koruyucu olabilir ama burada söz hakkı yok. Gabriella gibi ben de kararımı verdim. Vücutlarının sıkıca sarıldığı yerden geri çekildiklerinde, başını Vincent'a doğru sallıyor. Vincent isteksizce ceketini düzeltiyor ve bana doğru yavaş yavaş yürümeye başlıyorlar.

Gözlerindeki gri parıltı benden uzaklaşmıyor ve eğer olduğum kişi olmasaydım, hayatımdan endişe ederdim. Gerçekte, kim olduğum muhtemelen

onun için önemli.

Patron.

En iyi arkadaşım.

Önce bir konuşma nezaketini göstermeden kız kardeşiyle evleniyorum. Beni öldürseydi, suçumu itiraf edemezdim.

Gözlerimi onun gözlerindeki cinayetimin görüntülerinden çekip Gabriella'ya dikiyorum.

Nefes kesici bir kadın. Kalın kıvrımları beyaz dantellerle boyanmış, elbisesi ayaklarından göğsüne kadar baştan çıkarıcı vücudunun her santimini sarıyor. Mütevazı bir dip, güzel memelerini kavırıyor ve kalın askılar omuzlarını sararak kollarını çıplak bırakıyor. Yüzünü örtmek için tasarlanmış bir peçe sırtından aşağıya doğru inerek yüzünü gizlemekten kurtuluyor. Uzun abanoz rengi bukleleri yüzünü çerçeveleyiyor, koyu renk gözleri o yaklaştıkça kırpma zahmetine bile girmiyor.

İçimdeki her şey *benim* sikik ilahimle çarpıyor. Daha önce hiç bu kadar saf bir şey üzerinde sahiplik iddia etmek istememiştim. Ama burada, bir kilisede, Gabriella Ferrari'nin her zaman benim olması gerektiğini bilerek duruyorum.

Zihnim bu anı ölümsüzleştirmek için cephaneliğindeki her şeyi kullanıyor. Bu zaman kesitinin sonsuza dek bizim gerçekliğimiz olmasını diliyorum. Çünkü o bana doğru yürürken, beni seçtiğini fark ediyorum. *O. Seçti. Beni* seçti. Ve yüzü, bu seçimin onu tatmin ettiğine inanmamı sağlıyor. Gülümsemesinde hiç tereddüt yok. Yanaklarının elmacık kemikleri boyunca uzanan renk dokunuşunda düşmanlık yok. Neredeyse mutlu görünüyor ve bu lanet bir mucize çünkü ben de öyle hissediyorum.

Sonunda bana ulaştıklarında Gabriella bana doğru hamle yapıyor ama Vincent'in kolunu tutması hareketini durduruyor.

Boğazımdan bir hırıltı geliyor. Vincent sırtıyor. "Denemeni görmek isterim," diye mırıldanıyor, sadece Gabbi ve benim duyabileceğim kadar alçak sesle.

"Vincent," diye fısıldıyor Gabbi.

Ona bakıyor, yanağından öpmek için eğiliyor ve sonunda avucunu uzattığım elime yerleştiriyor. Bianca'nın yanına oturuyor.

Tören hızlıydı. Yeminler edildi, yüzükler takıldı ve rahip bizi karı koca ilan etti. İçimde bir şeyler koptu. Onu bedenime çektim, gözlerinin içine baktım ve ağzımı onunkine yapıştırdım.

Kilisenin gürültüsü kayboluyor, alkışlar ve tezahüratlar dilimin yeni karımın ağzına kaymasıyla ve bir kez daha lanet olası bir neden bulmasıyla y o k oluyor.

SAATLER SONRA, resepsiyon tüm hızıyla devam ederken sabrım tükeniyor. Gabriella kırılmaya hazır görünüyor ama insanlar dikkatini tekrar tekrar benden çalarken sahte gülümsemesini koruyor. Boğuluyor ve her geçen saniye kararlılığının azaldığını görebiliyorum. Tereddüt ediyor ve ben de ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence verecek kadar anlayışlı olmakla, onu çenesinden tutup gözlerinin içine bakmamı ve kaçmanın artık bir seçenek olmadığını görmesini sağlamamı isteyen saplantılı bir çizgi arasında sıkışıp kaldım. Ona bu özgürlüğü bir kez verdim ve o bunu reddederek sonsuza kadar benim yanımda kalmayı seçti.

Saatimi yüzüncü kez kontrol ediyorum ve sadece bedava içki ve bedava yemekle ilgilenen insanların etrafında çok fazla saat harcadığımıza karar veriyorum. Son kırk beş dakikadır sarhoş bir Luna ve çakırkeyif bir Bianca ile aynı masada oturan Gabbi'ye doğru ilerliyorum.

"Daha on sekiz yaşında olduğunu düşünürsek, bakire olduğunu varsayıyorum," diye mırıldandı Luna.

Konuşmanın gidişatına şaşırان Gabriella ağzındaki suyu yutar.

"Porno izliyor musun?" Luna devam ediyor.

Kulaklarım dikleşiyor ve Gabriella omuz silkiyor. "Elbette."

İlginç.

Gabbi nihayet yaklaştığımı hissederek gözlerimden kaçmak için saçını düzeltiyor. "Öyle bir şey değil." Luna avucunu onun koluna koyuyor.

"Özellikle de senin

İlk kez. Korkunç olacak. Bencil bir puştun sikini ilk kez içine soktuğunda bir orospunun *geldiği* yerde ne bok gördüysen artık." Ellerini teslimiyetle kaldırıyor. "Yalan. Tarihte hiçbir kadın ilk kez boşalmamıştır."

Karıma tek kaşımı kaldırıyorum. O da başını eğdi.

Enzo.

İşte böyle.

Kahretsin, onun vücudunu ele geçirdiğimde *ikimizin* de ne kadar sert boşaldığını hatırlıyorum.

"Hanımlar." Onu Luna'nın daha fazla sarhoş saçmalamasından kurtarıyorum. Kuzenim Gabbi'ye göz kırptıyor, yanağından öpüyor ve dengesiz adımlarla uzaklaşıyor.

"Ne diyordu?" Gabbi'nin kulağına fısıldıyorum, o da benden uzaklaşıyor ve yanaklarındaki pembe dokunuşu bana göstermeyi reddediyor. "Gitmeye hazır mısın?"

Başını sallıyor.

"Ayrılacağımızı duyurursak büyük bir kargaşa yaşanır. Banyoya doğru yürümeni istiyorum. Seninle orada buluşacağım ve yola çıkacağız."

Göğüslerinin arasına uzanarak Lamborghini'nin anahtarını çıkardı ve bana uzattı. "Emanet mi?" diye sordum.

"Tören veya resepsiyon sırasında herhangi bir zamanda kaçmaya karar verirsem arıza emniyeti."

"Cazip mi geldi?" Anahtarı alıp cebime sokuyorum. "Çünkü bilmelisin ki dişi aslan, artık *resmen* benimsin, kaçarsan seni kovalarım ve yakalayana kadar da durmam."

BÖLÜM OTUZ İKİ

GABRIELLA

Evinin girişinde duruyorum. Bir zamanlar ev olarak düşündüğüm bir yer.

Sığınak. Bir yuva gibi. Ama duvarlar yaklaşıyor ve tenim kaşınıyor. Elbisemin dantelleri tenime baskı yaptıkça yanıyor. Nefes alışım hızlanıyor, nefeslerim gittikçe sıklaşıyor.

Eğer kaçarsan, seni kovalarım ve yakalayana kadar durmam.

Geçtiğimiz altı saat, henüz açmaya bile başlamadığım bir karmaşa ve tebrikler seli içinde geçti. Zihnim gün boyunca zig-zaglar ve kavşaklar çizdi. Büküldüm, takla attım ve *her ne boks*a bir uçurumdan aşağı fırlatıldım ve bir mafya babasının evine karısı olarak düştüm.

Eşim.

Leonardo beni terk etti. Lorenzo bana kaçmam için bir şans verdi ve ben de bunu kullanacaktım. Parayı elime aldım ve arabasının anahtarını hazırladım. Özgürlüğe adım adım yaklaşıyordum. Ama özgürlük Lorenzo'nun olmayacağı anlamına geliyordu ve içimde bir şeyler kırıldı çünkü bu gerçek hayal ettiğimden daha fazla acı veriyordu. Aslında, hiç de özgürlük gibi hissettirmiyordu. İçinde ölmek istemediğim bir özlem ve pişmanlık hapishanesi gibiydi.

Eğer kaçarsan, seni kovalarım ve yakalayana kadar durmam.

Ya düşünüyorsam? Çılgılık atmak istedim. O zaman beni yakalar mısın? Çünkü düşünüyorum ve sanki o bana gülümsüyor gibi hissediyorum,

yuvarlanmamdan memnunum.

Göz açıp kapayıncaya kadar evlenmişim. *Evlenmişim*. İnançlarına karşı gelecek kadar bana acıyan bir adamla.

Eğer ikiniz de kaçmış gibi görünüyorsanız, itaatsizlikten dolayı kardeşimi öldürmek zorunda kalmayacağım.

Tek bilecekleri senin başka biriyle evlenmene dayanamadığım.

Şimdi gerçekliğin soğuk dalgasında her şey yerli yerine oturuyor.

Lorenzo, korkak ve duygusuz, ama aynı zamanda saygılı. Onurludur ve kardeşini *seviyor*. Onu korumak için her şeyi yapar. *Her şeyi*.

Boynuma masaj yaparak yutkunmaya çalışıyorum. Lorenzo'nun açtığı giriş ışığı haricinde ev karanlığa gömülmüş durumda, sanki halka açık bir arenadaymışız gibi sıcak bir ışık spotu üzerimize parlıyor. Yalnızlığın soğuk gerçekliği hiç istemediğim bir gelinliğin kumaşına sinerken tenim yanmaya başlıyor.

"Çek şunu üzerimden," diye mırıldandım.

"Ha?" Lorenzo arkamdan yaklaşıyor, elinin ağırlığıyla omzuma dayanıyor.

Elbiseyi tekrar çekiştiriyorum. "Çıkar şunu üzerimden," diye tekrarlıyorum, daha çaresiz bir şekilde.

Eli omzumdan kayıyor ve dokunuşunun yokluğu beni hem rahatlatıyor hem de üzüyor.

"Enzo," diye yalvarıyorum, derimin içinde eriyormuş gibi görünen kumaşı yırtıyorum. "Lütfen. Boğuluyorum."

"*Gabriella*," diye mırıldanıyor, sesi boğazına geri tıkmak istediğim bir hüznle kaplı.

"Yardım edin bana!" Çığlık atıyorum.

Elleri enseme değen Lorenzo, ellerini aşağı kaydırarak elbiseyi yırtıyor. Omurgamdan yukarı ve arkama doğru uzanan inci düğmeler kopuyor ve dökülen misketler korosuyla yere düşüyor.

Çaresiz bir nefes çekiyorum.

"Gabbi."

Elimi kaldırdım, nefes almakta zorlanıyorum.

Lorenzo önüme geçip elleriyle yüzümü kaldırıyor. "Gözlerime bak dışı aslan ve *nefes al*."

"I..." Beni daha da boğan bir hızla nefes alıyorum. "Yapamam."

Ellerimden birini kaldırarak gömleğinin içine sokuyor ve göğüs kafesine doğru itiyor. "İçeri," diye talimat veriyor. Göğsü genişliyor, benden taklit etmemi istediği tam vücut nefes alışını gösteriyor. "Dışarı." Nefesini bırakıyor, vücudu gevşiyor. "Tekrar."

Ayaklarım ağrımaya başlayana ve göğsüm omuzlarımda dünyanın ağırlığıyla bir maraton koşmuşum gibi hissedene kadar böyle duruyoruz.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor. "Tamam mı?"

"Duş almam lazım." Patlamamdan utanarak gözlerimi kaçırıyorum.

Birbirine dolanmış ellerimizi gömleğinden çıkarıyor ve dönüp beni arkasına alarak merdivenlerden yukarı doğru yürüyor. Onu takip ederek amaçsızca yukarı çıkıyorum.

Merdivenlerin başında sağa dönmek için hareket ediyorum ve o beni sola çekiyor. Duraklıyoruz. Geçen sefer kendime ait olduğunu iddia ettiğim odaya doğru adım atıyorum ama Lorenzo beni yerimde tutuyor. "Nereye gidiyorsun?"

Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. "Odama."

Kapalı kapıya bakıyor, sonra tekrar ana yatak odasına dönüyor. "Burası bizim odamız."

Bizim odamız.

Başımı sallıyorum, onu reddetmenin sessiz bir yolu, reddimi seslendirmekten çok korkuyorum.

"Gabriella," diye uyarıyor, öfke içindeyken bile adım zahmetsizce dilinden dökülüyor.

"Bunu bu gece yapamam," diye

fısıldadım. "Neyi yapamazsın?"

"Tartışalım," dedim ona. "Parçalanmanın eşiğindeyim. Beni kırılmaya zorlama."

"Benim için kırılman hoşuma gidiyor."

Ruhumu paramparça eden orgazm geceleri ve Lorenzo'nun beni doruğun eşiğine getirmesi, ancak kıvranana, ağlayana ve patlamak için izin vermesi için yalvarana kadar beni tekrar tekrar geri çekmesi, gözlerimin arkasında kıvılcım.

Başka tarafa bakıyorum. "Böyle değil. Bu farklı."

Geri adım atıyorum ama eli elimi tutuyor. "Lorenzo." Parmakları son saniyeye kadar tutunuyor, bağlı kalmak için uzanıyor. Sonunda bağlantı kopuyor ve yenilgiyle iç geçiriyor.

"Yanılıyorsun," diyor odama ulaştığımda ve omzumun üzerinden bakarak detaylandırmasını bekliyorum. "Duygusal olarak kırıldığını görmek bana senin için hâlâ bir şey ifade ettiğimi gösteriyor. Kayıtsızlık beni kırıp geçirir. Senin tarafsızlığın midemin kaldıramayacağı bir şey. Hayatına devam ettiğini bilmek, paylaştıklarımızı unuttuğunu bilmek beni bir daha toparlayamayacağım şekilde kırardı."

Yüzüne gülmek istiyorum. Ondan uzaklaşmak mı? Beni tekrar öpmek için kırıdığı geceleri unutmak mı? Sorun bu. Bu yüzden bu farklı. Paylaşılan birkaç samimi gece ve kendimi aşkın korkunç derinliklerine yuvarlanırken buldum. Bir ömür boyu aynısını yaşadıktan sonra benden geriye ne kalacak?

"Ya paylaştığımız her şeyden pişman olduğum için ayrılmak istersem?" diye soruyorum. "Ya seninle sonsuza dek yaşama düşüncesi en kötü kabusum olduğu için parçalanıyorsam?"

"*Luce della mia vita.*" İç çekiyor. "Nefret ve pişmanlıkla çalışabilirim. Onlar benim eğip büküp oynayabileceğim duygular. Bir gün gözünü kırıp hayallerini yıkan kâbusun bensiz yaşayamayacağının farkına varmak olduğunu itiraf edene kadar beni hor gördüğünden emin olacaksın."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GABRIELLA

Beni yatak odamızda uyumaya zorlamadı.

Bekâretimi aldığı geceden beri odamdan çıkarmadığı koltukta da uyumadı.

Aslında, hiç uyumadı. Ben pencere kenarında oturup ayaklarımı duygusal destek merdivenime dayayıp geceye bakarken o açık yatak odamın kapısının önünde nöbet tutuyordu. Bu şekilde kendimi daha güvende hissediyordum. Yarı içeride. Yarısı dışarıda.

Daha önce hiç panik atak geçirmemiştim. Ölmek üzere olduğuma ikna olmuşum. Nefes alamıyordum. Görüşüm bulanıklaştı ve ayaklarımın üzerinde sallanıyordum. Titriyordum. Kalbim sadece duygusal olarak acımıyor, beni hayatta tutmak için ne kadar çok çalıştığından dolayı ağrıyordu. Bedenim ölmek için izin bekliyordu. İzin veremezdim. Lorenzo ayaklarımı yere sağlam basmamı sağlayan tek şeydi. Elim kalbinde, gözlerim ona sabitlenmişti. O Dünya'ydı ve ben sadece onun yörüngesinde dönüyor, yere inmeye çalışıyordum.

Pencere kenarına oturdum ve onu içeri davet etmek için can attım. Evet diyeceğini biliyordum ama kendi duygularım ve onunkiler kafamı o kadar karıştırmıştı ki sonunda nasıl soracağımı bilemedim.

Yıldızların saçılışına bakarken, sonunda Lorenzo'yla istediğim için evlendiğimi kabul ettim. Bana mantıklı gelen tek seçenek buydu. Kendime bunun sadece kaçmak istemediğim için olduğunu söyleyebilirdim. Vincent'la olan ilişkimin bırakılamayacak kadar önemli olduğunu iddia edebilirdim. Ama bunlar

uydurmalar sadece yalan olur. Lorenzo'yla onu sevdiğim için evlendim ve şimdi beni asla sevemeyecek bir adama sonsuza dek söz vermiş olmaktan korkuyorum. Daha da kötüsü, bunun yeterli olmasından memnun olduğum için utanıyorum.

Benimle neden evlendiğine dair varsayımlarım var. Birincisi ve en önemlisi, kardeşini korumak için, kilisede bunu doğruladı ama açıkça sorarsam bunu doğrulamasından korkuyorum. Bu yüzden kabuslarımın ortaya çıkmasına izin verdim.

Güneş daha yeni doğmaya başladı, yeni bir günün şafağı. Lorenzo birkaç dakika önce kahve yapıp döneceğini söyleyerek ortadan kayboldu. Giderkenki tereddüdünü, geri döndüğünde burada olup olmayacağımdan şüphe duyarak kendini ikinci kez tahmin ettiği zamanın ritmini hissettim.

"Hey, G."

Çok hızlı dönmeye çalışırken neredeyse pencereden düşüyordum. Kendimi kurtarmak için ellerimi pencerenin pervazına dayadım ve tüm vücudum öfkeyle yanarken pervazdan aşağıya tırmandım. "Buraya gelmek için çok cesur olmalısın."

Leonardo da Lorenzo ve benim kadar dinlenmiş görünüyor. Çok fazla alkolün kalıntıları gibi kokuyor ve birinin mutsuzluğunu boğuyor. Kıyafetleri buruş buruş. Benimle evlenmesi gereken takım elbisesi yanlış kararlar ve ağır pişmanlıklarla buruşmuş. Saçları dağınık, rahatsızlıkla koparıyor. Gözlerinin beyazı kırmızıya boyanmış ve o kadar hızlı göz kırpmıyor ki görebildiğine şaşırıyorum.

"Neden buradasın?"

"İyi olup olmadığını kontrol etmek için."

Bunu çok açıkmiş gibi söylüyor ve içimde bir şeyler kopuyor. Aylardır bastırılmış öfke ve kafa karışıklığı yüzeye çıkıyor ve kontrol etmeye bile çalışmadığım bir tiratla patlıyor. "*Tamam* mı?" Çılgılık atıyorum. "Tamam mı? Beni mihrapta bıraktın, Leonardo. Elbise giyiyordum ve insanlar vardı. Bir kilisedeydim ve sen beni orada bıraktın. *Tek başıma*." Hüngür hüngür ağlıyorum. Burnum akıyor ve tükürükler ağzımdan uçuyor, beni ne kadar atılmış hissettirdiğini anlaması için umutsuz bir ihtiyaç içindeyim.

"Yalnız değildin," diyor dokunaklı bir şekilde. "Yalnız olmayacağını biliyordum."

Yalnız olmayacağını biliyordu. Yalnız olmadığını biliyordu. "G, çok özür dilerim." Bir adım öne çıktı.

"Dur!" Çığlık atıyorum, panik beni ele geçiriyor. "Sakın daha fazla yaklaşma." Dinliyor, ayakları durdu.

"Beni gafil avladın." Hıçkırdım. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Bunu bana nasıl yaparsın?"

Kafası karışmış gibi bakma cüretini gösterdi. "Sana söylemedi mi?" "Neyi söylemedi?"

Gülüyor, sesi mizahtan yoksun ve inançsızlıkla damlıyor. "Siz ikiniz inanılmazsınız," diye mırıldanıyor. "Neden inkâr içinde yaşamakta bu kadar ısrarcımanız? Gerçeği bilseydiniz..." diye yalvarıyor.

"Bana gerçeği söyle!" Çığlık atıyorum, kollarım iki yanımda yumruk oluyor ve boynumdaki kordonlar ses kutumun baskısı altında geriliyor.

"Yapamam," diye haykırıyor, şakağındaki damar çıkıntı yapıyor, yüzü kızarıyor. "Yapamam," diye tekrarlıyor, bu sefer daha sakin, ama sözleri daha az stresli değil. "Bu kısmı çözmen gerek, G."

"Sana güvenmiştim," dedim ona. "Hayatımın nasıl olacağını kabullenmiştim. *Seninle birlikte*. Sen de bunu kabul ettiğine beni inandırdın. İstedğin hayatı yaşayabilirdin. Sen benim arkadaşımsın, Leo. Arkadaşımdın. Ama bana ihanet ettin. Tek yapman gereken benimle *konusmaktı*. Artık sana güvenemem."

"Evet, yapabilirsin," diye ona inanmam için yalvarıyor ve bir adım daha yaklaşıyor. Geri çekiliyorum, elimi kaldırarak durmasını sessizce rica ediyorum.

Beni duyuyor, kendini geri adım atmaya zorlarken yumruklarını sıkıyor. "Hepsi benim suçum değil," diye suçluyor. "Gözlerimin içine bak ve bana bunu yapabileceğini söyle." Yutkunuyor ve acı gözlerinin etrafına yerleşiyor. "Gözlerimin içine bak Gabriella ve Lorenzo'dan yanımda durmamasını istemediğini söyle çünkü *bana* yemin ederken gözlerini *ondan* uzak tutamayacağından korkuyordun. Bana Lorenzo'nun

kardeşime aşık olursam, hemen şimdi burada dizlerimin üzerine çökeceğim ve beni affetmen için yalvaracağım."

Ağzımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum çünkü yapamıyorum. Bunların hiçbirini yapamam ve o da bunu biliyor. Bunun yerine ona "Senden nefret ediyorum," diyorum ve bunun doğru olduğunu bilmek beni biraz üzüyor. Tam burada ve şimdi, sahip olduğum birkaç arkadaşından birine bakarken, ondan nefret ediyorum.

"Bu hiç adil değil." Hüzünle gülüyor. "Tüm bu saçmalıklar"-eliyle etrafını işaret ediyor-"ben ikinizi de çok severken ikiniz de benden çok fazla şey istiyorsunuz. Beni bu çifte çıkmaza soktuğunuz için *sizden* nefret etmiyorum, ama siz benden nefret ediyorsunuz çünkü hayatınızı mutsuz yaşamanızı ve başka biri olmayı dileyerek kararlarınızdan pişmanlık duymanızı önlemeye çalışıyorum."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Biliyorsun. Sadece görmek *istemiyorsun*. Ama sonunda bunu kabul ettiğinde, G, belki benden biraz daha az nefret edersin ve ben de burada, lanet özrünü kabul etmeye hazır olurum."

Başımı çeviriyorum, gözyaşlarımı görmesine izin vermiyorum. "Çık dışarı." "G."

"Çık dışarı dedim," diye ısırdım.

"İkiniz de çekilmezsiniz amına koyayım," diye dişlerini gıcırdatarak evden hışımlla çıktı ve kapıyı çarptı.

Evin onun vedasıyla nasıl sallandığını görünce gözlerim kapanıyor.

"İşte." Lorenzo odamın eşiğinde duruyordu ve her şeyi duyduğunu biliyordum. Nasıl duymasın ki? Kolunu uzatmış, elinde dumanı tüten bir fincan kahve tutuyor. Alıyorum, hâlâ küçük kardeşinin cüretkârlığının etkisindeyim.

"Sana söylemedim derken ne demek istedi?"

Beni reddediyor, başını sallarken alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Vincent ve Bianca İtalya'ya gidiyorlar."

Korkaklığı karşısında hayal kırıklığına uğrayarak arkamı dönüyorum. Pencere çerçevesine yaslanarak Hudson Nehri'ne bakıyorum. "Niye o arabayı kaldırmadın?"

Merdiven mi?"

"Eve dönmeye karar verirsen diye."

Gözlerimi kapatıyorum. "Böyle şeyler söylemeyi bırakmanı istiyorum Lorenzo.

Kafamı karıştırıyorsun."

"Seninle neden evlendiğimi sanıyorsun, Gabriella?" diye soruyor arkamdan.

"Benimle neden evlendiğini biliyorum," diyorum ona. "Çünkü kardeşini seviyorsun. Leonardo kendi sebepleri için kaçtı." *Belki* de başka birine aşık olan bir kadınla evlenmekten korktuğunu söylemeyi reddediyorum. Bu beni ilgilendirir, onu değil. "Kendin söyledin. Ya ikimiz de kaçalım, böylece onu öldürmek zorunda kalmazsın ya da bana *o kadar* aşık mışsın gibi davranırsın ki kardeşinle evlenmemi hazmedemezsin. Aile Leonardo'yu *senin* gönderdiğini düşünüyor. Bu dünyada en çok sevdiğin kişiyi korumak için benimle evlendin."

Arkasını döndü ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve ben de en büyük korkumun doğrulandığını tahmin ettim. Haklıydım. İkimizin de doğru olduğunu bildiği bir şeyi tartışmak için neden kalalım ki?

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LORENZO

Bu dünyada en çok sevdiğin kişiyi korumak için benimle evlendin.

Neredeyse kahvemi yere tükürecektim. O kadar kör olamaz. Dünyada en çok sevdiğim insan *olduğunu* göremeyecek kadar hasarlı mı? Yoksa duygularımı göstermekte gerçekten bu kadar mı kötüyüm?

Benden kısa bir süre sonra odasından çıktı. Mülkte ürkütücü bir sessizlik içinde dolaşıyor. Bir kez daha kendisine ait olduğunu iddia etmeye çalıştığı o aptal misafir odasından çıktıktan sonra benimle tek bir kelime bile konuşmadı. Merdivenlerden indi ve ön kapıdan çıktı. Evin çoğu noktasından onu görebiliyorum. Çalılıklara girip çıkıyor. Nehir kenarında gezinirken. Kayaların üzerinde oturup suya bakıyor, hiçbir şeye ve her şeye takılıp kalıyordu.

Bana kardeşime aşık olmadığını söyle, ben de hemen burada dizlerimin üzerine çökeyim ve senden af dileyeyim.

Hay sikeyim. İnkâr bile etmedi. Bana, kardeşime karşı olan hislerini kabul etti, ama bana değil. Güvensizliğim gözümü o kadar kör etmişti ki, sadece Vincent için kaldığına kendimi inandırmıştım. Ama Leonardo'yla olan sessizliği bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Benim için kalmıştı. Bu düşünceye o kadar kafayı takmıştım ki başka bir şey düşünemez olmuştum. Karım beni seviyor. Karım beni seviyor ama bunu itiraf etmekten çok korkuyor.

Gabriella ve Leonardo için değerli olan bir arkadaşlığı bitirebilecek bir tartışma, bana sadece dileyebileceğim bir açıklık kazandırdı. Artık Gabriella ve benim o kadar inatçı olduğumuzu bilmenin avantajına sahibim ki ikimiz de ilk kırılan olmak istemedik. İkimiz de reddedilme korkusuyla duygularımızı itiraf etmek istemiyoruz.

Gerçeği *biliyorum* ve bunu duyması gerek. Bunu görmesi gerekiyor. Karımın benim ona duyduğum saplantıyı *hissetmediği* bir evlilikte yaşamaya hiç niyetim yok. Günlerimi, karım onu mecburiyetten talep ettiğime ikna olmuş bir şekilde geçirmeye hiç niyetim yok. Yıllar boyunca kendimi aşktan korumak için ördüğüm her duvar, bu karmaşık hastalığın enerjisi ve derinliği karşısında yetersiz kalıyordu. Zırhım, ona eziyet ederken servis ettiğim bayat ekmek parçası gibi parçalandı. Cesur küçük yalancıya ve onun güçlü kükremesine karşı hiçbir şansım yoktu.

Merdiveni misafir odasından kaldırdım. Zaten hiç kullanmadığı, her zaman ön kapıdan çıkmayı tercih ettiği için gereksiz görünüyor. Merdivenin onun için özel bir amacı olduğunu tahmin ediyorum. Sadece kaçma ihtiyacı hissettiğinde ek bir kaçış noktası olarak hizmet ediyor. Ama o hiçbir zaman benden kaçmak istemedi ve şimdi ben de ona asla izin vermeyeceğim.

O nehir kenarında yaşamayı düşünürken ben bütün gün mobilyaların yerini değiştirdim. Tüm evi ihtiyaçlarıma daha uygun olacak şekilde yeniden düzenledim. Onunkini de. Bu gerçeğe biraz ikna olması gerekebilir.

Ter vücudumu kaplıyor ve evim neredeyse boş görünüyor. Lanet bir duşa ihtiyacım var.

Yatak odamızın penceresinden dışarı bakıyorum, hâlâ oturuyor ve nehrin akışıyla birlikte salınarak geçen buz parçalarına taş atıyor. Beresinin tutamadığı saçları kırmızı yüzüne savruluyor, soğuk yanaklarını kızartıyor. Ceketini vücuduna daha belirgin bir şekilde sarıyor. Önceden belirlenmiş bir zaferle nefes alıyorum, yakında içeri gireceğini biliyorum. Kalbim söz konusu olduğunda ne kadar kirli oynadığımı zor yoldan öğrenecek.

Aletim sertleşti ama ona dokunmayı reddediyorum. Yıkarken bacaklarımın arasında sallanıyor, günün kalıntılarını temizlerken ellerimi üzerinde ve taşaklarımda gezdirmekten başka çarem olmadığında sarsılıyor. Yakında Gabriella'nın dar amcığının içine gömülmüş bir orgazmın tadını çıkaracakken, elimde bir orgazmı boşa harcamayı reddediyorum.

Duştan çıkarken havluyu belime doluyorum, bir tane daha alıp nemli saçlarıma sürüyorum.

Yatak odama giriyorum ve Gabriella otuz saniye geçmeden içeri dalıyor. "Yatağım nerede?"

Havlu omzumda, kaşlarını kaldırıyorum. "Pardon?"

"Benim yatağım." Misafir odasının genel yönünü işaret ediyor. "Nerede o?"

"Misafir yatağı mı?" Doğru söyledim. "Yeni evli olduğumuz için bir süre misafir istemeyeceğimize karar verdim ve onu kaldırdım."

Dili dişlerini emiyor, vücudu sınırsız bir öfkeyle kabarıyor. "Onu sen çıkardın."

"Hm."

"O *benim* lanet yatağımdı."

Başımı salladım. "Bu senin yatağın. Burası senin yatak odan. Ben senin kocanım."

"Evli olmamız" -bir adım daha yaklaşıp parmağını doğrudan yüzüme doğrultuyor- "seni becereceğim anlamına gelmiyor."

Normalde saygısızlığı karşısında öfkelenirdim ama avucumun içini yiyor.

Benim tatlı, tahmin edilebilir diş aslanım.

Sırıtıyorum ve yanakları öfkeyle kızarıyor. "Beni becermeni beklemiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Bilmiyor musun?"

"Hayır, bebeğim. Ama *seni* becermeyi planladığımı bilmelisin." Gözleri kısıldı.

"Benimle neden evlendin, Gabriella?"

Kaşlarını çatıyor. "Boktan bir durumdan en iyi şekilde yararlandım. Seninle evlenmek için kendimce sebeplerim var ve bunların hiçbirini seni ilgilendirmez."

Panikliyor. Benim

küçük tatlı

yalancım.

Tüm sebepleri beni endişelendiriyor.

"Boşanmak mı istiyorsun o zaman?" Bir adım daha yaklaşıyorum. "Belki." Öfkeyle çenesini kaldırıyor.

"Asla," diye fısıldıyorum. "Bu bağı koparmaktansa bir silah alıp beni kalbimden vurmanı tercih ederim."

Gözleri açılıyor.

"Kendine beni istemediğini söyleyebilirsin ama seni başkasının almasına asla izin vermeyeceğim. Benim dişi aslanım. *La mia leone*. Bunu bilmen gerek. Sen benimsin. Her zaman benimsin. Senin bir seçenek olduğunu düşünen her erkeği öldüreceğim."

Sözlerimi yutuyor, onlarla ne yapacağından emin değil.

"Aptal küçük oyununuzla evdeki tüm boş yatakları kaldırdığınızı varsayıyorum." Sesi çatlıyor.

"Doğru. Dediğim gibi, biz yeniden tanışırken misafir kabul etmiyoruz." Sırıtiyorum.

Burnundan derin derin nefes alıyor. Yanakları soğuktan hâlâ kıpkırmızı ama üst dudağında bir tutam ter parlıyor ve beresini kafasından çıkarıp elinde buruşturuyor. "Kanepede uyuyacağım," diyor bana.

"Tamam," diye cevap veriyorum kolayca, havlumu -şu anda ereksiyonumu kontrol altına almakta zorlanmayan havlumu- kurulamak için göğsüme sürtüyorum.

Onaylamam üzerine başını sallayarak kapıya doğru ilerliyor ve sonra duruyor. "Kanepeyi de almışsın."

Onaylarcasına mırıldanıyorum. "Bu evden yatak olarak kullanılabilecek her mobilyayı kaldırdım, tabii ki yatağımız hariç."

Yavaşça topuğunun üzerinde döner.

O kadar güzel ki. Ölümümü planlarken bile, o benim en sevdiğim manzaram.

"Benim merdivenim," diye itiraz ediyor.

Sol tarafındaki pencereye bakıyorum ve o da görmek için parmak uçlarında duruyor.

Yürüyüşten ne zaman döneceğinden emin olmadığım için ilk hareket ettirdiğim şey buydu.

"Yerini değiştirmişsin. Neden?"

"Çünkü bu sizin için bir konfor ve yatak odanıza ait."

Ellerini yüzüne götürüp inliyor. "Sana böyle şeyler söylemeyi bırakmanı söylemiştim."

"Ne gibi?"

"Düşünceli şeyler. Sevgi dolu şeyler. Beni önemseydiğine inandıran şeyler."

İkinci havluyu boynuma örttükten sonra ona doğru ilerliyorum ve arkasına geçerek ellerimi omuzlarına koyuyorum. Başparmaklarımı yumuşak teninde yoğurarak gerginliğini ovuyorum. "Umurumda."

"Lorenzo."

"Benimle neden evlendin dişi aslan?"

"Çünkü senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyor, kelimelerini ısırmak için hiçbir mücadele kalmamış. "Ve hayatının geri kalanını berbat etmek istiyorum."

Gülüyorum ve boynunu öpüyorum. "Benim küçük yalancım."

Nefes alış veriş duruldu ve boynunu hareket ettirerek teninin hassas dokunuşuna daha fazla erişmeme izin verdi. Dilimi ve dudaklarımı sütunda aşağı yukarı sürüklüyorum, omzuyla boynunun birleştiği yeri şefkatli bir diş çekişiyle ısırıyorum.

O inliyor ve benim zaten sert olan sikim havlumun altında sarsılıyor.

"Çoğu evliliğin gerçekleşmesi için zıfaf olması gerekir. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Resepsiyon salonunun ortasında, arkaik ailenin bekâretimi almanı izleyebileceği bir yatak olmamasına şaşırdım. Oops," dedi.

diyor. "Bunu benimle evlenmeden *önce* zaten yapmıştın."

"Çarşafların bir sunumunu yapabilir ve onlara masumiyetinizin ipeğe bulaştığını gösterebilirim."

Bana doğru dönüyor. "O çarşafları sakladın mı?" Gülüyorum.

Göğsümü itiyor, gözleri çıplak göğüs kaslarımın üzerinde geziniyor. Ama sonra gülümsemesi yakaladı ve omzuma örttüğüm havluyu yırtıp yere atarak bana yaklaştı.

"Nedir o?" Göğüs kafesime ve oblik kemiğime işlenmiş ince çizgilere daha yakından bakıyor.

Sessizliği seçiyorum.

"Lorenzo" -yutkunuyor- "bu da ne?" "Bir dövme."

"Bunu görebiliyorum." Parmakları resmin üzerinde geziniyor. "*Luce della mia vita*," diye mırıldanıyor, sol göğüs kasımın altında ve yan tarafımda dans eden yazıyı okuyor.

"*Hayatımın ışığı*," diye fısıldıyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor, eli karnımın sol tarafında geziniyor. Dişi bir aslanın yüzünün üzerinde, ağzı açık bir şekilde tam kalbime doğru kükrüyor.

"Dişi aslanım."

Bana bakıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Beni giyinirken gördü," diye açıklıyorum. "Leonardo bunu gördü ve bana inatçılığımı asla kabul etmeyeceğini söyledi."

"İnatçılığın mı?"

Kollarımı yanlarımda gevşek tutarak ellerinin mürekkebi keşfetmesine izin veriyorum.

"Kardeşinin aşık olduğu biriyle evlenmesini bekleyemeyeceğimi söyledi."

Ona söylediklerinin hemen hemen aynısı.

"Neden bana kaçma şansı verdiniz?" diye soruyor.

"Çünkü seni seviyorum ve mutlu olmanı istiyorum."

"Benimle neden evlendin?"

"Çünkü seni seviyorum Gabriella ve mutluluğunun sebebi olmak istiyorum."

Alnı karnıma düşüyor ve dudaklarından küçük bir hıçkırık kopuyor.

"Gabbi, bebeğim, ayağa

kalk." "Kalkamam."

Onun yerine dizlerimin üzerine çöküp yüzünü ellerimin

arasına alıyorum. "Bunların hiçbirisi mantıklı değil."

Gözlerimi kaçırıyor. "Bana bak," diyorum.

Başını sallıyor.

Ellerim yüzünü daha sıkı tutuyor. "Bana bak."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve hissettiğim her şeyin ona geri bakmasına izin veriyorum. "Sanırım bir zamanlar, bir gün seni sevecek bir kahraman bulacağına dair bir fikrin vardı. Mesele şu ki, sen hiçbir zaman Beyaz Atlı Prens'i aramadın, bebeğim. Ama istediğin buymuş gibi davranmak istiyorsan, zihninde, ben senin için o peri masalıymışım gibi davranabilirsin. Ama derinlerde, ikimiz de biliyoruz ki ben büyüleyici olmaktan çok tehlikeliyim ve ben prens değilim; ben lanet olası bir patronum. Sana istediğin hayatı, kalbinin istediği her şeyi veririm. Ama biri sana zarar verirse; fiziksel ya da duygusal, bunu bildiğim tek yolla düzeltirim. Kanlı ellerimle ve yüzümde bir gülümsemeyle. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Kurallara ya da sonuçlara aldırmadan hüküm sürerim ve aynı şekilde sevdiğimi öğrendim. Karmaşayız ama seni sevmek nefes almaktan daha kolay. Geçmişim... tüm o acı ve ıstırap sen yanımdayken daha az acıtıyor. Şimdiye kadar susturamadığım sesleri bastırıyorsun. Sen benim için yaratıldın, *hayatımın ışığı*, ben de senin için."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

GABRIELLA

O beni seviyor.

Lorenzo Caruso beni seviyor.

Kocam beni çok seviyor.

Ve onu seviyorum, bunu yüzüne karşı söylemedim. Ama o destansı aşk ilanından sonra bana onun için yaratıldığımı söylediği anda kendimi kollarına attım ve onu öptüm.

Ve onu öptü.

Ve onu öptü.

Ve o da beni öptü.

Elleri hâlâ yanaklarımda, yüzümü eğerek ağzıma daha fazla erişim sağlıyor. Dilinin varlığını memnuniyetle karşılıyorum ve onun coşkusunu kendi coşkumla eşleştiriyorum.

"Sana ihtiyacım var, Gabbi. Sana *ihtiyacım var*."

Haykırıyorum, kollarım beni ona daha da yaklaştırmak için omuzlarına uzanıyor. Ellerini yüzümden çekerek, bir eli sırtımda, diğeri dizlerimin altında, beni aynı anda ayağa kaldıracak ve kaldıracak şekilde manevra yapıyor. Beni evde bıraktığı tek yatağa, *bizim* yatağımıza taşıyor ve nazikçe yatırıyor.

Yatağın kenarına oturarak, kalçalarına sardığı havluyu atıp sikinin uzun, sert çizgisini ortaya çıkarmasını izliyorum. Kalın bir

Tepesinde, halterinin iki taşığı arasındaki boşluğu süsleyen bir damla döl oturuyor ve uzanıp dilimde tadına bakmayı arzuluyorum. Ama ben daha kıpırdayamadan, vücudumdaki sayısız giysiyi yavaşça çıkarmaya başlıyor. Acele etmiyor, her bir parçayı çıkarırken dudaklarımı öpüyor.

Ceket çıkarılmış ve atılmış. Çenemin hizasından başlayan ve dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurarak bitirene kadar devam eden bir öpücük.

Kazağımı başımdan yukarı çekti. Göğüs dekoltemin üzerinden bir öpücük telaşı geçti, asla sütyenimin çizgisinden daha aşağıya inmedi ama meme uçlarımı sertleştirmeye yetti.

Sütyenimi çıkardı, kayışlarımı özenle kollarımdan aşağı indirdi, çakıllı meme uçlarım ortaya çıkarken gözleri kapüşonlu bir beklentiyle beni izliyordu. "İşte benim güzel memelerim." Önce bir meme ucumu, sonra diğerini emiyor ve sadece rahatlama olarak tanımlanabilecek bir sesle inliyor.

Sırada çoraplarım var, avuç içleri uyluklarımdan dışından yukarı doğru kaymadan önce çoraplarımı çıkarıyor, dudakları taytımın bel bandına ulaşana kadar içimde geziniyor. Taytımı ve iç çamaşırlarımı bir hamlede çıkarıyor, beni çıplak ve onun merhametine bırakıyor - olmak için en sevdiğim yer.

"Yüzümün senin amında olduğunu düşünmek beni geceleri uyandırıyor." Doğrudan vücudumun o kısmıyla konuşuyor. "Kahretsin, bazen rüyalar o kadar gerçek oluyor ki, dilimde tadına bakabildiğime yemin edebilirim."

Midem bulanıyor ve inliyorum.

Avuç içleri kalçalarımı ısıyor, onları gidebildikleri kadar birbirinden ayırıyor ve şiddetle yatağa sabitliyor. "Ben izin verene kadar gelme dışı aslan."

Nefesimi burun deliklerimden veriyorum, bu sevgi dolu sözler zaten kararsız olan kalbimin ritmini bozuyor. *Dişi aslan. Leonessa.*

Yüzü amımdan bir nefes uzakta, sıcak nefesi aşırı hassas etimin üzerinde dans ediyor ve ihtiyaçtan ağlamama neden oluyor. Derin derin içine çekiyor. "Kahretsin, kokunu özlemişim."

Dudaklarımdan herhangi bir duyguya atfedemeyeceğim bir ses çıkıyor ama bedenime o kadar kaptırmışım ki Lorenzo bunu duymuyor.

"Beni özledin mi, Gabbi?" Ellerim saçlarını buluyor ve oturduğum yerden ona bakıyorum. "Bana bunu özlediğini söyle. *Beni* özlediğini söyle," diye homurdanıyor, yalvarışındaki çaresizlik o kadar dokunaklı ki, gözlerim yaşıyor.

Çünkü özledim. Onu severken ondan nefret etmeme rağmen onu özledim. Kalbimi asla alamayacağına dair kendime söz vermiş olsam da paylaştıklarımızı özledim. Bana değer verdiğini hissettirmesini, beni önemsedğine inanmamı sağlayacak şekilde el üstünde tutulmamı özledim. Bedenlerimizin kurduğu bağı ve beni, benim ona olduğum kadar onun da bana takıntılı olduğuna inanmaya zorlamasını özledim.

"Söyle," diyor, konuşmak için sesimi bulamadığımda. "Beni istediğini söyle, Gabriella. Beni buna inandır."

"Seni istiyorum," diye fısıldıyorum, sesimden korkarak.

Üç basit kelime o *kadar* büyük bir ağırlık taşıyor ki, onları hevesle yutuyor.

Diliyle klitorisimi okşayarak beni ödüllendiriyor. Fransız öpücüğünün yumuşak dokunuşu vücudumun en kutsal parçasına. Sadece onun erişebildiği bir parçama. Sadece onu tanıyacak olan parçam. İnkâr edemeyeceğim bir şekilde onu arzulayan yanım.

"Çok ıslak," diye inleyerek içimdeki kargaşayı canlandırıyor. "*Benim için*," diye ekliyor. "*Benim için çok ıslak.*"

"Sadece sen," diye kabul ediyorum.

Bedenim zevkten titriyor, aylarca aç kaldıktan sonra onun ilgisi neredeyse çok fazla.

"Şimdiden dilime karşı patlamaya çok yakın." Klitorisimi emiyor.

"Unutma tatlı karıcığım, sadece ben söyleyince boşalırsın."

Sızlanıyorum. Haklı, midem en derinlerine kadar çekiliyor, kaslarım patlamaya hazırlanmak için çoktan gerildi.

"*Enzo*," diye yalvarıyorum.

"Henüz değil."

Dudağımı ısırıyorum, kalçalarımın yüzüne daha güçlü bir şekilde sürtmek için kalkmasına engel olamıyorum.

Onaylarcasına mırıldanıyor ama kalçalarımı sıkıca kavrayarak beni yerimde tutuyor. "Açgözlü olma."

İnlememde boğuluyorum.

Klitorisimi kucaklıyor, dili şişmiş tomurcuğu şefkatli ama ısrarlı vuruşlarla okşuyor.

Amım zonkluyor ve bir iniltiyi bastırıyorum.

Lorenzo hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağını içime kaydırıyor, ağzım ısırın müdahaleyle sessiz bir nefesle açılıyor. Vücudum parmaklarına karşı neredeyse anında gevşiyor, onları nazikçe uzman bir hassasiyetle tekrar tekrar kıvrırırken etraflarında kenetleniyor.

"Enzo," diye yalvarıyorum. "*Amore*, ben..."

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim," diye övüyor. "Benim için uzak tut. Al, ama gelme."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Kirpiklerinin gece yarısı dokunuşuyla bana bakarken, göz kırptığımda inliyor ve tuzlu damlacıkların yanaklarımdan dudaklarıma doğru süzülmesine izin veriyor.

Sonunda "*Gel*," diye emrediyor ve kabaca gürleyen direktif midemde bir şeyleri ateşliyor.

Tüm vücudum patlıyor; sırtım kavisli, ellerim saçlarını koparıyor, gözlerim kapalı. Nefesim boğazımda düğümlendi, söylediği gibi dağıldım.

Doruk noktam beni eziyor ve gerçekler ortaya çıktığında dudaklarımdan dökülen ilk ses kalın bir hıçkırık oluyor.

"Gabriella?"

Bir diğeri takip ediyor, ilkinden daha kırık. Lorenzo'nun bedenime verdiği zevkle hâlâ titrerken yan dönüp kendimi bir top haline getiriyorum.

"Bebeğim," diye fısıldıyor ve beni sırtüstü yatırıyor.

Tekrar yanıma dönmeye çalışıyorum ama beni sabit tutuyor, vücudumda sürünüyor ve elimi ağzımdan çekiyor.

Yüzümü çeviriyorum, elimin yokluğuyla çığlıklarım daha da yükseliyor. "*Luce della mia vita.*"

"Kes şunu," diye yalvarıyorum gözyaşlarımdan arasından.

"Hey." Çenemi kavrayıp yüzümü ona doğru çeviriyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, gözyaşlarım şakaklarıma ve altımdaki çarşaflara akıyor.

"Gözlerini aç."

Başımı sallıyorum, dudaklarımdan kaçan kesik kesik sızlanıştaki kederden nefret ediyorum.

"Dişi aslan," diye şefkatle ısrar ediyor, ama ben onu yine de görmezden geliyorum. Çenem titriyor ve çenemdeki kavrayışı sıkılaşıyor. "Gabriella," diye uyarıyor ama onu görmezden gelmeye devam ediyorum.

Saniyeler geçiyor, vazgeçtiğinden emin olduğum kadar uzun, ama sonra dilinin ıslak dokunuşu yavaşça şakağımda geziniyor, gözyaşlarımı gözlerime kadar takip ediyor. Bir diğerine geçmeden önce bir kapağı usulca öpüyor. Yüzümün diğer tarafındaki gözyaşlarını yalayarak uzaklaştırıyor. "Çok iyi bir iş çıkardın bebeğim," diye övüyor. "Zor olduğunu biliyorum ama sen çok iyi bir kızsın. *Benim* iyi kızım."

Daha çok ağlıyorum, artık her şeyi içimde tutamıyorum.

"Şşşt." Yüzüme yumuşak öpücükler konduruyor. "Sen iyisin."

"Hayır," diye mücadele ediyorum.

"Evet," diyor dudaklarıma nazık bir öpücük kondurarak. "Ben değilim," diyorum.

"Bana bak."

"Yapamam."

Gülümsemesini dudaklarımda hissediyorum. "Evet, yapabilirsin. *Benim için* yapabilirsin. Gözlerini aç."

Sakin bir nefes alıyorum ve dediğini yapıyorum. "İşte benim dişi aslanım."

Göz kapaklarımı tekrar düşürmeyi, kendimi onun gözlerindeki hayranlıktan k o p a r m a y ı çok istiyorum.

"Benimle neden evlendin, Gabbi?" Bakışları yüzümü taramayı bırakıyor. Başımı salladım.

"Bana söyleyebilirsin," diyor. "Başka kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum." "Ama önemli olan tek kişi sensin," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum, o yüzden söyle bana. Kelimeleri benim için söyle, dişi aslan."

Soyuldum ve çıplak kaldım. İçimdeki her şey onun ve tutunacak tek bir şeyim kaldı. Üç küçük kelimenin içindeki küçücük güç.

Beni öpüyor. "Duymak istiyorum. Sadece bir kez. Eğer istemiyorsan bir daha asla söylemek zorunda değilsin."

Çenem titriyor.

"Benimle neden evlendin?" "Çünkü seni seviyorum."

Gözleri kapanıyor ve başı boynuna düşüyor, göğsünden ve gülümseyen dudaklarından rahatsız edici derecede tutkulu bir zevk hırıltısı yükseliyor.

Başını sağa çevirdiğinde, gözlerinde bir şeyler değişiyor. Ele geçirilmiş. Göz kapakları düşmüş, hınzırca sırtıyor. "Kendimi lanet bir kral gibi hissettiriyorsun."

"Kralım."

Ona uzanıyorum ve o da isteyerek boşalıyor, üzerime düşüyor. "Seni tekrar becermek için sonsuza dek beklemişim gibi hissediyorum."

"Bir daha asla burada olamayacağımızdan korkuyordum."

Yüzünü acı kaplıyor ve başını sallıyor. "Uzak kalamazdım. Denerdim. Ama..." Başı yine sallanıyor.

Parmaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Becer beni, bebeğim. Beni sahiplen ve evliliğimizi gerçek yap."

Bacaklarımdan birini kaldırıyor, elini dizimin altına sokuyor ve omzunun üzerinden geçirebilmek için yukarı itiyor.

"*Oh.*"

Bir sonraki bacağı geçerek onu beline doluyor. "Daracık amını sikimle öyle bir dolduracağım ki bebeğim, yarın beni içinde hissetmeden hareket edemeyecek ya da oturamayacaksın. Döllerimle o kadar dolu olacaksın ki, dışarı sızacak ve daha fazlası için bana yalvarana kadar çürük küçük tanganı ıslatacak."

"Bu bir tehdit mi?"

Gülümsüyor. "Hayır, dişi aslan, söz veriyorum."

Aramıza uzanarak devasa sikini kavırıyor, delikli tepesiyle yarığımı okşuyor. Klitorisimin üzerinden her geçişinde inliyorum.

"*Enzo.*"

Ucu girişime geldiğinde eğiliyor, beni bir kez usulca öpüyor ve güçlü bir hamleyle içime giriyor.

Adını haykırıyorum, sırtım mutluluk dolu bir ıstırapla bükülüyor.

"Beni çok iyi alıyorsun." Boynunda belirgin damarlar var ve hiç düşünmeden başımı yataktan kaldırıp dilimi nabız gibi atan damarların üzerinde gezdiriyorum.

Vücudunu daha belirgin bir şekilde benimkinin üzerine itiyor, omzunun üstündeki bacağım onu daha fazla içine almak için geriliyor. Alt bedeni tepeme yapışmış, kalçalarının derin dalgalanması klitorisime karşı sürekli ve yumuşak bir sürtünme yaratırken, horozu düşük ama daha az zevkli olmayan sürüşlerde ileri geri batıyor.

"Gözlerini aç."

Kapalı olduklarını fark etmemiştim. Gözlerinin yoğun safiri bana bakıyor. Ellerinden biri benimkini buluyor ve parmaklarımızı birbirine dolayarak sıkıca kavıyor. Diğer eli saçlarıma dolanıyor ve bu tutuşu vücudumu her ileri hamleyi karşılayacak şekilde aşağı çekmek için kullanıyor.

Bakışlarındaki yoğunluktan çekinmem gerekirdi ama bu yakınlık sadece zevkimi artırıyor.

"Enzo. Çok iyi
hissediyorsun." "*Biz*,
bebeğim. Çok iyi
hissediyoruz." İnliyorum.

Tatmak için dilini ağzımın içinde yalıyor.

Dudaklarımız birbirine çok yakın ve nefes alış verişlerimiz bir ritim yarattı. Ben nefes veriyorum; o yutkunuyor. O nefes veriyor, ben de çaresizce verdiğim nefesi kendi oksijenim gibi karşılıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Aramızdaki boşluğu kapatıyor, dudaklarımdan kelimeleri açgözlülükle alıp kendi dudaklarına dövme yapıyor.

"Seni seviyorum," diye yankılanıyor öpücüklerinin arasında.

Nefes nefese kalıyoruz. Terliyoruz. Vücudunun her çizgisi benimkine baskı yapıyor. İstesek de yaklaşılamayız. Yine de yeterli değil. Yüzü boynumda, Lorenzo nefes alıyor, dişleri kulağımın altındaki hassas deride gezinirken siki seğiriyor.

Elim sırtını buluyor, tırnaklarım derisini çiziyor ve zevkle hırlamasına neden oluyor. Kavrayışımı daha da aşağı kaydırarak kaslı bir kışk yavaşlığı kavıyorum ve bacağımı beline daha belirgin bir şekilde doluyorum.

Gelmek istiyorum. Asla bitmesini istemiyorum. Gelmem gerek. Sonsuza kadar ertelemek istiyorum. Çünkü biliyorum, yaklaşan orgazmımı ne kadar uzun süre ertelersem, unutuluşum o kadar büyük olur ve şu anda ondan başka hiçbir şey hissetmek istemiyorum, *bizden* başka hiçbir şey.

"Çok yaklaştım." Sesi yumuşak, kelimeler gırtlaktan geliyor ve içimdeki her şey sıkışıyor. "Siktir," diye hırlıyor. "Bunu tekrar yap."

Sıkıştırıyorum ve kalçaları akışkanlık içinde tökezliyor.

Tutuyorum. "Siktir, dişi aslan. İşte böyle."

"İşte böyle," diye inliyorum.

Vücudum titremeye başlıyor ve kasları dokunuşumla geriliyor.

"Öp beni," diye yalvarıyorum ve o da çaresiz talebimi yerine getirmekte tereddüt etmiyor.

Dudaklarımız birbirine çarpıyor ve dillerimiz çarpıştığı anda dünyalarımız parçalanıp yeniden birleşiyor.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

GABRIELLA

Lorenzo ve ben geçtiğimiz haftayı yatakta geçirdik ve Başka bir şey. Dokunmadığımız, öpüşmediğimiz, sarılmadığımız ya da bir şekilde sevişmediğimiz otuz dakikadan uzun bir süre olmadı. Sürekli temastan sıkılacağımı düşünmüştüm ama ne kadar çok dokunursak o kadar çok ihtiyacım oluyor. Bu hiç bitmeyen bir döngü ve ben bu döngüden çıkmak istemiyordum. Ama Lorenzo'nun yapması gereken işler vardı ve ben de Dante'yi ziyaret etme fırsatını değerlendirmeye karar verdim. Bianca ve Vincent hâlâ İtalya'dalar ve bir iki hafta daha dönmeyecekler ve Leonardo da hâlâ ortalıkta yok. Onu aramam gerekiyor ama ona yaşattıklarımın utanıyorum, ona yaşattıklarımızdan. Lorenzo bunu atlatacağına dair bana güvence veriyor ama atlatamayacağına dair endişelerim beni hasta ediyor. O haklıydı. Lorenzo ve ben onu imkânsız bir duruma zorladık. Üç kişilik bir evliliğe zorlanacaktı ve o, kurtarıcımız, istenmeyen kişi olacaktı.

"Neden bu kadar sessizsin?" Lorenzo elini dizime koyuyor ve usulca sıkıyor.

Elimi onun elinin üzerine koyarak iç çektim. "Leo'yu aramam gerek." "Leonardo'yu arayacağım," diye beni temin ediyor. "Ben hallederim." "Özür dilemem gerek."

"Sana aşık olduğumu bilmesine rağmen Leonardo'ya seninle evleneceğini söyledin mi?"

"Hayır."

"O zaman özür dilemene gerek yok. Bu berbat durumda o da en az senin kadar masumdu."

Elini kaldırdım ve parmak eklemlerini öptüm. "Çok tatlısın ama ona oldukça korkunç şeyler söyledim."

"Bunu atlatacaktır."

Pek emin değilim ama ona gülümseyerek güvencesini kabul ediyorum.

"Neden buraya çekiyorsun?" Issız sokağa bakıyorum. "Dante'nin evi şu tarafta."

Beni Dante'ye götürmek için ısrar etti. Yapacak işleri vardı ama bana bunu her yerde yapabileceğini söyledi. Benden uzak kalmak istemiyordu ve benim de aynı şekilde hissettiğimi düşünerek hevesle kabul ettim.

Arabasının motorunu durdurur ve emniyet kemerini çözer. Koltuğunu ayarlıyor, geriye doğru hareket ediyor ve bacaklarını uzatıyor, pozisyonunu değiştirmek için kalçalarını kaldırıyor. Elbise pantolonunun içinden sikinin kalın çizgisi görünüyor ve emniyet kemerimi açtığımda uzanıp sıkmamak için kendimi zor tutuyorum.

Konuşmuyor ama kemerini çözüyor, pantolonunun düğmesini yavaşça açıyor ve fermuarını indiriyor.

Ellerinin metodik ve tembel hareketleriyle kendimden geçerek izliyorum. Koyu renk boxer'ına uzanıyor, avuç içi uzunluğunun etrafını sardığı anda tatmin olmuş bir iniltiyle göz kapakları kapanıyor.

"*Enzo*."

"Külotunu bacaklarından aşağı indir ve gel kucağıma tüne, dişi aslan."

Etrafıma bakıyorum.

"Kimse bizi görmeyecek ve eğer görürlerse, kalıp karımın gelişini izleyebileceklerini düşünecek kadar aptallarsa, onları öldürürüm."

Benim adıma insanları öldürmekten rahat bir şekilde bahsetmesi beni tahrik etmemeli. Ama vücuduma ahlaksızca bir şey yapıyor ve ben çok korkuyorum.

Zihinsel olarak keşfetmek için, bu yüzden bunun gerçekten berbat bir ön sevişme oyunu olduğunu kabul ediyorum. "Evden çıkmadan önce sevişebilirdik." Altıma uzanıyorum elbisemi giydim, kalçalarımı kaldırarak tangamın dantellerini kırımın üzerinden kalçalarımaya doğru sürükledim.

"Bu sabah seviştik ama sonra sen duş aldın."

Elimdeki külotu e ğ i l i p kocamın takım elbise ceketinin cebine saklamak için sokuyorum. "Ee?"

"Beni daha fazla bekletme. Buraya gel." "Önce bana göster."

Sırtarak sikini iç çamaşırından çıkarıyor ve göğsüm beklenen bir nefesle genişliyor.

"Gel." Bir kez pompalıyor. "Buraya." Tekrar pompalıyor.

Koltuğuma diz çökerek sağ bacağımı orta konsolun üzerinden kaydırıyorum, sol bacağım da onu takip ederek çıplak kırım Lorenzo'nun kucağına yerleşiyor.

"Duş almışsın." Aletinin başını klitorisime vuruyor. "Bu da kokumu ya da daha çok kokumuzu yıkadığın anlamına geliyor."

"Kokumuz mu?" Elbisemi daha yukarı çekiyorum, delikli tacının klitorisimi öpüşünü izliyorum.

"Dante'nin sana karşı hisleri vardı."

Ona kaşlarını çatıyorum, bu konuyu açtığı için sinirleniyorum.

Parmaklarını dudaklarıma götürüp başını sallıyor. "Kalk," diye talimat veriyor ve ben de gecikmeden hareket ediyorum, dizlerimin üzerinde yükseliyorum, böylece sikini amıma sokabiliyor. "Ayrıca muhtemelen senin benimle mutsuz bir evliliğin olduğuna ve kendisinin hâlâ daha iyi bir talip olduğuna inanıyor."

Burnum tiksintiyle kıvrılıyor ama elleri kalçalarımaya yapışıp beni sikine doğru çekince düzeliyor.

"Kardeşini ziyaret edeceksin bebeğim ve bunu öyle bir yapacaksın ki, adımı haykırdığını düşünmeden seninle göz teması kuramayacak."

"Sen hastasın," diye inliyorum, sikinin tüm ağırlığı kabzasına kadar içime gömülmüş. "Ve hâlâ o kocaman sikinin içime nasıl sığdığını bilmiyorum."

Kucağında bir ileri bir geri kayıyorum.

"Amin ıslak, yani sen de en az benim kadar sikilmişsin. Ve açgözlü küçük bir amcığın olduğu için devasa aletim içine sığıyor."

Gülümsüyorum, hızlanıyorum.

Elbisemin üst kısmını aşağı çeken Lorenzo, bir meme ucunu ağzına alıyor.

Çıglık atıyorum, ellerim koltuğuna tutunuyor ve kendimi tekrar tekrar onun üzerinde ezerken bana daha fazla denge sağlıyor.

"*Siktir.*" Dudaklarını meme ucumdan ayırıyor, eliyle saçımı kavrayıp başımı geriye çekiyor. Boynum açıkta, hassas derime saldırıyor.

"*Enzo, amore.*" Ellerimi omuzlarına götürüp başımı eğiyorum.

"Dudaklarım. Öp beni."

Hiç gecikmiyor. Dudaklarını sorunsuzca boynumdan ağzıma doğru hareket ettiriyor ve vücudumu titreten bir öpücükle beni yutuyor.

"Yapabilir miyim? Çok yakınlım."

İzin istemenin içime işlemiş olmasından hoşlanarak inliyor. O söylemeden boşalmayacağım ve bu bilginin onun sikini daha da sertleştirmesi, varlığının tamamen bencil ve yırtıcı doğasına işaret ediyor. "Evet bebeğim, gelebilirsin."

Kalçalarımı daha sert bastırıyorum, kendimi ona daha hızlı sürüyorum. Bedenim serbest kalmak için yalvarıyor.

"İşte böyle, bebeğim."

"Evet." Nefes nefese kaldım. İnliyorum.

Titriyorum. "Kahretsin, beni nasıl da

boğuyor." "Enzo, bebeğim, ben..."

Geliyorum.

Sırtım kemerli, memelerim yüzünde, dikiş yerlerinden ayrılıyor.

"Öne gel." Beni vücuduna doğru çekti, kollarını bana doladı. "Kalçanı kaldır."

Yoğun bir sisin içinde onun talimatlarını uyguluyorum.

Tekrar tekrar içime giriyor. Sadece kalçalarını düşürmek ve tekrar tekrar yapmak için içeri çarpıyor.

"*Gabbi*," diye kükrüyor boşalırken, içime sıcak fışkırmalarla boşalırken beni sıkıca tutuyor.

Nefes alış verişimiz düzelene kadar öylece, sıkıca sarılmış halde kalıyoruz. Geri çekildiğimde, bakışlarımız bağlandığımız yere düşüyor ve Lorenzo kendini bedenimden çekiyor. Sert değil ama yumuşak da değil ve ben hala tadına bakmak için can atıyorum. Ne şekilde sevişirsek sevişelim, hâlâ onun sikini dilime almamıştım.

Boxerının içine girip avuçlarını amımın üzerinde gezdiriyor ve iki parmağını içeri sokmadan önce beni avuçluyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Bizi hissediyor." Parmaklarını kıvrıp iç duvarıma sürüyor. İnliyorum.

Parmaklarını içimden çektiğinde dudaklarından yumuşak bir sahiplenme sesi çıkıyor. Serbest kalışımız parmaklarına yapışıyor ve sağ iç uyluğuma sürüyor.

"Ne yapıyorsun?"

Kendi kendine sırtıyor. "El işime imzamı atıyorum."

Parmaklarını tekrar içime sokarken göğsüne bir tokat atıyorum.

"Siktir," diye bağıyorum.

Onları çekip çıkararak sol iç uyluğuma da aynı saygıyı gösteriyor.

"Her yerimde dölümüz var."

"Mmm."

"Sen...? Aman Tanrım... Bölgeni işaretliyorsun!"

Hiçbir uyarıda bulunmadan parmaklarını gevşek ağzımın içine kaydırıyor, doruk noktamız dilimin üzerinde patlıyor. "Bu *Enzo*. Tanrı değil. Şimdi em."

Dudaklarım parmaklarının etrafına dolanıyor ve emip yalayarak *bizden* kalanları teninden temizliyorum. "İşte benim iyi kızım."

"Tanrım, Gabriella, kuduz bir köpek tarafından saldırıya uğramış gibi görünüyorsun."

Yanaklarım utançtan yanıyor ve bir elimi saçlarımda gezdirerek asi bukleleri ehlileştirmeye çalışıyorum.

Lorenzo'yu arkamda hissediyorum, o kendini duyurmadan önce bir elini belime doluyor ve dudaklarını şakağıma yerleştiriyor. "Bence o çok güzel."

"Lorenzo, hey."

"Siz arayı kapatırken ben de boş odanızı kullanıp birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Karıma kahve yaptığınızda ben de bir kahve alacağım, teşekkürler."

Şokla karışık bir nefesin duyulmasını engellemek için dilimi ısırıyorum. Kocama kardeşimle konuştuğunu, yani *kan* bağı olduğunu ve kıskançlığını kontrol etmesi gerektiğini hatırlatmak istiyorum. Ama bunun bir fark yaratacağını sanmıyorum.

Dante'nin düşmanlığını bekliyorum ama yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Elbette, patron."

"Bu işe bir an önce başlamak isteyebilirsin. Karımı öpmek üzereyim ve tahminimce sen de durup izlemek istemezsin."

Dante ortalıkta görünmüyor.

"Enzo," diye azarlıyorum, ama söz verdiği gibi yapıyor, öne eğilip beni öyle bir öpüyor ki, bitirdiğinde nefes nefese kalıyorum.

Yaptığı işe gülümseyerek, tahtını yeni ele geçirmiş bir kral gibi Dante'nin dairesinde ilerler.

"Dante, ben tuvalete gidiyorum," diye sesleniyorum.

Kapıyı daha yeni kilitlemişim ki cep telefonum elimde bip sesi çıkardı.

LORENZO

Eğer döllerimi kalçalarından temizlersen, haberim olacak ve bana karşı geldiğin için seni cezalandırmak için seni onun önünde becermek zorunda kalacağım.

Mesajı tekrar tekrar okuyorum, şok mu oldum, sinirlendim mi, yoksa tahrik olduğum için tamamen kafayı mı yedim emin olamıyorum. Bu konu hakkında fazla düşünmemek için telefonumu kapatıyorum.

Aynaya baktığımda Lorenzo'nun beni bıraktığı dağınıklık karşısında nefesim kesiliyor. Dante haklıydı, saldırıya uğramış gibi görünüyordum. Ama Lorenzo da haksız değil, olağanüstü görünüyorum. Saçlarım darmadağın ama ne kadar zaman ve para harcarsan harca, taklit edemeyeceğin o yeni sikilmiş görünümde. Dudaklarım dolgun ve morarmış, ağzıma yapılan bitmek bilmeyen saldırılar sayesinde. Dudaklarım öpüldü, yalandı, ısırıldı ve emildi ve her zaman böyle görünmelerini istiyorum. Küçük ve *sadece* görünen kırmızımsı morluklar boynumun sütununu fırçalıyor, Lorenzo'nun ağzından gelen baskı kime ait olduğuma dair kalıcı bir hatırlatma bırakıyor. Ama parlak, mutlu ve memnuniyetle parlayan gözlerim bakışımı tamamlıyor. Tamamen sikilmiş görünüyorum ve Dante kapıyı açtığında Lorenzo sırtını sıvazlamaktan başka bir şey yapmadı.

Erkekler.

Ellerimi yıkıyorum ve kardeşimi aramak için açık planlı mutfak ve oturma alanına doğru ilerliyorum. Dante benimle aynı anda içeri giriyor, muhtemelen Lorenzo'ya kahvesini yeni getirmiş.

"Artık onsuz bir yere gitmene izin vermiyor mu?" Bana kahvemi uzattı.

Kaşlarımı çattım. "Öyle bir şey değil. Biz yeni evliyiz. Ayrı kalmak istemiyoruz. Yapması gereken bazı işler vardı ve ben de gelip seni görmek istedim. Şimdi bunun bir hata olup olmadığını merak ediyorum."

Özür dileyen bir iç çekiş bırakıyor. "Özür dilerim. Sadece senin için endişeleniyorum."

"Olmana gerek yok, Dante. Ben mutluyum. İstediğim şey bu. İstediğim kişi o."

Kanepeye doğru ilerliyor, ben de onu takip ediyorum. "Şaşırdığımı söyleyemem."

Kanepesine oturdum, ayakkabılarımı çıkardım ve ayaklarımı altına soktum.

Televizyonun sesini kısıyor ama açık tutuyor, aynı anda hem ekranı izleyebileceği hem de dikkatini bana verebileceği bir sandalyeye yerleşiyor. "Babam ve ben senden bahsettiğimizde onda farklı bir şeyler vardı. Senin adın geçtiğinde onda bir şeyler değişti. Şimdi anlıyorum."

Gülümsüyorum.

"Mutlu musun?" diye soruyor bana. "Benim için önemli olan tek şey bu." "Mutluyum."

"Güzel."

İçimde bir şeyler yerine oturuyor ve dışarıya belli etmesem de bedenim gevşiyor.

Kahvemi bitiriyorum ve boş fincanı yanıma koyuyorum. "Dante," diye test ediyorum.

Başını bana doğru çeviriyor ama gözleri televizyona odaklanmış durumda. "Hı?"

"Annen nasıl biriydi?"

"Annem gibi mi?" diye tekrarlıyor dalgınca, dev televizyonunun karşısında futbol sahasında olanları sessizce alkışlarken eli yumruk haline geliyor. Odağını tamamen bana çeviriyor. "Bunu neden bilmek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Annemi özlüyorum. Birinin benimle onların hakkında konuşmasını istiyorum."

Yalanımı kolayca kabul ediyor ve televizyonun sesini kapatmak için kumandayı eline alıyor. "O öldüğünde sadece üç buçuk yaşındaydım."

Öldü.

Gözlerimdeki şoku görmüş olmalı ama omuz silkiyor. "Luna kaybolduğunu söylüyor ama ben öldüğünü söylüyorum. Onun öldüğünü düşünmek benim için daha kolay. Başka ne olabilir ki? Kaçırıldı ve hâlâ hayatta, esaret altında mı yaşıyor?" Yüzünü buruşturuyor. "Annemi bu şekilde düşünemem. Ya da kendi isteğiyle gitti, ki bunu asla yapmazdı."

Sessiz kalıyorum.

"Çok gençtim. Dürüst olmak gerekirse, neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. Orada burada aklıma bir şeyler geliyor. Saçları, her zaman yüzünün içinde olması." O anıyı hatırlarken gözleri kapanıyor. "Saçlarını hep açık bırakırdı ve rüzgâr sürekli yüzüne doğru savururdu. Sürekli kulaklarının arkasına sıkıştırırdı."

Bu hiç değişmedi.

"Onun aşkını hatırlıyorum." Bu kez gülümsüyor. "Annem ve babam sevgisiz bir evlilik yaşadılar, bu bir sır değil, ama onun dünyası Luna ve benimle başladı ve bitti. Vermek zorunda olduğu her şey bizimdi. Bizimle geçirdiği zaman *özgürdü*. Muhtemelen kulağa klişe geliyor." Utanç içinde başını eğdi.

"Hiç de değil," diye fısıldıyorum, devam etmesini umuyor ve dua ediyorum.

"Açıkçası bunu hatırlamıyorum ama fotoğraflarım var ve Luna'yla ya da benimle olan fotoğraflarında yüz ifadesinde bir fark var."

"Fotoğraflar mı?" Konuştuğumu fark etmeden önce tekrarlıyorum. Boğazımı temizliyorum. "Onları görebilir miyim?"

"Umm... evet, tabi. Burada bekle."

Odadan çıkıyor ve kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Bir dakika içinde küçük bir kutu ve iki bira getirerek geri döndü. "Sence reşit olmayan karısının içmesine izin verirsem Lorenzo kafamı uçurur mu?"

Bira şişesini elinden alıyorum. "On iki ay ölüm için bir çağrı sayılmaz."

"On iki ay mı?" Gülüyor. "Sanırım matematiğin yanlış."

Biram boğazımda kaldı. "Toronto'da biraz zaman geçirdim. Kanadalıların farklı kanunları var."

"İtalya'da on altı yaş ve üzeri bir kişiye alkol servisi yapmanın sadece küçük bir suç olduğunu biliyor musun?" diye soruyor, yalanımı tereddütsüz yutarak. "Dünyadaki bazı ülkelerde yasal içki içme yaşı sadece *on beş*."

"Bunu bilmiyordum," diyorum.

"Her neyse." Yere oturur ve yanındaki yeri okşar. "Gel, otur. Sana annemi göstereyim."

Annemiz, keşke ona anlatabilseydim. Keşke ikimize de bahşedilen annemizin versiyonlarını karşılaştırabilseydik. Onun kim olduğuna dair hikayeler paylaşmak ve kim olduğunu duymak isterdim.

Yanına yerleşiyorum.

"Babam, o öldükten birkaç yıl sonra tüm bunları atmaya çalıştı. Onu silmeye çalıştı. Luna ve ben her birimiz küçük bir kutu dolusu fotoğrafı saklamak zorunda kaldık."

"Dante," diye fısıldıyorum, kalbim onun hayatından silindiği için acıyor.

Beni görmezden geliyor, kapağı açıyor ve bir avuç dolusu fotoğraf alıyor.

"Çok güzeldi." Sesinde hüznü bir özlem var ve bir an için hata yaptığımı düşünüyorum. Bu kadarı çok fazla. Ateşle oynuyorum ve yanacak olan tek kişi ben değilim.

Boğazım kaşınıyor ve çenemi sıkıyorum. "Öyleydi." Bunu söylemek için bir fotoğrafa ihtiyacım yok.

Dante'nin bana ilk uzattığı soluk fotoğrafta çenesinin ve saçlarının çizgisini izliyorum. "Luna ona çok benziyor."

Başını sallıyor. "Ne yazık ki annemin doğasını da miras almamış. Dışarıdan bir resim kadar güzel ama içi zehir gibi olabiliyor."

"Annesini genç yaşta kaybetti ve kadınları meta olarak gören erkeklerden oluşan bir aile tarafından yetiştirildi. Değeri belirlenerek büyüdü.

güzelliğinin nasıl bir avantaj olarak kullanılabileceğinden. Böyle şeyler iz bırakır, Dante."

"Bu konuda iyisin."

Ona bakıyorum, bana uzattığı bir sonraki fotoğrafa uzanıyorum. "Neyde iyi?"

"İnsanlara bakış açısı

kazandırmak." Omzumu onunkine

dayıyorum.

Fotoğraflara göz gezdiriyor, minyatür Dante'nin görüntülerine gülüyoruz. "Çok tatlıydın." Ben gülüyorum.

"Neredeydin?" diye itiraz ediyor. "Ahh. Hâlâ bu adam kadar yakışıklıyım." Güneş gözlüklerini ters takmış ve yüzüne çikolata bulaşmış bir fotoğrafını kaldırıyor.

Bana sadece annemizin olduğu bir fotoğrafı uzatırken sessiz bir tefekkür kaplıyor içimi. Uzaklara bakıyor, gözlerinde bir hüznün ama dudaklarında bir gülümseme var. Uzun bir süre fotoğrafa bakıyorum ve Dante annesinin *fotoğraflarına* bakarken ağlamama aldırıyor bile.

"Annemi çok özölüyorsun."

Burnumu çekiyorum, duygusal bir kahkaha beni neredeyse boğuyor. "Belli oluyor mu?"

Gülümsüyor, kolunu omzuma atıyor ve başımın üstünü öpüyor. Kardeşimin kucağına kıvrılıp orada kalmak istiyorum ama o kolunu geri çekip nostaljik bir şekilde fotoğraflara göz atıyor.

"İşte," diyor sessizce. "Bu beni her zaman en çok etkilemiştir." Resmi bana uzatıyor. Kenarları dayanıksız, birçok kez tutulduğu için köşeleri aşınmış. "Bu elimizdeki son fotoğraf. İki bin iki yılının başlarında, ölmeden birkaç gün önce çekilmiş."

Beni kurtarmak için kaçmadan önce. Luna, Dante ve Rita'nın bu fotoğrafında benim de olduğumu düşünmeden edemiyorum. Görünmüyor elbette ama annemin gözlerindeki acıyı görebilirsiniz. O benim. Acı benim. Bu mutlu fotoğraftaki kederin gölgesiyim.

Resimleri kutuya geri koyuyorum, daha fazla bakamıyorum. Dante bunu yeterince iyi okuyor ve kapağı yerine sabitliyor.

"Anneni görebilir miyim?"

"Pardon?" Zihnim bulanık, beklemediğim bir kederin etkisindeyim.

"Telefonunuzda annenizin fotoğrafları var mı? Herhangi bir utanç verici Bana gösterebileceğin bebek fotoğrafları var mı?"

"Hayır," diye bağıryorum, telefonumu koruyucu bir şekilde karnıma bastırarak. "Hayır," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha nazikçe. "Annemle ilgili tüm anılarımın olduğu telefonumu kaybettim. Denver'da yaşarken saldırıya uğradım. Pislik herif çantamı ve anılarımı çaldı."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor. "Bu çok ağır, G." "Adı neydi?"

"Ne?"

"Annen mi? Adı neydi?" Zihnim bomboş kaldı.

Rita. Rita. Rita.

Göz kırpıyorum ve Dante kaşlarını çatıyor.

"Gabriella?" "Ne?"

"İyi misin?"

Sadece lanet olası bir isim seç, Gabriella. Herhangi bir isim.

Rita. Rita. Rita.

"Dişi Aslan." Lorenzo'ya bakıyorum. "Buraya gel, bebeğim." Aceleyle ayağa kalktım ve ona doğru koştum.

Dante hemen peşinden gider. "Seni üzmemiştik. I..."

"Her şey yolunda." Lorenzo kolunu bana dolayarak beni bedenine çekiyor. Yüzümü göğsüne bastırıyorum. "Annesi hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor. Her şey hâlâ çok taze."

Dante'nin eli sırtıma dokunuyor. "Gerçekten üzgünüm, G."

Burnumu çekiyorum, yüzümü Lorenzo'dan uzaklaştırıyorum. "Aptalca davranıyorum, aşırı duygusalım. Bir hafta oldu."

Lorenzo beni sıkıyor.

"Dante, bu öğleden sonra Chicago'ya gideceğim. Leonardo orada. Bianchi'nin adamları onun varlığından *rahatsız*. Ortalığı sakinleştirmem lazım. En fazla iki günlüğüne gitmiş olurum."

"Chicago'ya mı gidiyoruz?" Ben soruyorum.

Lorenzo, kendini belli etmeyen Dante'ye başıyla işaret eder.

Ellerini yüzümde gezdiren Lorenzo öne doğru eğilip her bir yanağımı öpüyor. "İyi misin?"

"Beni hazırlıksız yakaladı."

Anlayışla başını sallar. "Seni Chicago'da tutamam, Gabbi. Bu..." "İş," diye onun yerine cevap veriyorum.

"Sadece Leonardo'ya odaklanmam gerekiyor." Başımı salladım. "O iyi mi?"

"O her zaman iyidir. Benim endişelendiğim onun yoluna çıkan şerefsizler."

Başımı göğsüne yaslıyorum. "Bu bizim hatamız. Eğer ona o şekilde zarar vermeseydik orada olmazdı."

Omuz silkiyor. "Başını her yerde belaya sokar. Ben yokken Dante'den seni kontrol etmesini isteyeceğim."

"Sadece bir ya da iki günlüğüne gideceğini söylemiştin." "Ne demek istiyorsun?"

Kollarımı boynuna doladım. "Sen çok fazlasın." "Ben yokken seni çatı katında istiyorum."

İnledim. "Neden?"

"Çünkü daha güvenli."

"Hatırlatırım, çatı katından kaçırıldım. Henüz aynı şey evde başıma gelmedi."

Gülümsüyor

. "Ne?"

"Ev demiştin."

Dudaklarımı dudaklarına bastırarak ona yaslanıyorum. "Tam bir ahmaksın."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

LORENZO

Dölümü Gabbi'nin kalçasına masaj yapmaktan saçlarımı yolmaya geçtim.

Chicago'ya giderken iki buçuk saat uçakta otururken öğrendim.

Bunu benim yaptığımı biliyorum. *Biliyorum amına* koyayım. Ama bu beni daha az öfkeli yapmıyor.

Yola çıktığımdan beri Vincent'ı altıncı kez arıyorum, cevapsız bıraktığı her zil sesinde öfkem daha da artıyor. Telesekreteri açıyor ve tekrar aramak için aramayı sonlandırıyorum.

"Yemek yiyorum."

"Chicago'ya giden bir uçaktayım. Tebrikler, sen kazandın."

"*Siktir*," diye tükürür Vincent. "Bana bir saniye ver."

Bir kapı açılıp kapanmadan önce Bianca'ya mırıldandığını duyuyorum. "Yemeğe çıktığını sanıyordum."

"Yemek yediğimi
söyledim."

Gülüyorum.

"Ve sen sözümü kestir."

"Döndüğünde amı orada olacak."

Nefesinin altında bana küfrediyor. "Karımın amı hakkında konuşma."

"Konuyu açan sensin."

"Konuş benimle."

"Leonardo ve Bianchi'nin kaptanlarından biri yakınlaştı." İç çektim. "Ve İrlandalılarla başlarını belaya soktular."

"İrlandalıların Chicago'da ne işi var?"

"Bianchi'nin şikâyeti," diyorum ona. "Sekize altı bir kutudan çıkan pisliği s a k i n l e ş t i r m e y e çalışırken aklını kaybediyor. İkincisi beni aradı."

"Leonardo'nun nesi var şimdi? Siktir, Lorenzo!"

"Onu kardeşinin aşık olduğu bir kadınla evlenmeye zorlamaya çalıştık."

Diğer tarafı sessizlik kaplıyor.

"Sen aşk hakkında ne bilirsin ki?" diye hırlıyor sonunda. "Gabriella gibi hissettirdiğini biliyorum. O da hissediyor."

"Ne olmuş yani? Başından beri ikiniz arkamdan iş çevirip bunu mu planlıyordunuz?"

"Tabii ki hayır. Beni ne tür bir pislik olarak görüyorsun?"

"Kız kardeşimi beceren biri."

Homurdanıyorum. "Tony sana kız kardeşini sikmekle ilgili bir şeyler anlatmaya başlasa ne derdin? Kafasına bir kurşun sıkmadan önce buna ne kadar tahammül edeceğini söyle bana."

"Tony benim en iyi arkadaşım değil."

Eğer bu boynuna dikenli tel batmış gibi acıtmadıysa. "Touchè. Vin, özür dilerim. Çok özür dilerim. Dur, dur. Hayır. Üzgün değilim. Kız kardeşini seviyorum. Bunun için üzgün değilim. Onunla evlenmeden önce onu becerdim. Yalan söylemeyeceğim, bunun için de üzgün değilim. Sana bundan bahsetmedim çünkü senin de çok güzel ifade ettiğin gibi, benim kadınının amı seni ilgilendirmez. Ayrıca, beni öldürebilirdin. Bekle, doğru, neredeyse öldürüyordun. Kız kardeşine aşık olduğum için özür dilemeyeceğim. Onun da beni sevmesini sağladığım için özür dilemeyeceğim. Gabriella ve beni kabullenemiyorsan, bu senin sorunun. Ama benim danışmanım olarak yapman gereken lanet bir işin var, o yüzden doğru sopanı kışından çıkar ve yap şu lanet işi."

Hat o kadar sessiz ki telefonu kapattığından emin oluyorum, ama sonra konuşuyor ve onu daha iyi tanımasaydım, pisliğin gülümsediğini söyleyebilirdim. "Tamam."

Tamam.

"Haberin olsun, eve geldiğimde kardeşinin yatak odasına gizlice gireceğim ve onu en sevdiği uzvunun etrafına dikenli tel çekerek uyandıracağım. Ona etrafı siktiğini, ailesini siktiğini, ailesinin de beni siktiğini, karımı siktiğini ve *kimsenin* karımı sikemeyeceğini hatırlatacağım."

"Psikopatın tekisin ama olsun."

"Yanında kim var?" Konuyu tekrar işe çeviriyor. "Diego."

"İyi seçim," diye mırıldanıyor.

Diego uçak kalktığı andan beri kendinden geçmiş durumda. Bana bir şey yapmasını isteyip istemediğimi sordu, ben de el sallayınca uzandı ve hemen uyudu. Bir psikopat gibi.

"Yıllar önce İrlandalılarla yaşadığınız onca şeyden sonra Oisín'le ateşkes yaptınız. Tüm bunları geri alacak kadar kötü mü?"

Tüm bu saçmalıklar, İrlandalıların nihayet ergenliğe girmeden önce hiyerarşilerinden birini öldürdüğüm için intikam almak istemeleri anlamına geliyor.

"Sahaya inene kadar bilemeyeceğim. Oisín ve ben ikimizin de birbirimizin bölgesine adım atmayacağımız konusunda anlaştık. Buna her bir kıyafet de dahildi."

"Chicago *teknik olarak* bizim bölgemiz değil."

İşte bu yüzden Vincent'tan başkasına güvenmiyorum. O da benim gibi düşünüyor. "Teknik olarak. Ama Caterina Bianchi'ye söylendi."

"Ve ailelerimiz birleşmiş olacak."

"Bu da Leonardo ve Amadeo'nun elindeki askerin anlaşmayı bozduğu anlamına geliyor." Zor bir ihtimal ama işe yaramalı. Şu anda İrlandalılarla topyekûn bir savaşa giremem.

"Beni haberdar et," diyor Vincent. "Ve bana ihtiyacın olursa, evde olacağım." "Afiyet olsun."

"Siktir git." Telefonu kapatıyor ve yonca şeklinde bir fırtına bulutu beni Rüzgarlı Şehir'e kadar takip etse de, Vincent'in artık bana karşı ölümcül düşünceler beslemediğini bilerek biraz daha rahat nefes alıyorum.

Bianchi'nin nehir kenarındaki deposunda bir sandalyeye bağlanmış İrlandalıya bakıyorum. Oisín'den daha yaşlı ve bir an için İrlandalıların liderinin de eski muhafızlarının yenilerin koyduğu sınırlara uymayı reddetmesiyle benimkine benzer bir sorun yaşayabileceğini düşünüyorum.

"Aklından ne geçiyordu?"

"Bianchi'nin kulübüne geldi," diye tükürdü Amadeo. "Benimle alay ediyordu. Onu öldürmeliydim."

Genç asker, sadece gülümseyen mahkûmunun önünde volta atar.

Amadeo haklı. O pisliği öldürmeliydi.

Bianchi'nin adamlarının önden gitmesine izin vererek sessiz kalıyorum. Ne de olsa şu anda iki ayağım onların dünyasında.

Bianchi ve ben havadayken kısa bir konuşma yaptık. Ona ulaşmaya çalışmak tam bir kabustu. İkinci adamı Narciso'ya ulaşmak zorunda kaldım, o da hapishanedeki bağlantısıyla irtibata geçti ve Bianchi'nin beni yakıcı hücrelerinden aramasını sağladı. Hapsedilmek berbat bir şey. Ona varlığımın sadece Leonardo'nun ekibinin liderliği almasına izin vermesini sağlamak için olduğunu söyledim. Leonardo'nun tehdit olarak gördüğü kişiler söz konusu olduğunda bıçağını seve seve sapladığını ve geçmişimize bakarsak İrlandalıların bir tehdit olduğunu söyledim.

"Neden oradaydın?" Narciso sorar.

Irish onun ayaklarına tükürür.

Kurşun yarası. Kesinlikle. Ben olsam bütün şarjörü kasıklarına boşaltır ve kıkırdasın diye gözlerini yüzünden çıkarırdım.

"Oisín lanet olası kuralları biliyor," diyorum arkadaki pozisyonumdan kayıtsızca. "Önceden ayarlanmış bir onay olmadan onun olmayan bir bölgeye girme. Bu da demek oluyor ki ya patronun bir savaş başlatmak istiyor ya da sen ölmek istiyorsun."

Gülümsüyor, kanlı dişleri benimle alay ediyor, öyle ki onları bir kerpetenle teker teker sökmek istiyorum.

Oisín muhtemelen şimdiye kadar kayıp bir adamı olduğunu biliyordur. Onu arayıp bunun onun işi olup olmadığını açıkça sorup sormama konusunda iki arada bir derede kaldım.

Telefonum cebimde çalışıyor.

GABRIELLA

Telefonunu kaybetmiş olmalısın. Tabii uçağınız düşmediyse. Gerçi internette burası ile Chicago arasında düşen özel jetleri araştırdım ve ne gariptir ki hiçbir şey bulamadım...

Kahretsin, indiğimde onu arayacağımı söyledim, ama sonra Leonardo telefonumu patlatmaya başladı ve o zamandan beri taşaklarımı kaşıyamadım.

GABRIELLA

Hayır, kesinlikle telefonunuzu kaybetmediniz, az önce teslim edildi'den okundu'ya geçtiğimi düşünürsek. Sen bir pisliksin. Ama seni seviyorum.

Gülümsüyorum.

"Eğlenceli bir şey mi?" Amadeo hırlıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bianchi'nin en sevdiği küçük asker olabilirsin ama benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Ağzını topla yoksa bir gözünü kaybedersin."

Yüzünü indiriyor ve Diego bana sırtıyor. Yer değiştirerek bacaklarını omuz genişliğinde açıyor ve ellerini kasıklarının üzerinde kavuşturuyor. O kadar

Çok sessiz ve kan dökülmediği sürece gülümsediğini hiç görmedim. Şu anda, çocuk beyninden sıkılmış durumda.

"Geri döneceğim,"
diyorum ona. Çenesini
kaldırıyor.

Deponun arka tarafına geçip, gelişen olayları izlemek için arka köşeye yerleşiyorum.

"Dişi aslan," diye mırıldanıyorum, altı yüz metreden daha az mesafedeki sikkafalılar tarafından duyulmadığımdan emin olmak için yeterince sessiz.

Sıraya doğru iniyor ve ben dik duruyorum.

"Gabbi?"

Nefes nefese kaldı ve ben de yumruğumu sıktım. "Ne yapıyorsun bebeğim?" "Seni özledim." Yumuşak bir inilti.

Telefonumu kulağımdan çekerek FaceTime düğmesine bastım ve sabırsızlıkla isteği kabul etmesini bekledim.

Yapmıyor.

"Lanet görüntülü aramayı kabul et, karıcığım, yoksa..." Tekrar deniyorum.

Bu kez hemen kabul ediyor ve önümdeki görüntü karşısında neredeyse pantolonuma boşalıyorum.

Yatağımızda çırılçıplak uzanmış, cep telefonunu bir minderin üzerine koymuş, kamera doğrudan amcığına doğrultulmuş, iki parmağını içine sokmuş.

"Gabbi," diye homurdanıyorum.

"Enzo," diye fısıldıyor, parmaklarını çekip klitorisinin üzerinde geniş, ıslak daireler çizerek ovuyor.

Telefon kamerasından bile parmakları uyarılmışlığıyla parlıyor.

Hiç düşünmeden görüntünün ekran görüntüsünü aldım.

Dört gangster ve bir rehine, osursam beni duyacakları kadar yakınımda ama yine de "Parmaklarını amına geri sok" dediğimde bu beni konuşmaktan alıkoymuyor.

Ben bir deliyim.

"Onları benim için kıvır, dişi aslan."

Kıçı yastık gibi beyaz yorganın içine gömülüyor ve beni dinlediğini anlıyorum. "Şimdi o noktayı benim için ovala. Çok sert değil. Çok hafif de değil."

Adımı inliyor ve Diego'nun başı hafifçe dönüyor, kulakları sese dikiliyor. Sesimi kısıyorum ve o da diğer adamlara dönüyor.

"Lioness, beni öldürüyorsun."

Meme uçları sert, çakıllı ve dilime yalvarıyor. Yüzünü göremiyorum ama vücudunun hareketleri bana ihtiyacım olan her şeyi anlatıyor. En önemlisi, ben onu aramadan önce birkaç dakikadır bunu yapıyordu. Beni bu ana çekmek için mesaj atmıştı.

"Tehlikelisin," diyorum ona. "Çalıştığımı biliyorsun ve kendi iğrenç zevkin için aletimi sertleştiriyorsun."

Gırtlaktan gelen kahkahası çizginin üzerinde dans ediyor ve avucunu klitorisine bastırdığında yüksek sesli bir çığlığa dönüşüyor.

Avucuna doğru sürtünmeye başlar, çığlıkları daha çaresiz hale gelir.

"Kuralları biliyorsun Gabbi. Sakın geleyim deme," diye dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Ne?" diye pantolonunu indirdi. "Başka bir durumdasın." İnliyor, parmaklarını amından çıkarıyor, ancak kalçalarının yukarı doğru itilmesiyle onları daha derine geri itiyor. "*Enzo*."

"Bu senin ilk cezan. Beni bu konuda test etme, karıcığım. Orgazmların bana ait. Ben olmadan orgazm olamazsın."

Bir meme ucunu çimdikliyor ve ben boğazımın derinliklerinde hırlıyorum. Beni hiç dinlemiyor. Çok dar bir sınırdan dengede duruyor ve yakında kendini durduramayacağını biliyorum.

"Enzo," diye inliyor.

"Yapma. Sen. Lanet olsun. Cüret etme."

"Çok ıslağım. Enzo, bebeğim, kırıma damladığını hissedebiliyorum." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Dur."

"Yapamam."

"Yapabilirsin."

"Tamam," diye kırık bir iniltiyle kabul ediyor. "İstemiyorum."

"Bana itaatsizlik ediyorsun."

"Tanrım, çok kızgınsın," diye düşünüyor. "Amımın zonklamasına neden oluyor. Zonkluyorum. Siktir, bebeğim, keşke sen de hissedebilseydin."

"Enzo!" Onu bir kükremeye düzeltiyorum ve binadaki adamların hepsi bana dönüyor. "Siktir git," diye bağıyorum genel yönlerine doğru ve mahkûmlarına geri dönüyorlar.

"Mm," diye kabul ediyor. "*Enzo*." Ve sonra milyonlarca parçaya ayrılıyor. Olmadan. Ben olmadan. Orada.

Fokur fokur kaynıyorum. Sertleştım. Ve karıma o kadar aşığım ki, doğru düzgün göremiyorum.

Ayağa kalkıyor, parmaklarını amından çıkarıyor ve telefonunu eline alıyor. "Oops," diyor alt dudağını ısırarak.

Yutkunmakta zorlanıyorum. "Elimden geldiğince çabuk evde olacağım. Seni gördüğümde sana iyi davranmayacağım, haberin olsun."

H i ç vakit kaybetmeden parmaklarını yalıyor, ağzına götürüyor ve inliyor. "Beni sonra ara." Telefonu kapatıyor.

"S.KTİR!" Kükredim.

Sesim deponun boş kırışlerinde yankılanıyor, boşlukta gümbürdüyor ve bana bağııyor. Küçük adam grubuna doğru yürüyorum, atılmış bir metal direğı elime alıyorum. Aşınmış malzeme avucumu ısııyor ve Diego kenara çekiliyor. Sırığı kaldırıp İrlandalı'nın suratına indirirken adımlarım hiç şaşmıyor. Bir penseyle sökmeyi hayal ettiğım dişler, rengi solmuş beton zemine saçılırken misket gibi ses çıkarıyor.

"Biri bana lanet kemerini versin." Direğı yere atıyorum.

Kemerinin kalın deri parçasını elime tutuşturan Diego dışında herkes geriye doğru büyük bir adım atıyor.

"Oisín'in bu amcıkla nerede durduğu umurumda bile değil."

İrlandalı acı içinde inliyor, çenesinin parçalanmış askısı sesi boğuyor.

"Bianchi'nin bölgesine girdin, bu da demek oluyor ki benim." Diego'nun kemerinin ilk fıskesi burnunun köprüsünü ve sol göz çukurunu yararak deriyi kırmızı bir nehirle yırtıyor.

Göğsümdeki öfke hafifliyor. Bu pislik ölmeyi hak ediyor. Ne yaptığını biliyordu. Patronunun emri olsun ya da olmasın, kendisinden daha büyük bir güçle alay ediyordu. Umurumda bile değildi.

Kemerin bir sonraki kırbağı gözüne isabet ediyor ve neredeyse memnuniyetle inliyorum. Bir adım öne çıkıp ezilmiş çenesini elimle kavıyorum. Parmaklarım kanla ıslanıyor ve daha sert sıkıyorum. Baş boynunun üzerinde gevşekçe sallanıyor ve Geri atıyorum.

Diego'ya kemerini uzattım. Cebinden temiz beyaz bir bez çıkarıp derideki kan ve et parçalarını sildikten sonra pantolonunun halkalarından geçirip yerine sabitliyor.

Şok içinde ona baktım. "Ne?"

Başımı salladım. "Bir şey yok." Narciso'ya dönüyorum. "Bianchi'ye bunun benden olduğunu söyle. İrlandalılar ön bahçesine savaş getirirse, eğer isterse onları bana göndermesini söyle."

"Yapmayacak. Bu pislik bize saygısızlık etti. Ölmeyi hak etti."

Çenemi bir kez eğiyorum. "Gidiyoruz. Leonardo, Oisín'i ara ve askerinin Chicago Nehri'nin dibinde yüzdüğünü söyle. Narciso, nefesinin altında en ufak bir küfür ederse, bu pisliğin kafasını bir kutu içinde ona gönder."

Leonardo ve Diego'yu peşime takarak depodan çıkıyorum. "Pilotu arayın. Bir saat içinde Palisades'e dönmek istiyorum. saat."

"Ah, patron."

Burun deliklerimden nefes alarak duraksıyorum ve Diego'ya dönüyorum.
"Ne?"

"Az önce eşinizin bir uçak bileti satın aldığına dair bir uyarı aldım."

"Affedersiniz?" Yaklaşıyorum.

"Gabriella, patron. New York'tan ayrılıyor."

"Nereye?"

Tekrar telefonuna bakıyor. "Denver, Colorado." "O

zaman oraya gidiyoruz."

"Onu orada yenmeliyiz. Onu terminalden dışarı adımını atmadan yakalayacağız."

Diego'nun kullandığı cipin arka koltuğuna tırmanarak "Hayır," diyorum.

"Neyin peşinde olduğunu bilmek istiyorum. Küçük yalancıyı takip etmek için zamanında orada olduğumuzdan emin olun."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

GABRIELLA

My kalp o içinde benim Boğaz, benim palmiyeler
terli ile umutlu

Denver'daki otobüs garajına doğru ilerlerken.

Lorenzo hâlâ Chicago'da kardeşinin başındaki belayı çözmeye çalışıyor, ben de büyük borçlu olduğum birini görmek için 24 saatlik hızlı bir gidiş-dönüş yolculuğuna çıkmayı kendime görev edindim. Tabii ki arayacağını söylediği halde aramadığı için ona eziyet ettikten *sonra*.

Ona ne yaptığımı söylemem gerektiğini biliyordum ama o eve gelmeden döneceğimi düşündüm ve onu gereksiz yere endişelendirmek istemedim. Leonardo'nun dediği gibi, önce vur, kanıtları sonra göm. İzni olmadan geldiğim için onu o kadar çok kızdırmaya karar verdim ki, beni cezalandırma ihtiyacına o kadar çok kapılacaktı ki, bu yolculuğu fark etmeyecekti bile.

"Mallory!" Depoya yaklaşırken sesleniyorum, onu görünce içime bir rahatlama çöküyor.

Yavaşça dönüyor, tanıdık gelen geniş bir gülümseme yüzüne yayılıyor.
"Gabriella."

Koşup yanına oturuyorum, omuzlarımız birbirine değecek kadar yakın.
"Sana sarılabilir miyim?"

"Kokmaktan korkuyorum," diyor.

Ona sarılıyorum. "Ben de," diye yalan söylüyorum. "Sabahın erken saatlerinden beri yoldayım."

İlk başta kucaklamaya biraz sert bir şekilde karşılık veriyor ve bu jestteki rahatsızlığın muhtemelen bu kadına uzun zamandır kimsenin sarılmamış olmasından kaynaklandığını bilmek kalbimi acıtıyor. Kucaklaşmaya alışması biraz zaman alıyor ve ben de o çekilmeye hazır olana kadar sarılıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Sonunda söylediğinde gözlerindeki suyu görmezden geliyorum, böyle olmasını tercih edeceğini biliyorum.

"Gelip seni görmek istedim. Bize öğle yemeği, daha doğrusu erken bir akşam yemeği aldım." Çantalarımın birine uzanıp bir hindili sandviç çıkarıyorum, yarısını alıp diğerini ona uzatıyorum.

Kolayca alıyor, bir ısırik almadan önce kokluyor. Çiğnerken bana bakıyor ve başıyla onaylıyor. "Güzelmış."

Yoldan geçenlere bakarak yemek yerken arkadaşça bir sessizlik içinde oturuyoruz. Bazıları ikimizin birlikte oturup bir sandviçi paylaşmamıza iki kez bakarken, diğerleri bizi görmezden geliyor.

"Ayaklarının üzerine düşmüş gibi görünüyorsun," diyor. "Daha çok kalbim."

Gülüyor.

"Bu uzun bir hikâye. Ama güvendeyim ve mutluyum." "Bunun beni ne kadar memnun ettiğini anlatamam." "Bana çok yardımcı oldun," diyorum ona.

"Sana o paranın benim olmadığını söylemiştim."

Başımı salladım. "Sadece para değil. Nezaketiniz hayatımın gidişatını değiştirdi ve bana ayırdığınız zaman ve gösterdiğiniz ilgi için sonsuza dek minnettar kalacağım."

"Hayat güzel o zaman?"

Ona dürüstçe, "Çok zor oldu," diyorum. "Manhattan'da yaşıyordum. Saklanarak. Dışarıda. Kaçırıldım ve neredeyse sevmediğim bir adamla evlenmeye zorlanıyordum. Ama dediğin gibi, sadece fırtınalar atlatılır, değil mi?"

Gözleri fincan tabağı kadar geniş.

"Söz veriyorum, bir gün sana tüm hikâyeyi anlatacağım. Şu anda sadece oturmak ve arkadaşlığınızın tadını çıkarmak istiyorum."

Sandviçi bitirdikten sonra ellerimin tozunu alıp cebime uzanıyorum. "Sana bunu vermek istedim." Ona yüz dolarlık bir banknot uzattım.

Alınmış görünüyor.

"Geri ödemeyeceğim," diyorum hemen. "Burada bir sürü insan görüyorsun. Dünyadaki yerlerini arayan pek çok göçebe. Benim gibi. Şimdi elimden geldiğince yerine koymak istedim, böylece sen de bir gün başka biri için aynı iyiliği yapabilirsin."

Sessiz kalıyor.

"Ben New York'ta üzerime düşeni yapacağım. Siz de Denver'da üzerinize düşeni yapın ve bu bizi sonsuza dek birbirimize bağlasın, nezaket eylemleriyle, bir yabancının kaybolmuş birine yardım etmesi gibi küçük bir nezaketle."

Benjamin Franklin'i orta ve işaret parmakları arasında kavırıyor. "Bunu sevdim."

Genişçe gülümsüyorum, içime bir rahatlama yerleşiyor. "Şimdi, bir sonraki bölümde bana kızmana izin yok."

Var olmayan kaşları çatılıyor, alnının ortasında iki ağır çizgi oluşuyor.

"Mevsim kış ve hava çok soğuk, teklifimi kabul edeceğine inansaydım seni gelip benimle yaşamaya davet ederdim." Durakladım. "Gelip benimle yaşamak istiyor musun?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Yanımda sürüklediğim çantaya geri döndüm. "Ama bir arkadaşımın kış boyunca soğuktan kıcının donmasına izin vermeyeceğim. Paltonu, botlarını ve eldivenlerini değiştiriyorum ve benimle tartışırsan kalbimi kırarsın çünkü keşke tüm bunları senin için değiştirebilseydim. Keşke sana bir ev, sıcak yemek ve senin diyebileceğin bir yer verebilseydim. Arkadaşlığım, bir hindi ve bu giysiler şu anda yapabileceklerim."

"Tek bir nefeste çok fazla kelime
kullandın." Ona bakacak cesareti buldum.

"İstemiyorum-"

"Lütfen hayırseverlik demeyin çünkü bu öyle bir şey değil."

"Beni her ziyaret ettiğinde hediye getirmeni istemediğimi
söyleyecektim. Hindili sandviç tamam. Ama bir dahaki sefere hediye yok."
Paltoyu alıp parmaklarının arasında ovalıyor.

"Sadece sıcak olmanı istiyorum."

Titrek bacakları üzerinde duruyor. Ben de aynısını yapmak için hamle
yapıyorum ama elini kaldırıyor. "Sakın buna cüret etme. Yaşlı bir kadının
kendi kendine giyinmesine izin veriyorsun."

"Tamam."

Eski paltosunu çıkarıyor ve kollarını yenisinin içine sokuyor. "Rahat,"
diye mırıldanıyor kendi kendine. Eski ceketini katlayıp çantalarından birine
yerleştirdikten sonra tekrar oturmak için çabalıyor. Ardından botlarına
geçiyor. Aynı yöntemi izleyerek eskilerini çıkarıp yenileriyle değiştiriyor,
sonra da kullandıklarını çantasına tikiştiriyor. "Sakıncası yoksa eldivenleri
daha sonrası için saklayacağım. Bunları bana uzun zaman önce biri vermişti
ve onlardan vazgeçmeye hazır değilim."

Başımı salladım.

"Mükemmel."

"Teşekkür ederim,
Gabriella." "Bunlar
sadece eşya."

Başını iki yana sallar. "Hayır. O değil. Beni hatırladın. Beni görmek için
geri geldin." İki damla gözyaşını sildi ve ellerine baktı. "Bana arkadaşım
dedin."

"Sen benim arkadaşımsın."

"Anneni tanı mıyordum ama eminim onun yokluğunda büyüdüğün
kişiyle gurur duyardı."

Elini uzattım. "Teşekkür ederim."

"Sen evlisin." Elimi tutuyor ve parmağımdaki büyükçe yüzüğe
dokunuyor. "Sevdiğin bir adamla mı?"

"Sevdiğim bir adama," diye onu temin ederim.

"Güzel." Omzumu dürtüyor. "Sanırım yolun karşısında duran ve biz sandviçimizi yerken bize bakan adam bu."

Mallory'nin parmağını takip ediyorum ve siyah bir şehir arabasına yaslanmış Lorenzo'yu gördüğümde ona belli belirsiz el sallıyorum.

"*Kahretsin*," diye mırıldanıyorum.

Arabadan uzaklaşıyor, trafiği umursamadan yolun karşısına geçiyor.

"Merhaba." Bize ulaştığında gözlerimi kısarak ona baktım. "Merhaba."

"Chicago'da olduğunu sanıyordum."

"Komik, ben de evde olduğunu *sanıyordum*." "Bir arkadaşımı ziyaret etmem gerekiyordu."

Lorenzo çenesini kaldırıyor ve nötr ifadesini okuyamamaktan nefret ediyorum. Mallory, "Kendine bir şövalye bulmuşsun," diyor.

Lorenzo gülüyor. "Ben şövalye değilim."

Mallory omuz silkiyor. "Şövalyeler herkesin gözünde onurlu olmak zorunda değil. Kurtarıcılar kendilerini en çok ahlaki açıdan gri gölgelerde evlerinde hissetme eğilimindedirler. Biri için dünyanın pisliği olabilirsin ama arkadaşım Gabriella için sen bir umut ışığıydın."

Odağını tekrar bana çevirdi. "O benim için, benim onun için olduğumdan daha fazla kurtarıcı olabilir."

"Hmm," diye onaylıyor Mallory.

"Sen Mallory olmalısın." Lorenzo ellerini ceplerinden çıkararak tokalaşması için ona bir el uzattı.

"İsmarlama takım elbiseli gangstere on puan." Elini onun.

Ben gülüyorum ve Lorenzo sırtarak başını sallıyor. "Ben içeride bekleyeceğim.

Arabaya. Siz yetişin."

Ayağa kalkıp dudaklarını öpüyorum. Beni kendisine doğru tutuyor. "İstedğin kadar kalabilirsin."

Uzaklaşıyor ve tekrar oturmadan önce arabaya binmesini bekliyorum. Leonardo sürücü koltuğundan bana el sallıyor ve ben de beni terslemediği için memnun bir şekilde gülümsüyorum.

Mallory ve ben bir saat daha sohbet edip gülüştük. İkimize birer kahve ısmarladım ama Mallory ona aldığım çikolatayı yemeyi reddetti ve bana kilosuna dikkat ettiğini söyledi. Gülüştük ve çikolatayı başka bir gün için sakladı.

Vedalaşırken uzun uzun sarılıyoruz, ama elimden geldiğince çabuk döneceğime söz veriyorum. Ondan uzaklaşırken bir hüznü hissediyorum, ama el salladığında gülümsüyor ve umarım arkadaşlığım onun hayatında da benimkinde olduğu gibi bir fark yaratmıştır.

Ben yaklaştığımda Lorenzo arabanın dışında bekliyordu. Beni öpüyor, kapıyı açıyor ve geri geleceğini söylüyor. Arabada otururken camdan dışarı bakıp Mallory'ye yaklaşmasını izliyorum. On dakika konuşuyorlar ve sonra geri dönüyor.

"Ne hakkında konuştunuz?"

"Yok bir şey." Elimi tutarak yanımdaki arabaya doğru kayıyor.

"Lorenzo," diye itiyorum.

"Önemli değil."

"Benim için önemli."

"Ona bir daire almayı teklif ederdi," diye araya giriyor Leonardo. "Ne?"

"Leonardo," diye takılır

Lorenzo. "Bu doğru mu?"

"Ona kalacak bir yer bulmayı teklif ettim. Bana siktir olup gitmemi söyledi." Sırıttıyor. "Ben de ona sokağın aşağısındaki markette sürekli bir hesap açtığımı söyledim. Bana bir kurtarıcıya ihtiyacı olmadığını ve karıma konsantre olmamı söyledi."

"Ona bir daire almayı mı teklif ettiniz?"

Omuz silkiyor. "Neden yapmayayım ki? O senin arkadaşın."
Ona sarıldım, yüzümü boynuna bastırdım. "Seni
seviyorum." "Ve bana itaatsizlik ettiğini de unutmadım."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

GABRIELLA

Otele giderken bana hiç sarılmadı. İstiyor ki Hareket etmeye çalıştığımda beni geri çekmesine dayanarak bana yaklaştı, ama o da bana sarılmıyor ve konuşmuyor.

Leo'yla konuşmak istiyorum ama Lorenzo'nun bana daha çok bakmasını istiyorum.

Odamıza giden asansör yolculuğu da araba kadar sessiz ve ben ayaklarıma bakarak onun sessizliğinin ardında ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bana kızgın; o kadarını biliyorum. Bugünkü görüntülü konuşmamızdan mı yoksa Denver'da olmamdan mı ya da her ikisinin karışımından mı kaynaklandığını çözemiyorum.

Asansörden inerken elimi tutarak otel odasının kapısını açıyor ve içeri girmemi işaret ediyor.

"Eyaletten ayrılacağını bana neden söylemedin?" diyor ve kapıyı arkasından kapatıp kilidi açıyor.

Çantamı yere bıraktım. "I..."

"Benim lanet olası düşmanlarım var, Gabriella." Bir elini kabaca saçlarında gezdiriyor. "Sana bunu söylemiştim," diye vurguluyor. "Seni benden uzak tutmak için tutunduğum her neden seni güvende tutmak içindi ve sonra sen gidip böyle bir şey yapıyorsun."

"I..."

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Ne?"

"Beni öldürmeye çalışıp çalışmadığını sordum."

Gözlerimi deviriyorum. "Saçmalıyorsun."

Silahını kılıfından çıkarıp bana doğru uzattı. "Devam et." Geri çekiliyorum.

"Vur beni. Şimdi vur beni. Tam buradan." Yumruğunu kalbinin üzerine vurur. "Seninle yüzlerce insanın önünde evlendim. Düğünümüzde seni sanki bana ilk kez hayat veriyormuşsun gibi öptüm."

Göz kırıyorum.

"O gün oradaki insanların yüzde sekseni bana zarar vermek için her fırsatı değerlendirirdi. Bana zarar vereceklerini sana nasıl söyledim, Gabriella?" Bağırana kadar konuştuğu her kelimede sesi yükseliyor.

Dişlerimi sıkıyorum.

"Evimizi *korumasız* bıraktın. Uçağa *korumasız* bindin. Benim olmayan bir şehirde korumasız dolaştın, bana seni koruma fırsatı *vermedin*. Ben tehlikeliyim ve ahlaksızım Gabriella, bu da düşmanlarımin tehlikeli ve ahlaksız olduğu anlamına geliyor. Gözümün önünden her uzaklaştığında tehlikenin içinde dans ediyorsun. Geceleri uyuyabilmemin *tek* yolu, nefes almaya devam edebilmemin *tek* yolu, seni korumak için orada değilsem, bunu benim yerime yapacak güvendiğim birinin olduğunu bilmek."

"*Enzo*," diye nefes alıyorum.

"Ve eğer bunu ileriye dönük gerçekliğin olarak kabul edemiyorsan, o zaman yap." Silahını bana doğru tekrar sallıyor. "Beni kalbimden vur ve bu işi bitir."

Silahı kendimden uzağa itiyorum, ama o geri getiriyor. "Kes şunu."

"Sürekli nedenlerimi sorguluyorsun. Senin için çok kötü niyetlerim olduğuna inanıyorsun, ki bu gülünç. Bu hayatta yaptığım her şeyi senin için yapıyorum, Gabriella. Senin için söylediğim yalanlar ve seni güvende tutmak için yaptığım ihanetler yüzünden aileme olan bağlılığımı sorguluyorum."

"Seninle tartışmak istemedim." Sesim yumuşak, kelimelerim daha da yumuşak.

"Ne hakkında?"

"Gelmeme izin vermemen hakkında," diye bağıyorum ona, anlamasını sağlamaya çalışarak.

"Sen benim karımsın, lanet olası tutsağım değilsin, Gabbi. Sana kaç kere ne istersen alabileceğini söyledim? Ne istersen. Denver'daki arkadaşını ziyaret etmek için uçağa binmek istersen, lanet olası bir jet alırım, böylece istediğin gibi gelip gidebilirsin, lanet olası bir korumayla."

"Paranı harcadığım için bana kızmanı da istemedim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Silahını sanki her an patlayabilecek bir silah değil de lanet bir sakız ambalajıymış gibi yere bırakıyor ve ceketinin içine uzanıp cüzdanını alıyor. Cüzdanını açıyor, yüz dolarlık banknotları konfeti gibi fırlatıyor. Bununla da yetinmeyip siyah Amex'ini çıkarıp ayaklarımın dibine fırlatıyor. "Hiçbir şey *benim* değil. Hepsi *bizim*. Hepsi *senin*. İstesen o kadına her şehirde bir ev alırım. Varsa torunlarını üniversiteye gönderirim. Sana anlayacağın şekilde nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Bana ne istediğini söyle, ben de bunu gerçekleştireyim."

"Özür dilerim." Ceketini almak için ilerledim. "Çok özür dilerim. Sana neden söylemediğimi bilmiyorum. Anlamayacağımdan korktum."

"Neyi anladın?"

Omuz silkiyorum.

"Beni."

"Bu dünyada bana anlamlı gelen *tek* şey sensin."

Onu öpüyorum ama o beni geri öpmüyor. Kaşlarımı çatarak dudaklarından uzaklaşıyorum. "Özür dilerim." Tekrar eğildim ama hâlâ kıpırdamıyor. "Neden beni öpmüyorsun?"

Büyük avucuyla çenemi kavradı. "Telefonda sana ne söyledim?"
Yutkunuyorum.

"Telefonda sana ne dediğimi söyle."

"Bana pek iyi davranmayacağını." Boğazının derinliklerinde mırıldanıyor. "Hatırladın." "Bu bir tehditti."

Bir omzunu kaldırıyor, dudaklarımı yalamak için eğiliyor. "Ya da bir söz. Önümüzdeki birkaç saati aletimin henüz girmediği deliklerine gömülü olarak geçireceğim."

Dudaklarımı yalıyorum.

"Mm." Başparmağını dudaklarımda gezdiriyor. "Bu tatlı ağız." Beni öpüyor, dilini ağzımın içine kaydırıyor ama ben onu istediğim gibi tadamadan geri çekiyor. "Ve amın sikimi yutmaktan kayganlaştığında, sikimi amının benim için ağladığı gözyaşlarıyla süsleyeceğim, onu bakire kışına sokacağım ve benim için ağlamayı *izleyeceğim*."

Gözlerim kapanıyor.

"Ve *tüm* bunlara rağmen gelmene izin vermeyeceğim. Bir kere bile." Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Kıyafetlerini çıkar."

Ceketimi omuzlarımdan kaydırıp gömleğimi ve sütyenimi çıkarıyorum.

"Devam et." Minibara doğru ilerliyor. Üç tane minyatür viski şişesini bir bardağa dolduruyor ve duvara yaslanıp beni izliyor. Botlarımı tek tek çıkarıyorum ve eğilip pantolonumu, iç çamaşırlarımı ve çoraplarımı tek bir hareketle çıkarıyorum.

Kadehindeki tüm içkiyi boğazından aşağı boşalttıktan sonra kadehi masaya çarparak kalın paltosunu ve takım elbise ceketini çıkarır. Gömleğinin düğmelerini açarak kol düğmelerini viski bardağının yanına düzgünce yerleştiriyor ve beyaz gömleğinin kollarını yukarı katlayarak ön kollarının damarlı çizgilerini ortaya çıkarıyor.

"Diz çök."

Dizlerimin üstüne çöküyorum.

Korkuyorum. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve kocamın bu dengesiz versiyonundan ne bekleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Ama korkum bir yana, ben

Kalçalarımın arası nemli. Meme uçlarım sertleşti. Ağzım kurudu ve nefes nefese kaldım.

Bana doğru yaklaşarak kemerini çözüyor, gözlerini benden hiç ayırmıyor. Her yakınlaşmamızda beni hipnotize eden koyu mavi renk beni rehin alıyor ve renk onun müstehcen niyetiyle genişliyor.

Sonra gömleğinin düğmelerini teker teker açarak göğsünü ve karnını gözlerimi, ellerimi ve ağzımı kullanarak keşfetmem için serbest bırakıyor.

Önüme çıkarken ona uzanıyorum. "Henüz değil." Ona bakıyorum ve o da yüzümü avuçluyor.

"Bana güveniyor musun, dişi aslan?" Sırıtiyorum.

"Her zaman."

Başını omuzlarının üzerinde döndürüyor.

Aleti sertleşmiş. Elbise pantolonunu ittiğini ve ilgi beklediğini görebiliyorum.

"Enzo?"

Boynunu dikleştiriyor, kapüşonlu gözleriyle yüzümü tarıyor. "Yapabilir miyim?" Ellerimi kaldırıyorum.

Başını sallıyor.

Öne doğru kaydığım da halı dizlerimi çiziyor ama kaşıntıyı görmezden geliyorum, Lorenzo'nun pantolonunun düğmesi ve fermuarına odaklanıyorum.

Pantolonunu indirdiğim anda boxerını da indirirken izin istemedim. Aleti gururla dışarıda duruyordu.

"Bana bak."

Gözlerimi kaldırıyorum.

"Aletim ağzındayken gözlerin benimkinde olacak. Anladın mı?"

Başımı salladım.

"Eğer canını yakarsam ya da çok fazla gelirse, kalçamı çimdikle." Yine başımı salladım.

"Şimdi elini sikime dola ve af dile dişi aslan."

Gözlerim hâlâ onun üzerinde, elime tükürüyorum. "Becer beni," diye inliyor.

Avucumu sikinin dibine sardığımda parmaklarım dokunamıyor ama bu kaygan elimi pürüzsüz çizgide aşağı yukarı kaydırmama engel olmuyor.

Tacı ne kadar tahrik olduğunun kanıtıyla ıslanmıştı ve öne doğru eğilip dilimi yarığından geçirerek tadına baktım. Tadı damağımda patlayan tuzlu damlanın tadını çıkarıyorum ve inliyorum.

Eli saçlarıma dolanıyor.

Başını dudaklarımın arasına aldığımda hırlıyor.

Dilimin piercingiyle oynamasına izin verdim. Halterinin her bir topunu okşarcasına dolaştırdım.

Elim ve ağzım aynı anda hareket ediyor. Yukarı ve aşağı, dilim sikinin alt tarafındaki zonklayan damara masaj yapıyor. İşi devralması iki dakikasını alıyor. Kalçalarını öne doğru iterek, her sert hamlesinde boğazımı geriyor.

Gözlerim sulanıyor ama daha fazlasını istiyorum. Ağzıma hükmetme şeklini mırıldanıyorum. Elim ağrıyor ve çenem rahatsızlıkla sızlıyor, ama sadece uyluklarımın arasındaki tepe noktasında birikiyor. Acım ikimiz için de iyi hissettiriyor. Serbest kalan elim boxer'ının içine kayıyor ve onu öne doğru çekmek için kık yanağını kavırıyor. Öğürüyorum. Tükürük çenemden akıyor. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor.

Ağzımı daha sert sikiyor.

Savaşını kaybediyor. Gözleri alev alev yanıyor, ağzımı izliyorlar.

Dişleri alt dudağını deliyor ve burun delikleri açılıyor.

Boğazımı sıkıyor ve ben güçten boğuluyorum. "Sikeyim. Bu ses neden bu kadar sıcak? Çok mu fazla?" Kopmanın eşiğinde.

Başımı sallıyorum ve tekrar yapıyorum.

"Bunu hissediyor musun?" diye soruyor.

Aleti zonkluyor ve ağzımın içinde sarsılıyor.

"Çok yaklaştım. Tüm göğüslerine boşalacağım bebeğim. Teninde görmek istiyorum."

Tacını son bir kez öpüyorum, elimi itip yerine kendi elini koyarken aletini çekiyorum. Yumruğundaki güçle büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

"Arkana yaslan."

Hâlâ dizlerimin üzerinde, kollarımı arkamda kilitliyorum, avuç içlerimle halıyı iterek göğüslerime daha fazla erişmesini sağlıyorum.

İşte o ilk seferde kaçırdığım şey buydu. Yatak odasında durup aletini okşamasını dinlediğim geceyi. İşte özlediğim şey buydu ve lanet olsun, ne manzara ama.

Gözlerinde ölüm, yıkım ve şehvet olan bir mafya babası. Boynu kalın kaslarla kaplı. Beyaz gömleği açık, karın kasları yumruğunun her hareketiyle kasılıyor ve genişliyor. Dudağından kan damlıyor, dişleri deriyi parçalamış. Ön kolundaki damarlar patlamaya hazır görünüyor ve siki... siki, elinin büyüklüğü tarafından yutulmuş, başı boşalma ihtiyacıyla kızgın, tam bana dönük.

"Gel," diye fısıldıyorum, konuştuğumu fark etmeden ve o sadece bağırıyor, sadece böğürmüyor, salıverilmesiyle birlikte adımı haykırıyor. Kalın, ılık döl şeritleri göğsümde yanıyor, o kadar yoğun bir orgazmla göğüslerime sıcıyor ki ayakta zor duruyor.

Damgalamasından etkilenerek bir elimi kaldırdım ve avuç içimi yüzüme sürdüm.

Me

me Dizlerinin üzerine çöktü. "Arkanı dön. Eğil."

ler. Gecikmeden hareket ediyorum.

"Yanağını halıya koy." Yüzümü aşağı itiyor ve ben şaşkınlıkla inliyorum.

"O kıcı benim için burada tut, anlaşıldı mı?"

Başımın üzerindeki avucuna karşı
başımı sallıyorum. "Aferin
kızıma."

Dili kıcımın yanakları arasındaki pembe tomurcuğa değiyor ve ben şok
ve zevk içinde havaya kalkıyorum.

Beni tekrar aşağı itiyor. "Şaka yapmıyorum bebeğim. Yerde kal."

Kollarım önümde uzanıyor ve vücudumun üst kısmını yere daha çok
gömüyorum, kıcım daha yukarı eğiliyor.

"İşte benim iyi kızım."

Ben dokunuşun altında kıvranana kadar kıcımı dilliyor. İki parmağını
amıma sokuyor, ben de sıkıyorum.

"Sakın geleyim deme." İnledim.

Parmaklarını amımdan çekerek büzülmüş giriş yerimde gezdiriyor ve
yumuşak daireler çiziyor.

Gözlerim geri yuvarlanıyor çünkü böyle bir zevkin var olduğunu
bilmiyordum. Lorenzo'nun vücuduma yaptığı her şey beni başka bir âlemde
kaybettiğinden emin olmamı sağlıyor, ama bu, *bu* farklı.

"Sadece ıslatmak için sikimi amına sokacağım."

İçime girdiğinde adını haykırıyorum, beni bu şekilde becermesine
duyduğum ihtiyaç ile vücudumun başka yerlerinde yaptıklarına devam
etmesine duyduğum çaresiz arzu arasında sıkışıp kalıyorum.

Kıç yanaklarımı aralıyor ve büyük bir tükürük topağının deliğine
düşmesine izin veriyor. Başparmağını üzerine sürterek, tükürüğü sıkı
kaslara doğru itmek için kullanıyor.

Sikini amıma sokup çıkarıyor. "Rahatla." İnliyorum
ve başparmağı eşiği kırıyor.

"Tanrım," diyorum memnuniyetle.

Hırlıyor.

"*Enzo. Enzo. Enzo*" diye bağıriyorum ve o da sakinleşiyor.

"Başlarken canın yanacak ama direnme. Senin için iyi hissettirmeyen hiçbir şeyi yapmayacağımı biliyorsun."

Doğruyu söylediğini bilerek başımı sallıyorum.

Sikini amımdan çekerek başparmağını kıkımdan çıkarıyor ve ben ikisini de kaybedince inliyorum.

Onaylayarak mırıldanıyor, kalın tepesini arka girişime sürüyor ve ben de dediğini yapıyorum. Yavaşça nefes alıyorum, vücudunun her yerime dokunmasının tadını çıkarıyorum.

İleriye doğru itiyor ve benim ilk sakinliğim şok ve yabancı hisle kayboluyor.

Elinin nasırlı dokunuşu karnımın üzerinde kayıyor ve klitorisimi bulmak için aşağıya uzanıyor. Ovalıyor ve ben de ona doğru daha fazla eğilerek ve istemeden de olsa daha fazlasını kıkıma sokarak hazırlanıyorum.

Şaşkınlıkla soluk soluğa kalıyorum ve kahkahası bir iniltinin arasından süzülüyor. "İşte böyle dişi aslan, üzerine çık."

Üzerine çık.

İleri kayıyorum, tekrar geri itmeden önce bir saniye bekliyorum.

Ben doluyum. Kapasite doldu, bundan eminim. Kıkım protesto için acıyor ama acı dalgasının altında başka bir şey yatıyor. Keşfedilmemiş, zevkli ve yasak bir şey. Bu yüzden tekrar yapıyorum. Sadece geriye doğru sürmek için onu çekiyorum.

"Bunu görebilseydin," diye mırıldanıyor. "Kıkım beni almak için çok geniş.

Çok iyi gidiyorsun. Daha fazlası için

hazır mısın?" "Evet."

"Aferin kızıma." Benim yerime devralıyor, öne doğru çarpıp kendini tamamen gömene kadar içeri ve dışarı itiyor.

Onu boğazımda hissedebiliyorum ama hiç bu kadar tatmin olmuş hissetmemiştim. "Siktir, Gabbi, hepsini aldın. O küçük tatlı kıkın her şeyimi aldı."

Bir eli klitorisimin üzerinde hassas daireler çizmeye devam ederken, diğeri omurgamın dibinde oturuyor ve onu içeri ve dışarı itmek için kaldıraç olarak kullanıyor. Sivri uçları

Acı bana rastgele aralıklarla çarpıyor ve şaşırtıcı bir şekilde, kendimi zevkten çok acıdan inlerken buluyorum. Paradoksal hislerin birleşimi beni daha fazlası için nefes nefese bırakıyor, daha sert olması için ona yalvarıyorum.

"Lütfen."

"Siktir. Bebeğim, sözümü geri alıyorum. Benim için gel."

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama bir kez daha bekaretimi talep eden Lorenzo beni gökyüzüne gönderdi.

Ona duyduğum katıksız aşk olmalı. Bunu başka bir şeye bağlayamam. Ona dolaylı olarak güveniyorum ve bu inanç yüzünden vücudum onun merhametine boyun eğiyor. Kalbimde ve aklımda, Lorenzo'nun bedenimi istismar etme şeklinin sadece beni memnun edeceğini biliyorum. Beni asla incitmezdi, ben istemedikçe, acının ısırtıcılığının sadece zevkimi artıracak olduğunu bilmedikçe.

Halı dirseklerimi ve dizlerimi çiziyor ve Lorenzo kıkırmamın derinliklerine gömülmüşken orgazmımın yoğunluğu beklediğimden daha uzun sürüyor. Vücudum yorgunluktan titriyor, öforik memnuniyet beni inletiyor ve kendi orgazmına doğru koşarken onun altında kıvranıyor.

Arkamda hareketsiz duruyor, uzun ve yüksek sesle inlerken elleri kalçalarımın yumuşak derisini parçalıyor. "Siktir. Gabriella." İsmim sarhoş bir zevkle dilinin üzerinde yuvarlanıyor ve amım beni ne kadar tahrik ettiğiyle sıkılıyor.

İçimi boşalttıktan sonra bedenimden çekiliyor, yanımda yere düşmeden önce geri çekilişi özenli bir şekilde nazıkçe gerçekleştiriyor.

"Seni seviyorum dişi aslan. Seni o kadar çok seviyorum ki gerçek olduğunu kabullenmekte zorlanıyorum."

Yan yatıyorum, elim yüzünü kendime çevirmek için uzanıyor.

"Bana gerçek olduğunu söyle," diye fısıldıyor. "Olmasan bile. Yalan söyle bana. Eğer seni uydurduysam, kırık kalbim gerçeği kaldıramaz."

"Biz gerçeğiz, bebeğim."

Başını sallıyor ve açık avucumu öpmek için bileğimi tutuyor. "Beni tekrar ölmek istiyormuşum gibi hissettirme," diye yalvarıyor, elimi yanağına bastırarak

Tekrar. "Seni koruma ihtiyacımı elimden alma. Buna ihtiyacım var." "Söz veriyorum."

Safir gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir süre beni izliyor, sözlerimde samimiyet arıyor. "Teşekkür ederim."

Ona "Seni seviyorum," diyorum çünkü buna ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Klimaktik sonrası durumunda rahatlamış ama duygularıyla gergin.

Beyanım onu kenardan geri çekiyor ve üzerime eğilip boynumu öpüyor.

"Her ne kadar bu şekilde kalmak ve geceyi vücudunu daha fazla keşfederek ve sana adımı haykırmanın tüm yollarını keşfederek geçirmek istesem de, planlarımız var."

Memnuniyetsizlik içinde inliyorum.

"Biliyorum." Yüzünü boynumdan çekip bana gülümsüyor. "Özür dilerim, bu önemli."

"Sorun değil. Gidip duş alacağım."

Beni yerimde tutuyor. "Hayır.

Yapmayacaksın." "Pardon?"

"Eğer bir yere gideceksen, benim gibi kokacaksın ve her tarafın benim döllerimle dolu olacak."

Yalan söylemiyor. Beni tam anlamıyla dölleriyile kapladı.

Ona göz kırpmıyorum.

"Giyecek bir şeyin var mı?"

Kalkmama yardım ediyor.

"Yapabilirim," diye cevap veriyorum dalgınca. "Lorenzo..."

"Bana bak ve şu anda nasıl hissettiğini söyle, dış etkenler olmadan.

Az önce paylaştıklarımızı ve her şeyimin senin üzerinde olduğunu bilerek." Konuşmadan önce hiç düşünmedim. "Bir kraliçe."

Beni öpmek için eğildi. "*Benim* lanet kraliçem. Şimdi git ve giyin. Leonardo'yla yirmi dakika önce buluşmamız gerekiyordu."

KIRKINCI BÖLÜM

GABRIELLA

Lorenzo'nun gömleklerinden birini ve daha önce aldığım botları giydim.

İçinde. Lorenzo beni alışverişe götüreceğini söylemişti ama ben beyaz gömleğimle mutluydum. Dizimin hemen üstüne oturacak kadar uzun boyluydu ve kollarını dirseklerime oturacak kadar katladım. Makyajımı tazeledim ve saçımı doğal haline bıraktım çünkü Lorenzo'nun kendimi düzenlemem için bana verdiği dakikalar içinde o yuvayı evcilleştirmemin imkânı yoktu.

"Karının böyle giyinmesine izin mi vereceksin?" Otelin lobisine girdiğimizde Leonardo'nun gözleri açılıyor.

"Karım ne isterse giyebilir."

Elimi Lorenzo'nun elinden çekip kendimi Leo'nun kollarına atıyorum ve ona öyle sıkı sarılıyorum ki kollarım ağrıyor. "Hey." Şakağımı öpüyor. "Biz iyiyiz, G."

"Senden nefret ettiğimi söylediğim için çok özür dilerim."

Beni bir ayı gibi kucaklıyor ve hemen ardından tekrar yere bırakıyor. "Dediğim gibi, biz iyiyiz ve sen seks gibi kokuyorsun, bu yüzden *kardeşimle* seks gibi koktuğunu düşünerek kendini çözmeni istiyorum."

Gülüyorum ve doğrudan Lorenzo'nun göğsüne doğru geri adım atıyorum. Bir kolunu belime doluyor. "Diego nerede?"

"Son dakika detaylarını kontrol ediyorum," diyor Leonardo.

Merakla kocama bakıyorum. "Ne hakkında detaylar?"

"Kulüp için yol tarifi," diye yalan söylüyor Leo.

"İş, bebeğim." Lorenzo yanağımı öperek düzeltti.

Diego yaklaşıyor, yürüyüşü kararlı. Adamla resmi olarak hiç tanışmadım ve o yaklaştıkça gözlerimi üzerinde gezdiriyorum. Korkutucu bir şekilde yakışıklı. Saçları kafasına yakın kesilmiş, koyu renk gözleri neredeyse siyah ve biraz ölü. Yüzünde can sıkıntısı dışında gerçek bir duygu yok, bana zar zor bakıyor, çenesini Lorenzo'ya doğru eğiyor ve cebine bir cep telefonu koyuyor. "Onaylandı."

"Merhaba." El sallıyorum. "Ben Gabriella."

"Biliyorum," diyor, sesi çakıl gibi. Gözleri vücudumda hızlıca bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Sağ kulağında siyah bir halka küpe var, halkadan küçük siyah bir haç sarkıyor. Tamamen siyah giyinmiş ama diğerleri gibi takım elbise giymemiş. Daha çok rahat bir siyah tişört, siyah kot pantolon ve siyah botlar tercih etmiş. Bir asker gibi duruyor, bacakları omuz genişliğinde açık, ellerini kasıklarının üzerinde kavuşturmuş.

"Ben *de* tanıştığımıza memnun oldum," diyorum.

O bir adım öne çıkıyor, ben de geri çekiliyorum. Başını bana doğru eğip kokluyor. Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor ve tekrar geri çekiliyor.

Ağzım şokla kocaman açılıyor ve Leonardo gülüyor. "Sana söylemiştim."

Lorenzo'nun kucağından inip elimi tutuyor, parmaklarımızı birbirine doluyor ve beni binadan dışarı çıkarıyor. Leo ve Diego da arkamdan geliyor.

"Yani," diye sesleniyor Leonardo arkamızdan. "Erkeklerin onu ellemeye çalışmasına ses çıkarmayacak mısın? Sert ve hızlı bir sikişten sonra birinin yatağından yeni çıkmış gibi görünüyor."

"Ben öyle bir şey demedim." Lorenzo arabamın kapısını açtı. "Eğer biri karıma dokunmaya kalkışırsa, bir bedenin nehir gibi kan akıtmasından korkmadığımı çok çabuk öğrenecek."

"Şimdi de eşlerimize asıldıkları için insanları mı öldürüyoruz?" Leo, Diego'nun sürdüğü yolcu koltuğuna kayar.

"Cinayet hakkında hiçbir şey söylemedim." Lorenzo yanıma yerleşiyor, eli kalçamın üzerinden geçiyor ve Diego istese dikiz aynasındaki yansımadan iç çamaşırımı görebileceği kadar yukarı kalkıyor. "Kendilerini aşan şeylere dokunmak konusunda onlara bir ders vermek için parmaklarını keseceğim. Bir daha mastürbasyon yapma yeteneklerini yok edişimi izledikten sonra, gözlerini yuvalarından çıkaracağım, gözlerinin benim olduğunu bildikleri bir şeye kaymasına izin verdikleri için cezalandıracağım. Bu saygıyla ilgili, Leonardo." Kocam rahatça konuşuyor. "Gabriella benimle gelecek. Önemi olan herkes onun bana ait olduğunu bilecek. Bilmeyenler de çabucak öğrenecek. Ve yavaş öğrenenler de sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak."

"Sen lanet olası bir psikopatsın," diyorum.

Kocam yaklaşıyor. "Oh, küçük dişi aslan, o tatlı amcığını ıslatmıyormuş gibi davranma."

Bacak bacak üstüne atarak elini bacaklarımın arasına hapsediyorum ve onun çok saldırgan ve çok doğru sözlerini kabul etmeyi reddediyorum.

Diego dikiz aynasından bana sırtıyor, ben de ona kaşlarımı çatıyorum.

Yolculuk kısa sürdü. Birkaç dakika içinde arabadan iniyor ve belirtilmemiş bir binaya giriyoruz. Güvenlik görevlisi sırayı geçmemize izin veriyor ve Lorenzo kalabalığın arasından geçerken elimi bırakmıyor.

"Burası da neresi?" Bağırıyorum.

"Adı Ruin. Sahiplerinin farklı eyaletlerde üç tane var.

Burası sadece birkaç ay önce açıldı."

Beni merdivenlerden yukarı, halka kapalı bir bölüme götürüyor. Erkekler ve kadınlar parlak renkli kurdelelerle tavandan sarkıyor, düşmeden önce kumaşı uzuvlarına sarıyor ve kendilerini sadece kollarıyla zarif bir şekilde yakalıyorlar. Huşu içinde izliyorum.

Müzik odanın içinde uğulduyor, ayaklarımın altındaki ritim kalın ama تنها tüneğimizde o kadar yüksek değil.

"Diğer kulüpleri nerede?" "Seattle
ve New Orleans."

Başımı salladım. "Sahiplerini tanıyor musun?"

Lorenzo başını sallıyor. "Hayır. Bu gece ev sahibinin kardeşiyle tanışmayı umuyorum."

"Son dakika detayları." Her şey tıkır tıkır işliyor.

Gülümsüyor. "Aile, olayların uygun bir dönüşüyle şehirde."

"Geleceğinizi biliyor mu?"

"Hayır."

Bir garson masamıza geliyor ve içki siparişlerimizi alıyor.

"Sence 21 yaşında olmadığımı biliyor mudur?"

Lorenzo'nun dudakları boynumda, kulağımın altındaki narin deriye nazik öpücükler konduruyor. "Şirin olma."

Gülümsüyorum.

VIP bölümüne daha fazla insan taşınıyor. Dört masa da kalabalıklaştı ve iç karartıcı bir şekilde Lorenzo dudaklarının boynuma saldırısını durdurdu.

Diego'ya el sallayıp kulağına bir şeyler fısıldıyor. Diego çenesini bir kez düşürür ve sonra kaybolur.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, dişi aslan. Ona sadece etrafta dolaşmasını ve buradaki kalabalığı kontrol etmesini söyledim. Eğer bir tehdit olmadığından eminse, gidip keyfine bakmasını söyledim."

Gülüyorum. "Bu adam uzun zamandır eğlenmiyor." "Diego da eğleniyor. Bunun için endişelenme."

Kaşımı kaldırıyorum, o da başını sallıyor ve sessizce bana kendi işime bakmamı söylüyor.

Gözlerimi deviriyorum, bakışlarım merdivenlerden çıkmakta olan iki kadına takılıyor. Donup kalıyorum, güzellikleri karşısında biraz şaşırıyorum. Adım adım ilerliyorlar, rahat yüzlerindeki gülümsemeyle mekâna giriyorlar ve hemen sağımızda duruyorlar.

Sarışın bir melek gibi görünüyor ve odanın içinde etraftaki her erkeğin bakışlarını ona doğru çekişini izliyorum. Kahretsin, kadınlar da ona aynı bağlılığı gösteriyor. Saçları yüzünün etrafında içbükey bir bob şeklinde duruyor, yumuşak çene çizgisi boyunca hassasiyetle kesilmiş. Fildişi teni lanet bir dinginlikle parlıyor; aksi takdirde parçalanmış bir enerjide bir barış feneri. Kulübün ışıkları arada bir gözlerine çarpıyor ve gözbebeklerinin mor olduğuna yemin edebilirim. Yüksek belli keten bir pantolon ve askılı bir bluz giymiş, ellerini ceplerine sokmuş, büyük bir merakla kalabalığı izliyor.

Yanındaki esmer, daha az büyüleyici olmasa da, kendini farklı tutuyor. Tavrında, geçmişte yaşadığı acıların ve kişisel zaferlerinin izlerini taşıyan bir zırh var. Amaca yönelik bir şekilde kaotik. Mükemmel dağınık topuzu başının üstünde duruyor, yüzü makyajsız. Sarışın konuşurken dikkatle dinliyor. Seçtiği kıyafet, üzerine boyanmış gibi duran yüksek belli siyah bir kot pantolon ve beline bağladığı, bedenini cüceleştiren büyük boy beyaz bir tişört.

Başımı hafifçe çevirip Lorenzo'ya bakıyorum.

Beni izliyor, profilime o kadar dalmış ki onların varlığını fark ettiğini bile sanmıyorum.

Ama Leo yaptı. "Beni iki kez becer." Saçlarını düzelterek ayağa kalkıyor ve yırtıcı hayvan çığlıkları atmadan sadece kendisinin takınabileceği bir gülümsemeyle kadınlara doğru ilerliyor.

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyor Lorenzo yanımda. "Ne?"

"Sadece aptal kardeşim ve onun hazırlanmayı reddetmesi." "Hazırlanmak mı?"

"Sadece bekle ve izle."

Her iki kadına da kendini tanıtır, dudakları çapkın bir selamlaymayla her birinin parmak eklemlerini okşar. Gözlerini deviriyorlar ama onun okul çocuğu gülümsemesinden etkilenererek sırtıtıyorlar. Lorenzo arkamda kaskatı duruyor ve ona rahatlamasını söylemek istiyorum, ama bunun nafile olduğunu biliyorum, bu yüzden rahatsızlığını görmezden geliyorum ve Leonardo'nun aşk hastası aptal rolünü oynamasından büyülenmeyi seçiyorum. Onları güldürüyor. Dudaklarını yalıyor ve Lorenzo boynuma yaslanarak iç çekiyor. İlginçtir ki, iki kadın da onun karizmasından etkilenmiş görünmüyor. Samimi bir şekilde gülümsüyorlar ve gerektiğinde gülüyorlar ama aralarındaki mesafeyi koruyorlar.

Açıkça reddedilmelerine odaklanmış olan Leonardo, gölgelerden yaklaşan adamı görmez.

"Uh-oh," diye
mırıldanıyorum. "Umarım
onu vurur." Kocama dirsek
atıyorum.

Adam çok seksi ve bir o kadar da korkutucu. Lorenzo'dan bile uzun, omuzları geniş ve beli sivridir. Boynundan aşağısı dövmelemlerle kaplı. Görünür derisinin her santiminde karanlıkta seçemediğim renk ve çizgilerden oluşan desenler var. Sinirden çenesini kapatmış, elleri yumruk şeklinde kıvrılmış bir halde hedefine ulaşıyor. Sarışının arkasından yaklaşıyor ve Leonardo'ya çenesini kaldırarak defolup gitmesini söylemeden önce onu çerçevesinin duvarına doğru çekiyor.

Kayınbiraderim, bu adamın kız arkadaşına ya da karısına ya da her ne halt oluyorsa ona olan ilgisine duyduğu bariz öfkeyi kabul etmiyor.

"Oh Tanrım." Koltukta kayıyorum.

"Yapma," diye uyarıyor Lorenzo ama ben kaşlarımı çatarak kargaşaya doğru ilerliyorum.

Her şey çok hızlı oluyor. Kıçım koltuğumdan daha yeni kalkmıştı ki, bir saniye sonra Leonardo orada dikilmiş, gözleri tahrikle parlıyordu. Bir saniye sonra burnunu kıracak kadar ağır bir yumrukla kık üstü yere yığıldı. Ama burun deliklerinden akan kan bile onu durdurmuyor. Ayağa kalkıyor,

bıçak elinde.

Avucunu yüzündeki hasardan sorumlu olan adamın boynuna bastırdı.

"Leonardo," diye bağıyorum, Lorenzo'yu aramak için başımı çeviriyorum.

Kocam beni geri çekiyor, beni tehlikeden uzak tutacak kadar uzakta ama neler olup bittiğini duyabileceğim kadar yakın. Burun deliklerinden saf bir kızgınlık ifadesi yayılıyor.

"Güzel parçanın önünde ölmeye hazır mısın, sikik?"

Melek gibi sarışın yaklaşıyor, ortağına ve Leonardo'ya fısıldayarak durumu sakinleştirmeye çalışıyor.

Dövmeli adamın üst dudağı kıvrılıyor ve öne doğru eğilerek mürekkepli boynunu Leo'nun bıçağına bastırıyor. "Karıma bir daha güzel bir parça de ve kimin öleceğini gör, pislik."

Karıcığım, anladım. Leo ölü bir adam. Yüzünde kibirli bir sırıtış olan ölü bir adam.

"Bu hiç iyi değil," diyorum nefesimin altında.

"*Leo!*" Beni görmezden geliyor.

"Tamam, evet, hayır, bu daha kötü," diye *mırıldanıyorum*, bir adam kümesine katıldığında. Gömleğinin kumaşının zar zor sınırladığı kaslarıyla kayınbiraderimin arkasından yaklaşıyor, silahını çoktan doğrultmuş ve namluyu kafasının arkasına dayamış.

Bir adım öne çıkıyorum, ama ben konuşmadan esmer olan konuşuyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun Rocco? Silahını Codi'nin lanet olası kulübüne mi getirdin? Tanrım." Burnunun kenarını sıktı. "Ve sen." Diğer adama dönüyor, boynundaki renkli mürekkepte kan damlacıkları dans ediyor. "Öfkeni kontrol etmelisin. Ona asıldı, Parker. Ona dokunmadı bile. İkiniz de çekilmezsiniz. Sizi hiçbir yere götüremeyiz." Dikkatini Leo'ya çevirir. "Seni tanımıyorum ve o bıçakla biraz fazla mutlu görünüyorsun, bu yüzden seni azarlamayacağım ama bıçağı kayınbiraderimin boynundan derhal çıkar."

Leo kımıldamıyor.

Lorenzo tüm olay boyunca hiçbir şey söylemedi.

"Leo!" Sesleniyorum.

"Rocco!" diyor esmer aynı anda. "Kaldır şu lanet silahı."

"Bıçağı çıkardığında," diyor Rocco adlı bina. "Sen silahı çıkardığında," diye karşılık veriyor Leo.

"Vay canına," diye yorum yaptım. "Merhaba." Karşımdaki sarışın ve esmerle konuşuyorum. İlerliyorum ama Lorenzo elbisemi tutarak beni birkaç adım uzakta tutuyor. "Ben Gabriella. Bıçaklı adam Leonardo. Tüm bu olanlar için çok üzgünüm. O aslında gerçekten iyi bir adam. Sadece biraz... *azgın*?" Omuz silkiyorum.

Şu dövme adam hırlıyor.

"Özür dilerim." Yüzümü buruşturdum. "Yanlış kelime seçimi." "Bebeğim." Sarışın onun koluna dokunuyor. "Leonardo kocan mı?" diye soruyor bina.

"Tanrım hayır," diye alay ediyorum. "Evli olsaydık başka bir kadına asılırsa benim için onu vurmanı isterdim. Benimki sanki merdivene yaklaşan bir çocukmuşum gibi beni gömleğimden tutuyor." Başparmağımla omzumun üzerinden işaret ediyorum. "Muhtemelen kardeşini vurup onu daha sonra sıkıntıdan kurtarmanı umuyordur."

Bina gülümsüyor. Sayılır. Belki de.

"Ben Ryn," diye kendini tanıtıyor esmer kız. "Kız kardeşim Codi." El sallayan sarışını işaret ediyor. "Kayınbiraderim, Parker." Boynunda Leo'nun bıçağı olan adamı işaret ediyor. "Ve kocam Rocco. O biraz gergin."

Gözlerini deviriyor.

Kimse kıpırdamıyor. Ryn ve ben etraflarında sohbet etmeye devam ederken silahlar, bıçaklar ve yumruklar hala çekili.

"Biz buralı değiliz. En büyük oğlumuzu üniversiteye yeni bıraktık. Rocco biraz duygusal." Ona kaşlarını çatıyor ve ben de gülmek istiyorum.

yorumun saçmalığı. Bu adam mı? Duygusal mı? "Buna bir de akşam yemeği yiyebilmek için ikizlerimizi bu gece babama bıraktığımızı ve onları ilk kez bıraktığımızı ekleyin." Elini ağzına götürüyor. "Başa çıkamıyor," diye fısıldıyor.

"Tanrı aşkına Cami, bu insanlara hayat hikâyemizi anlatmayı bırak."

"Elbette bebeğim," diye kabul ediyor ve bana dönüyor. "Denver'da mı yaşıyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır. Bir arkadaşımı ziyaret ediyordum. Kocam kaçtığını düşündü. Biraz dramatiktir. Bir dakika sonra, o ve kardeşi kaçışımı bastılar."

"Kocana söylemeden eyaletler arası yolculuk mu yaptın?" Rocco sonunda silahını bırakıp kot pantolonunun kemerine soktu.

"O yaptı." Lorenzo'nun sesi enleme çarpıyor ve içgüdüsel olarak onun bedenine doğru geri adım atıyorum. "Ve benim işimde, o daha iyisini bilir. Leonardo, bıçağını indir ve Parker *Shay*'den kadınına asıldığın için özür dile."

Leo bıçağını bir kenara bırakıyor ve adamın soyadına yapılan vurgu karşısında yüzü soluyor. "Lanet olsun. Bilmiyordum. Saygısızlık etmek istemem, dostum."

Parker ve dövmelerden oluşan duvarı bir adım öne çıkıyor, yüzü Leo'ya dönük. "Karıma bir daha bakarsan, bağırsaklarını deşerim."

Sarışın elini onunkine doğru kaydırıyor ve adamın dikkati hemen dağılıyor. Haklıydım, kızın gözleri mordu ve odadaki herkesi boğacak kadar güçlü bir aşkla ona bakıyorlardı.

"Benimle aynı gece burada olman tesadüf olamaz Caruso." "Güzel, kim olduğumu biliyorsun," diye tekrar konuşur Lorenzo. "Kaldırır tanıştırmaya gerek yok."

"Cami, bebeğim, Gabriella'yı bizim masaya götür ve ona bir içki ısmarla." "Tabii, tatlım."

Lorenzo'ya bakıyorum, olayların gidişatından memnun olduğundan emin olmak için. Yanağıma yumuşak bir öpücük kondurarak fısıldıyor: "Hemen burada olacağım."

her zaman. Bana ihtiyacın olursa, bana gel."

"Tamam."

Kızları arka köşedeki bir masaya kadar takip ediyorum ve oturuyorum. "Leonardo için çok üzgünüm," diyorum. "Öyle görünmüyor ama aslında çok tatlı biri."

Codi beni temin ediyor: "Çok tatlıydı." "Parker sadece biraz sahiplenici."

Eğer bir yere gideceksen, benim gibi kokacaksın ve her tarafın döllerimle dolacak.

"Anlıyorum," diyorum, Lorenzo'nun sahipleniciliğinin kabalığının Diego ve Leonardo'ya olduğu kadar bu kadınlara da açık olmamasını umarak. "Parker ve Rocco'yla nasıl tanıştınız?"

"Oh." Codi masamıza yeni gelen şişeden ikimize birer kadeh şampanya dolduruyor ve eğilerek flütten taşan köpükleri yudumluyor. "Parker ve Rocco beni öldürmeye çalışıyorlardı."

Her tarafına şampanya tükürdüm. "Özür dilerim. Ne dedin?"

Gülüyor ve sesi hafif bir çan sesi gibi geliyor. Çok tatlı. *Onu* kim öldürmek ister ki?

"Bu uzun bir hikâye." Bana bir peçete uzatıyor ve şaşkınlığımı gidermek için bir tanesini kollarına sürüyor. "Aile içi rekabet ve yersiz suçlamalar. Sonunda her şey yoluna girdi. Elinde olmadan bana aşık oldu."

Bir an düşünüyorum ve sonra omuz silkiyorum. "Hem ağabeyim hem de kocam onlarla ilk karşılaştığımda beni öldürmekle tehdit ettiler," diye itiraf ediyorum. "Hatta Lorenzo beni neredeyse kardeşiyle evlenmeye zorluyordu."

"Bok yok mu?" Ryn soluk soluğa. "Hikayemizin telaşlı olduğunu sanıyordum."

"Codi ve Parker birlikte olduklarında Rocco'ya aşık mı oldun?" Şampanyamı yavaşça yudumluyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor Codi.

Aynı anda Ryn de "Hayır" diyor.

Aralarında bir ileri bir geri bakıyorum. "Rocco'dan nefret ederdim," diyor Ryn. "Senin de anlayabileceğin gibi biraz gergin biri. Kız kardeşimi öldürmek istedi, ben de tabii ki ondan nefret ettim. Sonra bana hiç kimsenin yapamadığı bir şekilde yardım etti." Konuşurken gözlerini ona dikeyor, sesi keskinliğini kaybetmiş, yanlardan sevgiyle yumuşamış. "Nefretim hoşlanmaya, hoşlanmam da aşka dönüştü. İkimiz de biraz berbat durumdayız," diyor dalgınca, "ama çalışıyoruz."

Omzumun üzerinden Rocco'ya bakıyorum. Kalın kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş oturuyor. Adamın kasları dalgalanıyor. Dövmeli alevler boynundan yukarı tırmanarak yüzündeki bakımlı sakalın içinde kayboluyor. Lorenzo konuşurken dikkatle dinliyor ama karısının bakışlarını hissedince dikkatini başka yöne çeviriyor, yüzündeki sertleşmiş çizgiler karısına bakınca eriyor.

Bakışlarımı diğer erkekler gibi masaya oturmayı reddeden Codi'nin kocası Parker'a çeviriyorum. Ayakta duruyor, gözlerini öldürücü bir niyetle Leonardo'ya dikmiş.

"Aileniz açıkça kocamın iş kolunda mı?" Arkamı dönerek sordum.

Önce Ryn konuşur. "Rocco, evet. Babamızın yanında çalışıyor. Parker biraz... temizlikçi." Gülümsüyor.

"Parker ve Rocco eskiden Ruin'in sahibiydi," diye araya giriyor Codi. "Parker ve ben evlendiğimizde Rocco babamızla çalışmaya başladı ve Ruin bizim bebeğimiz oldu. Şu anda üç kulübümüz var."

"Lorenzo diyordu ki. Seattle ve New Orleans mı?"

Codi başını sallıyor. "Seattle'da yaşıyoruz," diyor bana. "Ryn'in bahsettiği gibi, oğulları Jesse burada üniversiteye yeni başladı. Onu uğurlamak istedik ve gelip işleri kontrol etmek için de iyi bir bahane oldu."

"Burayı seviyorum," diyorum ona.

"Şekerim." Parker onun yanındaki kabine kayar.

"Hey, bebeğim." Sırtını adamın göğsüne yaslıyor ve ona sokuluyor.

"Bitirdiler mi?" Arkama baktım.

"Hayır," diye cevaplıyor Parker. "İş konuşuyorlar. Blake'ten kızların nasıl olduğuna dair bir haber alıp almadığını kontrol etmek istedim."

"Tam bir aptal." Codi gülüyor. "Görünüşte insan formunda bir tehdit, ama iş çocuklarına gelince su birikintisi gibi oluyorlar. Bu çok komik."

Parker eğiliyor, dudakları kulağına değiyor. Konuşmakla kulağını dişlemek arasında gidip geliyor. Gülümsemesi neşeliden şehvetliye döndüğünde, arkamı dönüyorum.

"Onlar hep böyledir," diye mırıldanıyor Ryn. "Bir içki daha?"

Başımı sallayıp Lorenzo'ya doğru bakıyorum. Bana bakıyor ve bakışlarını hissederek kolayca nefes alıyorum. Beni yanına çağırıyor ve Ryn de yanımda duruyor. "Görünüşe göre konuşmaları bitmiş, bu da Rocco'nun çocukları kontrol etmek için gideceğimizi söylemesine bir saniye kaldığı anlamına geliyor."

Masaya vardığımızda Lorenzo'nun kucağına kayıyorum.

"Hazır mısın Cami?" Rocco soruyor. "Geri dönüp çocukları kontrol etmek istiyorum."

Ryn ve ben gülüyoruz.

Kızlarla numaralarımızı değiş tokuş ettik ve o gece Lorenzo'ya sarılıp yatağa uzandığımda, en tuhaf durumlarda bile dostlukların ve sevginin nasıl kurulabildiğine gülümsemek zorunda kaldım.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

GABRIELLA

Birkaç gün önce Denver'dan eve döndük. Çok fazla bilgi vermeden Lorenzo, Rocco ve Dominic Rein'in bağıllığını İrlandalılarla ortaya çıkabilecek bir durumla kullanabileceğini kabul etti. Dominic Rein, Ryn ve Codi'nin babası. Birkaç meraklı soru daha sormayı düşündüm ama unutkanlığımdan daha memnun olduğuma karar vererek kendimi durdurdum.

Hem Ryn hem de Codi geçen gece tanıştığımızdan beri bana mesaj atıyorlar. Şimdi Seattle'a geri döndüler ve en kısa zamanda ziyaret etmemi istediler. Ayrıca şimdiden New York'a bir gezi planlıyorlar ki bu beni heyecanlandırıyor. *Beni* ziyaret etmek isteyen arkadaşlarım var. Saklanmak zorunda olmadığım insanlar. Görünüşte hayatın mükemmel olmadığını anlayan ve benim için neden mükemmel olduğunu sorgulamayan insanlar.

"Dante geleceğini biliyor mu?" Lorenzo kardeşimin dairesinin önünde durdu.

Başımı salladım, emniyet kemerimi açtım.

Lorenzo çoktan dışarı çıktı ve kapıyı açmak için kapıma doğru ilerliyor. Elini uzatarak arabadan inmeme yardım etti. Kapıyı kapatıyor ve beni kapıya yaslıyor. "Yaklaşık bir saat içinde döneceğim. Kontrol etmem gereken bir şey var, sonra da sana göstereceğim bir şey var."

Kollarımı omuzlarına koydum. "Bebeğim, bunu çok gördüm."

Bu kadar açık bir şekilde gülümsemesi beni hâlâ hazırlıksız yakalıyor. Şeytanlıkla oyulmuş olduğundan emin olduğum yüzü, dudakları sevinçle aralanırken daha çok bir meleğin eseri gibi görünüyor. Köpek dişlerinin keskin dokunuşu beni daha da yaklaştırıyor. Yanaklarına itilmiş güçlü gülme çizgileri, dokunması yanlış gelen bir güzellik çerçevesi. Yine de yapıyorum, başparmaklarımın nazik fırçasıyla gülümsemesini okşuyorum.

"Bana öyle baktığında işime konsantre olmam zorlaşıyor, dişi aslan."

Bir elimi göğsünden ve karnından aşağı kaydırarak avucumun kasıklarını sıyrmasına izin verdim. "Bu onu sertleştiriyor."

Birkaç santim ileri gidip kendini açık avucumun içine itiyor. "Böyle devam edersen sertleşecek. Seni Dante'nin binasının dışında becermemi ister misin?"

"Sen hastasın."

Dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce "Çıldırılmış," diye onaylıyor. Ağzım dilini karşılamak için açılıyor, saplantısının tadı o kadar derin ki inliyorum. Aleti avuçlarımın altında şişmeye başlıyor ve inleyerek bir elini Lamborghini'sinin camına vuruyor.

Beni öylesine derinlemesine öpüyor ki, sonunda çekildiğinde dudaklarım sanki sikilmiş, kullanılmış, tapılmış ve sonsuza dek mahvedilmiş gibi hissediyorum. Parmak uçlarımla onlara dokunarak, şehvetle dönen gözlerle ona bakıyorum.

"Sen kötü bir kadınsın. Bana yaptığın şeyler." "Sana ne yapıyorum?"

"Beni bu kadar saf bir şeye layık olduğuma inandırdın. Aşkını asla hak etmeyeceğimi biliyorsun, ama hak ettiğimi düşünmem için beynimi yıkadın." "Sen kendim için talep ettiğim tek şeysin. Hayatta başka hiçbir şeye ihtiyacım olmadığı için bencilce asla bırakmayacağıma karar verdiğim tek şey."

Senden ve aramızda giderek büyüyen saplantılı aşktan başka bir şey yok."

Alnını benimkine dayayıp hırlıyor. "Böyle bir açıklamadan sonra seni becermeden gitmene nasıl izin verebilirim ki?"

Ağzımı kulağına götürüyorum. "Birisi bana mahrumiyetin etkisini öğretti. Bekletilmenin ne kadar iyi hissettirdiğine ağlayacaksın. Belki de değişiklik olsun diye gözyaşlarını içerim."

Kafesinden çıktığımda arabaya yaslanıyor, uzaklaşmamı izlerken gözleri alev alev yanıyor. "Seni seviyorum." Bağırıyor. Sesini yükseltmiyor. Ama dudaklarından dökülen kelimeleri okuyabiliyorum ve bu kelimeler beni o kadar etkiliyor ki nefes almak için yutkunmak zorunda kalıyorum.

Elimi kalbime götürdüm, ağzımla geri verdim.

Dante'nin zemin kattaki dairesine doğru ilerleyişimi izliyor, ben içeri girene kadar da uzaklaşmıyor. Eşiği aştığımda, kapalı kapıya ağır bir şekilde yaslanıyorum ve onun yokluğunda kalbimin nasıl sızladığını anlamaya çalışıyorum.

Mutfağına girdiğimde Dante kahve içiyor ve gazete okuyordu.

"Hey," diye selamlıyorum. "Doksanlar aradı. Gazetelerini geri istediler."

"Har har. Kahve taze." Tezgâhının üzerindeki cezvede yeni demlenmiş kahveyi işaret ediyor.

Kendime bir fincan
dolduruyorum.

"Denver nasıldı?"

Beni kontrol etmekle görevlendirildiği sırada onu görmediğim için özür dileme fırsatım olmadı. "Başın belaya mı girdi?"

"Hayır." Başını sallıyor, gözlerini okuduğu şeyden kaldırmıyor.

"Gittiğini fark eder etmez Diego'yu aradım."

"Güzel." Y a n ı n a oturdum. "Bulmacalı gazete mi o?"

"Hm?" Başını kaldırıyor. "*The Times* bulmacası mı?" Sayfaları karıştırıyor. "Evet. İster misin?"

"Elbette." Ayağa kalkıp kalem aramak için mutfağında dolaşıyorum. Elimde bir tane, tekrar oturuyorum ve teklif ettiği sayfayı alıyorum.

Sessizce oturuyoruz, aramızdaki tek ses bir sayfanın çevrilmesi ve bir kalemin kâğıda sürtünmesi.

"Merhaba!" Luna'nın sesi dairenin içinde yankılanıyor. "Buradayım," diye bağıyor Dante.

"Luna'nın geleceğini bana söylemeliydin," diye fısıldıyorum. "Zamanını çalmazdım."

Bana tuhaf tuhaf bakıyor. "On dakika kadar önce bana mesaj attı ve Fernando bebeği getireceğini söyledi. Senin de onu görmek isteyeceğini düşündüm."

"Merhaba Gabriella," diye selamlıyor. "Oturma odasında oturabilir miyiz?" Bebeği kalçasında daha yükseğe kaldırıyor. "Ve derhal damardan kafein verilmesini istiyorum."

Dante ayağa kalkar. "Evet, evet."

Kalemimi bırakıp kahvemi alıyorum ve Luna'yı geniş oturma alanına kadar takip ediyorum. Böyle anlar beni hâlâ hazırlıksız yakalıyor. Kardeşimin evinde kız kardeşim ve yeğenimle oturuyorum ve bu gerçeği bilen tek kişi benim.

Dante ve ben arkadaşız, ancak Luna mesafesini korumaya devam ediyor, görünüşe göre tarafsızlığı konusunda daha rahat. Hiçbir zaman bana ulaşmadı ya da iletişim kurma çabalarımaya yanıt vermedi. Yanımdan kaçamadığı zamanlarda ise aramızdaki boşluğu boş konuşmalarla doldurma ihtiyacı hissetmiyor. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum ama o ketum.

Beklenmedik bir şekilde bebeği bana uzatıyor ve fincanımı sehpanın üzerine koyarak onu kucağıma alıyorum, minik yüzüne bakıyorum. "Senin burnunu almış," diyorum ona. *Annemizin burnu.*

"Sence?" Kanepeye oturur. "Bana bir bebek gibi görünüyor. Bazı insanlar bana benzediğini söylüyor. Diğerleri Bruno'ya benzediğini söylüyor. Çoğu zaman, bunu sadece söyleyecek bir şeyleri olsun diye söylediklerini düşünüyorum."

Mini tiradı boyunca başımı kaldırmadığım için omuz silkiyorum. "Başkalarını bilmem. Ama seni görüyorum."

Cevap vermiyor ve ben de onu kırmadığımı umarak bakışlarımı kaldırıyorum. Merakla bana bakıyor. "Birine benziyorsun. Ama çıkaramıyorum."

Yüzümü çevirip bir kez daha bebeğe bakıyorum. "Tanıdık bir yüzüm var. Birçok insan bunu söylüyor."

Dante odaya girer ve kız kardeşine bir fincan kahve uzatır.

"Sen Tanrı'nın bir lütfusun kardeşim. Bir gün iyi bir koca olacaksın."

Isırmayı reddettiğim bir bıçak darbesi.

Dante ve Luna sonraki yarım saati benim etrafımda konuşarak geçirdiler. Dante beni de sohbete dahil etmeye çalışıyor ama kız kardeşi beni hemen dışarıda bırakıyor. Aldırdığımdan değil, küçük Fernando'ya başlarken mutlu bir şekilde kayboldum.

Annemin bir büyükanne olacağını düşünmek gerçeküstü. Onu bu şekilde hayal etmeye çalışıyorum ama onu her düşündüğümde aklıma gelen tek görüntü hastane yatağında öksürdüğü ve Dante ile Luna'ya onları sonuna kadar sevdiğini söylememi istediği oluyor.

Suçluluk duygusu sanırım. Mutlu anılarım, onlarınkini çaldığımı hatırlatan amansız bir hatırlatıcı tarafından engelleniyor.

Luna kahvesini bitirir ve uykusuzluğundan ve işe yaramaz kocalarından şikayet ederek daha fazlasını aramaya başlar.

Yanıma yaklaşan Dante yeğenine bakıyor. "O çok küçük." "Çok küçük," diye yineliyorum. "Onu kucağına almak ister misin?"

Onu Dante'ye vermek için hamle yapıyorum ama o başını sallıyor. "O çok küçük. Kucağıma aldığımda onu ezecekmişim gibi hissediyorum. Bu beni endişelendiriyor."

Gülüyorum. "Saçmalama. Onu benim gibi tut."

Luna tekrar odaya girdiğinde bebeği onun sert kollarına bırakıyorum. "Bunu hatırlamak için çok genç olduğumu sanıyordum." Başımı kaldırmaya zahmet etmiyorum çünkü benimle konuşmuyor. Bebeğe miyavlamaya devam ediyorum.

Fernando, gözlerini kırpıştırıp etrafına bakınırken amcasının kollarında ona gülümsüyor.

"Neyi hatırlıyorsun?" Dante sorar.

"Bu." Bir kâğıt parçasını sallıyor ve gözlerim yönsüz bir şekilde yukarı kalkıyor. "*New York Times* bulmacası," diye itiyor.

Dante bir kaşını kaldırır.

"Annem onu rastgele kelimelerle doldurur, sırf babamla dalga geçmek için onları ait oldukları yere uydururdu."

Ağır ağır yutkunuyorum, elim Fernando'nun karnında duraklıyor. Kendimi Dante'ye bakmaya ikna edemiyorum. Bakışlarının ağırlığı başımın tepesine değıyor ama hemen sonra tekrar uzaklaşıyor.

Zoraki bir sesle gülüyor. "Ne diyebilirim ki? Bilinçaltı bir anı olmalı."

Luna başka bir şey söylemeden uzaklaşır, dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşir.

Gözlerim onun durduğu yere sabitlenmiş, hareket etmeye korkuyorum.

Dante hiçbir şey söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Bana doğru yönelen milyonlarca sessiz soru var ve ben her birini görmezden geliyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp Lorenzo'ya mesaj atıyorum, tahmini varış süresini kontrol ediyorum ve iki dakikadan kısa bir süre sonra daireye giriyor. Gözleri beni delip geçiyor ve ayağa kalkıp ona sarılıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye kulağıma karşı konuşuyor.

"Evet." Gülümsüyorum, bu jest yüzde yüz zorlama. "Şimdi sürprizim için hazırım."

Bana inanmıyor ama Dante ve Luna'nın önünde yalanı sürdürmeme izin veriyor.

"Seni gördüğüme sevindim Luna. Dante, seni arayacağım." Gözlerine bakamıyorum.

"Görüşürüz," diyor usulca, basit vedasındaki sorular ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

Lorenzo'nun arabasına binerken sessizim. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Gabbi," diye itiyor.

"Annemi Dante'yle olan ilişkimin dışında tutmak giderek zorlaşıyor."

Bunu benim için düzeltemez, o yüzden başka bir şey söylemiyor. Bunun yerine elimi tutuyor, parmak eklemlerimi öpüyor ve kontağı çeviriyor.

Yolda giderken sokaklara dikkat etmiyorum. Aklım Dante ve Luna'da ve onlarla birlikteyken Rita'yı kendimden nasıl ayrı tutacağımı unutuyorum. Onları tanıdıkça anneme daha yakın hissedeceğimi düşünmüştüm. Ama her zamankinden daha kopuk hissediyorum. Onun o çemberin içinde var olmadığını kendime sürekli hatırlatmak zorunda kalıyorum. Onlarla vakit geçirdiğim her dakika suçluluk duygum ortaya çıkıyor ve her şeyi ağzımdan kaçırmaya çok yakınım. Beni durduran tek şey onların acıları. İkisini de bağlantımızın bomba gibi patlamasına nasıl tepki vereceklerini bilecek kadar iyi tanımıyorum. Dante'yle arkadaşlığımın yüzeyini daha yeni çizdim ve kim olduğumu öğrendiğinde onu kaybedeceğimden korkuyorum. Onu kandırıyorum. Onu aldatıyordum. Arkadaşlığımız korkunç yalanlar üzerine kurulu ve Lorenzo haklı. Gerçeğin bu çatlaklara sızma ve bizi kabullenmeye zorlama gibi bir yolu var.

Araba durdu ve etrafıma bakındım. "Neden bir mezarlıktayız?"

Boğazını temizledi, kontağı kapattı ve bana döndü. "Amerikan yasalarına göre, yedi yıl veya daha uzun süredir kayıp olan bir kişi yasal olarak ölü ilan edilebilir. Joseph, Rita için bu gerçeği kabul etmekten mutluydu ve yedi yıl dolduğu anda çocukları için bir mezar taşı dikti. Belli ki mezar taşı son on üç yıldır boş duruyor."

Arabadan indi ve yanıma geldi. Kapımı açıp elimi uzatıyor, ben de ona uzatıyorum. Arabayı kilitliyor, parmaklarımızı birbirine doluyor ve bizi yolun karşısına geçiriyor. Onu takip ediyorum, mezar taşları, yeni serilmiş çiçekler ve doğa koşullarının yediği solmuş çiçek kalıntıları arasından geçerken elim onunkinde sıcacık.

O durunca ben de duruyorum.

Parmaklarını yüzümü çevreleyen buklelerin üzerinde gezdiriyor, onları kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor, çenemi baş ve işaret parmaklarıyla tutarak öne doğru eğilip beni öpüyor.

"Ölümünün ardından cesedi Juneau'da sahipsiz kaldı. Onu yakmışlar," diye mırıldanıyor. "Ve küllerinin içinde saklandığı vazoyu elde edebildim."

Çenem sallanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

"Bu mezar boş." Geri adım atarak beyaz mermerden bir mezar taşını ortaya çıkardı. "Ama mezar taşını değiştirttim. Önceden sadece adı ve doğum tarihi yazılıydı. Kimse ölüm tarihini bilmiyordu, bu yüzden kapalı tutuldu. Dante, Luna ve Joseph buraya gelmiyor. Dante boş bir mezara karşı hiçbir bağ hissetmediği için, Luna annesinin öldüğüne inanmadığı için ve Joseph de her iki şekilde de umurunda olmayan bir pislik olduğu için."

Yaklaşıyorum, bir elimi mermerin kıvrımında gezdiriyorum. Dizlerimin üzerine çökerek parmaklarımı uzatıp mezar taşının üzerinde gezdiriyorum.

Rita.

Anne.

Koruyucu

.

Luce della mia vita.

"Enzo."

"Vazo Palisades'teki evimizde sizi bekliyor. Küllerini ne yapacağınıza karar vermek isteyeceğinizi düşündüm; onları saklamak mı yoksa dağıtmak mı istersiniz?"

"Dante ve Luna'nın haberi olmadan bunu yapamam. Bu hiç adil değil." "O zaman bizimle kalacak," diyor.

"Lorenzo, bütün bunları ne zaman yaptın?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki arkamı dönüp yerdeki pozisyonumdan ona baktım.

"Ne zaman?" İtiyorum.

"Bana veda edemediğini söylediğinde birkaç telefon görüşmesi yaptım. Çok acı çekiyordun. Kontrolünde olmayan bir nedenden dolayı bu utanç yükünü taşıyordun. Bunu senin için düzeltmek istedim."

"O zamanlar mı?"

"Ha?" diye sorar.

"Sana söylediğim o gece, bizden önceydi, daha önceydi-"

"Önemli değil." Sözümlü kesti. "Annenin bir dinlenme yeri olduğunu bilmeni istedim. Sana yakın bir yerde. Dante ve Luna'ya da yakın. Onlar bunu bilse de bilmesede, *o* biliyor."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Sesim neredeyse rüzgârda kayboluyor ama o duyuyor.

"Annenle konuş, dişi aslan. Hazır olduğunda buraya döneceğim."

O uzaklaştı ve ben kendimi tutamadım. Ayağa fırladım ve ona doğru koştum. Yaklaştığımı duyunca, *tam* kendimi kollarına attığım sırada döndü.

"Seni seviyorum."

"*Luce della mia vita*," diye fısıldıyor boynuma, beni sıkıca kavrayarak.

"Tanıdığım tek huzur sensin."

Ona inanıyorum. Tüm kalbimle. Kaderinde bir olmak olan iki yalnız ruhtuk.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

DANTE

Beni görse öldürürdü.

Hak ettiğim şey bu.

Niyetim saf değil. Ahlaki değil. Tam tersi; entrikacı ve güvensiz.

Patronumu takip ettim. Patronu. Onu arabamla takip ettim ve karısıyla birlikte mezarlığa kadar izledim. Merakım için açıkça özel olan zamanı gözetliyordum. Şimdi ağaçların arasındaki gölgelerde durup onları *izliyorum*.

En azından ihanetimin kefareti olarak gözümü alırdı.

Ölülere yazılan bu kasidede her ne oluyorsa duygusal. Kadın ağlıyor ve sarılıyorlar ama *nedenini* görecek kadar yakın değilim.

Aklımı kaçırdım. Kafamda dönen teoriler hiçbir anlam ifade etmiyor. Ama bir şeyler doğru değil, bu yüzden bir saniye önce Fernando'yu tutuyordum ve bir saniye sonra kendimi arabamda buldum, Lorenzo'yu varlığımdan haberdar etmemek için yeterince güvenli bir mesafeden takip ediyordum. Beni fark edeceğini düşünmüştüm. Kuzenimden hiçbir şey kaçamaz. *Hiçbir şey*. Ama dikkati dağılmıştı ve bu sadece yeni karısına olan aşkından kaynaklanmıyordu.

Sadece o değil. Gabriella ile işler gittikçe garipleşiyor.

Birdenbire ortaya çıktığında Luna bunun yeterince tuhaf olduğunu düşündü. *Vincent'in* kız kardeşi. Aileye yeni katılan ve kimsenin hakkında daha fazla soru sormaya cesaret edemediği biri. Kahretsin, soru sormak istemiyordum. Bana anlatılanlara inandım. Uzun zamandır kayıp olan kız kardeşi sokaklardan toplanmıştı.

Tek bildiğimiz bu, bilmemize *izin verilen* tek şey bu.

Kimse *Lorenzo'yu*, *Vincent'i ya da Leonardo'yu* sorgulayacak kadar aptal değildir. Bize bir hikaye anlattılar ve askerler olarak görevimiz bunu tatmin edici bir gerçek olarak kabul etmektir.

Onu bir pislik gibi korudular. İçlerinden biri hep oradaydı, hep izliyordu. Bir mahkûmdan daha özgür değildi. Onu parlak bir kafeste tutuyorlardı ve onların izni olmadan nefes alamıyordu.

Luna beni arkadaşlığımız konusunda defalarca aradı. Kız kardeşim araştırmamı söyledi. Araştırmam için yalvardı. Ama bu yanlış geliyordu. Gabriella benim arkadaşım, ona karşı bir şeyler hissettiğime emin olduğum biri. Hazır olduğunda bana açılacağına kendimi inandırmıştım. Ama bu hikayenin kontrolünün onda olmadığını fark ettim. Kocasını kontrol ediyor. Kuzenim. *Patronum*.

Gabriella'ya tanıştığımız anda beni etkileyen bir şey olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Hâlâ anlam veremediğim bir şey. Bir yuva gibi hissettirdi, kafanızdaki gürültü çok fazla olduğunda aradığınız güvenli yer gibi. Onu hayatım boyunca tanıdığımı hissediyordum ve bunun ilk görüşte aşk olduğuna ikna olmuştum. Başka ne açıklaması olabilirdi ki? Ama daha aileyle yeni tanışmıştı ki *Leo'yla* sözlendi. Cosa Nostra'nın lanet olası *patronu*. Vincent ve Lorenzo yakınlar, ama lanet olsun, hiçbiri mantıklı değil. Leo çözülmüyordu, Vincent her zamankinden daha sık ortadan kayboluyordu ve Lorenzo yıllardır görmediğimiz kadar dengesizleşiyordu.

Fısıltılar başladı. Dedikodular ortaya çıktı. Carlo'nun ilişkisi yeterince skandaldı. Ailenin dışında uzun zamandır kayıp bir kız. Ama bu bile akla yatkın değildi. Carlo'nun bir fahişenin hayatını bağışlayacak kadar geniş bir vicdanı yoktu, ki Gabriella'nın annesinin de bu olduğunu varsayıyorduk. Yoksa neden

konuşuldu? Neden onunla ilgili sorulardan kaçınıldı? Herkes bu hikayede daha fazlası olduğunu biliyor. Hepimiz hayatlarımıza bunu itiraf edemeyecek kadar değer veriyoruz.

Leonardo ile nişanlanması yeterince karanlık değilse, daha sonra Lorenzo ile evlendi. Babasının onu evlenmeye zorlamasını engellemek için şakağına silah dayamasıyla ünlü, korkulan lanet Kırbaç. Bir gelin almaktansa kendini öldüreceğine defalarca yemin etmişti.

Gabriella *hariç*.

Onu sevdiğini biliyorum, ancak sorular hala orada, daha önemli bir şeye dönüşüyor.

Bana kendi annesinin adını bile söyleyemedi. Ona boş boş sordum ve sanki haberi olmadan kanını çekmişim gibi yüzünün rengi soldu.

Telefonunda fotoğraf olduğu konusunda yalan söyledi. New York'a gelmeden önceki hayatının fotoğraflarını görmek istediğimde cihazı yuttu.

Yaşı yüzünden tökezliyor.

Annemin fotoğraflarına bakıp ağladı. Tamamen benim için üzüldüğünden değil. Bir şeyler ters gidiyordu. Yıpranmış resimleri okşadı, başparmağını annemin yüzünde *ailevi* bir bilgiyle kaydırды.

Ve bugün, *New York Times*. Başka bir şey düşünmezdim ama yüzüme bakmadı. Gabriella, gerçek adı her neyse, berbat bir yalancı. Söylediği her yanılda gözlerini kaçırıyor, yalancılığını kelimelere dökmeden itiraf ediyor.

Ağaçların arasında bir saatten fazla bekliyorum ve Gabriella'nın tek bir mezar taşının başında oturup eski bir arkadaşıyla kahve içiyormuş gibi sohbet etmesini izliyorum.

On üç yıldır bu Allah'ın belası yere adım atmayı reddediyorum. Tam bir saçmalıktı. Babam annemin öldüğünü ilan etmek için yedi yıl bir gün bekledi. Eğer bu yeterince acı verici değilse, Luna'yı ve beni bu cehenneme sürükledi ve bize boş bir mezara veda etmemizi söyledi. O

Ondan sonra onun hakkında konuşmamızı yasakladı. O ölmüştü. Gitmişti. Hiçbirimizin üzerinde durmasına gerek olmayan uzak bir anı.

Lorenzo, Gabriella kimseyle konuşmazken ondan bir metre kadar uzakta duruyor, gözleri karısından hiç ayrılmıyor. Hay sikeyim. Şu anda arkasından yaklaşıp onu vurabilirim ve hiç şansı olmaz.

Ayrılıyorlar ve saklandığım yerin eşiğini aşmadan önce on beş dakika daha bekliyorum. Onun oturduğu yere doğru ilerliyor, mezar taşlarını okuyor, ölümün kesinliğini tadıyor ve yaptığım şey için kendimden nefret ediyorum. Sohbet etmek yerine casusluk yapıyorum.

Yanında oturduğu beyaz mermer mezar taşı tarlada diğerlerinden daha parlak bir şekilde parlıyor ve ben ona ulaştığımda dünyam tersine dönüyor.

Sanırım biliyordum. İnanmak istemedim ama
biliyordum. İnanmak zorundaydım.

Son yirmi yıldır her gün kız kardeşime deli olduğunu söyledim. Annemize çok benzeyen yalvaran gözlerine baktım ve ona bu işin peşini bırakmasını söyledim.

Ona annemizin öldüğünü söyledim.

Babamızın defalarca yaptığı zehri ben de kusmuştum.

Sanırım şimdi haklıyız.

Ama o zaman öyle değildik. Aramasına yardım etmem için bana *yalvardığı* o yirmi yıl boyunca değil.

Luna'nın annemize ihtiyacı vardı ve ben ona onun öldüğünü söyledim. Ona pes etmesini ve hayatına devam etmesini söyledim.

Çenemin duygularla ağrımasından nefret ediyorum. Suçluluk ve reddedilme öylesine çirkin bir şeye dönüşüyor ki yumruklarımı iki yanımda sıkıyor ve ölüleri uyandırmak için avazım çıktığı kadar bağıriyorum.

Başka bir hayat yaşıyordu, onun için Luna ve benden daha önemli olan başka bir kız çocuğu yetiştiriyordu.

Rita.

Anne.

Koruyucu.

Luce della mia vita.

Luce della mia vita. Şu kaltak. Uyumadan önce bize bunu fısıldardı. Hayatımın ışığı. Alay ediyorum. Hayatımızın gölgesi oldu. Kız kardeşimin asla kaçamayacağı bir karanlık.

Cebimden anahtarlarımı çıkarıp dizlerimin üzerine çöküyorum.

Annemin yeni mezar taşına bakıyor, dünyanın geri kalanının görmesi için ortaya konan yalanları okuyorum.

Başımı sallıyorum, her birini reddediyorum. Öne doğru eğiliyorum.

"Anne," diye okudum, anahtarımı kelimenin yanındaki mermere *batırarak yalancıyı* heceledim.

"Koruyucu." Yumruğumu taş vurmamak için kendimi zor tutuyorum. "Hilekâr," diye düzeltiyorum, özensiz yazımla mermeri çiziyorum, gözlerimde biriken suyla görüşümün nasıl bozulduğunu görmezden geliyorum.

Son sevgiyi söylememe bile izin vermeyeceğim. Luna ve ben bunu en karanlık anlarımızda ihtiyaç duyduğumuz bir anı olarak sakladık. Artık anlamsız. Gerçi çoğu yalan öyle. Biz onun için ışık değildik. Pişmanlık duymadan arkasını döndüğünde söndürdüğü alevlerdik.

"Firari." Anahtarım ile düzeltiyorum.

Mezar taşına bakıyorum ve dudaklarımdaki tuzu ve çenemdeki titremeyi görmezden geliyorum. Onun yeni bulduğu istirahatgâhına tükürmemek için içimde her şeyi yapmam gerekiyor.

Beni terk etti.

Luna'yı terk etti.

Bizi terk etti ve bir daha arkasına bakmadı.

"Siktir git," diye fısıldadım.

Uzaklaşırken, elimin tersiyle burnumu silerek cebimdeki telefona uzanıyorum. Luna ikinci çalışta cevap veriyor. "Benimle babamlarda buluş. Annemle ilgili haberlerim var."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GABRIELLA

"H

Lorenzo seni götürdüğünden beri mezarlığa gittin mi?

Orada
mı?"

Ön kapıyı açıp Bianca'nın içeri adım atması için geniş tutuyorum.
"Hayır. Henüz değil. Beni yarın geri götürecekt."

"Çok düşüncelisin. Farkında olmadan insanlar hakkında genellemeler yapıyorsunuz, öyle değil mi? Lorenzo Caruso'nun bu kadar... romantik olduğunu söylemem garip mi? Annenin mezar taşının değiştirilmesi ve küllerinin alınması *romantik* mi?"

Gülüyorum. "Bence romantik, yeraltı dünyasının patronu gibi bir şey."

Ceketini çıkaran Bianca'nın yüzü sessiz bir kahkahaya boğuluyor.

Yürüyüşten yeni döndük, Panda yanımda ve Bianca'nın kardeşi Tony de yeterince uzak olmayan bir mesafeden bizi takip ediyor.

"Kardeşinin yeni koruman olması garip mi?" Sessizce sordum. Neden sesimi alçaltma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum. Bizi eve kadar takip etmiyor, dışarıda kalıp bir sigara yakmayı tercih ediyor.

"Vincent'ın başkalarının bana asılmaya çalışacağı gibi aptalca bir düşüncesi var ve geçen yıldan sonra bunun vicdanımı rahatsız etmesine ihtiyacım yok. Ayrıca, kendimi kardeşiyle birlikte aslanın inine atmama izin verdiği için Tony'yi hâlâ cezalandırıyor. Tony'nin karakterini geliştirmesi gerektiğini söylüyor."

"Kardeşinin seni vurup kendini bu utançtan kurtarmamasına şaşırdım."
İkimiz de arkamızı dönüp ön bahçede ona bakıyoruz. "Ne?" diye soruyor. "Eminim bunu bir iki kez düşünmüştür," diye fısıldıyor Bianca ve

Gülüyoruz.

Panda havlamaya başladı, ben de Tony'ye bağırdım. "Hava soğuk. Kapıyı kapatıyorum. İçeride misin, dışarıda mı?"

"Dışarı." Sigarasını kaldırıyor.

"Bu seni öldürecek."

"Henüz o kadar şanslı değilim." Ben gülüyorum, o da gülümsüyor.

O kadar da kötü değil. Biraz düşünceli ve genel olarak hayattan bıkmış, ama yeterince iyi görünüyor. Yine de Vincent'a katılmak zorundayım. Onun ve Bianca'nın Caterina'yı Roberto'dan kurtarma planı kesinlikle Bianca için bir intihar görevi ve Tony için bir zafer turu olacak şekilde konumlandırılmıştı. Bu adama bir ya da on iki ders verilmesi gerekiyor.

"Sanırım Diego'nun olması beni daha çok rahatsız ederdi," diyor Bianca, ben kapıyı kapatıp kardeşini sohbetimizden koparırken.

Duruyorum, ona bakarken gözlerim açılıyor. "Değil mi? Adam çok sessiz. Sanki Lorenzo onu benimle konuşmaması için uyarmış, yoksa dilini kesecekmiş gibi."

"Ew." Kaşlarını çatıyor. "Dürüst olmak gerekirse, Diego her zaman sessizdi, biz çocukken bile. Nerede o?"

"Lorenzo için bir ayak işi yapıyorum." Omuz silkiyorum. "O ve Vincent'ın sadece bir saatliğine gideceklerini düşünürsek, sanırım tüm güvenlerini senin hoşnutsuz ağabeyine vermişler."

Panda'nın arka bacağı arkasından tekmelemeye başlar, havlaması daha yüksek sesle ve daha aralıksız hale gelir.

"Panda!" Bianca onu kucağına alıyor ve yüzünü onun yüzüne bastırıyor. "Bunu hiç yapmaz. Neyin var bebeğim?"

"Belki bir sincap falan görür." Beremi ve atkımı çıkarıp en yakın kancaya atıyorum. "Kahve?"

"Lütfen," diye yanıtlıyor Panda'yı yere bırakırken.

Bacaklarını Lorenzo'nun ofisine doğru uzatıyor ve kadın da peşinden gidiyor. "Lorenzo'nun ofisine sıçtığını düşünsene. Pan-"

Sesi aniden kesiliyor ve mutfağın eşiğinde duraksayıp geri dönüyorum. "Bianca?"

"Gabriella," diye sesleniyor tereddütle. "Git Tony'yi getir."

Ön kapıya doğru bir adım atıyorum, ses tonundaki ihtiyat kollarımdaki tüyleri diken diken etmeye yetiyor.

"Ya da yapma," diyor Koca Joey. Ofisten çıkarken beni durduruyor. "İçeri gel, Gabriella. Küçük bir aile toplantısı yapıyoruz. Bunu sensiz yapmak yanlış olur." Yanında gevşekçe bir silah tutuyor, silah daha az heybetli değil.

"Biz mi?" Yaklaşıyorum.

Joey silahını kaldırmadan önce ön kapıya ve Tony'ye kolayca ulaşabilirdim ama kendim için endişelenmiyorum. Bianca kocamın ofisinde. Yalnız ve silahsız.

Sinirlerimi bastırıyorum.

"Mm," Joey onaylıyor. "Ben. Dante. Luna."

Tedirginlik omurgamın etrafına yerleşiyor ve yürürken bacaklarım titriyor. Ama başımı dik tutuyor, sinirlerimi görmesine izin vermiyorum. Joey kapıda duruyor, beni içeri davet ediyor ve içeri girmeden önce kapı aralığından geçmemi bekliyor.

Dante gözlerime bakmıyor, ayakkabılarına bakmayı tercih ediyor. Bu hoşuma gitmiyor. Niyetini ya da güvencesini görememek hoşuma gitmiyor. Luna bana doğru bakıyor ama her zamanki gibi onu okuyamıyorum. Aslında *görmeden* bakıyor. Gözleri boş ve vücudu kederden gevşemiş.

"Bruno'ya aldırma." Joey silahını damadına doğru salladı. "O sadece manevi destek için burada."

Luna'nın kocasına bir bakış bile atmadım.

Lorenzo'nun masasındaki koltuğa oturan Joey, rahatlığın ve zaferin resmidir.

Kocamı bu masada gördüğümde, tüm odayı saran bir enerji yayıyor. Müthiş ve güçlü biri ve tek bir emri olmadan dizlerimin üzerine çöküp ona itaat etmek istiyorum.

Joseph Romano oyun oynayan bir çocuk gibi görünüyor ve Vincent'ın benim adıma devrettiği mirasın tamamına bahse girerim ki ayakları yere bile basmıyor.

Panda'yı koruyucu bir şekilde tutan Bianca'ya bakıyorum, yüzü ifadesiz bir maske.

"Bianca'nın bununla hiçbir ilgisi yok. Lütfen gitmesine izin verin."

Joey Bruno'ya bakar ve ikisi de güler. "Bırak da Necktie'nin karısı gitsin. Bu çok komik."

"Baba," diye araya giriyor Dante.

"Kapa çeneni," diye tükürüyor babası, rahat kahkahası felç edici öfkesine yenik düşüyor.

Luna kardeşinin elini tutuyor. Kardeşler arasında beni dışlayan bir birlik gösterisi.

"Bruno, bana bir iyilik yap ve bu ilginç bilgiyi bizim için tekrar oku. Gabriella daha önce kaçırmış."

Gözlerim sonunda Bruno'ya kaydı. Kocamın masasına rahatça yaslanıyor. Ürkütücü bir adam ve Luna'nın onda ne bulduğunu merak ediyorum. İlk bakışta çekici olduğuna inanmak için affedilebileceğinizi inkar etmeyeceğim. Uzun boylu, biraz sıska ama iyi toparlanmış. Gözleri beni geriyor - açık mavi havuzlarda doğrudan baktığınızda doğru olmayan bir şey var.

"Elbette, Joey." Etkili olması için boğazını temizliyor ve elindeki kâğıdı düzeltiyor. Bakışlarım sağ eline kayıyor, orta parmağı belirgin bir şekilde yok.

"Gabriella Rita Smith. İki bin iki, yirmi beş Aralık doğumlu."

"Annesi için ne güzel bir Noel hediyesi," diye araya giriyor Joey. "Adı ne demiştin?"

"Oh, benim hatam." Bruno sırtıyor. "Rita Smith." Tekrar gülüyorlar.

Bruno omzunun üzerinden kayınpederine bakarak, "Babam bilinmiyor ama," diye mırıldanıyor.

"Bunu ona vermek zorundayım. Benim uysal bok çuvalı eski karımın içinde böyle bir şey olduğunu düşünmemiştim."

Çenem sıkıştı. "Onun hakkında böyle konuşma."

"Affedersiniz?" Joey öne doğru eğiliyor, silahı tehditkâr bir şekilde aramızda tutuyor. "Az önce bana ne dedin, seni küçük piç çocuk?"

"Onun hakkında böyle konuşma dedim." Odadaki herkesin beni duyabildiğinden emin olmak için sesimi yükseltiyorum.

Joey'nin yanakları kızarır ve gözleri yüzünde yarıklara dönüşür.

"Bizi terk etti." Luna babasından önce konuşuyor. "Bizi terk etti." Sesi de görünüşü gibi; boş ve biraz da şaşkın. Dikkatimi Joey'den uzaklaştırma konusunda temkinliyim ama bunu isteksizce yapıyorum ve dikkatimi Luna ve Dante'ye çeviriyorum. Onlardan yayılan acı kalbime işliyor ve başımı sallayarak onu reddediyorum

kelimeler ve daha yakın adımlar.

"Peki buna ne diyorsun, Gabriella?" Gözlerini kırpıştırıyor ve içinde bir yaşam kıvılcımı çıkıyor. "Bizim için burada değildi, senin için olduğu gibi değil."

Boğazımdaki yumru yutkunamayacağım kadar büyük. "Başka seçeneği yoktu. Onu öldürebilirdi."

"Çok haklısın, yapardım," diye bağırıyor Joey ve gözlerim irkilerek kapanıyor. "O orospu bok parçası."

"Onun hakkında böyle konuşma." Dişlerimi sıktım.

Bianca'nın eli sırtıma dokunuyor ve titrek bir nefes alıyorum, bu karmaşanın içine çekildiği için pişmanım ama yine de varlığı için minnettarım.

Annemin eski kocasını görmezden gelmeye çalışıyorum, onun yerine kardeşlerime odaklanıyorum. "Babanla evlenmeye zorlandı. Bunu sen de biliyorsun. Dante, bana sevgisiz bir evlilikleri olduğunu söylemiştin." Mantıklı düşünmesi için ona yalvarıyorum. "Teselliyi başka bir adamın yatağında buldu. Onu suçlayabilir misin?" Luna'ya bakıyorum, görmesi için yalvarıyorum. *O* benim annem, *bizim* annemiz. Aletini bulduğu her deliğe gömen bir adamla evli. "Carlo'nun onu sevdiğini sanıyordu ve belki biraz seviyordu ama yeterince değil, hak ettiği şekilde değil."

Luna Bruno'ya odaklanıyor ve içimde umut ateşi yanıyor.

"Evliliğim ne kadar mutsuz olursa olsun çocuğumu asla terk etmezdim," diyor odadakilere, Bianca'ya bakmayı tercih eden kocası tarafından görmezden gelinen bakışlarıyla.

"Bu senin ve doğmamış çocuğunun öleceği anlamına gelse bile mi?" Mantıklı düşünmesi için ona yalvarıyorum. "Fernando'ya bakılacağını bilsen ama karnındaki masum bebeğin hayatta kalmak için kaçmana ihtiyacı olsa, ne yapardın?"

Şimdi ağlıyor, yüzüne düşen sessiz gözyaşlarını silme zahmetine girmiyor. "Onu aradım."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Çenem sallanıyor. "Bizim için geri gelebilirdi."

"Eğer seni kaçırmış olsaydı, onu bulana kadar durmazdı."

Artık canına tak eden Joey araya girer. "Çocuklarımdan beynini bana karşı yıkamaya çalışma. Anneleri onları senin için terk etti. Bir piç. Bir hiç."

"Onu öldürebilirdi." Daha sert itiyorum.

"Hak ettiği buydu," diye bağılıyor Joey, Panda'nın inlemesine yetecek kadar yüksek sesle.

Kaşlarımı çatıyorum. "İğrençsin. Bunu çocuklarına nasıl itiraf edebilirsin?"

Orada durup annelerini öldürmekten nasıl bu kadar kolay bahsedebiliyorsun?"

Beni henüz öldürmediğine şaşırdım. Sadece önce benimle alay etmek istediğini varsayabilirim.

"Annemiz kanserden öldü," diyorum kardeşlerime, eğer bugün ölürsem gerçeği bilmeyi hak ettiklerini bilerek. Tüm gerçeği. "Bana söylediği son şeylerden biri, eğer kendimi ikinizin yanında bulursam..." Sesim çatlıyor ama belli etmiyorum. "Benden seni sonuna kadar sevdiğini söylememi istedi. Ve üzgün olduğunu."

Dante yüzünü siliyor ve aniden ayağa kalkıyor. "Hayır," diye beni yalanlıyor. "Bunu yapamaz. Ölürken af dileyemez."

Joey'nin gülümsemesi oğlunun inkârı ve reddi karşısında keyifle büyür. "O asla af dilemezdi."

"Bilemem." Dante bana doğru dönüyor ve bu alışılmadık saldırganlık karşısında irkiliyorum. "Çünkü onu tanıma şansım olmadı. O bunu benden çaldı. Bunu benden *sen* çaldın. "

"Benden nefret edebilirsin," diyorum ona. "Ondan nefret edebilirsin. Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Dante."

"Planınız nedir?" Bianca konuşuyor ve için için yanan öfkeyi bölüyor. "Lorenzo'nun evine zorla girdiniz. Karısını ve danışmanının karısını silah zoruyla tutuyorsunuz. Bizi öldürüp öldürmemenizin bir önemi yok. Ölümünüz uzun ve acı verici olacak."

"Kimse ölmüyor," diyor Dante, başı şaşkınlık ve umursamazlıkla titreyerek. "Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Bunun bir konuşma olması gerekiyordu."

"Kimin arasında, Dante?" Ben soruyorum. "Babanı aradın. Benimle konuşabilirdin. Sana her şeyi anlattırdım."

Sanki ona tokat atmışım gibi bakıyor. "Bana her şeyi anlatacak mıydın?" Gülüyor ve kapıya doğru yürüyüp tekrar geri dönüyor. "Yeterince fırsatın vardı, Gabriella. Biz *arkadaştık*. Siktir, arkadaş bile değildik. Benimle *evlenmen* için seni ikna etmeye çalıştım." Yine bağırıyor, anılarındaki ve inançlarındaki karışıklık kafasını karıştırıyor. "*Kız kardeşim*," diye vurguluyor. "Bu sizin için ne kadar eğlenceli olmalı?"

Joey, "Seni küçük düşürdü, evlat," diye onaylıyor.

"Hayır," diye itiraz ediyorum, kardeşime doğru bir adım atıyorum. "Kendimi çok kötü hissettim." "Ah, yazık, daha da iyi."

"Hayır," diye itiraz ediyorum. "Sana söyleyemezdim. I-" "Neden?" diye bağıyor.

"Şu an içinde bulunduğumuz durum yüzünden, Dante," diye bağıyorum. "Baban beni silah zoruyla köşeye sıkıştırdı."

"Hayır..." Başını sallıyor, olup bitenlerle uzlaşmaya çalışıyor. Elinin topuğuyla şakağını ovuşturuyor.

"Gitmekte özgürüm o zaman?" Kapıya doğru yürüyorum ve Joey'nin kolu kalkıyor, silahı beni takip ediyor.

Duruyorum, ellerimi kaldırarak yavaşça dönüyorum ve kardeşime bakıyorum. "*İşte bu* yüzden sana söyleyemedim. Seni tanımak istediğim için benden nefret edebilirsin ama bir saniye bile pişman olmayacağım. Tek pişmanlığım Luna'nın bana senin kadar zaman ayırmasını sağlayamamış olmam. Çünkü eğer bugün ölürsem, ki bu babanın dileği ve yüksek bir olasılık, annemizi bulmak için sonsuza kadar arayacağım. Onunla oturup seni tanıdığımı söylemek için savaşıarak cennete gireceğim. Ona oğlunun yakışıklı, güçlü, komik ve nazik olduğunu söyleyeceğim. Onunla tanıştığım anda bana ait olduğumu hissettirdiğini söyleyeceğim. İçimdeki belirsizliği hafifletti ve zihnim onun varlığında huzur buldu. Kendimi evimde gibi hissettim, tıpkı onun her zaman hissettiği gibi."

Acı, ıstırap, suçluluk ve şefkat bana parıldıyor ve uzanıp ona dokunmayı, kollarımı ona dolamayı ve ona duyduğum sevgiyi hissettirmeyi arzuluyorum.

Joey homurdanıyor. "Onu dinleme. Kıcıktan konuşuyor."

Luna'ya dönüyorum. "Seni tanımıyorum. Tanımayı dilediğim şekilde değil. Ama ona bana onu hatırlattığını söyleyeceğim. Tıpkı onun gibi özverilisin. Senin bir anne olduğunu ve gerçekten harika bir anne olduğunu bilmek onu mutlu edecek. Luna, sen de onun gibi mutluluğu askıya aldın çünkü seni hak etmeyen bir adama söz verdin. Sen bir ışıksın, o ise bir tutulma ve babanın annemize yaptığı gibi seni de boğacak. Ben

Ama onu bulduğumda bunu ona söylemeyeceğim. Ona torununun onun burnuna sahip olduğunu ve kızının hayal edebileceğinden çok daha güzel olduğunu söyleyeceğim. Vahşi ve koruyucu olduğunu ve sonuna kadar sevgisinden vazgeçmediğini söyleyeceğim."

Luna bana bakmıyor. Yüzünü çevirmiş, ağlamamak için dudaklarını ağzına götürüyor. Bundan uzun dakikalar önce vazgeçtim. Açıkça hıçkırıyorum ama kelimelerimde daha az kesin değilim.

"O kaltağın cehenneme tek yön bileti vardı. Eğer cenneti arıyorsan sonsuza kadar arayacaksın," diyor Bruno.

"O zaman orada görüşeceğimizden eminim," diye karşılık veriyorum. "Çünkü eğer onu bulmak için cehennemin içinden geçmem gerekirse, orada olacağım."

"O sürtüğü gördüğünde" -Joey sırtıyor- "piç çocuğunu öldürenin *ben* olduğumu bildiğinden emin ol."

Bianca çılgık atarak bana doğru koşuyor ama Bruno kolundan tutarak onu geri çekiyor.

"Ben iyiyim bebeğim," diye onu temin ediyorum.

Göremiyorum. Gözlerim yaşlarla doldu, silüetini zar zor seçebiliyorum.

"Ama Lorenzo'ya onu sevdiğimi ve hayatımın en mutlu anının onunla sonsuza dek yaşamak olduğunu söylerseniz minnettar olurum."

Joey bana yaklaşıyor ve son anlarımla ilgili her şeyin onun tarafından tüketilecek olmasından rahatsız oluyorum. Gözlerine bakmayı reddediyorum, onun yerine Bianca'ya bakmayı tercih ediyorum. Bunu yapmam bencilce, diğer tarafa geçerken onu gözlerimle buluşmaya zorluyorum ama o tanıdık, aileden biri ve benim arkadaşım.

Bir silahın namlusu şakağıma değıyor ve omuzlarımı dikleştiriyorum.

İçimdeki her şey savaşmam için bana bağılıyor. Hayatımın bu şekilde sona ermemesi gerekiyordu. Ama Bruno'nun Bianca'ya doğrulttuğı bir silah var ve Dante ile Luna odada kalmaya devam ediyor. Serseri kurşunlar her ikisine de zarar verecek.

bir şekilde. Hayatta onlardan yeterince şey aldım. Ölmeyi reddetmemin onların hayatına mal olmasına izin vermeyeceğim.

"Baba," diye çıkışıyor Dante ama sözlerinin geri kalanı havada kalıyor çünkü tüm odak noktası benim üzerimde ve başımın yan tarafına doğru itilen namluda. Kimse Tony'nin Lorenzo'nun ofisinin penceresine doğru adım attığını fark etmiyor. Yavaşça, bir panter hassasiyeti ve gizliliğiyle hareket ediyor, silahını kaldırmış ve ateş etmeye hazır. Bakışları durumu izliyor, göz kırpmam için gereken sürede riskleri ve sonuçları değerlendiriyor. Gözleri benimkilere geçiyor, derinliklerinde ağır bir özür var. Tek atışı var ve kimi öldüreceğine, kimi *kurtaracağına* karar vermek zorunda. Joey'i öldürürse Bianca muhtemelen ölecek. Bruno'yu öldürürse, aması, fakatı yok, ben ölürüm.

Gülümseyerek onu anladığımı belirtiyorum. Bu bir seçim değil.

"Özür dilerim," der ve parmağı yerine oturur, silah ateşlenir. Kırılan camların sesi Bianca'nın çığlık atmasıyla aynı anda patlıyor, Bruno'nun kafatasından sıçrayan kan tacını kaplıyor.

Eğildim ve Joey kükredi. Top gibi kıvrılarak çarpışmayı, kurşunun delici sıcaklığının beni kesip geçmesini bekliyorum. Bunun yerine, mide bulandırıcı bir patlama sesi odada sekiyor ve her şey sessizliğe gömülüyor.

Dikkatle başımı kaldırıyorum, Dante silahını yeniden kılıfına sokuyor. Joey yanımda yatıyor, şakağından kan akıyor, artık ölümden bile huzurlu değil.

"Bianca!" diye bağıyor kardeşi, kırık pencereden tırmanarak. Onu olduğu yerde çeviriyor ve yaralarını kontrol ediyor. Bianca şok içinde öylece duruyor, titremesini engellemek için kardeşinin kollarını tutuyor.

"Dante," diye fısıldıyorum.

Eğilip kalkmama yardım ediyor. "Bunun olmaması gerekiyordu. Sadece gerçeği bilmek istedim. Ölmeni, yaralanmanı ya da tehdit edilmeni hiç istemedim. Sadece cevaplar istedim."

"Vincent'ı aramam gerek," diye mırıldanıyor Bianca.

"Yola çıktı," diyerek Luna gerginliği sakince kesiyor. "O ve Lorenzo. Geldiğinizi duyunca onlara mesaj attım."

"Beni aradı," diye ekliyor Tony. "Aradığında sigaramı bitirmek üzereydim." Sözlerinden suçluluk duygusu yayılıyor ve Bianca ona sımsıkı sarılıyor.

Evin içinde bir patlama sesi daha yankılandığında ellerim kulaklarıma gidiyor ve Lorenzo gözlerinde panikle bana doğru ilerliyor. Yüzümü tutuyor -biri silah tutuyor- hasar var mı diye bakıyor.

Ellerini tuttum. "Ben iyiyim."

Beni öpüyor. Luna çılgık atana kadar dudaklarını ayırmadığı uzun, sert bir çarpma. Lorenzo dönüyor ve silahını ona doğru kaldırarak beni vücudunun arkasına itiyor.

Vincent Dante'yi boynundan tutmuş, duvara yaslamış, Luna da kolunu çekiştirerek durması için yalvarıyor.

Dante'nin bacakları tekmelenir ve şu anda kırmızı olan yüzü korkunç bir mavimsi gri tonuna dönüşmeye başlar.

"Vincent." Beni tutan Lorenzo'nun arkasından itiyorum. "Dur!" Bağıriyorum.

Bianca'nın eli kocasının sırtına dokunur. "Bebeğim, o bizi kurtardı."

Vincent'in eli sıkılaşıyor. "Seni tehlikeye attıktan *sonra*."

"Hayır!" Lorenzo'nun tutuşuna karşı mücadele ediyorum. "Joey'di. Hepsi Joey'di."

Dur!"

"Bırak onu." Lorenzo sessizce konuşuyor ve Vincent'in eli otomatik olarak açılarak onu yere düşürüyor.

Dante'nin elleri boynuna gider ve yutkunarak nefes alır.

Lorenzo onun üzerinde duracak kadar yaklaşır. Geriye doğru sıçırıyor. Lorenzo bir ayağını bileğine koyarak sessizce ona durmasını söylüyor. "Seni cezalandıracağım. İstesen de istemesen de karımı tehlikeye attın. Vincent'in karısını tehlikeye attın. Hayatın bağışlanacak çünkü babanı öldürenin senin kurşunun olduğunu biliyorum. Ama cezalandırılacaksın. Bunu şimdi yaparım." O kadar yumuşak konuşuyor ki kollarımda tüylerim diken diken oluyor. "Ama ben

seni öldürmekten kendimi alıkoyamayacağım ve korkarım ki karım bu günahımı affetmeyecek."

Burun delikleri alevlenen Dante çenesini eğerek onaylar. "Bianca, zarar gördün mü?"

Vincent onu kucaklamış, dudakları kulağında, sesinin yumuşak mırıltısı odanın içinde duyuluyor. "Fiziksel olarak zarar görmemiş," diyor. "Sadece şokta. Onu eve götüreceğim."

Lorenzo bir kez başını sallar. "Tony, onlarla git. Dairelerinin kapısında bekle. Onların emrine amade olacaksın. Vincent sana sözlü talimat verene kadar ayrılma."

"Evet, patron."

"Luna, zarar gördün mü?"

Başını sallıyor, kardeşinin yanına çömeliyor. "Hayır."

"Dante, kız kardeşini eve götür. Aksi belirtilmedikçe onunla kalacaksın."

Luna kalkmasına yardım eder ve o da kıyafetlerini düzeltir.

"Kaçmayı düşünürsen haberim olur ve ölümün hiç de hoş olmaz."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Güzel. Git."

Lorenzo bir elinde silah, diğerinden telefonunu alıyor. Bir tuşa basıyor ve hemen konuşmaya başlıyor. "Diego, elimde iki ceset var. Long Island'da güvenli bir yere götürölmelerini istiyorum. Bu gece orada bir toplantı olacak."

Telefonu kapatır, ancak tekrar kaldırır. "Leonardo, bir aile toplantısına ihtiyacım var. Adres için Diego'yu ara. Organize et. Erken saatte."

Cep telefonunu masasına fırlatarak kapatır.

Gözleri kapalı, güçlendirici bir nefes alır.

"Bebeğim," diye fısıldıyorum ama bana bakmıyor.

Gözlerini açarak bakışlarını ofisindeki kargaşanın üzerinde gezdirdi. Kırık camlar, cesetler, kan. Silahının namlusuyla burnunu kaşıyor.

"Bebeğim," diye tekrarlıyorum.

"Neredeyse ölüyordun."

Başımı sallıyorum ama hâlâ bana bakmıyor.

"Onun kanı senin teninde."

Avucumu yüzüme vuruyorum, küçük kırmızı damlacıklar parmaklarıma dökülüyor.

Bana doğru yürüyor, elimi tutarken bakışlarını hâlâ kaçırıyor. "Lorenzo."

"Yıkamamız gerekiyor."

Beni ofisten çıkarırken vücudumun ön kısmını koluna yapıştırıyorum ama merdivenlerden yukarı çıkmıyor. Onun yerine alt kattaki banyoya doğru yöneliyor.

Silahı hala sıkı sıkı tutuyor, banyoya girdiğimizde isteksizce elimi bırakıyor. Banyoyu açtı ama fişi dışarıda bıraktı.

Bir adım öne çıkıyorum. "Fiş."

"Hayır," diye ısırdı. "Fiş yok."

"Tamam." Geri çekiliyorum.

Tek eliyle beni soydu. "Bebeğim, silahı indir."

Duraklıyor, silaha bakıyor.

"Sadece biz varız." Silahı almak için eline uzandım ama o silahı tuttu.

"Ona ihtiyacın yok. *Sadece biz varız.*"

Sonunda tutuşu gevşiyor ve silahı makyaj masasının üzerine koyuyorum. Tekrar konuşmadan beni soymaya başladı, gözleri kıyafetlerimi nazikçe çıkarmaya odaklanmıştı.

"Yaralı değilim," diye fısıldıyorum.

Duraklıyor, derin nefes alırken burun delikleri açılıyor.

"Enzo."

"Yaralanmadığını biliyorum."

Ellerini tutuyorum. Titriyor.

"Sana zarar *vereceğim*den
korkuyorum."

Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sessizliği seçiyorum.
Mücadele ediyor. Bu çok açık. Kocamla geçirdiğim kısa süre içinde onu
çok az kez duygusal olarak bu kadar gergin gördüm.

"Enzo, bebeğim, *amore*."

Beni görmezden geliyor, kazağımı ve sütyenimi
çıkarıyor. "Bana bak."

Çenesi sıkıştı. Beni duyduğunu biliyorum ama odağını pantolonuma
çeviriyor, kotumun düğmesiyle oynuyor. Düğmelerini açması üç
denemesini aldı.

Uzanıp çenesini kavradım.

Gözlerini benimkilere dikti. "Neredeyse ölüyordun." Sesi titriyor,
kelimeler zorlukla duyuluyor.

Başımı sallayarak onu
reddediyorum. "Sen yaptın.

Sen..."

"Eğer bunu benden kaçmak için bir sebep olarak kullanırsan, seni
avlarım-"

"Senden kaçmak mı? Senden kaçmak mı? Bizi kalıcı olarak
birleştirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum, böylece gözümün önünden
hiç ayrılmayacaksın. Ben kaçmıyorum. Sana doğru koşuyorum. Beni asla
terk etmemen için bir yol bulmam gerek."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama o benden önce konuşuyor.

"İstemedim. Beni asla istemedim terk etmemen için bir yol bulmalıyım
çünkü neredeyse ölüyordun ve seni korumak için orada olmalıydım."

Sessizliğe gömüldüm.

Ceketini çıkarmıyor, kollarını sıvıyor ve ön kollarını ortaya çıkarıyor.
Elimi tuttu. "Atla."

Küvetin kapağını aşıyorum, ayaklarımın dibinde ılık bir su birikintisi oluşuyor. Yanıma diz çökmeden önce oturana kadar elimi tutuyor. Elini avuçlayıp suyu tenime döküyor. Kokulu vücut yıkayıcısını kullanarak cildime masaj yapıyor ve beni temizliyor. Çalışırken konuşmuyor ve ben de ona vücudumun temiz olduğunu, Joey'nin kanının yıkamak istediği yerlerime bulaşmadığını söylemek istiyorum ama nasırlı ellerinin dokunuşunun tadını çıkararak onu kendi haline bırakıyorum.

Bir el bezi alıp ıslatmak için musluğun altına tutuyor. Yüzüme odaklandığında çenesi geriliyor, nemli bez alnımdaki, elmacık kemiklerimdeki ve çenemdeki Joey'nin kanını temizlerken titriyor.

Tekrar duruluyor, kanın yumuşak kırmızımsı pembe izi kanalizasyonda dönüyor.

"Saçında," diye mırıldanıyor. "Arkanı dön ve arkana yaslan ki o."

"Enzo."

Gözleri kapanıyor. "*Lütfen.*"

Küvetin içinde dönüyorum, sırt üstü yatmak için kırımını aşağı indiriyorum.

Soğuk porselene karşı.

Ilık su saçlarımı kaplıyor ve parmaklarını saçlarımda gezdirerek her bir tutamı ıslatıyor. Şampuanı başımın tepesine fişkırtıyor, kafa derime masaj yapıyor, saçlarımı sabunluyor ve akan musluğun yıkamasına izin vermeden önce fırçalıyor.

İki kez yıkıyor ve musluğu kapatmadan önce şartlandırıyor.

Beni oturtuyor, elimi tutarken ayağa kalkıyor. Ayağa kalkarak küvetin kenarından adım atmamı bekliyor, ayaklarını banyonun yanındaki paspasın üzerine sağlamca yerleştiriyor.

Ve sonra üzerime çıktı. Dudakları dudaklarıma değiyor, dili ağzımın içine giriyor ve iri eli enseme kenetlenip beni kendine yakın tutuyor.

Ben de onu aynı hararetle öpüyorum, çaresizliği tenime sızıyor ve içimden gelen derin bir hıçkırığın ağzına kaçmasına neden oluyor.

Bizi döndürüyor, beni kaldırıyor ve öpüşmemize ara vermeden kıcımlı makyaj masasının en ucuna yerleştiriyor.

"Enzo," diye yalvarıyorum öpücüklerinin arasında. "Lütfen bebeğim. Sana ihtiyacım var."

Eliyle pantolonunu karıştırarak sikini kurtarıyor, yine de dudaklarını benimkinden ayırmıyor.

Hızlı bir hamleyle içime giriyor ve ben başımı geriye atıp onun adını haykırıyorum.

İçimde gömülü olan amım, onun beklenmedik sertliğinin girişiyle ağrıyor. Kalçalarımı kaldırıyorum, sessizce hareket etmesi ve ona alışmama izin vermesi için yalvarıyorum, ama o hareketsiz kalıyor.

Başımı sağa çeviriyorum.

Gözleri nefretle kararmış, yanaklarını tutuyorum.

"Bir noktayı kaçırdım." Sol başparmağını kulağımın alt tarafında gezdiriyor, küçük bir kan lekesi tenini boyuyor.

Elini itiyorum, bacaklarımı dar beline dolayarak onu daha yakına çekiyorum. "Bebeğim."

Sağ bileği sıkılıyor ve güçlü bir darbeyeyle arkamdaki aynaya çarpıyor.

Cam kırılma sesi gözlerimi kapatmaya zorluyor ve Onu.

Elini geri çekip sallıyor ama bileğinden tutup kırık parmak eklemlerini dudaklarıma götürerek onu durduruyorum. Yırtık deriyi öpüyorum. Göğsü kabararak beni izliyor, siyah gözleri şehvet ve aşkla parlıyor.

"Sizi güvende tutmak benim sorumluluğum."

"Seninleyken kendimi *hiç* bu kadar güvende hissetmemiştim. Sonsuza dek seninim Lorenzo. Ne kadar uzun ya da kısa. Senindir."

"Sonsuza kadar." Eli boynumun yan tarafını kavırıyor, başparmağı çenemden aşağı inip nefes borumun derisine değiyor. "Sonsuza dek," dedi.

diyor, daha çok kendi
kendine. "Bizim,"
diye
yankılıyorum.

Aletini vücudumdan çekip ileri doğru savuruyor.

"Sonsuzluğun uzun olsa iyi olur, dişi aslan." Tekrar itiyor. "Aksi takdirde, seni dünyanın seni çaldığı yere kadar takip etmek ve orayı *bizim* yapmak zorunda kalacağım."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LORENZO

Diego arabayı sürerken şehrin imal edilmiş ışıkları kayboluyor.

Vincent ve ben Diego'nun Escalade'inin arka koltuğuna oturduk. Leonardo önceden ayarladığımız yerde bizi bekliyordu.

Gabriella'yı yatağımızda uyurken bıraktım. Evimize üç asker yerleştirildi. İkisi çevrede, biri içeride. Gittiğimi anlamadan ve henüz tanışmadığı üç adamı fark etmeden önce geri dönmeyi umuyorum, koruma için kişisel alanına yerleştirildi.

Paranoyam tüm zamanların en yüksek seviyesinde, bu yüzden onu güvende tutmak için kime güvenebileceğim konusunda hem Vincent'ın hem de Diego'nun tavsiyesini istedim.

Kanım damarlarımda hızla akıyor, birinin onu dökmesine cesaret ediyorum. Luna bana Joey'nin evimde olduğunu bildiren bir mesaj attığından beri sakın kaldığım tek an, taşaklarım karımın içinde, kanım dudaklarında, başparmağım nabzında ve adım dilindeyken oldu.

Vincent, "Bu gece daha fazla ceset olacak," diye mırıldanıyor.

Bakışlarımı şehrin solan ışıklarından ayırmıyorum. "Biliyorum."

"Kaç adam kaybetmek istiyorsun?"

Dikiz aynasındaki Diego'nun meraklı bakışlarını görmezden gelerek odağımı en iyi arkadaşıma çeviriyorum. "Tüm kıyafet."

Vincent çenesini eğmeden önce beni boş boş izliyor.

"Güzel." "Geldik patron," diye mırıldanıyor Diego.

Daha kontak bile kapatılmamıştı ve ben arabadan inmiş, aklımda cinayetle boş depoya doğru ilerliyordum. Öldürmeye hazırım. Karımın hayatını savunmaya ve onun ölümünün bir seçenek olduğunu *düşünen* her pisliği öldürmeye hazırım. Ailem bu gece geri dönülmez bir şekilde değişecek ve bu düşünceden keyif almaktan kendimi alamıyorum. Örgütümün güçlü olmasını istiyorum, ama bundan da öte, birlik içinde olmasını istiyorum ve Gabriella'nın hayatının güvenmem gereken adamlar arasında güvende olduğunu bilene kadar rahat edemeyeceğim.

Barakanın içine adım atıyorum, ayaklarım beton zeminde yankılanırken karanlık beni gizliyor. Vincent ve Diego'nun ayak sesleri arkamda çınlıyor ve derin bir nefes alarak deponun arkasındaki tek ışığa doğru ilerliyorum.

Leonardo tembel tembel duvara yaslanmış, elinde cep telefonu, parmakları ekranda mesaj yazmadığını belli edecek şekilde geziniyor.

"Ne yapıyorsun?"

Yukarı bakıyor. "İnsanları öldürmek."

Gözlerimi deviriyorum ve bugün erken saatlerde öldürülen adamların cesetlerinin yanında duruyorum. Öfkem alevleniyor ve keşke onları hayata döndürmenin bir yolunu bulabilsem diyorum, ama bu sefer de cehennemin derinliklerinde onlara bir kez daha işkence etmek için.

Joey ve Bruno kirli zeminde yan yana yatıyorlar ve ben de mokesenimin tabanını Joey'nin yüzüne koyarak onu acımasız zemine doğru itiyorum.

"Bu akşamki toplantıyla ilgili bir gelişme var mı?"

Leonardo telefonunu cebine sokar. "Yok. Herkes önümüzdeki otuz dakika içinde burada olur."

"Güzel." Yüksek sesle iç çekerek ayağımı Joey'nin yüzünden çekiyorum.

"Leonardo ve Diego." İsimlerini söylediğimde ikisi de ayağa kalkıyor ve dikkatlerini bana veriyorlar. "Sadakatinizin Gabriella ile olduğunu varsayıyorum."

"Benim sadakatim size," diyor Diego. "Buna Gabriella da dahil."

Çenemi eğiyorum. "Bu gece şüphesiz hayatlar kaybedilecek ve ikinizin de bu teminata dahil edilmesini istemiyorum, özellikle de

durumumu destekleyin."

Leonardo konuşmak için hamle yaptı ama ben elimi kaldırdım.

"Gabriella'nın hayatı benim ve Vincent için son derece önemli." "Bana hakaret etme," diye homurdanıyor kardeşim. "Evlenmiş olabilirsin Ama sen kafanı kışından çıkarmaya karar vermeden önce, G ve ben yakın arkadaş olmuştuk. En iyi arkadaş. Bunu unutma ve asla kabul etmeyeceğimi bildiğin bir çıkış stratejisiyle beni aşağılama."

Dikkatimi Diego'ya veriyorum.

Omuz silkiyor. "Arkadaşım yok, bu yüzden sana G ile yakın olduğumuzu söylemeyeceğim. Ondan nefret etmiyorum, bu da senin lehine. Ama dediğim gibi, benim sadakatim senin sadakatin, yani onun sadakati."

"Güzel."

Konuşmamı bitirdiğinden emin olan Diego, iki ölü aile üyesine doğru ilerliyor, başlarında duruyor, yarı otomatik silahını vücudunun önünde koruyucu bir şekilde tutuyor.

"Diego, rahatlayabilirsin."

"Tetikte kalmayı tercih ederim." Tartışmamayı seçtim.

Geleceğini bildiğim için önce kaptanlarım geldi. Armando, Frederico ve Cosimo Bruno'ya bakıyorlar, gözleri uzun yıllar birlikte çalıştıkları bir adamın kaybından duyabilecekleri herhangi bir şok ya da şaşkınlığı ele vermeyi reddediyor. Bir kaptanın ölümü çok daha önemli ve şok edici olmalı, ama duygularını saklı tutuyorlar ve bir yargıya varmadan önce daha fazla bilgi bekliyorlar. Joey'e doğru zar zor bakıyorlar, koyu renk takım elbiseleri ve öfkeli soğukkanlılıklarıyla kenarda duruyorlar. Ailenin geri kalanının gelmesini beklerken konuşmuyorlar.

Askerler teker teker içeri girmeye başlar, şaşkınlıklarını gizlemek zordur. Ölülerin ayaklarının dibinde yerlerini alırlar, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, sabırla beklerler.

Oda sessiz, ama gerilim yüksek ve kalbim kan dökmek için sağlıksız bir arzuyla çarpıyor.

Etrafıma bakıyorum, adamlarımın her birine tek tek bakıyorum, ellerim ceplerimde ve boğazımı temizliyorum. "Gördüğünüz gibi bu akşam iki adamımızı kaybettik. Keşke size onurlu bir şekilde öldüklerini söyleyebilseydim. Bir amaç uğruna öldüklerini. Ama ölmediler."

Mırıltılar başladı ve ben elimi kaldırdım.

"Şimdi karşınıza geçip onların ölümü hakkında yalan söyleyebilirim ama ben böyle biri değilim, olmadım ve olmayacağım."

Adamlarımın geri kalanı gözlerini benden ayırmazken, Dante yüzünü asık tutmayı tercih ediyor. Kaçınmasının nedeninin ayaklarının dibinde yatan babasının korkunç rengi mi yoksa korku ya da intikam mı olduğunu anlayamıyorum.

"Neler oluyor?"

Odak noktamı Sal'e çevirmeden önce burun deliklerimden bilerek nefes alıyorum. Orospu çocuğu bunca yıldan sonra hâlâ dersini almamış. Göz bandı benimle alay ediyor ve onu çıkarmasını ve itaatsizliğini gururla takmasını talep etmeyi düşünüyorum.

"İki yüksek rütbeli üyemiz öldü ve siz bilmece gibi konuşuyorsunuz. Bize karşı dürüst olun."

Gözlerim hayal kırıklığıyla kapanıyor. Vincent kendine aşırı güvenen sikiğe doğru bir adım atıyor, ama elimi omzuna koyarak onu durduruyorum.

"Antonio Bruno'yu öldürdü," diyorum, genç Rossi'ye doğru bakarken gururumun sesimi ele geçirmesine izin veriyorum. "Bianca Ferrari'yi silah zoruyla tuttuğunu düşünürsek, haklı."

Armando'nun yüzü kıpkırmızı oldu. "Ne?"

Gülmek istiyorum. Armando'nun büyük kızı umurunda bile değil. Ama muhtemelen kendisinden çok Vincent'ın iyiliği için uygun bir şekilde dehşete düşmüş gibi davranıyor.

"Dante babasını öldürdü," diye devam ediyorum. Sonunda Dante ailesinin yargısını karşılamak için başını kaldırdı. "Koca Joey'nin babasını öldürdüğü düşünülürse

karımı vurmaya hazırlanıyor."

İnançsızlıklarının gürültüsünün depoya kadar ulaşmasına izin verdim.

"Bu hiç mantıklı değil," diye yakınıyor Sal. "Bunu neden yapsınlar ki? Aptal değiller. Bize hikâyenin tamamını anlatmıyorsun. Bu ihanet için sebepleri neydi?"

"Karımı silah zoruyla alıkoymanın kabul edilebilir bir nedeni olduğunu mu söylüyorsun Greco?" Vincent sorar, eli cebinden bir tel bobin çıkarır ve onu açık avucunun etrafına sararak uyarır.

Sal ağzını açar ve tekrar kapatır.

"*Dinle*," diye tekrar konuşur Vincent. "Sana izin verilene kadar konuşma. Anlaşıldı mı?"

Dikkatimi ondan başka yöne çevirmeden önce Sal'a katılma ya da şikâyet etme fırsatı vermiyorum.

"Yakın zamanda karımın Carlo Ferrari'nin kızı olduğunu öğrendiniz," diye gereksiz bir açıklama yaptım. "Farkında olmadığınız şey ise onun anne-babası."

Oda sessizleşir.

"Yıllar önce, Rita Romano ve Carlo bir ilişki yaşıyorlardı. Gabriella bu birlikteliğin teminatıydı."

Şu anda odaya bir toplu iğne atsam, boş bir tüfek kovanının düşüşü gibi aramızda yankılanır. Sessizlik bu sesi tarif etmeye yetmez.

"Vincent ve ben Gabriella bize yaklaştığından beri bu gerçeğin farkındayız. İkimiz, onun korunması için bu konuyu gizli tutma kararını tek başımıza aldık."

Leonardo boğazının derinliklerinden bir ses çıkarır, ateş hattının dışında bırakılmaktan rahatsızdır.

"Bu senin vereceğin bir karar değil."

Sal'e dönüyorum. "İşim bitmeden bir daha konuşursan, işimi *bitiririm*. sen."

Yüzü kırmızının derin bir tonuna bürünüyor, öfkesi kelimelere gerek kalmadan kendini belli ediyor.

"Gabriella anne ve babasının günahlarının bedelini ödemeyecek. Bunun olmasına izin vermeden öleceğim."

Sal boğazının derinliklerinden bir onay sesi çıkarır. O orospu çocuğu bu gece ölecek. Bunu hayatımın görevi yapacağım.

"Sen aldatılmış Bize." Cosimo diyor ki Sakince.

"Orada vardır prosedürler, Lorenzo, uyduğumuz kuralların bir sebebi vardır."

Diego gözlerinde tiksintiyle yaşlı adama döner.

"Var," diye kabul ediyorum. "Ama bu kadar karmaşık bir durumun emsali yoktu."

"Kızla onu korumak için evlendin," diye beni kınıyor Cosimo.

Başımı salladım. "Korunmak için Leonardo'yla nişanlanmıştı. Onunla evlendim çünkü o benim."

"Bizden ne istiyorsunuz?" Armando konuşuyor, gür sesi yüksek tavanda yankılanıyor. "İki rütbeli üye öldü, bildikleri için öldürüldüler."

"Hayır," diye sözünü keser Dante. "Kolektiften daha fazla güce sahip olduklarına karar verdikleri için öldürüldüler."

Bir kaptanla böyle saygısızca konuştuğu için kuzenimi azarlamam gerekirdi ama Armando Rossi'yi ve onun yanlış yönlendirilmiş suçlamalarını siktir ettiğim için sessiz kalmayı tercih ettim.

"Tamam," diye kabul ediyor Armando. "Eğer durum buysa, oylama yapalım. Buradaki hiç kimse Joey ve Bruno gibi günah işlemedi. Gabriella'nın kaderine de ailenin tüm meselelerine karar verdiğimiz gibi karar verelim."

Gülüyorum. "Karımı tehdit mi ediyorsun Rossi?" "Bu bir tehdit değil patron. Doğru olan bu."

"Bu oylamaya benim hayatımı da dahil ettiğinizden emin olun." Vincent'in sesi sıkılmış gibi çıkıyor, ama sesindeki gerginlik bir uyarı olarak çatlıyor.

"Hayatın mı?" Armando soruyor, kalın kaşları alnının ortasında öpüşüyor.

"Gabriella, annesi ve babamın ilişkisinden hamile kaldı. Rita'nın günahları aynı zamanda babamın da günahları. Belki daha da kötüsü, biz onun yasını tutarken Rita'nın hayatta olduğunu bilerek aramızda yaşamaya devam etti. Eğer kız kardeşimi öldürmeye karar verirsiniz, beni de öldürmek zorunda kalırsınız."

Bu adamlarımın duraksamasına neden oluyor.

"Ayrıca beni öldürmen de gerekecek," diyorum, takım elbise ceketimin düğmelerini açıp ellerimi kalçalarımaya kaydırarak. "Gabriella benim için önemli olan tek şey ve eğer onun güvenliğini tehdit edersen, *benim* hayatımı da tehdit etmiş olursun. Kendi güvenliğiniz için, onun saçının teline dokunmayı planlıyorsanız beni öldürmenizi öneririm. Yine de," diye ekliyorum, "çünkü beni öldürmeye *çalışır* ve başarısız olursan, ki olacaksın, ölüm sana vermekte isteksiz olacağım bir merhamet olacak."

"Bana bir ultimatoma gibi geldi," diye tahmin yürütüyor Cosimo. "Eğer karını kabul etmezsek, ölürüz."

Gülümsüyorum.

"Sen ve Vincent'in planınıza katıldığınızı biliyorum. Leonardo, kardeşinin yanında mısın?"

Leonardo gülümsüyor, bıçağının ağzıyla ön dişlerini temizliyor. "Eğer sorman gerekiyorsa, Cosimo..."

"Ben de Lorenzo'nun yanındayım," diyor Diego, babasını uyarırcasına bakarak. "Ama senin dar görüşlülüğün için ölmeyeceğimi söylediğimde bana güven. Rütbeniz umurumda bile değil. Bana saldırmaya fırsat bulamadan her birinizi öldüreceğim. Gabriella ya da Lorenzo'yu tehdit ederseniz ölmeyi istemiş olursunuz."

"Oğlum," diye homurdanıyor Cosimo.

"Gabriella aileden biri," diye tekrar konuşuyorum. "O, her ikisi de artık ölmüş olan anne ve babasının suçlarının bir kurbanı. Bir aile olarak ilerleyebiliriz."

ya da karımın varlığının hayatımız boyunca inşa ettiğimiz her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğiz."

"Bunun için yaratılmadığını biliyordum," diye tükürüyor Sal. "Sen lanet olası bir hainsin, güzel bir amcık parçası için dizlerinin üstüne çöküyorsun. Baban mezarında ters dönerdi."

Ben silahımı çıkaramadan Diego onu vurdu.

Sal yere düştüğünde içimi bir rahatlama duygusu kaplıyor ve bunu yıllar önce iktidarı ele geçirdiğimde yapmam gerektiğini düşünüyorum.

"Karıma saygısızlık etmek isteyen başka biri var mı?"

Armando ayaklarının üzerinde kayıyor, sesindeki tereddüt neredeyse utanç verici. "Joey ve Bruno'nun ölümüne katılmıyor değilim. Eylemleri şüphesiz ölümle cezalandırılmalıydı, ancak tüm bu durumdan en başından beri haberdar edilmemiz gerekirdi."

"Neden?" Tony soruyor, babasını sorgularken sesi sertleşiyor. "Gabriella'nın senin hayatınla ne ilgisi var?"

Armando konuşmak için ağzını açar ama Tony sözünü keser.

"Protokol ve hiyerarşi hakkında saçma sapan konuşmayın. Lorenzo hepimizi zengin eden bir organizasyonun başında. Lorenzo iktidara geldiğinden beri ailemizin gücü daha da arttı. Hepimiz her gün, kendi hatası olmadan dünyaya gelen yirmi yaşındaki bir kızın yaşamından ya da ölümünden *çok* daha önemli konularda karar vermek zorunda kalıyoruz. Eğer Rita ya da Carlo günahlarının bedelini ödemek için hayatta olsalardı, *belki* bu farklı bir konuşma olurdu ama yine de Gabriella'nın ölümünü gerektirmezdi. Rita ve Carlo aile birliğinin içine ettiler. Gabriella'nın varlığı bizi daha da yakınlaştırıyor. Daha fazla sayımız olacak."

Cosimo, "Ben üç adam *daha az* sayıyorum," diyor.

"Üç yükümlülük daha az ve bunu hepimiz biliyoruz," diye karşılık veriyor Tony. "Gabriella ve Lorenzo'nun çocukları olacak ve ailemiz büyüyecek. Büyük resme bir bak. Onun gelişi sadece gücümüzü pekiştirdi."

"Bruno itaatsizlikten ölmek üzereydi," diye zaten bildikleri şeyi söylüyorum onlara. "Bize paraya ve saygıya mal oldu. Bu odadaki herkes onun pisliğini temizlemekten bıkmıştı. Sal, babamın cenazesinde otoritemin içine sıçtığında ölmeliydi."

"Ya Joey?" Cosimo zorlar.

Burun deliklerim alevlendi ve o pisliği vurmaya düşündüm. "Karımı tehdit etti," diye kükredim. "Ve Vincent'ın karısını. Biri Anna'yı tehdit etse ne yapardın, söyle bana?"

Cosimo kaşlarını çatıyor, ben de meydan okurcasına bir kaşımı kaldırıyorum.

"Joey, aleti karısını tatmin edemediği için aşağılanmıştı. Ne eksik ne fazla. Kendimizi kandırmayalım."

"Senin yanımdayım Lorenzo. Her zaman yanımdayım." Cosimo iç geçirir. "Ama bir kadının saflarımızdan ayrılmasına izin verdiğimizizi düşünmeden edemiyorum. Endişeliyim."

"Gabriella saflarımızı bozmadı," diyorum ona kendimden emin bir şekilde. "Joey ve Bruno, kendi çarpık adalet anlayışları için sadece benim değil, kolektifin de arkasından iş çevirebileceklerini düşünerek saflarımızı bozdular. Bana gelip endişelerini dile getirmiş olsalardı, hala nefes alıyor olabilirlerdi."

"Pek olası değil," diyor Cosimo.

"Haklısın çünkü sonunda karımın ölmesini istediler. Karımın ölmesini mi istiyorsun, Cosimo? Eğer öyleyse, şimdi diz çok de oğluna seni vurdurayım."

Başını sallar. "Karının ölmesini istemiyorum. Ailemizin sağlam olduğuna ve kedi için safları bozmadığına dair güvence istiyorum."

"Karıma bir daha amcık dersin, seni bununla öperim." Vincent bir tel bobinini havaya kaldırır ve Cosimo sessiz bir teslimiyetle ellerini kaldırır.

"Açık konuşayım." Sözü nüzü kesiyorum. "Oylama olmayacak. Karım söz konusu olduğunda demokrasi yoktur. Gerçekler elinizde. Onunla istediğinizi yapmakta özgürsünüz. Bu toplantının amacı, bu iki amcığın izinden gitmeyi düşünürseniz kaderinizin neye benzeyeceğini söylemekti."

"Göster ve anlat," diye konuşuyor Frederico sonunda, sesinde yüksek bir eğlenceyle. Frederico sadıktır. Sadıktır ve ben onun sadakatinden endişe duymuyorum, bu yüzden konuşurken ses tonumda düşmanlık yok. "Hayır, Mancini, eğer bu bir gösteri olsaydı hâlâ hayatta olurlardı. Geri kalanınız onlara işkence edip sakat bırakmamı izlemek zorunda kalırken onlar bir sandalyeye bağlı olurdu. Ben karımın intikamını midelerine oyup bağırsaklarını çıkarırken ve onları boğarken onların ölüm için yalvarışlarını dinlerdiniz.

onlarla birlikte. Anlaşıldı mı?"

Frederico omuz silkiyor. "Burada tartışma yok patron. Her zaman senin yanındayım. Eğer başka bir şey yoksa, yapacak işlerim var."

Çenemi eğiyorum.

"Bana ihanet etmeyi planlayanlara şimdi kalıp ölmelerini öneririm. Dürüstlüğünüzün ödülü olarak bunu çabucak yapacağıma söz veriyorum. Hata yapmayın, karıma olan bağlılığım kana susamışlığımla dindirmiyor. Sadece onu vahşileştiriyor."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

GABRIELLA

I gerinerek uyandım, kaslarım kollarımdaki çekime itiraz ediyor ve Geri.

"İyi uyudun mu?"

Tek gözümü açıp kocamı odak noktasına getiriyorum.

İş için giyinmiş, koyu renk ısmarlama takım elbisesi kaslı vücudunun üzerinde ağzımı sulandıracak şekilde kayıyor. Yatak odasının kapısına yaslanmış, omzunu çerçeveye dayamış, ayaklarını bileklerinden çaprazlamış. Beni kayıtsızca izliyor, sağ eli düşünceli bir şekilde evlilik yüzüğünü döndürüyor.

"İyi misin?"

Kapının pervazını itiyor, bana doğru adım atarken ellerini ceplerine sokuyor.

"İşe gitmek zorunda mısın?"

Başını sallıyor. "Daha yeni döndüm."

Döndüm, saate bakmak için telefonumu elime aldım. "Bütün gece yok muydun?"

"Nöbet tutan adamlarım vardı."

"İyi olup olmadığını bana söylemedin."

"Daha iyi, dişi aslan." Yatağın ucunda durup yorganı tutuyor ve yavaşça bedenimden çekip alıyor.

Dizlerim otomatik olarak kenetleniyor ve başını sallıyor, kendimi tamamen ortaya çıkarmak için onları tekrar açmam için kelimelere ihtiyaç duymuyor.

Derin bir nefes alır. "Bu gece senin şerefine pek çok hayatı tehdit ettim." "İnsanların benim adıma ölmesini istemiyorum."

"Eğer yerlerini bilirlerse, yapmazlar."

"Ya bilmezlerse?"

Gülümsüyor, bu hareket korkutucu derecede hınzırca. Dili köpek dişlerinin keskin hatları üzerinde dans ediyor ve beni ilk tanıştığımız ana götürüyor. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı ve beni bir silahın namlusu ve bayat bir ekmek parçasıyla karşıladığı bir an. O an onun kim olduğunu bilmemem çok saçma geliyor. Lorenzo Caruso otorite saçıyor.

"Dişi aslan," *der*. "Kapalı kapılar ardında benim merhametime kaldın. Ama dış dünyaya karşı en az benim kadar zorlu birisin. En büyük sorumluluğum olabilirsin ama aynı zamanda en büyük gücümsün. Seni güvende tutmak için savaş açacağım ve kan nehirlerinde duracağım. Senin onurun için kendi dünyamı yok edeceğim ve eve dönüp bu ayrıcalık için seni anlamsızca becereceğim."

Şok içinde ona göz kırpmıyorum.

"Bir keresinde bana şimdi dizlerimin üzerine çöküp tadına bakmak için yalvarıp yalvarmayacağımı sormuştun. Hatırlıyor musun?"

"Evet," diye tırmaladım.

"Seninle tanıştığım andan itibaren dizlerimin üzerindeydim," diye itiraf ediyor sessizce. "Bu gerçeklikten habersiz olsam bile. Pençelerinle kalbimi deldin ve düşmemi izledin. Ama önünde diz çökerken, bir *tat* için yalvarmıyorum. Her şeyi talep ediyorum çünkü parmaklarımın ucunda tuttuğum dünya sensiz hiçbir şey ifade etmiyor."

Gözlerim yaşlarla ıslandı.

"Gabbi," diye mırıldanıyor Lorenzo. "Parmaklarını amına sok." Nefesim kesiliyor, ani değişim karşısında şok oluyorum.

"Gelmeni istiyorum. Ağlamayı istiyorum. Ve bunları aynı anda yapmanı istiyorum, böylece benim gibi aşkta kaybolmuş hissettiğini biliyorum."

Elimi karnımdan aşağı kaydırıyorum, parmak uçlarım klitorisimi okşarken inliyorum.

Lorenzo'nun burun delikleri onaylarcasına parlıyor. "İki parmak."

İtaat ediyorum, orta ve işaret parmaklarım direnç göstermeden ateşimin içine kayıyor. "*Enzo*."

"Kaderimizde var, *luce della mia vita*." Sesi bir oktav alçaldı, çizik çizik dizginlenmiş sözleri dizginlenemez bir şehvetle süslendi. "Bunu biliyorum çünkü hayatta çok şey istiyorum ama çok az şeye *ihtiyacım var* ve daha da az *seviyorum*. Biz kader tarafından seçildik ve bunu biliyorum çünkü seni seviyorum, Gabriella Caruso. Sana kesinlikle ihtiyacım var ve seni bu hayatta ve sonraki hayatta her şeyden çok istiyorum."

Vücudumu titretecek kadar ağır bir hıçkırık dudaklarımdan kaçıyor ve üzerime sürünüyor.

"Dişi Aslan."

"Seni seviyorum." Elim bednimden çekip iki avucumla yüzünü kavıyorum ve onu aşağı indiriyorum. "Gözyaşlarımdan tadına bak. Onlar senin, sadece senin. Senin için kırılacağım, sadece senin için." Onu öpüyorum. "Becer beni, *aşkım*. Beni sevdiğin gibi sik beni."

"Seni nasıl seviyorum?"

"Acımasızca." Ceketini ve gömleğini çıkarmasını izliyorum. "Özür dilemeden." Sırada kemeri var. "*Sertçe*." Ayakkabılarını ve pantolonunu çıkarmak için isteksizce yataktan kalkıyor. "Saplantılı bir şekilde." Çıplak hali üzerime doğru sürünüyor ve bacaklarım beline dolanırken kalçalarım açılarak onu bedenime buyur ediyor. "Şiddetle."

Bir çılgılık atarak içime girdi.

"Kalbime yaptığın gibi amımı da parçala. Bana *sahip çık*."

İhtiyacım olan şey onun barbar ve acımasız hamleleri.

"Seni sahiplenmeme gerek yok dişi aslan."

"Hayır," diye kabul ediyorum, dilinin gözyaşlarını toplama biçimine bakarak ve beni yutarken yüzündeki mutluluğa bakarak inliyorum. "Ben zaten seninim."

İkimiz de o kadar çabuk boşalıyoruz ki beni ters çeviriyor, siki hala sert ve arkamdan tekrar içime giriyor.

Kalçalarımı morartan bir tutuşla beni sevdiğini söylüyor.

Dişlerini kürek kemiklerime geçirerek bağlılığını ilan ediyor.

Aşkı acımasız ve paylaştığımız şey için ne kadar çok yanacağını bana hissettiriyor. Ve boşalmadan önce bana ağlamamı söylemesine gerek yok çünkü kırık dökük aşk beyanım, orgazmımın habercisi olarak vücudumu saran hıçkırıklarla yankılanıyor.

EPÍLOG

LORENZO

Bugün onun doğum günü. Ya da birkaç gün önce doğum günüydü, ama biz

bu gece kutluyoruz. Karım yirmi üç yaşına yeni girdi ve tek istediği Mallory'yi Denver'da görüp hindili sandviçi paylaşmak ve ardından Bianca, Luna, Codi ve Camryn ile parti yapmaktır. Bu da tabii ki süvarilerin de harekete geçmesi anlamına geliyordu. Ruin şu anda Rein ve Shay holdinginin mafya ve rütbeli üyeleriyle kaynıyor. Her birimiz diken üstünde, kan dökülmesini bekliyoruz. Gabriella'nın bunu görmesine izin vereceğimizden değil. Bugün onun doğum günü ve eğer karım kan dökülmeden, ülkenin en tehlikeli adamlarıyla çevrili bir kutlama yapmak istiyorsa, bunu yapacaktır.

Caterina'nın da burada olması için yalvardı ama Bianchi, dişi aslanımın bana yalvarmasından daha hızlı bir şekilde bu olasılığı ortadan kaldırdı, dizleri haliya gömüldü ve dudakları sikimin etrafındaydı. Chicago'nun liderinin yıllar süren parmaklıklar ardındaki özgürlüğünün tadına varmasına sadece haftalar kaldı ve yakında evleneceği karısını tüm dünyanın gözü önünde riske atmıyor. Onun mantığına karşı çıkamam.

Ruin'in VIP alanında müzik yüksek sesle çalıyor ve elinde şampanya kadehi, karımın kulaklarımda çınlayan ritimle kalçalarını sallayışını izliyorum. Gülüyor ve gülümsüyor ve göğsümde bir gurur duygusu çiçek açıyor. Gabriella'nın en büyük korkusu annesini hayal kırıklığına uğratmaktır. Rita'nın son arzusu, kızının yıllarını onun gibi yalnız ve saklanarak geçirmemesiydi.

Gabriella bundan sadece Rita'nın dileği olarak bahsediyor, onun değil, ama ben gerçeği biliyorum. Annenin korkuları bir kızın korkularıydı. Onu tüm bunlardan uzak tutan bir hayat yaşamak karımı taşlaştırdı. Aile, arkadaşlar ve *özgürlük*. Ama benim dişi aslanım, başi dik bir şekilde aslanın inine girdi ve ölümün gözlerinin içine baktı. Bu dünyadaki yerini aldı ve sonsuza dek kalbime damgasını vurdu. Rita onu yeraltı dünyasından uzak durması konusunda uyardı ama umarım her nerede huzur bulduysa, kızının başka hiçbir yere ait olmadığını görebilir.

Luna elini Gabriella'nın omzuna atıyor, yanağını öpüyor ve müzik eşliğinde zıplıyor. Kız kardeşler, sonunda Gabriella'nın özlemini çektiği bir şekilde birbirlerine bağlandılar. Kocasının ve babasının ölümünün ardından kuzenimde bir şeyler değişti. Omuzlarından bir kölelik yükü kalktı ve Rita gittiğinden beri ilk kez *gerçek* Luna'yı görüyorum. Hâlâ lanet bir top kırıcı, ama gözleri biraz daha parlak ve biraz daha kolay ve çok daha sık gülüyor.

Ofisimdeki olayların ardından dostlukları neredeyse anında filizlendi. Anneleri ile ilgili çok farklı ama ortak kederleri üzerinden birbirlerine bağlandılar. Rita'nın her ikisinin de hayatında bıraktığı boşluğu doldurdular.

Dante farklı bir hikaye. Sözü nü tuttu ve olduğu yerde kaldı, babalarının ihanetine karıştığı için cezasını çekmeyi bekledi. Sonunda, karımı kurtaranın o olduğu düşüncesiyle uzlaşmak zorunda kaldım. Dante iyi bir çocuk. Bir hata yaptı ve Gabriella zarar görseydi, sonu acı verici olurdu. Kan işerken onu birkaç gün hastanede yatıracak kadar dövmekle yetindim. Gabriella bir hafta boyunca benimle konuşmayı reddetti ve Vincent aldığı cezadan tatmin olmayınca onu hastanede dikenli tel öpücüğüyle uyandırıp ölesiye korkuttu. Altına sıçmadığına şaşırdım ama cezasını tartışmasız kabul etti ve aile içinde büyük bir saygı kazandı.

Gabriella ile ilişkisi eskisi gibi değil, ama tekrar eski haline döneceklerinden eminim. Sık sık ondan kaçıyor, karım da bunu reddetme olarak algılıyor. Yine de aralarına duvar ören şeyin suçluluk duygusu olduğu yeterince açık. Annesi ve Luna ile ilgili suçluluk duygusu, Gabriella ile yaşananlardan duyduğu pişmanlık ve tüm bunlarla başa çıkma şeklinden duyduğu utanç. Annesinin öldüğünün kesinleşmesinin ardından yüzleşmek zorunda kaldığı kabullenişin son çivilerini de unutmamak gerek. Yıllardır bir keder ve pişmanlık çukurunun içinde dönüp duruyor ve eğer bu yeterince ceza değilse, ne ceza bilmiyorum.

Kızlar görmeden önce Rita'nın sakat mezar taşını değiştirmiş ve bu sayede bir gözünü kurtarmıştı. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada, yırtılmış bir gözün fiziksel acısını hoş karşılayacağını düşünüyorum. Ama ona bu zevki tattırmayı reddediyorum.

Bir garson kadınların etrafında dolaşp bardaklarını doldururken Gabriella şampanya bardağını bir dikişte yutuyor. Codi'nin yaptığı, hiç şüphesiz, hiç bitmeyen bir şampanya.

Gabriella'yı bugün alışverişe götürdüm ama o bir şey almayı reddetti ve doğum gününü kutlamak için yine benim gömleklerimden birini giymeyi tercih etti. Onu suçlayamam; çok güzel görünüyor. Tam istediğim gibi, yeni sikilmiş ve erkek kıyafetleri içinde.

Bakışlarımı onun bedeninden çekiyorum, bakmaya devam edersem kendimi daha uzun süre kontrol edebileceğimden emin değilim. Üst kattaki kordon altına alınmış alana göz gezdiriyorum. Kadınlar balkona yakın durmuş, dans ediyor ve aşağıdaki kalabalığı izliyorlar. Parker ve Leonardo alanın iki yanında durmuş, içkilerini yudumluyor ve göz temasını sürdürüyorlar. Birbirlerini öldürmeden bu kadar uzun süre dayanmış olmalarından etkilendim. Yine de gözlerindeki ölümcül parıltı bana tekrar yumruklaşmalarının an meselesi olduğunu söylüyor.

"Belki de onları bir ringe koymalı ve bu işi s o n s u z a dek çözmelerini sağlamalıyız. Onları sürekli izlemek zorunda kalmak lanet bir angarya.

ihtiyacım var."

Rocco'ya gülümseyerek viskimi kaldırıyorum. "Leonardo'nun adil dövüşeceğine güvenseydim, evet derdim."

Rocco'nun gözlerinde manyakça bir kıvılcım parlıyor ve ben bu akli dengesi yerinde olmayan orospu çocuğuna kafamı sallıyorum.

İrlandalılar konusunda Shay'in yardımına ihtiyacımız olmadığı ortaya çıktı. Oisín adamının kaybını kabul etmekten daha fazlasını yaptı. Görünüşe göre izinsiz gireni yok ederek ona bir iyilik yapmışız. Yine de benimle oynadığını düşünmekten vazgeçmedim, bu yüzden tetikte olmaya devam ediyoruz ve saldırmayı seçeceği anı bekliyoruz. Kurduğumuz iş bağlantısı her iki aile için de kârlı oldu. Bonus olarak, adamdan nefret etmiyorum. Vincent ve benim gibi Rocco Shay de arkadaşlara önem vermez. Ona hizmet edebilecek ve bunu sessizce yapabilecek kişileri tercih eder.

"Yapmam gereken bir arama var."

Rocco ayağa kalktı. "Çocukların iyi," diye takılıyorum.

"Onları aldığında, kontrol etmek için ne sıklıkla aradığını bana bildir, o zaman bir fikir sahibi olabilirsin." Cebinden telefonunu çıkarıp karısının şakağından öperek ve merdivenlerden aşağı koşarak uzaklaşır.

Vincent solumda, Diego kabinin kenarında duruyor. Vincent'in gözleri burada bulunduğumuz süre boyunca karısından ayrılmadı. İlk başta, yanımızdakilerden rahatsız olduğunu ve gözlerini ondan ayırmadığını düşünmüştüm ama yüzündeki gerginlik biraz daha müstehcen bir şeyi ima ediyor, bu yüzden göz temasından kaçınmak için elimden geleni yapıyorum.

Diego başını telefonundan kaldırmıyor, gözleri burun deliklerinin açılmasına neden olan bir yoğunlukla ekranı izliyor.

Bianca yanıma yaklaşıyor, eliyle karnının her geçen gün daha da büyüyen şişliğine daireler çiziyor. Vin birkaç ay içinde baba olacak ve ben bu durumdan korkuyor mu yoksa seviniyor mu karar veremiyorum.

Muhtemelen ikisi de. Masamıza ulaştıktan sonra Bianca eğilip kocasının kulağına bir şeyler fısıldıyor ve o da aniden ayağa kalkıp Bianca'nın elini tutuyor ve

karanlık gölgelere doğru ilerliyor.

Diego sonunda başını kaldırıyor, onların ani çıkışına sırtıyor ve dikkatini telefonuna veriyor.

Yeni kapomu tam olarak anlayamadım. Ona hayatım pahasına güvenirdim ama onun hakkında çok az şey biliyorum. Bu zerre kadar mantıklı değil ama kendimi içinde bulduğum gerçeklik bu ve o beni yanlış yönlendirmedi. *Henüz yanıltmadı*. Dikkatli, gözlemci ve son derece sadık biri. Tehlikeli biri ve kendisi hakkında paylaştığı tek bilgi *avlanmayı* sevdiği. Bunu kastettiği gibi anladım ve ona kesin bir dille, *avlanması* herhangi bir şekilde rıza dışı bir şey içeriyorsa, ölü bir adam olacağını söyledim. Cevap olarak sadece gülümsedi, ben de öylece bıraktım.

Gabriella'nın gözlerini üzerimde hissediyorum ve bakışlarımın vücudunu tekrar tekrar dolaşmasına izin veriyorum. Kahretsin, çok güzel. Dizlerinin iç kısımlarını morluklar ve çizikler süslüyor ve onu ne kadar sert becerdiğimi göstererek ne kadar kaygısız olduğuna gülümsüyorum. Boynunda ısırık izleri ve kalçalarında çürükler var. O benim lanet şehvetimin bir övgüsü ve bunu gururla sahipleniyor.

Parmaklarımı kısıvrarak onu çağırıyorum ve o da hiç gecikmeden geliyor, kolları başının üzerinde dans ediyor ve tişörtüm çıplak kalçalarına kadar iniyor.

"İyi akşamlar Diego," diye mırıldanıyor, kabine kayıyor ve yanağımdan öpüyor.

"Doğum günün kutlu olsun, G. Kocanın sana hediye ettiği halı yanığını beğendim."

Kadın kaşlarını çatarak orta parmağını ona doğru kaldırıyor ama adam selamı kaçırıyor, yüzü tekrar telefonuna odaklanıyor.

"Eğleniyor musun?" Ben soruyorum.

"En iyisi" diyor, yanıma sokuluyor ve bacaklarından birini benimkinin üzerine atıyor.

"Güzel." Boynuna sokuluyorum, nemli derisini ısıırıyorum. "İç çamaşırını çıkar ve kucağıma otur."

Eli hemen kasıklarına uzanıyor ve kalçalarımı avucunun içine iterek beni ne kadar sertleştirdiğini hissetmesine izin veriyorum. Dans edişini izlemek, vücudunun giysilerimin içinde zar zor durması, beni kaçmaktansa ölmeyi tercih edeceğim bir çılgınlığa sürükledi.

"Bunu yapamam," diye iç geçiriyor, boyumu sıkıyor. Duraklıyorum. "*Gabbi*."

"Bu mümkün değil," diye ısrar ediyor, avuç içi pantolonumun üzerinden sikime masaj yapmaya devam ediyor.

Kalçasının arkasını tutarak elimi yukarı kaydırıyorum, amının çıplak dokunuşuna ulaştığımda inliyorum. "Lanet olsun. Koklasınlar diye amını serbest bırakıp etrafta dans ettiğini bilsem buradaki tüm erkekleri vurmam gerekirdi."

"Tanrım," diye öksürüyor, ben de homurdanıyorum. "*Enzo*." Gülüyor. "Bebeğim, çok *pis* bir ağzın var."

Çenesini kavrayarak ağzını kendime doğru çekiyorum, dilimi açık dudaklarına kaydırıyorum ve şehvetini tadıyorum. Dilime karşı inliyor.

"Tırman dişi aslan. Balkona bak ve sessiz ol."

"Sessiz olur musun?" diye soruyor, dediğimi yapıyor ve bedenini kucağıma, sırtını göğsüme, bakışlarını da kalabalığa doğru kaydırıyor.

Kemerimi çözerek, zorlanan sikimi pantolonumdan çıkarıyorum ve bir kolumu beline doluyorum. Vücudunu kaldırıp ihtiyacım olan yere yerleştiriyorum.

Aletimin delinmiş tepesini girişinde hissettiğinde nefesi kesiliyor. "*Sikeyim*."

Bu bir ilk. Herkesin içinde sevişmek. Onu bu şekilde teşhir etmek beni tahrik eden şeyler listesinde üst sıralarda değil ama kendimi durduramıyorum. Ona ihtiyacım var ve şimdi ihtiyacım var.

"Geri çekilin."

Yavaşça aşağı kayıyor ve ellerim kalçalarında, beni son santimine kadar yutmasını izliyorum.

İnsanlar etrafımızı sarmış, onun açgözlü amcığının sikimi nasıl boğduğunu görmezden geliyorlar. Kalçalarını döndürüyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor, gırtlığımdan bir hırıltı yükseliyor.

Diego bize bakıyor ve gözlerini çeken sırtımayı gizlemek için alt dudağını ısıyor. Ayağa kalkıyor ve arkasına bile bakmadan masadan uzaklaşıyor.

Aletimin üzerinde dikkat çekmeden ileri geri kayan Gabbi'nin eli bacağımın yan tarafını buluyor ve sınırsız bir ihtiyaçla uyluğuma kenetleniyor.

"Tanrım, bu neden bu kadar ateşli?" diye fısıldıyor. "Neden insanların beni ne kadar zorladığını görmesini istiyorum?"

Alnım sırtına değiyor. *Neden* herkesin onu ne kadar kötü mahvettiğini görmesini istiyorum? Lanet olsun. Beynimde temelden bir sorun var. Bu kulüpteki herkesi, her an karımın zevkine tanık olma *ihtimalleri* yüzünden öldürmek istemeliyim. Ve istiyorum. Silahımı çekip onu duyabilecek kadar yakında duran her pislige bir el ateş etmek istiyorum, ama bundan daha fazlasını, görmelerini istiyorum. Gözlerimin içine bakmalarını ve asla cennete benim şu an olduğum kadar yaklaşamayacaklarını bilmelerini istiyorum.

"Parker'ı öldürseydim ne kadar kızardın? Cenazesinde karısını becerirsem mezara kadar peşimi bırakmayacağını mı sanıyorsun?" Leonardo kabine kayıyor, birasını ağzına götürüyor ve içindekileri nefes almadan boğuyor.

"Leonardo," diye homurdanıyorum.

"Hm?" Bana doğru bakıyor.

Ceketimden silahımı çıkardım ve yüzüne doğrulttum. "Siktir git."

Tam karımın dudaklarından küçük bir inilti çıkarken kaşlarını çatıyor ve yüksek sesle yüzünü buruşturuyor. "Gerçekten mi? Tanrı aşkına."

O uzaklaşıyor ve Gabbi gülüyor, parmaklarım klitorisini bulup ovuşturduğunda eğlenen ses boğuk bir iniltiye dönüşüyor.

"Enzo, bebeğim."

"Kuralları biliyorsun, dişi aslan." Silahımı masaya bırakarak boynunu ısırdım. Parmaklarını kabzanın etrafına, elimin üzerine doladı ve

sıkar.

"Rimelimi mahvetmek istemiyorum."

Klitorisinin etrafında yumuşak daireler çizmeye devam ediyorum.

Gülümsüyorum. "Benimle taşak geçme dişi aslan. Ben aptal değilim. O su geçirmez şeyi giydiğini biliyorum."

Başını omzuma yaslıyor, tavana doğru gülüyor, elim klitorisinden birleştiğimiz yere doğru ilerlerken adım mırıldanıyor.

Bacaklarını yukarı doğru itiyor, ben de üzerimden kalkmaya çalıştığından korkarak kalçalarını kavıyorum ama ağır bir şekilde geri çekiliyor. Dişlerim, beni hazırlıksız yakalayan vahşi zevk hırıltısını kamufle etmek için omzunu buluyor.

"İçime boşalmanı istiyorum." "Hm."

Boynunu yalıyorum.

Aynı hareketi tekrarlıyor, kimsenin görüp görmediğini umursamadan, artık müstehcen ihtiyaçlarına kendini kaptırmış bir halde. "Bir bebek istiyorum, Enzo. İçime o kadar derin *boşalmanı* istiyorum ki bebeğini karnıma koy. Anne olmak istiyorum ve seni baba olarak görmek istiyorum."

"Öp beni," diyorum.

Bunu hiç tereddüt etmeden yapıyor. Dudaklarımı dudaklarına götürüp emrini yutuyorum. Lanet bebeğimi istiyor. Karnının bebeğimle şişmesini istiyor. *Hay sikeyim*. Bu ana kadar çocuk aklıma bile gelmemişti ama şimdi başka bir şey düşünemiyorum.

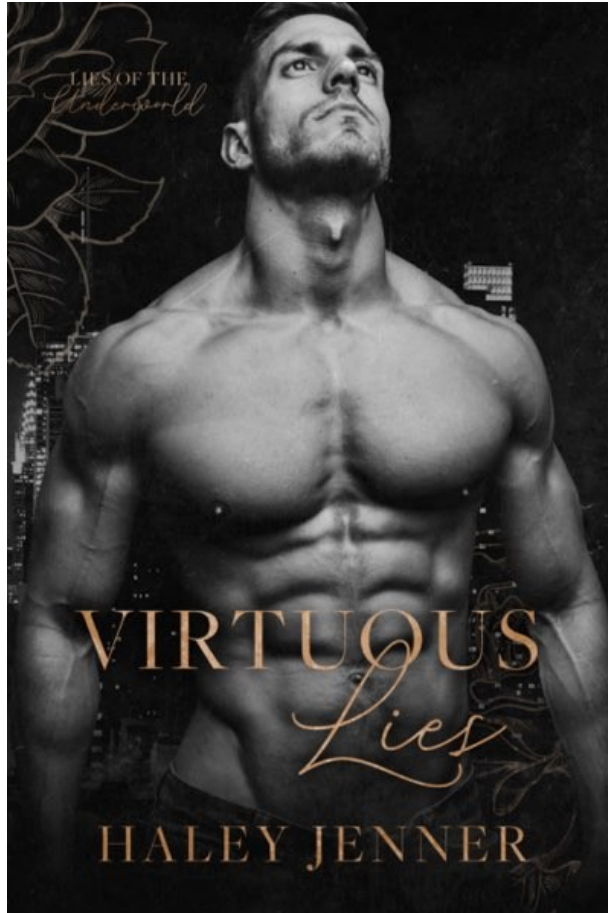
Dişlerimiz çarpışıyor ve dillerimiz savaşıyor. Parmaklarım klitorisine masaj yapıyor, o da sikimin üzerinde hafifçe zıplıyor. Etrafımızdaki kalabalığa, bir öpücüğün içinde kaybolmuşuz, şehvet ve tat alma ihtiyacına kapılmışız gibi görünüyor. Gerçekte, kendimizi birbirimize hiç olmadığı kadar açıyoruz. Ve ilk gözyaşı döküldüğünde, onu dilimde yakalıyorum, o etrafımda patlarken aynı anda içinde patlıyorum, spermim vücudunun *derinliklerinde*, tıpkı istediği gibi.

KIRIK SIRLARI okuduğunuz için teŖekkür ederiz
Umarız Enzo ve Gabbi'nin aşk hikayesini beğenmişsinizdir.

Erdemli Yalanlar'ı henüz okumadınız mı?

[Vincent ve Bianca'yı buradan takip edin.](#)

Parker ve Rocco Shay hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz?
Bugün *Kaotik Rein* düetimize katılın.

KARMAKARIŞIK AŞK (#1)

FS PLAYLIST

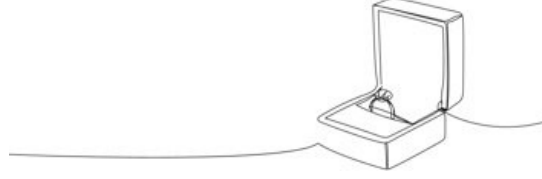
- Love Me More ~ Sam Smith
- Heaven ~ Calum Scott
- I Didn't Know ~ Sofia Carson
- Call Out My Name ~ The Weeknd
- Mahkum ~ Raphael Lake, Aaron Levy, Daniel Ryan Murphy
- Konuşma ~ Retronaut, Salvatore Ganacci
- Can I Sleep in Your Brain ~ Ezra Furman
- Something to Someone (Piano) ~ Dermot Kennedy
- Hold Me While You Wait ~ Lewis Capaldi
- Belki ~ Lewis Capaldi
- Sessiz Aşk ~ James Bay
- Save Your Love ~ James Bay
- Forget Me ~ Lewis Capaldi
- Empty Space ~ James Arthur
- Kötü Olduğunuz Kadar İyiydiniz ~
- Jana Kramer Grace ~ Lewis Capaldi
- Aşkımı Geride Bırakmak ~ Lewis Capaldi
- Eğer Sana Sahip Olamayacaksam ~ Lewis Capaldi
- Elimi Tut - Lady Gaga
- Böyle Günler ~ Dermot Kennedy

- Başkasına İhtiyacım Yok ~ Liam Fitzgerald
- Bad For Me ~ Meghan Trainor, Teddy Swims

[BURADAN DİNLEYİN](#)

GEÇİCİ YALANLAR

BIANCA

Başımı dik tutarak daireden çıkıyorum. Yüksek topuklu bir ayağımı diğerinin önüne atarak asansöre doğru ilerliyorum. Sessizlik sağır edici. Pelüş halı topuğumun sesini bastırıyor. Koridordaki hoparlörlerden müzik sesi gelmiyor. Asansör bile sessizce hareket ediyor.

Dolabımdan özenle seçtiğim elbise - sahip olduğum en seksi elbise -Asansöre adımımı atarken üst baldırlarımı fırçalıyor. Endişe tenime hücum ediyor ama kendimi kıpırdanmayı bırakmaya zorluyorum. Omuzlarımı geriye iterek kendime güvendiğimi haykıran bir duruş sergiliyorum.

Hızla atan kalbim göğüs kafesine çarpıyor. Kalp krizinden sadece birkaç dakika uzakta olduğuma ikna oldum. On sekiz yaşımdayken.

Gözlerim asansördeki dijital göstergeye kayıyor, metal kafes geçen her saniye zemin kata daha da yaklaşıyor. Bedenim titremek, korkudan titremek istiyor. Buna izin vermeyi reddediyorum, içimde tutuyorum. Tersine dönüyor, organlarım midemi bulandıran sarsıntılarla sarsılıyor.

Hayat çok hızlı değişiyor. Gözünüzü kırparsınız ve dünyanız tersine döner. Altı hafta önce, ailemiz ve Chicago Outfit arasında yapılan bir barış anlaşmasıyla Salvatore Bianchi ile evleneceğim söylendi. Şaşırmamıştım, kesinlikle endişeliydim ama tereddütlerimi iyi saklamıştım - beklendiği gibi. Salvatore'un önümüzdeki haftalarda gelmesi bekleniyordu. Ben reşittim,

On sekizinci yaşı günümü yeni kutlamıştım, bu da ailemin standartlarına göre henüz tanışmadığım bir adama ait olmaya hazır olduğum anlamına geliyordu.

Müstakbel kocam hakkındaki temel gerçekleri biliyorum. Otuz yaşında ve Chicago Outfit'in patronu. Resmi olarak hiç evlenmemiş. Annem yakışıklı olduğunu söylüyor ama beni ikna etmek için her şeyi söyler. Dürüst olmak gerekirse, iki kafası olması umurumda bile değildi. Sadece bana zarar verip vermeyeceğini bilmek istiyordum. Annem bana, kalplerimize sızmalarına izin vermezsek erkeklerin bizi incitemeyeceğini söyledi. Ona fiziksel olarak kastettiğimi söyledim. O da bana ilişkiyi kesmeyi öğrenmemi söyledi. İlham verici, değil mi?

Salvatore ile olan birlikteliğimin bana söylendiği gün, Caterina'ya da Roberto Ferrari ile olan birlikteliği söylenmişti. Aile içindeki gücü korumak için yapılan bir hareket.

Caterina ve ben yolumuzun bu olduğunu biliyorduk. Kabullenici mafya kadınları olduğumuz için kaderimize razı olacaktık. Ama ben kız kardeşimin kaderini kabullenemezdim.

Caterina Rossi asla Cosa Nostra'nın danışmanına ait olamaz. Eğer benimle bir ilgisi yoksa.

Asansör kapılarının yansımasında kendimi görmüyormuş gibi yapıyorum. Rujum bulaşmış ama düzeltmiyorum. Saçlarım, şekillendirdiğim dalgaların düzgün ipeğini kaybetmiş, teller bir saat önceki hallerine dağınık bir şekilde benziyor.

Asansör hassas bir sarsıntıyla duruyor ve ben güçlendirici bir nefes alarak yüzümü on sekiz yaşında aptalca aşık bir kadının nasıl görüneceğini hayal ettiğim şekle sokuyorum.

Açık kapıdan adımımı atarken elbisemi bilerek düzeltiyorum, topuğumun mermere çarparak çıkardığı ses sinirlerimi germeye yetiyor. Kaldırım kenarına park etmiş siyah Town Car'ı gözden kaçırmak imkânsız ve onu görünce hem seviniyor hem de dehşete kapılıyorum.

Binadan bale adımlarıyla çıkarken kardeşim Tony bana dikkatle bakıyor. Ellerini siyah elbise pantolonunun içine sokuyor. Silahının derisi

Ceketini gelişigüzel açmış, kılıfı görünüyor ve gizlediğı silaha endişeyle bakıyorum.

Tanrım, Tony'ye beni öldürtürse.

Kardeşim çenesini öyle bir eğiyor ki, gözünüzü kırpsanız fark etmezsiniz. Anlaşılmaz jestine karşılık veriyorum. Sorunsuz bir şekilde bir araya gelen bir planın başarısı, kardeşler arasındaki sessiz konuşmadan geçer.

Planımla ona geldiğimde Tony şaşırtıcı bir şekilde kabul etti. Kız kardeşimiz saf ve aşk dolu. Bir canavarın eline geçmesi pek de iyi olmayacak özellikler. Babamızın onu aslanın inine itmekle ilgili bir sorunu yoktu. Annem boş boş durur ve katliamı izlerdi. Ben izlemeyecektim ve Tony de Caterina'nın ruhunun katledilmesine gözlerini kapatabileceğine ikna olmamıştı.

Arabadan sadece birkaç adım uzaktayken Tony öne çıkıyor ve üst kolumu kabaca kavıyor. "Aferin," diye fısıldıyor, yüzü övgüleriyle çelişiyor, babamı beni azarladığına inandırmak için onaylamaz bir ifadeye bürünüyor.

Beni beklenmedik bir şekilde ileri doğru itiyor ve topuklu ayakkabılarımın üzerinde tökezleyerek arabaya sertçe çarpıyorum. Ona kaşlarımı çatıyorum, tepkim yüzde yüz gerçek. "Ow."

Kendimi düzelttim, kaldırıma çekildim ve saçımı düzelttim. Normalde bir şoför bekler, arabanın kapısı babamın huzuruna çıkmam için açık tutulurdu. Bugün öyle değil. Bugün, umduğum cezayı beklemek için dışarıda kalmaya zorlandım.

Midemde safra kıvranıyor ve New York'un tenimi kaplayan sıcağına şükrediyorum. Üst dudağımı kavrayan ter, aslında buna neden olan şey yerine nemle karıştırılacak - felç edici sinirler.

Beni öldürebilir.

İnsanlar daha azı için öldüler.

Babamı bulaştırdığım onursuzluk, ailemin nesiller boyu üstesinden gelmek zorunda kalmadığı bir skandaldır.

Ben altın çocuktum.

Yaldızlı kafesteki kuğu.

Ben babamın en değerli varlığıydım. İşi büyütmenin anahtarıydım. Ve ben her şeyi mahvettim.

Ellerimde kan olacak. Hayat kaybı sonsuza kadar omuzlarımda olacak. Ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Ellerim sonsuza dek kırmızıyla yıkanabilir ama ben bunu gururla taşıyacağım. Sadece kendim için.

Arabanın arka kapısı yavaşça açılıyor ve kalbim küt küt atıyor. Tony'nin gözlerinden kaçıyorum, ağabeyimin saklayamayacağı panikten korkuyorum.

Armando Rossi işkence edercesine yavaş hareket ediyor ve bunu bilerek yaptığını düşünüyorum. Dışarı çıkarken mokasenlerinin parlatılmış derisine bakmayı reddediyorum, babam -tam bir metre iki santim- arabadan inerken gözlerim ileride kalıyor.

Ütölü gömleğinin manşetlerini düzeltiyor.

Yakasını ayarlıyor.

Alyansını üç kez döndürüyor.

Tüm bunları tek bir adım atmadan önce yapıyor. Bana bakmadan önce.

Nefesindeki öfke yüzümü sıcaklıkla kaplıyor ve tiksintiyle yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum.

Özür dilemek istiyorum ama kaçınıyorum.

Yutkunmak istiyorum, yine de kaçınmak için

çenemi sıkıyorum. "Bana bak."

Çenem sallanmak istiyor, boğazımdaki korku asit gibi. Ama bana söyleneni yapıyorum.

Ben daha elini kaldırdığını fark etmeden elinin tersi yüzüme çarpıyor. Tokat o kadar sertti ki, evlilik yüzüğünün metali derimi yırttı.

bir sitem okşamasıyla.

Elimi kaldırdığımda "Bırak kanasın," diye homurdanıyor.

Yumruğumu sıkıp yanağıma bırakıyorum, yanağımdan boynuma doğru süzülen kanı hissedince gözlerim istemeden sulanıyor.

"Tony," diye mırıldanıyor, gözlerini benden ayırmayı reddederek.

Tony gecikmeden binanın cam kapılarına doğru ilerliyor ve ben de dinleyen herkese onun güvende olması için dua ediyorum.

"Hayır, baba," diye ağlıyorum. "Lütfen." Kendimi ona doğru atıyorum, ceketinin yakalarını tutuyorum. "Ona zarar verme."

Hiç beklemediğim bir şekilde kalbimi delip geçen bir umursamazlık ve iğrenmeyle beni geri itiyor.

"Seni öldürmek zorunda kalmadan önce arabaya bin."

Yutkunuyorum. Bu her zaman bir olasılıktı, ama babamın ağzından bu kadar kolay dökülen kelimeleri duymak beni yarıyor ve kalbimin acıyla kekeleymesine neden oluyor.

Arabaya doğru koşturuyorum, aslında onun tüm dünyasını yerle bir etmişken saygılı bir kız evlat gibi görünmeye çalışıyorum.

Beni arabaya kadar takip etmeden önce gözyaşlarımı silmemi bekliyor. Bakışları kafamın ön tarafında, bir kurşunun tam gözlerimin arasına saplanacağı yerde bir delik açıyor.

"Onu seviyorum," diye yalan söylüyorum, kucagımda ellerime masaj yaparak. Gözlerim aşağı bakıyor, aldatmacamın ortaya çıkmasından korkuyorum.

Tiksintiyle homurdanır. "Aşk hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun. Sadakat nedir, Bianca?"

"Benden ne istersen yaparım."

"İstediğim bir şey var mı?" diye bağırıyor. "İma edildi, Bianca. Sana *verildi*. Başkasına söz verdin. Outfit'in *patronuna*." Kafasındaki damarlar o kadar şiddetli atıyor ki kafasının patlamasından korkuyorum.

"Ve ben de ona sadık kalacağım."

"Seni istemeyecek," diye alay ediyor. "Artık saf değilsin. Lorenzo ona ne diyecek? Bu saygısızlık affedilemez."

Babam çok güzel bir adam. Uzun boylu ve kaslı. Güçlü bir çene hattı ve kalın dudaklar. Kahverengi gözleri konyak renginde. Kadınlar kendilerini ona atarlar. Gözlerinin sadece annemde olduğunu söylemek isterdim - ne kadar güzel olsa da - ama yalan söylemiş olurum. Güzelliğinden faydalaniyor.

Cosa Nostra'nın tarzı olan anneme karşı saygılı olmaya devam etse de, uzun yıllar boyunca bir *goomah* tuttu. O zaman bile, işine geldiğinde ailenin maaş bordrosundaki kadınlardan hoşlanıyor.

Bu yüzden ondan nefret etmek istiyorum. Erkeklerin eşlerini aldatması alışılmadık bir şey değil ve hoş karşılanmıyor. Kadınlar bunu kabulleniyor. Annem babamın bunu saygılı bir şekilde yaptığını söylüyor. İnsan nasıl *saygılı* bir şekilde zina yapar? Gizlice yapar, evet. Ama saygılı bir şekilde? Öyle bir şey yok.

Babam bir kaptan ve sorumluluğunu hiçbir zaman açıkça dile getirmemiş olsa da, aile tarafından yönetilen yeraltı fuhuş çetesinden sorumlu olduğunu biliyorum. Bu beni hasta etmeli, ama onun sorumluluğundaki bazı kadınlarla tanıştım ve mutlular. Para için sakso çekerek ne kadar mutlu olunabilirse o kadar. Ama meslekleri rahat bir hayat yaşamalarını sağlıyor. Bir dereceye kadar aile tarafından korunuyorlar ve bunu onlara çok göremem.

"Neden senin metresin olması sorun olmuyor da kadınların aynı şekilde yaşaması sorun oluyor?" Aptalca tükürdüm. "Annemle evlendiğinde bakire miydin?"

"Ağzını topla." Beni tehdit ederken ağzını açmıyor. Dişlerini öyle sıkıyor ki, kelimeler zor duyuluyor. "Eski yöntemlere saygı duyuyor ve onurlandırırıyorsun, Bianca. Ben bir capo'yum, Tanrı aşkına. Lorenzo'ya ne diyeceğim? Ne? Onun *danışmanı*yla yattığın için Outfit'le barış anahtarı havaya mı uçtu? En yakın danışmanını?" diye bağılıyor, arabasının camlarını sallayarak.

Yutkunamıyorum. Deniyorum ama boğazım sıkılıyor. Görünmez bir avuç kendini boynuma kapattı. Lorenzo'nun ne yapacağını düşünmedim.

Tony yolcu koltuğuna atlayarak ikimizi de şaşırttı. "*Git*," diye babamın şoförüne sesleniyor.

Koltuğunda iki büklüm olan Tony yanmaya hazır görünüyordu. "Onu sen mi öldürdün?"

"Ne?" Ağzım açık kaldı.

"Yaptım. Sen. Öldürdün mü? Onu?" diye hırlıyor, yüzü tedirginlikle çarpılmış. "Hayır. Tabii ki öldürmedim."

Babamıza bakıp başını sallıyor. "Ben oraya çıktığımda Roberto'nun zaten ciddi bir baş ağrısı vardı."

"Baş ağrısı mı?" Aptalca tekrarlıyorum.

"*Lanet* kafasına bir kurşun yarası, B."

"Yanında başka kim vardı?" Babam bileğimi tutuyor ve ben acıdan ağlıyorum.

"Hiç kimse. Yemin ederim. Sadece Berto ve ben vardık."

Okumaya Buradan Devam Edin

TEŞEKKÜRLER

Noel ve Yeni Yıl'dan hemen sonra bir kitap yayınlamak kimin fikriydi? Doğru ya, bizim. Ne kadar ÇILGIN birkaç haftaydı. Her zaman olduğu gibi, bunu köyümüz olmadan yapamazdık, bu yüzden şükran sözleri başlasın.

Her şeyden önce, okuyucularımız. Teşekkür ederiz. Bunu defalarca söylüyoruz, siz olmasaydınız biz burada olamazdık. Bize bir şans verdiğiniz ve zihnimizde yaşayan karakterlerin içine daldığınız için teşekkür ederiz. Sizi görüyoruz ve takdir ediyoruz.

Ellie. 2022'de seni tekrar görebildiğimiz için çok minnettarız. Her zaman yanımızda olduğun için teşekkür ederiz. Seni seviyoruz.

Jenny, bu yıl seninle tanışmak benim için çok önemliydi. Haley Jenner için harcadığınız tüm emekler için teşekkür ederiz. Sana çok minnettarız.

Michelle, Annette ve Megan. Her birinizi çok seviyoruz. HJ'yi ayakta tutan köyün ayrılmaz bir parçasısınız ve var olduğunuz için size minnettarız.

Laura ve Linda, siz muhteşem insanlarsınız. Düzeltilmemiş ve dağınık el yazmalarımızı herkesten önce okumak için her zaman hazır olduğunuz için teşekkür ederiz. Düşünceleriniz ve geri bildirimleriniz bu sayfalardaki kelimelere tahmin edebileceğinizden çok daha fazla yardımcı oluyor.

Candi Kane, tam bir rock yıldızı olduğun ve bu yıl iki çılgın Avustralyalıyı yanına aldığın için teşekkür ederiz. Bizim için yaptığın her şey için sana minnettarız. TEŞEKKÜRLER!

HJ sokak ekibimize. Sizi seviyoruz. Sonsuz ve tereddütsüz desteğiniz için teşekkür ederiz. Bu hayali yaşamamıza yardımcı oluyorsunuz ve bu bizim için her şey demek.

Grup Terapisi. Her seferinde söylüyoruz; siz bizim evimizsiniz. Sizi seviyoruz.

Umarız Enzo ve Gabbi'yi beğenmişsinizdir. Onların hikayesi için dürüst bir yorum bırakmak için boş bir saniyeniz varsa, bu bizim için mutlak dünya anlamına gelir.

Seni
seviyoru
m.

Her
zaman.

H ve J xx

YAZAR HAKKINDA

Bir sarışın. Bir esmer. Bir ay aşığı. Bir kahve bağımlısı. İki kişi. Bir takma ad. Haley Jenner arkadaşlardan oluşuyor, H ve J. Onlar dost, hatta belki de ruh ikizi. Onları kişilik bölünmesinin en üst noktası olarak düşünün, tamamen aynı ama tamamen farklı.

Avustralya'nın güneşli eyaleti Queensland'deki Gold Coast'ta ikamet ediyorlar. alışan anneler olarak son derece yoğun bir yaşam sürüyorlar ama başka türlüünü de istemezlerdi.

Kitaplar hayatlarının büyük bir parçası ve okumanın yaşamın vazgeçilmez bir parçası olduğuna inanıyorlar. İyi bir hikaye ile kaçmak en sevdikleri şeylerden biri, hatta uykuya zarar verse bile.

İyi bir kahkahayı, güçlü, baskın bir alfayı severler, ama en önemlisi, arkadaşlıkların, şiddetli olanların, yaşam boyu akıl sağlığının ve tatminin anahtarı olduğunu bilirler.

SOCIALS

AYRICA HALEY JENNER TARAFINDAN

Haley Jenner'ın diğerk kitaplarını keşfetmek için lütfen favori e-Kitap satıcınızı ziyaret edin:

Tek Başına

Etki Etki

Kalbini Çaprazla

Kalbini Çaprazla

KORUNMAK İÇİN. HER ZAMAN İÇİN.

Kalsın diye. Her zaman için.

UNTAMED (kısa öykü)

Evcilleşmemiş.

Kaotik Rein Serisi

Karmakarışık Aşk (#1)

Reining Devotion (#2)

Yeraltı Dünyasının

Yalanları Erdemli

Yalanlar (#1) Parçalanmış

Sırlar (#2)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.